

Giới thiệu Bình Hoa, Chào Anh

Số trang: 468 trang

Giản Minh tiến vào giới giải trí đã 10 năm, lăn lộn mãi vẫn không thể trở thành diễn viên kỳ cựu như người ta, vẫn luôn là bình hoa đi động. Cơ mà không sao, anh thầm nghĩ, thời buổi này chỉ cần cái mặt đẹp là có thể kiếm cơm rồi. Anh ta vẫn cảm thấy hài lòng với bản thân.

Bực nhất là cô trợ lý béo nhà anh lại rất bất mãn, suốt ngày ngấm ngầm nói xéo anh bất tài vô dụng. Ở đâu ra cái thể loại nhân viên lên mạng nói xấu lão bản thế này???

Giờ mà đuổi việc người ta thì khác nào chột dạ? Anh phải khiến trợ lý béo quay ra tôn sùng mình thì mới hả dạ, bất chấp phải dùng mỹ nam kế hay mỹ thực kế...

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa, Chào Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mới sáng sớm, Giản Minh đã nhận được điện thoại của quản lý, báo chuẩn bị đưa trợ lý mới đến gặp anh.

Giản Minh lăn lộn trong giới giải trí tám năm, từ mười tám tuổi là gương mặt mới vào nghề cho đến giờ, đã là gương mặt quen thuộc sắp bước vào “tuổi băm”, từ buổi ban đầu xuất hiện trong các vai phụ cho đến giờ đảm nhận vai chính, hoàn toàn không dựa vào tài năng, mà là nhờ ngoại hình.

Đường nét trên khuôn mặt anh cực kỳ tuyệt, chỉ cần bóng nghiêng khi rũ mày cúi mặt thôi cũng khiến các cô gái tưởng tượng đến vẻ tiêu điều sầu muộn. Trên má còn có lúm đồng tiền, mỗi lần cười là lại làm các cô thét lên không ngớt, ngay đến giọng nói cũng trầm thấp đầy sức hấp dẫn, mê hoặc lòng người.

Khô nổi diễn xuất thì bao năm như một, chẳng tiến bộ chút nào, cũng chỉ diễn mấy vai bình hoa trong phim thần tượng để giữ độ hot mà thôi. Hiếm hoi có hai lần can đảm tiến vào màn ảnh rộng thì đều là vai phụ, diễn xuất khiến người khác chỉ trích không ngớt, bị gọi là “bức họa trầm lắng”, bởi cứ mở miệng hay động cựa gì, thậm chí cả một biểu cảm nhỏ nhất xuất hiện trên màn ảnh là xong luôn, chắc cũng chỉ thích hợp cho các cô gái mê trai ôm màn hình thêm nhỏ dãi mà thôi.

Giản Minh hoàn toàn không phải loại người khó hầu hạ. Người trợ lý đầu tiên là nam, lúc đó anh mới bắt đầu nổi, trợ lý lại miệng rộng để lộ hành tung của anh cho báo chí dễ kiếm ít thù lao. Về sau mới biết trợ lý ở trong giới đã lâu, học được trò hút ma túy nên cần tiền gấp. Từ đó Giản Minh bèn đổi sang tuyển trợ lý nữ.

Trợ lý trước của anh là một cô gái độc thân, trước nữa cũng thế, mà trước trước nữa cũng vẫn vậy. Giản Minh nổi danh là người đối xử thân thiện với các cộng sự, làm việc và tiếp xúc một thời gian dài thì dù khuôn mặt này đóng phim điện ảnh không được chẳng nữa, cũng chỉ cần hơi mỉm cười nói chuyện với con gái nhà người ta thôi đã đủ khiến đối phương mơ tưởng rồi. Kết quả là toàn bộ bọn họ đều có tình cảm với anh, sau đó kết thúc công việc.

Lần này anh đã năm lần bảy lượt dận dò quản lý, bất kể thế nào cũng phải tìm một trợ lý nam, nếu quả thật tìm không được ai thì cứ tìm một cô nàng lớn tuổi chút, tốt nhất là đã có người yêu vậy.

Nhưng công việc của trợ lý lại cực kỳ vụn vặt, tiền lương cũng không cao, còn chẳng ổn định, quả thật rất khó mà kén chọn.

Quản lý Diệp Lan lần này còn đảm bảo chắc như đinh đóng cột, “Cậu yên tâm đi! Người được chọn mới thất tình, đảm bảo không này sinh tình cảm gì với cậu đâu!”

Giản Minh sợ suốt ngắt, “Cô ta sẽ không chuyển hướng... coi tôi là phao cứu sinh đó chứ?”

Diệp Lan rót cuộc cũng nói thật, “Cô ấy có bệnh sợ đàn ông, nhất thời chưa khỏi ngay được đâu. Cậu không cần phải đề phòng cô ấy làm gì.”

Giản Minh thờ phào nhẹ nhõm.

***

Lúc chuông vang lên, Giản Minh đi ra mở cửa cho quản lý và cô nàng trợ lý “trắc bệnh sợ đàn ông”, thứ đầu tiên đập vào mắt anh là mấy túi to toàn đồ ăn vặt, tựa như một xe hàng di động vậy. Từ trên xe hàng thò ra một cái đầu, khuôn mặt tròn xoe sạch sẽ trắng trẻo, khiến anh chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Phải giảm cân đi!

Diệp Lan tìm cho anh một trợ lý ú năn.

Toàn bộ phái nữ trong giới giải trí này chỉ hận không gầy như Bạch Cốt Tinh được thôi. Nữ diễn viên nào ăn thêm mấy miếng trước ống kính là đã xem như lộ bản tính thật rồi. Giản Minh quả thực không tưởng tượng nổi lần này Diệp Lan tìm cho anh một trợ lý có hình tượng “hòa đồng với số đông” đến thế.

Cô nàng mặc áo chui đầu và quần thể thao, so với người bình thường thì thể hình này chỉ tính là hơi mũm mĩm thôi, nhưng đặt vào giới giải trí thì thật sự là không thể chấp nhận được. Có điều trợ lý mập đến cái độ này cũng khiến anh an tâm chút đỉnh.

Cô ôm một đồng hồ đi thẳng vào trong, chỉ áp úng nói một câu, “Chào anh!” sau đó lướt mắt nhìn quanh nhà rồi đi một mạch vào phòng bếp, đặt đám đồ lên bàn bếp, mở túi sắp xếp, hoàn toàn không liếc mắt đến “mỹ sắc” của anh. Đến đây thì Giản Minh yên tâm hơn nhiều rồi.

Diệp Lan đi vội theo sau, vừa nghe điện thoại vừa liếc vào trong bếp, đến khi dập máy rồi mới hỏi ý kiến Giản Minh, “Thế nào?”

“Cô ấy... chỉ liếc mắt nhìn tôi một cái, xong là quay đầu đi thẳng vào bếp luôn.”

Chỉ một cái, lại là một ánh mắt cực kỳ bình thường, hoàn toàn trái ngược so với những cô gái mê trai kia, tựa như đối phương chỉ nhìn thấy một người qua đường A nào đó thôi vậy.

Hỏi mấy trợ lý tiền nhiệm tới chào hỏi lần đầu, anh cười một cái kiểu gì họ cũng phải liếc trộm thêm mấy lần.

Diệp Lan bật cười, “Tôi đã nói từ đầu rồi, em gái nhà tôi không phải dạng mê trai. Cậu đừng bắt nạt con bé đấy, nó đúng là em gái tôi thật, con cô ruột, gần đây tâm trạng không tốt lắm mới đổi việc. Tôi thấy cậu cũng sắp phải đến Hoàn Điểm quay phim rồi, lần này ít cũng phải ở đó nửa năm, tiện để nó đi với cậu cho khuây khỏa tâm tình.”

Giản Minh tròn tròn mắt, “Thật sự là... thân thích hả?”

Diệp Lan nghiêm mặt, “Là em họ thật đấy. Con bé sống một mình quen rồi, tính cảnh giác với người lạ rất cao.” Do dự một lúc mới tiếp, “Tóm lại cậu không cần lo con bé yêu cậu, cứ yên tâm kê cao gối mà ngủ. Có gì không hợp thì cứ nói thẳng, con bé cũng rất hiểu lý lẽ.” Sau đó lại cao giọng gọi với vào trong bếp, “Hiểu Ngữ, dọn dẹp xong rồi thì ra ngoài này đi.”

Châu Hiểu Ngữ mới từ chức gần đây, ru rú trong nhà được một tháng thì bị Diệp Lan tìm đến cửa, thấy cô em họ đã sắp tròn quay như trái bóng thì đau đớn lắm, giảng đạo nguyên một bài. Thế nhưng Châu Hiểu Ngữ vẫn kiên quyết không thay đổi, đang chuẩn bị bỏ lên giường tiếp tục vòng quay cũ thì bị Diệp Lan xách đi nhận việc.

Da cô rất trắng, bộ dạng cúi đầu ngoan ngoãn bước ra từ phòng bếp khiến Diệp Lan xót hết cả ruột. Mà phương pháp thương yêu em họ mình của cô nàng quản lý này cũng không phải bình thường, vừa mở miệng ra đã bàn vấn đề tiền lương với Giản Minh, muốn tiền lương ở mức cao hơn một bậc.

Giản Minh, “...” Cái quái gì thế này!

Quản lý làm việc với anh cũng lâu rồi, mà vừa đến bàn điều kiện đã hỏi tiền thì quả thật anh không quen lắm.

Châu Hiểu Ngữ tỉnh tỉnh trầm lặng, chỉ đứng ở bên cạnh xem chị mình và ông chủ mới thương lượng tiền lương của bản thân, đợi đến khi bọn họ trả giá xong xuôi thì cô cũng đã vào lại phòng bếp, nhanh nhẹn ép xong hai cốc nước hoa quả, đặt lên bàn, “Ngồi xuống nói chuyện đi.”

Giản Minh nhất thời cảm thấy bản thân bị đẩy từ thân phận chủ nhà xuống làm khách.

Máy ép hoa quả trong bếp từ lúc mua về đều chỉ để trưng cho đẹp, chưa hề sử dụng, cô nàng này lại tự nhiên như không, đến cả thứ này cũng tự lấy ra dùng.

Anh ẩm ực uống một ngụm nước ép, sau đó chống cự lần cuối, “Chị Diệp, chị nghĩ thử xem, cho dù là em gái chị chẳng nữa thì cũng đâu có kinh nghiệm gì, cũng chưa từng làm trợ lý cho ai. Kiểu gì cũng phải có thời gian thử việc đề tôi còn biết khả năng của cô ấy thế nào chứ?” Nhìn cũng không phải loại người nhanh nhẹn gì cho cam, ngơ ngác ngắc ngắc, anh vẫn chưa yên tâm ngay được.

Châu Hiểu Ngữ lườm anh một cái, ngồi khoanh chân trên ghế sofa, lấy quạt trên đĩa lên bắt đầu bóc vỏ ăn không hề khách khí, đóng vai khán giả ngồi xem Diệp Lan đấu tranh đòi tiền lương cho mình.

“Năng lực của em gái tôi vốn không cần thời gian thử việc. Chẳng lẽ tôi lại lừa cậu à?!” Diệp Lan thương tiếc xoa đầu em gái, Giản Minh cảm thấy quản lý mình xoa đầu Châu Hiểu Ngữ cứ như đang xoa đầu chú cún ngoan ngoan nghe lời vậy.

Châu Hiểu Ngữ lúc này lại tự nhiên biết lên tiếng phụ họa, “Chị tôi không lừa người khác đâu!”

Giản Minh suýt chút nữa thì tức xì khói.

“Vương Đình năm ngoái, còn có Lưu Dung năm trước nữa... cả Hứa Kiện đời đầu tiên, chị còn dám nói chưa từng lừa tôi?”

Vương Đình năm ngoái nửa đêm mò vào giường anh. Lưu Dung năm trước nữa làm việc quen rồi thì tò tính với anh không biết bao nhiêu lần nhưng đều bị từ chối, cuối cùng còn dám ép anh nhận cô làm bạn gái bằng cách dọa tự sát nữa chứ. Hứa Kiện đời đầu tiên thì chính là một tên nguy hiểm từ chính hiệu... Còn cái đám trợ lý yêu thầm trong lòng giữa đó thì không cần nhắc tới.

Anh mới khỏi nghiệp đã đi theo Diệp Lan, trợ lý các đời trước toàn bộ đều do chị sắp xếp. Từ đó trợ lý không đáng tin đều có “công lao to lớn” của Diệp Lan cả.

Diệp Lan bị bắt bí, “Anh Minh à, giờ lời hết ra tính sổ với tôi... hình như cũng không tốt lắm đâu?”

Châu Hiểu Ngữ nghe mà mắt sáng rõ, dường như chỉ mong Giản Minh kể kỹ hơn về lịch sử đặc sắc của các đời trợ lý trước vậy. Từ lúc bước vào cửa đến giờ đây xem như lần đầu tiên cô nàng nhìn chính diện Giản Minh, thốt ra bốn chữ ngắn gọn súc tích, “Gắn đèn thì rạng.”

Nhất thời Giản Minh còn chưa kịp tiêu hóa, “Ý cô là gì?” Câu “gắn mực thì đen” trước đó anh cũng biết đấy!

Châu Hiểu Ngữ lại từ tốn nhả ra một câu, “Trên mạng có câu, chó tị thành bầy.”

Giản Minh cứ thấy câu này có gì đó không đúng, rốt cuộc là nói anh là “chó” hay những trợ lý trước đây là “chó”? Hay là... tất cả đều là “chó” hết?

Anh nhìn chằm chằm Châu Hiểu Ngữ, muốn nghe thêm lời giải thích từ miệng cô nàng béo tròn đó, nhưng đối phương lại như ốc sên rụt lại, vừa rồi còn dám thò đầu ra ngó nghiêng đậm thọc, giờ đã im thin thít thà chết không mở miệng, cúi đầu tiếp tục ăn hoa quả rồi.

Giản Minh xưa nay dùng vẻ đẹp trai ngồi ngồi mê đảo quần chúng có nghĩ sao cũng không tưởng tượng được có ngày mình lại bị đát đến độ còn chẳng bằng chỗ hoa quả trên đĩa.

Anh nhớ lại những trợ lý háo sắc dạo trước, cô nàng trước mắt trông hơi béo chút, hình như cũng “tốt bụng” chút (mới chốc lát trên bàn đã có thêm một đồng vỏ quýt rồi) nhưng nghĩ về sau không phải trải qua cuộc sống lúc nào cũng bị ánh mắt ái mộ của trợ lý theo dõi, Giản Minh rốt cuộc thờ phào nhẹ nhõm.

Diệp Lan ra quân thắng lợi, điện thoại từ lúc vào cửa đã vang lên không ngừng, chắc có một đồng việc đang chờ chị về giải quyết. Trước khi rời đi chị còn dặn dò Châu Hiểu Ngữ, “Về sau em cứ nghe lời anh Minh, anh ấy cần gì em cứ nghe lời chuẩn bị chu đáo, có chuyện thì gọi điện cho chị.”

Châu Hiểu Ngữ từ tốn nuốt múi quýt cuối cùng xong mới gạt đầu, “Em biết rồi ạ. Nếu có làm gì không tốt thì cứ để anh Minh đuổi em là được!”

Diệp Lan gí tay vào trán cô nàng, “Em cũng phải đề ý vào! Đừng có làm mất việc nữa đó!”

Châu Hiểu Ngữ biện minh cho bản thân, “Chị, rõ ràng là em từ chức! Từ chức! Là em đuổi ông chủ!”

“Dù sao thì em cũng thất nghiệp nằm nhà, có khác gì đâu,” Diệp Lan lười cùng cô em họ cãi nhau về vấn đề ấu trĩ này, nhắc chân xô vào cặp cao gót hai mươi phân hùng hổ rời đi, để lại Châu Hiểu Ngữ và Giản Minh mặt to trừng mắt nhỏ.

***

Nhờ màn đấu trí đấu dũng của Diệp Lan và Giản Minh, Châu Hiểu Ngữ không cần trải qua thời gian thử việc đã chính thức vào làm.

Sau một tuần nhậm chức, Châu Hiểu Ngữ tóm tắt toàn bộ công việc làm trợ lý cho Giản Minh trong bốn chữ: Bảo mẫu toàn năng. Nếu còn phải giải thích bổ sung thêm thì cô sẽ nhét thêm hai chữ: Gián điệp.

Diệp Lan nói thế này, “... Quản lý bọn chị mệt chết đi sống lại, không những phải quản lý các nghệ sĩ dưới trướng, còn phải chú ý đến đời sống cá nhân của bọn họ, tránh có ngày bị giới truyền thông đào ra tai vạ, không để dọn dẹp hậu quả đâu. Nghệ sĩ nào cũng sẽ có chuyện không muốn nói cho quản lý biết. Giản Minh có tính thiếu gia con nhà giàu, bướng bỉnh lại cứng đầu cứng cổ không chịu nghe lời, em chịu khó để ý hộ chị.”

Châu Hiểu Ngữ gật đầu, “Chị, em hiểu mà. Ý chị là muốn em kiêm thêm việc theo dõi anh Minh, thế có thêm tiền lương không chị?”

Giọng Diệp Lan cao lên hẳn một quãng tám, ngón tay sơn móng màu đỏ chỉ muốn chọc thủng luôn trán Châu Hiểu Ngữ, “Sao cứ nhắc đến tiền là em nhanh nhạy thế hả? Bình thường sao chẳng thấy được thế bao giờ?”

Châu Hiểu Ngữ chẳng thèm ngược mắt nhìn lên, vẫn bình thản ngồi khoanh chân, “Chị, thời đại bây giờ đến đi hỏi đường cũng phải mua bình nước mới tiện mở miệng, chị bắt em làm thêm việc, mất thêm thời gian công sức, thời gian là tiền bạc, chị có hiểu không?”

Diệp Lan quản lý không ít nghệ sĩ, cả ngày bận tới tấp mặt mũi chân không chạm đất, đạo lý này đương nhiên chị hiểu rõ hơn cả Châu Hiểu Ngữ, thế là lúc về liền chuyển hai nghìn tệ vào tài khoản của Châu Hiểu Ngữ, xoa xoa đầu cún của cô nàng đây cung chiều, “Làm cho tốt vào, theo chị có thiệt ăn!”

Câu này thông tục đến không thể thông tục hơn, nhưng lại là tiếng lòng cô suốt bao nhiêu năm.

Châu Hiểu Ngữ là một đứa bé kiên cường hiếm thấy, từ nhỏ cha mẹ cô là Châu Quốc Bang và Diệp An Ninh cứ hai ba bữa cãi nhau, bốn năm bữa chửi lộn, cuối cùng còn có cả màn diễn võ, mỗi người đều có lúc thắng lúc thua, mà bên nào thua đều xách Châu Hiểu Ngữ ra trút giận. Trước khi bọn họ ly hôn, cô bị đánh không ít lần.

Có lúc Diệp An Viễn đến thăm cháu, cô bé bị thương khắp người, yên lặng ngồi trên cầu thang ngơ ngẩn chẳng biết nghĩ gì, thấy bác đến còn mở miệng chào hỏi. Thân là bác, Diệp An Viễn lại cảm thấy cực kỳ khó chịu, rất nhiều lần muốn đưa con bé về nhà mình nuôi nhưng đều bị đứa nhỏ từ chối.

Năm Châu Hiểu Ngữ mười hai tuổi, Châu Quốc Bang và Diệp An Ninh rốt cuộc cũng ly hôn, ai đi đường nấy, dường như hoàn toàn quên mất trong cuộc hôn nhân của hai người vẫn còn một đứa nhỏ cần chăm sóc. Cuối cùng vẫn phải để Diệp An Viễn ra mặt, giữ căn nhà nhỏ dưới tên hai vợ chồng lại cho Châu Hiểu Ngữ, cô bé lại từ chối ý tốt của bác, bắt đầu cuộc sống độc lập một mình.

Diệp Lan rất thương cô em họ này, chỉ là Châu Hiểu Ngữ vẫn quen cô đơn một mình, đối với chị cũng rất khách sáo, trước nay chưa từng tìm mọi cách quẩn lầy cô đòi quà hay dày mặt dúi đại người chị như cô em ruột Diệp Oánh bao giờ.

Chẳng qua mấy năm nay cô bé cũng đã lớn, cũng hiểu việc đối nhân xử thế hơn trước, biết nhà bác quý mình nên mới thân thiện hơn với Diệp Lan. Cách cô nàng mở miệng đòi tiền lương cũng thân thiết hơn, đối với Diệp Lan mà nói số tiền đó chẳng đáng là bao, còn chẳng đủ mua một cái váy.

Nếu Châu Hiểu Ngữ coi Diệp Lan là người ngoài thì vẫn khách khí gọi một tiếng “chị”, phải làm gì sẽ làm nấy, chẳng thừa hơi để ý đến đối phương đâu.

Nhận được tiền của Diệp Lan rồi, Châu Hiểu Ngữ cười híp mắt đảm bảo, “Chị yên tâm, chuyện của anh Minh cứ để em lo, có vấn đề gì em sẽ gọi điện báo cho chị ngay. Nếu anh ta liếc mắt đưa tình với nữ diễn viên nào thì em sẽ thay chị can thiệp, hỏi ý kiến chị xong mới thả cho qua!”

Diệp Lan bị cô chọc cười, “Sao nghe cứ như Giản Minh là bạn trai chị thế?”

Hai ngày trước khi rời thủ đô thì phải bắt đầu sắp xếp hành lý. Đến lúc này Châu Hiểu Ngữ mới biết mình ngây thơ đến mức nào.

Thiếu gia Giản Minh chính là con công đực. Mở cái va li cỡ đại ra xem, bên trong hơn nửa là mặt nạ dưỡng da, đủ loại thương hiệu, cô nhìn mà hoa mắt chóng mặt. Một chiếc va li khác thì nhét chặt quần áo, khiến cô nàng chỉ chuẩn bị mỗi một va li cỡ trung như Châu Hiểu Ngữ đột nhiên cảm thấy bản thân sống thô tục y đàn ông.

“... Anh Minh, không thể đến đó mới mua, gửi chuyển phát nhanh đến được ả?” Lê nào trường quay nằm ở chỗ núi cao đèo sâu khi họ cò gậy nào đó, giao thông không thuận tiện?

Giản Minh đắp mặt nạ ngồi phịch trên sofa, gác hai chân lên bàn giám sát. Tuân theo nguyên tắc: Động khẩu anh ra trận, động thủ Châu Hiểu Ngữ bao sân, Giản Minh chỉ huy trợ lý nhét một núi quần áo trên sofa vào một chiếc va li cỡ đại khác, “Tôi trả lương cao như thế, bắt cô xách hai cái va li thì đã làm sao... Này này này, không được làm nhân áo sơ mi!”

Châu Hiểu Ngữ học theo cách xếp hành lý tiết kiệm diện tích nhất trên mạng, cuộn hết mấy cái áo sơ mi của Giản Minh lại, nhét vào va li, định cố gắng kiểm chút không gian để nhồi hết đồ đoàn của anh ta vào, “Không sao, tới nơi nó nhả thì tôi mua cái bàn ủi lại cho anh.”

Giản Minh bị cách sắp xếp đồ dã man của cô nàng dọa đến độ sống không bằng chết, qua cả lớp mặt nạ mà Châu Hiểu Ngữ vẫn có thể cảm nhận được oán niệm ngất trời từ nội tâm anh ta.

Đợi đến khi sắp xếp xong xuôi đầu vào đầy rồi, Giản Minh vứt mặt nạ đi, lượn mấy vòng xung quanh hai chiếc va li cỡ đại nhét chặt cứng đồ, vẫn chưa hiểu tại sao khả năng sắp xếp hành lý của cô nàng trợ lý mập hoàn toàn ở một đẳng cấp khác so với mình thế này?

Chỗ quần áo anh chất trên ghế sofa lúc nãy, theo phương pháp sắp xếp thông thường của anh thì nhiều nhất cũng chỉ mang theo được một phần ba mà thôi, vốn cũng không định xách hết đi, vứt ra đó chỉ để ép trợ lý mập phải chạy đi khóc lóc kể tội với Diệp Lan, để Diệp Lan quay đầu cầu xin anh đối xử tốt với em gái chị ta chút, như thế anh mới có thể nhân cơ hội đưa ra điều kiện kéo dài thời gian nghỉ phép của năm nay.

Ai ngờ được, tính toán kỹ càng thế rồi mà lại thất bại trước khả năng sắp xếp thần sầu của Châu Hiểu Ngữ, kế hoạch kia thế là đi tong.

***

Đến ngày xuất phát, Châu Hiểu Ngữ biết thân biết phận nhét hết đồ của mình vào một ba lô to, chuẩn bị kéo hai chiếc va li cỡ đại của Giản Minh ra cửa thì anh ta đã kéo luôn một chiếc đi trước.

Châu Hiểu Ngữ theo sát sau lưng, chỉ thấy đau vai.

Đồ trong ba lô quả thật không hề nhẹ.

Chắc thấy cô đeo ba lô vất vả quá, Giản Minh nổi lòng từ bi, cho cô mượn một chiếc va li để nhét hết đám đồ trong ba lô vào đó mà kéo. Trên đường kéo va li anh ta còn không quên chọc ngoáy, “Nhìn chậm chạp lù khù, ngay từ đầu tôi đã thấy không nhanh nhẹn gì cho cam rồi, chị cô cũng đúng là biết lừa người khác, tùy tiện tìm đại một người làm trợ lý cho tôi!” Ý là, chỗ tiền lương đó trả hớ rồi.

Châu Hiểu Ngữ âm thầm lườm anh ta, cô cũng không thể mọc ra ba cánh tay mà cùng lúc kéo được ba cái va li.

Đều tại kế sách tiến một bước lùi ba bước của Giản Minh mới khiến cô phải đổi hành lý sát giờ.

Người bỏ tiền là có quyền, cô bùng bát nhà người ta, ăn cơm nhà người ta, tự tôn gì đó không cần cũng không sao, tranh chấp một câu với ông chủ cũng chẳng lợi lộc gì, thôi cứ cúi đầu già điếc đi.

***

Vé máy bay là do Châu Hiểu Ngữ đặt sau khi đổi chiều lịch trình của Giản Minh với Diệp Lan, hai người được xe công ty đưa đến sân bay, Giản Minh vũ trang đầy đủ: kính râm khẩu trang, mũ đội đầu, tay kéo một chiếc va li cỡ đại cúi đầu đi về phía trước, Châu Hiểu Ngữ phải chạy bước nhỏ mới theo kịp.

Đến lúc này cô mới phát hiện, chân Giản Minh dài ghê.

Cô cũng xem phim truyền hình, nhưng những người cô thích đều là các bậc cha chú thuộc phái thực lực. Đặc điểm chung của những người này là tuy đã vào tuổi trung niên nhưng thân hình vẫn tốt, có phát tướng lên thì cũng không hói đầu, ngược lại càng có phong thái tao nhã, ung dung. Nếu có đề râu nữa thì chỉ càng tăng thêm sức quyến rũ của người đàn ông trưởng thành chín chắn mà thôi. Những người này diễn vai gì là hóa thân thành vai đó, khiến người xem chìm vào trong câu chuyện mà quên đi tên thật của họ, chỉ xem họ là nhân vật trong phim, cùng họ trải qua những thời khắc vui buồn hợp tan, tâm trạng cũng lên xuống theo nội dung, lúc buồn sẽ cùng khóc, lúc vui sẽ cùng cười, hoàn toàn chìm đắm trong câu chuyện.

Mà trường phái kiểu Giản Minh lại có một cái tên: Phái thần tượng.

Châu Hiểu Ngữ chẳng hiểu biết nhiều về những nhân vật đại diện cho trường phái này, thường cứ nhìn thấy phim thần tượng là cô chuyển sang kênh khác, có thể do thời niên thiếu trôi qua trong cô đơn tĩnh mịch, trải ngược hoàn toàn so với những câu chuyện trai đẹp gái xinh trong các bộ phim truyền hình, nên thể loại này khó mà khiến cô thấy đồng cảm.

Kết quả, lúc Giản Minh bị cả đám đông người hâm mộ chen lấn lên chặt ở sân bay, cô mới kinh ngạc đến độ không khép miệng lại được: Anh ta nổi tiếng đến thế sao?

Châu Hiểu Ngữ quyết định sẽ bổ sung kiến thức về cuộc đời ông chủ liên, luôn và lập tức. Hiểu về anh ta hơn, nói không chừng vào thời điểm quan trọng còn nịnh hót được đám câu, ông chủ vui lên tăng lương thì vẹn cả đôi đường rồi.

Giản Minh vừa kéo va li to vừa chào hỏi với những người hâm mộ nhiệt tình, vừa khó khăn dần bước về phía cổng kiểm soát an ninh vừa phải để ý xem trợ lý của mình có bị lạc đâu mất không. Gian nan lắm mới gửi xong được hành lý, lên máy bay rồi anh còn thờ hồng học, lập tức quay sang mắng mỏ Châu Hiểu Ngữ, “Cô là heo à? Rốt cuộc là tôi trả lương cho cô hay cô trả lương cho tôi thế? Công việc đều do tôi làm, còn phải để ý xem lỡ cô lạc đi đâu mất thì lại khó ăn nói với chị Diệp!”

Không có kiến thức thì không được phát biểu. Châu Hiểu Ngữ quyết định chưa kết luận võ đoán về khả năng chuyên môn của ông chủ vội. Cô bị đám người hâm mộ chen ép bẹp dúm, chỗ nào cũng thấy điện thoại giơ lên chụp hình, khí thế như vậy sao cô dám lại gần Giản Minh.

“Tôi sợ mặt mình to, chen vào đứng cạnh anh sẽ chắn người hâm mộ chụp ảnh mặt.”

Có người tự dìm hàng mình thế à?

Giản Minh bị chọc tức, “Cô cũng biết mặt mình to cơ à?!”

Cô vẫn thản nhiên như không, “Trước nay vẫn biết mà!” Cũng chẳng phải hôm nay đi cùng trai đẹp mới hay.

Tiếp xúc gần nửa tháng trời, lần đầu tiên Giản Minh quan sát từ tế trợ lý ú nần nhà mình. Bỏ qua phong cách thời trang thể thao thảm hại kia thì khuôn mặt nhìn nghiêng của cô nàng cũng không xấu, cằm dưới tròn trịa, da dẻ trắng sáng gần như trong suốt, trông chỉ muốn thò tay ra véo, hơn nữa... lông mi vừa dày vừa rậm, dài cực kỳ.

Nếu không phải cô nàng này chẳng thêm trang điểm, tuyệt đối tuân thủ tôn chỉ mặt mộc thì khéo Giản Minh phải nghi ngờ đó là lông mi giả ấy chứ.

“Không sao, nhất da nhì đáng, cô phải cảm ơn trời da cô cũng trắng đấy, nếu mà còn đen nữa thì mới chết hần.”

Châu Hiểu Ngữ bình thản đáp, “Đen cũng tốt, không cần hóa trang cũng có thể đóng vai Bao Công luôn.”

Giản Minh bật cười, cái cô nàng trợ lý mập “hòa mình với đám đông” này, trừ khả năng đóng gói đồ thần kỳ ra không ngờ còn có cả khiếu hài hước nữa, thật đúng là ngoài dự liệu, nói không chừng hai người có thể hợp tác hòa hợp ấy chứ.

Tới lúc máy bay cất cánh lên đến độ cao ổn định, trợ lý mập rút miếng bịt mắt ra, tự đeo vào đi ngủ, Giản Minh lại cảm thấy mình mừng hơi sớm.

Cái hành vi chỉ lo thân không lo chủ này... hoàn toàn không phải tố chất cần có của người làm trợ lý.

Bình thường không phải nên hỏi một câu, “Anh Minh, anh có muốn nghỉ ngơi không” à?

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa*, *Chào Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2

Bộ phim Giản Minh tham gia lần này có đề tài Dân quốc, anh đóng vai nam chính, là một nhân vật nửa chính nửa tà, đẹp trai nhiều tiền, tung hoành ngang dọc cả bạch đạo lẫn hắc đạo, hồ mưa gọi gió ở thành phố Thượng Hải. Anh ta có một hồng nhan tri kỷ để mua vui rồi mà suốt ngày đắm đuối vào một cô nàng nữ chính ngốc nghếch trắng trời ngọt ngào. Trải qua bao nhiêu hiều lầm, hai người vượt khó vượt khổ, cuối cùng cũng đến được với nhau, nắm tay nhau cùng bước trên con đường kháng Nhật. Đây là một bộ phim thần tượng đội lốt phim chính kịch mà thôi.

Ngày thứ hai sau khi vào đoàn phim là bắt đầu quay, Châu Hiểu Ngữ đi sau Giản Minh làm chân chạy việc, cũng may mắn làm quen được kha khá chị em mới vào nghề xinh tươi như mộng.

Diễn viên đóng cặp với Giản Minh lần này tên là Lương Hủy, là một bông hoa nổi vọt lên ba năm gần đây, ngoại hình ngọt ngào xinh đẹp trong sáng. Trên mạng hay có cụm từ “ngốc trắng ngọt”, chính là để nói những vai diễn mà cô nàng này thường đóng.

Tạo hình của Giản Minh và Lương Hủy trong phim rất thời thượng, ảnh tạo hình vừa ra lò không biết bao nhiêu nhân viên đoàn phim phải kêu lên kinh ngạc, “Đẹp đôi!”. Cả hai hợp tác với nhau lần đầu, đạo diễn là một người thuộc hàng lão làng trong mảng phim thần tượng, sở trường sản xuất thể loại này.

Theo quan điểm thẩm mỹ của Châu Hiểu Ngữ, cô hoàn toàn chẳng nhận ra chút mùi vị thời Dân quốc ở đâu cả. Đứng tưởng mặc bộ đồ nửa Tây nửa Tàu vào là thành thời Dân quốc, hoàn toàn không phải đâu.

Cô đã từng được xem chùm ảnh thời Dân quốc trong một triển lãm về đề tài chiến tranh ở Tây Bộ. Đó là chùm ảnh chụp các thanh niên nam nữ khá hiện đại, có thể nhìn được từ khuôn mặt thần thái của họ sự nghiêm túc và trang trọng khác hẳn những cô cậu mới nổi này. Có lẽ do ảnh hưởng thời đại quá mãnh liệt, Châu Hiểu Ngữ đã chăm chú quan sát từng bức ảnh một, tựa như có thể nhìn ra trong mắt họ tám chữ rất to, rất nặng nề, “quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách*”. Mà những người được chụp lại trong những bức ảnh đó, đến cuối cùng cũng dùng sinh mạng bản thân thực hiện lý tưởng này.

(* Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách: Nước nhà thịnh vượng hay suy vong, người dân đều có trách nhiệm)

Trên mạng cũng có không ít những tấm ảnh các nhân vật có nhan sắc nổi tiếng thời Dân quốc, người thời đó luôn có một ánh mắt trong veo sáng ngời khiến người khác bất ngờ. Không biết là bởi trong lòng có tin ngưỡng hay do chưa trải qua quá trình tẩy não của thời đại thông tin truyền thông phát triển, trên người họ không có cảm giác xấu hổ, bất kể nam nữ đều có thể thấy rõ hai chữ “trần tình” nơi đáy mắt.

***

Giản Minh mất hai tiếng đồng hồ hóa trang thay y phục, ngay đến nhẫn đeo trên tay cũng là đồ tẽ lên thân phận anh ta, là một chiếc nhẫn bự bằng ngọc lam sáng ngời, nhưng đến lúc quay thật thì chỉ mất chưa đến mười phút.

Nam nữ chính chụp xong thì đến các nhân vật phụ, lịch trình hôm nay xem như hoàn thành, chỉ còn buổi tối là phải đi ăn cùng đạo diễn và tổ chế tác.

Châu Hiểu Ngữ ngồi bên cạnh, thấy ông chủ bắt đầu rời bỏ nút y phục liền vội vàng xách một bình nước, ôm lấy quần áo của anh chạy lại gần.

Đang giữa mùa hè nóng nực, nhân viên trong đoàn toàn bộ đều áo ngắn tay, Giản Minh mặc bộ vest đầy đủ ba lớp, cời được áo khoác bên ngoài ra thì đến cả áo ghi-lê bên trong cũng đầm mồ hôi, càng khó cần nhắc đến áo sơ mi.

Anh nhận cốc nước Châu Hiểu Ngữ đưa tới uống một ngụm, hỏi, “Ảnh tạo hình thế nào?” Ngữ điệu hoàn toàn là thuận miệng hỏi cho có mà thôi.

Châu Hiểu Ngữ cẩn thận quan sát ông chủ, dường như để đánh giá xem anh ta có chịu nổi đã kích hay không, đến cuối cùng vẫn nói thật, “Rất đẹp! Rất xinh!”

Từ sớm Giản Minh đã cảm thấy bản thân bắt buộc phải cứu giúp thẩm mỹ của cô nàng trợ lý mập này. Ảnh tạo hình đẹp choáng ngợp không chừng có thể thay đổi phong cách ăn mặc của cô nàng về sau ấy chứ. Nghĩ đến đây tâm tình anh vui mừng hơn hớn, có điều niềm vui này cũng chẳng kéo dài được bao lâu.

Châu Hiểu Ngữ nói tiếp một câu, “Hành động và khuôn mặt của nam chính dường như đang tận lực nói, ‘Tôi đẹp trai, tôi đẹp trai, tôi đẹp trai!’ Nữ chính cũng dùng động tác và vẻ mặt cật lực nói với người khác, ‘Mau khen mau khen, tôi đẹp nhất, tôi đẹp nhất, tôi đẹp nhất!’ Hy vọng đến lúc quay thật mấy suy nghĩ này không hiện ra ngoài mặt, không thì... đúng là tai họa cho bộ phim!” Nghe ra cô không nên ôm hy vọng gì với khả năng diễn xuất của ông chủ, nếu là trai đẹp phải thực lực thì không lý nào cô lại không nhận ra.

Giản Minh từ từ dùng bước.

Mặt anh tối sầm, thậm chí còn có cả phần nộ và gượng gạo, quay đầu nhìn trợ lý mập nhà mình, rít ra bốn chữ, “Cô thì hiểu gì?!”

Một câu của trợ lý mập nói đâm trúng ngay tim đen, anh cảm thấy mình bị đâm thành con nhím rồi!

Thật ra trợ lý mập nói không sai, lúc chụp ảnh tạo hình đúng là anh nghĩ thế thật!

Có sao đâu, mấy năm gần đây các vai nam chính anh nhận đều là ra vẻ đẹp trai lạnh lùng cao ngạo như thế hết, nhưng ai bảo anh lại có khuôn mặt nổi bật đến vậy làm gì?

Đây chính là ông trời cho cơm ăn chứ gì nữa!

Mà quan trọng hơn nữa là, người hâm mộ trả tiền cơm!

Không thấy trên mạng tràn ngập ảnh chụp lại từ các bộ phim anh đóng sao? Mỗi lần anh lên Weibo* đăng ảnh tự sướng là bên dưới không biết bao nhiêu người hâm mộ khóc lóc gào chông yêu, muốn sinh bé bi cho anh cùng với n loại nhỏ dãi ướt màn hình.

(* Weibo: Mạng xã hội được sử dụng rộng rãi tại Trung Quốc, tương tự Facebook.)

Công ty cũng từng cân nhắc cho anh đổi hình tượng, nhưng hai lần tham gia màn ảnh rộng đều không tạo được bước nhảy mới, ngược lại những lời chỉ trích về khả năng diễn xuất lại tăng vọt, cuối cùng anh đành tiếp tục quay lại đóng phim truyền hình. Ít ra phim ảnh tham gia trước nay vẫn có tỷ suất người xem đảm bảo.

***

Châu Hiểu Ngữ hoàn toàn không nhận ra mình giẫm nhầm lên đuôi ông chủ, cô chớp đôi mắt to đầy vô tội nhìn ông chủ hùng hổ xông vào phòng hóa trang, sập cửa đánh “rầm” một cái, chút nữa thì đập thẳng vào mũi cô.

“Anh Minh... quần áo của anh...” Cô ôm áo vest và chiếc áo ngắn tay Giản Minh mặc lúc trước, định gõ cửa xông lại rút về.

Thói quen từ khi còn nhỏ, đứng trước người đang nổi giận, bản năng của Châu Hiểu Ngữ là sợ hãi, thối lui, trốn đến chỗ nào an toàn.

Cô quay đầu, đối diện với ánh mắt của Lương Hủy cách đó mấy bước.

Không biết Lương Hủy đến từ lúc nào, cô ta chụp xong ảnh đã đổi sang giày đế mềm, đi đường không có tiếng động gì, đang mặt mũi cau có nhìn cô, sau đó tiến tới vài bước, đánh giá Châu Hiểu Ngữ từ đầu đến chân, hừ lạnh một tiếng. Nếu không phải Lương Hủy thấp hơn Châu Hiểu Ngữ nửa cái đầu thì chắc đối phương đã dùng lỗ mũi thay ánh mắt nhìn cô trợ lý mập để thể hiện ý khinh thường rồi.

Lương Hủy đi ngang qua Châu Hiểu Ngữ, đứng trước cửa phòng hóa trang của Giản Minh gõ cửa mấy tiếng, “Anh Minh, trợ lý của em có nấu canh đậu xanh, trời nóng thế này anh có muốn uống một chút không?”

Cửa phòng hóa trang mở ra, Giản Minh đã cởi áo gi lê, chỉ còn lại áo sơ mi dài tay, nhưng khuôn mặt thì thay đổi hoàn toàn, cười nhiệt tình, “Cảm ơn em quá, đợi anh thay đồ xong sẽ qua ngay.”

Lương Hủy quay người về phòng hóa trang của mình, Giản Minh lập tức nghiêm mặt lấy áo ngắn tay từ chỗ Châu Hiểu Ngữ, đóng sập cửa lần nữa, cả hành lang chỉ còn lại mình Châu Hiểu Ngữ.

Mà nội tâm cô nàng thì đang rất do dự: Vừa rồi anh Minh và nữ chính liếc mắt đưa tình như thế, rốt cuộc có phải báo cáo với chị Diệp Lan không ta?

Ba ngày liên tục, Châu Hiểu Ngữ chú ý quan sát Giản Minh và Lương Hủy tương tác với nhau, chỉ lo hai người họ “phim giả tình thật” mà cô lại lo là không phát hiện, xảy ra chuyện gì thì chết dở. Mỗi ngày cô đều chôn chân ở phòng Giản Minh, đợi ông chủ rửa ráy tay chân lên giường rồi mới về phòng, còn phải phụ trách nhiệm vụ gọi anh ta dậy, lòng chỉ lo ngay ngày hôm sau sang gọi lại thấy cô có gái nào xuất hiện trên giường anh ta gây ra một vụ scandal lớn thôi. Hao tâm tổn sức vì anh ta lắm luôn!

Bây giờ cô đã hiểu được câu nói của Diệp Lan, cô mới chỉ là trợ lý thôi, người quản lý không thể ở bên cạnh nghệ sĩ 24/24 được, lỡ mà xảy ra chuyện gì thì đúng là chẳng biết phải làm sao.

Giản Minh cảm thấy, từ ngày anh lên con xong trợ lý mập ngoan ngoãn hẳn, ngày nào cũng theo sau lưng anh như hình với bóng, quay xong thì phục vụ khăn lông nước mát tận nơi, đến ngay buổi tối anh trở về còn đi theo giúp anh sắp đồ đồ đạc, yên lặng ở bên nghe anh học lời thoại đến tận khi anh lên giường mới về phòng.

Anh cho là cô nàng đang “tạ lỗi” với mình. Khổ thân cô nàng trợ lý mập, IQ EQ đều thấp, ngay đến lời của người bình thường cũng chẳng biết nói, muốn xin lỗi lại sợ bị mắng, chỉ đành dùng hành động thực tế để biểu đạt tấm lòng của bản thân.

***

Chiến tranh lạnh đến ngày thứ ba, Giản Minh rốt cuộc cũng quyết định từ bỏ đại lượng tha thứ cho sự mạo phạm của cô nàng trợ lý mập với mình.

“Về sau cô không hiểu thì đừng nói bừa.” Ăn xong bữa sáng cô nàng mang tới, anh nghiêm mặt giáo huấn cô nàng, xem như cho qua chuyện lần này.

“Vâng, vâng, lần sau tôi sẽ không nói bừa nữa!” Châu Hiểu Ngữ rất hối hận ngày đó không nên nhiều lời lúc ở ngoài, nhẽ ra nên đợi đến khi vào phòng hóa trang rồi mới nói! Kết quả để Lương Hủy nghe được, mấy hôm nay đi qua hừ cô một cái, đi lại lườm cô một cái. Nếu không phải có theo sát Giản Minh, không chừng cô nàng đã ra chiều làm khó cô rồi.

Châu Hiểu Ngữ bản năng có một loại trực giác, là do từ nhỏ luyện thành, người khác đối với cô có thiện ý hay ác ý, cô chỉ cần nhìn ánh mắt và động tác của người đó là nhận biết được. Có thể là do trời sinh, cũng có thể là do sau này bị vợ chồng Châu Quốc Bang và Diệp An Ninh thay phiên đánh nên luyện thành, tóm lại đó cũng xem như một kỹ năng sinh tồn của Châu Hiểu Ngữ.

Ba ngày nay tâm trạng ông chủ không vui, cô cảm thấy bản thân không sai, nên cũng kiên quyết không chịu xin lỗi.

Lời nói thật có khó nghe một chút nhưng từ lúc theo ông chủ đến hiện trường quay phim, nhìn anh ta và Lương Hủy diễn, cô đã cảm thấy ngứa mắt. Cô nói có sai đâu, bộ phim này từ quần áo trang phục, tình tiết câu chuyện cho đến diễn xuất của nam nữ chính, so với những bộ phim cô đã từng xem trước đây quả thật đúng là thảm họa.

Thế mà ông chủ còn diễn nhập thần ghê chứ.

Ngược lại cô nàng Tiết Khởi đóng vai hồng nhan tri kỷ của nam chính lại dần dần thân thiết với cô, cả ngày phải tìm cô ba bận, mở miệng câu nào là hỏi thăm chuyện của Giản Minh câu đó, rào riết đến độ Châu Hiểu Ngữ cứ nhìn thấy cô nàng là muốn trốn.

Tiết Khởi ngũ quan sắc sảo thu hút ánh nhìn, hoàn toàn trái ngược với loại ngọt ngào dễ thương của Lương Hủy.

Châu Hiểu Ngữ bị cô nàng ép quá, còn bị dồn vào góc không cho ra, chỉ có thể thề thốt, “Chị Tiết, em thật sự không biết buổi tối anh Minh ở trong phòng làm gì mà!” Đắc tội Lương Hủy rồi, cô không muốn gây thù oán với Tiết Khởi đâu!

Tiết Khởi véo véo khuôn mặt tròn xoe của cô, “Đây chẳng phải là đồ ngọt chị hả? Ngày nào em cũng giữ khư khư lấy anh Minh nhà em, mấy lần tối muộn chị thấy em đi ra khỏi phòng anh ta. Em giữ chặt như thế, lẽ nào anh Minh là của một mình em chắc?”

Châu Hiểu Ngữ đẩy móng vuốt của đối phương ra, khuôn mặt tròn sùng sục, tức giận bưng bưng, “Chị Tiết, chị không thể đổ oan cho người khác thế được. Tự chị muốn tán ông chủ em lại đổ hết lên đầu em thế. Ông chủ em ngoài cái mặt ra thì có gì tốt đâu?” Diễn xuất chẳng có, chỉ có thể làm bình hoa trưng cho đẹp thôi.

Tiết Khởi nói rất đương nhiên, “Thì chị chính là để ý đến gương mặt ông chủ em mà.” Cô nàng đột nhiên lo lắng, “Lẽ nào anh ta... mặt nào đó không được?”

“Châu Hiểu Ngữ...”

Hai người đồng loạt quay đầu, lúc này mới nhìn thấy Giản Minh mặt đen sì đứng bên cạnh.

Châu Hiểu Ngữ lúc này rất muốn lên diễn đàn đăng “thót” cầu cứu:

#Người người đều yêu ông chủ tôi, thân làm trợ lý áp lực như núi, phải nằm thao?#

#Bị ông chủ hiểu lầm tôi tung tin đồn ông chủ “phương diện kia” không “được”, phải nằm thao?#

Trên Weibo, Châu Hiểu Ngữ có một cái nick, gọi là “Hồ Ngôn Loạn Ngữ”, cô dùng nick này đăng rất nhiều bình luận về các bộ phim, từ lúc học đại học cho đến bây giờ, vì bình luận viết rất sắc sảo đúng trọng tâm nên cũng kiếm được hơn một nghìn người theo dõi, thường xuyên đăng bài tương tác, chia sẻ các suy nghĩ sau khi xem phim.

Bộ phim Dân quốc quay đến ngày thứ bảy, cô vô cùng muốn lên trên đó viết bài trào phúng.

“... Rốt cuộc cũng xem như biết được mấy bộ phim thần tượng kia quay thế nào rồi, diễn viên dùng để bày cho đẹp, ngay đến thái độ tôn nghề kính nghiệp cơ bản cũng không có, chỉ biết đánh lừa quần chúng, đáng tiếc trí thông minh của quần chúng chưa từng thấp, bởi thế chỉ có thể lừa những cô bạn nhỏ tuổi không hiểu sự đời mà thôi.” Trong bụng cô nghĩ vậy, nhưng bởi vì cái tên phát tiền lương cho cô, nên rốt cuộc vẫn nhẫn nhịn.

Mục tiêu rõ ràng rành ra thế, lỡ có ngày nick bị phát hiện thì khéo mất bát cơm này không chừng.

Cái tên phát tiền lương cho cô mấy ngày gần đây lại bắt đầu sùng sục mặt lên cho cô xem, cực kỳ không khách khí mà sai cô chạy đông chạy tây, tự nghĩ là cho cô bài học nhớ đời, nhưng Châu Hiểu Ngữ lại chỉ mong anh ta có thể sai có đi nhiều hơn chút nữa. Cô dường như đã “get” được một kỹ năng mềm: “Tích tiền lẻ” mỗi lần đi mua đồ. Thật chỉ mong được chạy thêm vài bận nữa.

***

Cảnh quay của ngày thứ bảy là cảnh cười ngựa, người đàn ông anh tuấn xuất trần, quyền lực trong tay cười ngựa gặp gỡ lần đầu với nữ chính trong viện nhỏ. Lúc đó nữ chính vẫn còn là cô con gái xinh đẹp của người làm trong nhà anh ta, mới học đến cấp hai đã đến nhà anh ta làm thêm kiếm tiền.

Đừng hỏi tại sao con gái người làm lại có tiền đi học ở thành phố Thượng Hải, hơn nữa lại còn là bạn cùng lớp cấp ba với em ruột nam chính, dẫn đến các hiểu lầm vô cùng kinh điển giữa hai anh em. Đối với bộ phim thần tượng này, toàn bộ bối cảnh đều chỉ để tiện việc yêu đương, thiếu điều kiện nào về thêm ngay điều kiện đó!

Đúng thế, bộ phim này nam thứ là em ruột của nam chính, hai anh em vì một cô gái mà trở mặt thành thù.

Đây là thể loại Châu Hiểu Ngừ ghét nhất. Sau khi được vinh hạnh lật qua kịch bản, cô sớm đã quỳ sụp dưới chân biên kịch, bái phục trái tim thiếu nữ “phi thường” của đối phương. Một biên kịch nam ôm trong lòng giấc mơ màu hồng phấn bước vào cái ngành này, mười năm như một vãn chuyên tâm viết chuyện tình yêu, viết từ lúc còn thanh xuân cho đến khi trở thành ông chú già bụng phệ râu tóc xồm xoàm mà vẫn độc thân, vốn đã là một chuyện khiến người ta thán phục không thôi rồi.

Lẽ nào tình yêu chỉ tồn tại trong tưởng tượng?

Thật ra cô hoàn toàn không khinh thường biên kịch, chỉ là vô tình trông thấy ông chủ ngồi trên lưng ngựa làm màu, kỹ năng cười ngựa chán không để đâu cho hết, chỉ có thể duy trì ở trạng thái không té ngã khi có người dắt ngựa mà thôi. Lúc nam nữ chính cùng cười ngựa là dùng đạo cụ, đến khi nhìn thấy bóng lưng anh tuấn bắt phàm giục ngựa phóng đi là của một anh trai thể thần mặt đầy mụn nhọt thì phải lâu lắc cô mới hoàn hồn thôi.

Vì quá choáng váng, đợi đến khi Giản Minh được người đỡ xuống ngựa rồi, cô đưa nước qua mà vẫn cố dầm ăn xồi hỏi một câu, “Anh Minh, anh thật sự không biết cười ngựa à?” Cho dù chỉ là một bình hoa làm đẹp mắt người nhìn thôi thì cũng có vẻ hơi... không đạt chuẩn...

Giản Minh chẳng hiểu sao, liếc cô một cái, “Ai quy định tôi nhất định phải biết cười ngựa?”

Nổi thất vọng của Châu Hiểu Ngừ nhiều đến độ sắp tràn cả ra ngoài, “Anh đóng nhiều phim có cảnh cười ngựa thế... toàn bộ đều dùng thế thân à?” Cũng chẳng rõ người hâm mộ anh có biết không?

Giản Minh bật cười, cảm thấy câu hỏi của cô trợ lý mập này quá ngu ngốc, “Diễn viên cũng đâu phải vạn năng, diễn gì biết vậy đâu.”

Không ngờ cô trợ lý mập hai mắt sáng rực gật đầu lia lịa, “Thế chẳng phải quá tuyệt sao? Diễn gì học vậy, qua mấy năm thôi là học được một đóng kỹ năng rồi!” Thật đúng là chẳng có gì ngầu hơn thế nữa đâu!

Mấy ông chú phái thực lực mà cô thích người nào cũng có bản lĩnh riêng của mình, ngoài nghề diễn ra còn rất thành công trong các lĩnh vực khác, đó mới là lý do khiến cô yêu thích bọn họ.

Giản Minh quyết định không thêm đề ý đến những lời nói vớ vẩn của trợ lý mập nữa, anh đi sang một bên đợi cảnh quay sau. Trợ lý mập vẫn lải nhải thuyết phục anh, “Anh Minh, anh nghĩ thử mà xem, phim nào anh đóng cũng có cảnh cười ngựa, so với ngồi trên ngựa đạo cụ làm màu thì cười ngựa thật ngầu hơn nhiều. Em đã xem qua mấy bộ phim lúc trước anh đóng rồi, trong đây bình luận chê bai có một vấn đề là, người xem vừa liếc mắt đã nhìn ra anh không biết cười ngựa, biểu cảm trên mặt hoàn toàn không giấu được.”

Đây là kết quả sau đợt hùng hục cày phim ông chủ đóng, bị diễn xuất của đối phương làm gai hết mắt, cuối cùng phải đổi sang xem hai bộ phim điện ảnh anh ta góp mặt. Cảm ơn trời đất, nhân vật chính không phải anh ta nên cô mới xem được đến cuối.

Chẳng qua câu cô vừa nói lại chọc đúng tử huyệt của ông chủ.

Không ai biết, thật ra Giản Minh vô cùng đề tâm đến diễn xuất của bản thân trong lần tham gia phim điện ảnh đó. Các phim truyền hình anh toàn đóng vai chính, được khen quen rồi, lúc cộng tác cùng các bậc lão làng trong phim điện ảnh thật ra chẳng được bình tĩnh như bề ngoài. Vốn muốn cho người hâm mộ bất ngờ thú vị, ai ngờ phim chiếu rồi lại bị đám người hâm mộ của các bậc cha chú kia chỉ trích không ngớt, “... Bất kể là từ chọn nhân vật cho đến diễn xuất, đều là sự thất bại của cả bộ phim!”

Diễn viên chính của hai bộ điện ảnh đó không phải người Châu Hiểu Ngừ thích, đánh giá bình luận cũng chỉ ở mức bình thường, thế nên cô mới không nằm trong danh sách những người phê bình khi ấy.

Ban đầu Giản Minh rất trông đợi vào cơ hội bước chân vào màn ảnh rộng, thế nên thất vọng mới càng nặng nề hơn.

Anh quay ngoắt đầu lại, trừng mắt nhìn khuôn mặt còn nhẵn hơn cái bánh bao của trợ lý mập, ngay đến lỗ chân lông cũng chẳng thấy đâu, khó chịu lườm cô một cái, “Ai thèm học mấy thứ quái quỷ đó chứ!”

Cô nàng này rốt cuộc là đến làm trợ lý hay phá đám vậy?

Giản Minh tức lắm, tức đến độ đến cảnh quay sau ngay đến làm màu cũng quên mất, lạnh lùng diễn tay đôi với Lương Hủy, vừa hay thể hiện được một màn “đại ca hắc bang lần đầu gặp mặt cứu nữ chính dưới ngựa, đi một đoạn đá nữ chính xuống ngựa”, ngay cả đạo diễn cũng thấy kỹ thuật diễn tức giận này của anh ta quá thật, còn khen một câu, “Đoạn này diễn như thật!”

Lương Hủy còn khoa trương đến độ vỗ vỗ ngực cười nũng nịu, ra chiều sợ hãi lắm, “Anh Minh, vừa rồi em còn tưởng anh giận em thật chứ, làm người ta sợ chết đi được.”

Lời cô ta nũng nịu nghe nhõm, hoàn toàn trái ngược với cô nàng trợ lý mập.

Khuôn mặt Giản Minh rốt cuộc cũng hòa hoãn hơn, “Đây chẳng phải là... yêu cầu của cảnh quay thôi sao.”

“Anh Minh chuyên nghiệp thật!”

***

Tối hôm đó, lúc Giản Minh về phòng nghỉ ngơi gọi điện thoại cho Diệp Lan đã than phiền, “Chị Diệp, em gái chị... có phải cô ta không giỏi ăn nói lắm không?” Trừ chọc anh tức ra thì hình như chẳng còn bản lĩnh gì nữa cả.

Diệp Lan thăm dò, “Con bé không phê bình diễn xuất của cậu đó chứ?” Thân là một trong những người họ hàng hiếm hoi thân thiết với Châu Hiểu Ngừ, Diệp Lan có theo dõi Weibo của cô em họ, đương nhiên cũng biết niềng lưỡi em mình sắc sảo thế nào, nếu chẳng may nhắc đến một bộ phim thảm họa thì phản ứng của con bé chắc kinh hoàng lắm.

Đó cũng là lý do chị cứ nhất quyết phải kéo con bé đến làm trợ lý cho Giản Minh.

Ngoại hình Giản Minh không tồi, nhưng trong ngành này chỉ nhờ ngoại hình mà có thể nổi được mãi thì quá hiếm. Có điều muốn cậu ta đổi sang hình tượng khác thì lại gặp không ít khó khăn, lúc này thứ cậu ta cần chính là một người thẳng thắn có gì nói vậy như Châu Hiểu Ngừ bên cạnh, không chừng có thể nâng cao khả năng diễn xuất thật chứ đùa.

Giản Minh, “Không, cô ta chỉ định thuyết phục tôi học cưỡi ngựa thôi.” Nhân tiện chọc đúng gót chân A-sin* của tôi.

(* A-sin là con trai của nữ thần biển Thetis và vị vua Hy Lạp người trần Peleus, ngay khi chào đời, chàng đã được tiên tri là sẽ chết trong chiến trận kinh hoàng. Mẹ chàng vì muốn con được bắt từ đã mang con đến dòng sông Styx chôn âm phủ, hai tay bà giữ 2 gót chân của con trai rồi dốc ngược người con mình xuống dòng sông Styx. Vì con còn nhỏ nên nữ thần Thetis đã quên không nhúng 2 gót chân vào nước, vậy nên đây là chỗ duy nhất trên người A-sin có thể bị tổn thương. Sau này A-sin chết trận do một mũi tên bắn trúng gót chân.)

Đầu dây bên kia Diệp Lan cười như điên, “Thế chứng tỏ nó với cậu còn chưa thân thiết lắm, em gái tôi còn có biệt danh là Châu Tiểu Đào đó.”

Giản Minh đột nhiên có ảo giác “đại sự không ổn”.

***

Hôm nay tâm tình không tốt, Giản Minh không muốn trông thấy khuôn mặt bánh bao của trợ lý, kết thúc ngày làm việc liền cho cô tự đi loăng quăng. Đến tối cũng không thấy đối phương mang com chiều về cho anh như thường lệ. Anh đợi thêm nửa tiếng nữa, rốt cuộc đành tự ra ngoài kiếm đồ ăn.

Ra đến sảnh khách sạn, không ngờ lại gặp người đóng thế cho anh.

Người đóng thế này chuyên đóng cảnh về võ thuật, từ đầu đến cuối bộ phim, ngoài cảnh cưỡi ngựa ra thì những cảnh đánh nhau lớn nhỏ gì của Giản Minh cũng đều được người này thấu hết. Thân hình đối phương cũng xem xem anh, điểm khác biệt duy nhất giữa hai người là khuôn mặt.

Chào hỏi đối phương xong hai người chia hai ngã rồi, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào Giản Minh lại quay đầu lại, “Cao Thành, một người ăn com cũng buồn, hay anh đi cùng tôi nhé?”

Nhân viên trong đoàn kịch gần như đều xoay quanh nam nữ chính, người như thế lại mời một diễn viên đóng thế không tên tuổi gì đi ăn, Cao Thành đương nhiên gật đầu không do dự rồi.

Trước nay Giản Minh vẫn rất khách sáo với các nhân viên trong đoàn, Cao Thành lại là diễn viên đóng thế cho Giản Minh, đương nhiên chỉ mong tạo dựng quan hệ tốt, về sau còn có cơ hội nhận thêm vài hợp đồng nữa. Dựa vào khuôn mặt thì cả đời cũng chẳng mong làm nổi tới diễn viên quần chúng, Cao Thành đã từ bỏ hy vọng đó từ lâu rồi.

Hai người tìm một quán nhỏ yên tĩnh ăn com, uống vài cốc bia rồi, Giản Minh đột nhiên hỏi, “Cao Thành này, anh học cưỡi ngựa mất nhiều thời gian không?”

Mắt Cao Thành sáng rực, “Không bao lâu, dễ lắm, anh Minh muốn học à?”

Giản Minh, “...” Minh thể hiện rõ ràng thế cơ à?

Anh tức tối nhớ đến khuôn mặt tròn xoe đâm một dao vào tim người khác mà mặt vẫn ngây thơ vô tội “tôi chẳng làm gì cả, tâm tình anh không tốt là do khả năng kiểm chế của anh kém” của ai kia, bèn gật đầu không do dự, “Thì lúc đóng phim cần dùng mã, dự án tiếp theo có khả năng là một bộ phim cổ trang”

Cao Thành ngửa cổ uống cạn cốc bia, bắt đầu lên tiếng nịnh nọt, “Anh Minh đúng là chuyên nghiệp, đóng cưỡi ngựa là học cưỡi ngựa, quả không hổ danh là diễn viên chính.”

Lúc trước được người ta khen chuyên nghiệp là Giản Minh thần nhiên nhận tuốt, cũng chẳng thấy có vấn đề gì, nhưng tối nay Cao Thành khen anh lại đột nhiên thấy chột dạ.

Nhân lúc trời còn chưa tối hẳn, ăn xong hai người bèn đi đến chuồng ngựa xem qua.

Cao Thành nhận nhiều công việc liên quan đến cưỡi ngựa, sớm đã thân thiết với mấy chỗ nuôi ngựa trong phim trường này, chẳng bao lâu đã mượn được ngựa, bắt đầu dạy Giản Minh cách cưỡi.

Giản Minh thấy hơi ngại, “Hết giờ làm rồi còn bắt anh dạy tôi nữa, để tôi trả tiền lương theo giờ cho anh nhé.”

“Thế thì phải cảm ơn anh Minh rồi.” Cao Thành rất vui, dạy cũng vô cùng nghiêm túc, chẳng qua Giản Minh trước giờ chưa từng tự mình cưỡi ngựa, thông thường đều có người dắt cho, anh chỉ việc ngồi trên đó làm màu khoe mã ngoài là được. Bây giờ để anh tự mình cưỡi ngựa, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào việc làm thế nào để cái thứ hoàn toàn không hiểu tiếng người này nghe lời, nên cũng chẳng còn nhớ đến việc phải làm màu nữa rồi.

Tối lúc trời tối đen, Giản Minh té nhào một cái từ lưng ngựa xuống, trật chân trái.

Anh bước thấp bước cao trở về đã thấy Châu Hiểu Ngừ đợi ngay trước cửa phòng. Thấy ông chủ quần áo bụi bặm, đi đứng cũng bất thường, cô nàng trợ lý vội chạy lại đón, “Anh Minh, anh gặp cướp à?”

Tình hình trong phim trường này rất phức tạp, loại người nào cũng có, trừ những lúc bắt buộc phải cùng Giản Minh ra ngoài thì cứ tối là Châu Hiểu Ngừ không dám chạy lung tung.

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa, Chào Anh* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 3

Điều đáng mừng nhất là miệng lưỡi cô trợ lý mập tuy có hơi sắc sảo một chút, nhưng bụng dạ thì vẫn tốt lắm.

Trông thấy Giản Minh bị trật chân, đêm hôm cô nàng cũng chạy ra ngoài mua cao Vân Nam với thuốc xịt, còn đun nước nóng cho anh chườm, xịt thuốc giảm đau xong vẫn còn chưa yên tâm, “Anh Minh, liệu có ảnh hưởng đến việc quay phim ngày mai không?”

Đạo diễn là người nóng nảy, tuy cũng khá khách khí với diễn viên chính nhưng nếu để ảnh hưởng đến tiến độ quay phim thật thì khó đảm bảo ông ấy không trở mặt.

“Nếu ngày mai không đóng được thì để đạo diễn quay cảnh của người khác trước vậy.”

Giản Minh ngại mất mặt, không dám nói mình học cưỡi ngựa ngã tẹo chân, chỉ bảo ra ngoài ăn cơm bắt cần bị thương thôi.

Châu Hiểu Ngừ u sầu nhìn anh ta, “Anh Minh, anh nói xem, anh không biết cưỡi ngựa đã đánh rồi, sao mỗi đi đường thôi mà cũng bị tẹo chân thế này?”

Lại là cưỡi ngựa!

Giản Minh buột miệng, “Thì tôi nghe lời cô mới chạy đi học cưỡi ngựa để giờ về như thế này đấy!” Lời vừa nói xong, anh thật chỉ muốn cắn đứt đầu lưỡi mình luôn cho rồi.

“Hà?” Châu Hiểu Ngừ ngờ ngẩn nhìn anh ta, vốn cho rằng Giản Minh là một “bình hoa” không có lý tưởng gì, không ngờ mới kích một tí đã có kết quả, bắt đầu cố gắng học hành rồi đây này.

Cô nhìn về mặt lúng túng vô cùng của Giản Minh, bụng cười thầm nhưng vẫn nhịn lại, biết giờ mà chọc tiếp là người này nổi cơn ngay, tuy cô không công nhận khả năng diễn xuất của anh ta, nhưng việc này đúng là vẫn cần cố vũ, “Cưỡi ngựa có vui không? Anh có thể đưa tôi đi chơi với được không?”

Thành khẩn! Thành khẩn!

Châu Hiểu Ngừ chớp chớp mắt, bộ dạng cực kỳ thành khẩn nhìn ông chủ.

Lông mi cô vừa dài vừa dày, ánh mắt trong trẻo, thuộc loại trông vô cùng ngoan ngoãn, dễ gạt người, ai không biết rất khó lòng tưởng tượng mặt sắc bén của cô. Giản Minh cũng bị bộ dạng này của cô đánh lừa, nhất thời quên mất đối phương đã cho mình một đao hung hãn như nào, đáp lại với thái độ hơi do dự, “Cô tới đó đừng có hô hoán linh tinh đấy, cứ ngoan ngoãn ở một bên là được rồi.” Suy nữa là đưa tay lên xoa đầu cún của cô nằng như Diệp Lan.

Dưới ánh đèn mái tóc trông vừa mềm mại mảnh mai lại vừa đen bóng, chất tóc tốt thật.

Trong lòng anh thầm chửi rủa bản thân vô dụng, sao không thể nghiêm mặt dạy dỗ cô nàng được thế?

***

Ngày thứ hai ngủ dậy quả nhiên vẫn đau, Giản Minh gọi điện thoại báo đạo diễn quay cảnh của người khác trước, lùi cảnh quay của mình lại vài ngày. Vì phim mới quay, để trống vài ngày cho anh nghỉ ngơi cũng không sao nên đạo diễn hào phóng đồng ý luôn.

Hôm nay vốn là quay cảnh tay đôi giữa Giản Minh và Tiết Khởi, hai người nhảy hết một bài trong phòng tập rồi hôn nhau, vừa đẹp đề vừa lãng mạn. Tiết Khởi mong chờ suốt cả buổi tối, cuối cùng đến nơi lại là phải đóng cùng với nam phụ trung niên đầu hói. Ông chủ đầu hói béo tốt trong phim là một nhân vật háo sắc, đối đầu với Giản Minh để tranh địa bàn, giành người đẹp, rất không may chính là trong phim, Tiết Khởi cũng là một trong những chiến lợi phẩm.

Cô nàng không những không được thưởng thức trai trẻ đẹp, lại còn bị ông chú lớn tuổi toàn mỡ ôm eo sờ người treu chọc, vốn cảnh quay chỉ cần một lần là giải quyết xong mà lần nào ông chú kia cũng xảy ra chuyện, bị quay lại cảnh hôn vài lần liên tiếp. Tiết Khởi bắt đầu nghi ngờ ông chú này có ý, diễn xong một phát là bay thẳng ra ngoài súc miệng, đến cả cơm tối cũng nhịn luôn.

Tôm nhất là ông chú kia lúc diễn còn định hôn kiểu Pháp, nhưng bị cô nàng cắn chặt răng nhất quyết không nhả nên ông ta mới thôi.

Tiết Khởi càng nghĩ càng thấy oan ức, buổi tối kết thúc công việc xong liền hùng hổ chạy tới trước cửa phòng Giản Minh, gõ cửa ầm ầm, nhưng ngại không dám gọi Giản Minh nên đành gọi đích danh Châu Hiểu Ngừ.

Cửa phòng Giản Minh mở ra, người mở là Châu Hiểu Ngừ, “Chị Tiết, tai em không điếc, chị định để khách sạn thay luôn cửa mới cho phòng anh Minh à?” Thứ này đập hòng là phải đến tiền đó.

Tiết Khởi bị ông chú đầu heo tra tấn cả ngày, siết chặt cánh tay cô bạn nhỏ giọng hỏi, “Mượn anh Minh nhà em rửa mặt cái, chị sắp không sống được nữa rồi!”

Châu Hiểu Ngừ và Giản Minh mắt to trừng mắt nhỏ cả ngày. Mới sáng sớm cô đã bị sai đi mua đồ ăn sáng, nguyên ngày hôm nay phải chạy mười mấy lần, lúc thì mua đồ ăn, lúc thì mua thức uống, chạy nhiều đến độ chân sắp gãy được luôn rồi, chẳng qua nề mặt bệnh nhân nên cô mới thông cảm cho hành vi vô duyên vô cớ của đối phương thôi. Cô mệt mỏi kéo Tiết Khởi vào phòng, “Chị tự tìm anh ta đi, em bẹp tí đây.”

Tổ chức tác có điều kiện, thuê phòng cho Giản Minh là loại căn hộ, phòng ngủ nằm ở trong, vừa rồi cô đang nằm bẹp trên xô pha tùy tiện mở một kênh truyền hình lên xem, đợi ông chủ sai phái, kết quả tay nhọ mở đúng tiết mục ẩm thực, xem mà bụng sôi ùng ục, càng xem càng đói.

Nhưng cô không tiếp tục nằm được nữa vì đột nhiên có tiếng kêu vang dội vọng từ phòng ngủ ra, “Châu Hiểu Ngừ...!”

Châu Hiểu Ngừ bật người khỏi xô pha, chạy vèo vào phòng ngủ, trông thấy Giản Minh quần chân quanh người gần như chẳng hờ chỗ nào, Tiết Khởi thì tay chân luống cuống không biết đặt đâu. Cô bèn hỏi, “Sao thế, sao thế?”

Tiết Khởi đột nhiên trở nên ngại ngùng lúng túng, ấp úng kiểm soát, “Tôi nhớ rồi, tôi... còn chưa giặt quần áo, đi trước đây.”

Đợi cô nâng đi rồi, sắc mặt Giản Minh quả thật không thể dùng hai chữ “khó coi” để hình dung được nữa, chỉ thẳng vào trợ lý mập mắng xối xả, “Cô làm trợ lý kiểu gì thế hả, tùy tiện cho người khác vào thế à?! Có não không đấy?”

Châu Hiểu Ngừ không hiểu, “Không lẽ anh bị nhìn sạch sành sanh rồi?” Bị ánh mắt giết người của Giản Minh lia qua, cô mới chột dạ nuốt một ngụm nước bọt, tận lực bào chữa sai lầm, “Tôi đọc kịch bản, mấy ngày nữa anh Minh phải diễn cảnh nổi trận lôi đình, cứ giữ nguyên tình trạng như giờ là tốt, nhớ giữ nguyên nhé!” Nói rồi nhón gót chuồn thẳng ra ngoài.

Xem ra cô đoán trúng rồi, Tiết Khởi hùng hổ xông vào, không ngờ lại trông thấy thứ không nên thấy.

Giản Minh thật chỉ muốn bỏ đầu cô nàng ra xem bên trong chứa những gì, “Tôi thật không hiểu nổi sao cô với Tiết Khởi lại chơi với nhau?” Thời tiết nóng, anh ngủ toát hết cả mồ hôi, mới coi đồ chuẩn bị vào phòng tắm thì Tiết Khởi mở cửa xông vào.

Châu Hiểu Ngừ thấy cơn giận của ông chủ có vẻ đã hạ nhiệt, cũng không để ý nói thêm vài câu, “Có những người già dối đến độ khiến người khác thấy ghê. Tiết Khởi mặt dày mày dạn rất đường hoàng, cô ấy đã mấy lần dòn tôi vào góc bảo muốn ngủ với anh rồi.” Cô mà là đàn ông thì cũng ngại không dám từ chối cô nàng vừa xinh đẹp vừa nhiệt tình như thế đâu.

So với những hành vi khác xa người thường này của Tiết Khởi thì cô ghét tiếp xúc với kiểu tính cách quái gở như Lương Hủy hơn.

Rõ ràng chỉ hận không dính luôn mắt lên người Giản Minh, thi thoảng lại đến xun xoe nịnh bợ, thế mà ngoài mặt vẫn ra vẻ nghiêm túc, kiểm đủ loại nghe có vẻ đường hoàng lắm, nhưng ai cũng thấy quá giả dối.

Cô trộm quan sát về mặt ông chủ, bụng nghĩ: Thật ra mắt thẩm mỹ của Tiết Khởi cũng không tệ, diễn xuất tệ không đồng nghĩa với kỹ thuật tệ, nói không chừng “phương diện kia” của ông chủ lại mạnh chứ đừng đùa.

Châu Hiểu Ngữ nghĩ ngợi lung tung một hồi, lại nhớ đến thái độ Lương Hủy với ông chủ, đoán chừng cô nàng cũng có ý với anh ta, kết quả ngày hôm sau vào phòng hóa trang của Giản Minh lấy hộ đồ ông chủ để quên thì nghe thấy Lương Hủy nói chuyện với trợ lý của mình trên hành lang.

“... Chị Hủy, chị thật sự muốn theo đuổi Giản Minh à?”

Giọng Lương Hủy vọng ra từ ngoài cánh cửa khép hờ, “Tôi nhận được tin từ nguồn tin cậy, Giản Minh là cậu út của bất động sản Long Hưng, theo họ mẹ.”

Tiêu Diệp hít một hơi lạnh, “Không thể nào! Long Hưng trên cả nước đâu đâu cũng có đất, là đại gia của ngành bất động sản, sao lại để cậu út nhà mình đi làm diễn viên?”

Thu nhập của Giản Minh rất cao, nhưng so với tài sản của Long Hưng thì cũng chẳng thấm vào đâu.

Lương Hủy “suyt” một tiếng, “Be bé cái mồm thôi, đừng để người khác nghe được. Thấy báo là anh ta có chấp muốn gia nhập giới giải trí. Lúc trước không phải nói có bên đầu tư để ý anh ta sao, là một bà cô đầu chừng năm, sáu mươi tuổi, vứt một đồng tiền vào tổ chế tác muốn nâng đỡ anh ta, nhưng ngay đến góc áo cũng chẳng chạm được, cuối cùng xối hồng bóng không. Anh ta lại vẫn làm diễn viên chính như cũ, hoàn toàn không bị ảnh hưởng. Tôi phải vất vả lắm mới có được tin này đây.”

Trong phòng hóa trang của Lương Hủy có tiếng động cả cô ta lẫn trợ lý đều chạy vào xem, lúc này Châu Hiểu Ngữ mới nhanh tay nhẹ chân đi ra.

Bây giờ cô có thể hiểu được tại sao Giản Minh làm bình hoa rồi, hóa ra anh chàng chỉ chơi cho vui thôi.

Châu Hiểu Ngữ bắt đầu dùng ánh mắt bao dung đánh giá diễn xuất của ông chủ, chuyên nghiệp và nghiệp dư khác nhau nhiều lắm. Người chuyên nghiệp xem diễn xuất là sự nghiệp cả đời, nghiệp dư chơi thử cho vui không biết lúc nào đã chẳng còn ở cái ngành này, cô chẳng nên phải khắt khe với anh ta làm gì.

***

Giản Minh cảm thấy từ lúc mình ngã ngựa bị thương, nghi ba hôm quay lại phim trường thì trợ lý mập dường như khách sáo hơn nhiều.

Anh quay xong cảnh ngày hôm đó, hẹn Cao Thành dạy cưỡi ngựa, không ngờ cô nàng còn cản lại, “Anh Minh, anh nghỉ ngơi mấy ngày đi, thật ra... không biết cưỡi ngựa cũng không sao, dù sao cũng có đạo cụ mà, quay vẫn đẹp trai như thường!” Nếu đã chơi cho vui thì chỉ cần vui vẻ là được rồi, nhắc đến diễn xuất làm gì!

Giản Minh cứ cảm thấy cô nàng đang mỉa mai mình, suyt nữa thì tức hộc máu, “Cô không muốn đi thì thôi, tôi đi học một mình!”

Cô nàng ngăn không cho anh đi học, ngược lại càng khiến Giản Minh bướng hơn, cơm cũng không thèm ăn đã lôi Cao Thành ra ngoài. Châu Hiểu Ngữ hoàn toàn không hiểu ông chủ tức tối cái gì, đành ngoan ngoãn chạy đi mua bữa tối cho anh ta.

Chắc bị thái độ của Châu Hiểu Ngữ kích thích, từ ngày hôm đó, chỉ cần có thời gian rảnh là Giản Minh lại kéo Cao Thành đi tập, tới khi quay đến cảnh cưỡi ngựa, anh đã có thể ngồi trên lưng ngựa chạy chậm, rất ra dáng, không cần nhân viên phải đi trước dắt ngựa nữa rồi.

Ngay cả đạo diễn cũng phải khen, “Giản Minh, cậu đúng là chuyên nghiệp, cảnh này quay nhìn đẹp hơn hẳn lúc dùng đạo cụ.” Nhân viên trong đoàn đứng xung quanh cũng phụ họa liên tục.

Giản Minh vô cùng đắc ý nhìn trợ lý mập, Châu Hiểu Ngữ lại chẳng hiểu ra sao: Lẽ nào ông chủ có chi thị gì đó không tiện nói trước mặt mọi người mà muốn mình tự lĩnh ngộ?

Cô nghĩ trái nghĩ phải một hồi, chạy đến tiệm thuốc mua thuốc cao, vài xô với nước muối đưa đến phòng anh ta. Đợi đến phương cưỡi ngựa trở về cô còn cực kỳ ngại ngùng xin lỗi, “Xin lỗi anh Minh, tôi không nghĩ anh cưỡi ngựa bị ma sát đến rách da. Mùa hè quần áo mỏng, ra mồ hôi lại càng khó chịu, không cẩn thận là vết thương nhiễm trùng ngay, lát anh tắm rửa xong nhớ bôi thuốc vào.”

Giản Minh hoàn toàn không hiểu cô nàng đang nói gì, đợi đến lúc cởi quần áo đi tắm mới nhớ ra việc này, thật chỉ muốn nắm lấy hai vai trợ lý mập mà lắc cất lức: Đầu óc cô cả ngày toàn nghĩ chuyện gì thế hả?

Bây giờ anh hoàn toàn không nghĩ ngờ tính chuyên nghiệp của trợ lý mập nữa rồi, nếu tối nay phòng anh có người ở lại qua đêm thì không chừng cô nhóc đó còn mua luôn “áo mưa” ấy chứ.

Bộ phim thời Dân quốc “Đồng hành cùng anh” quay được hai tháng, mặc dù cách thời điểm quay xong còn đến vài tháng nhưng lịch quảng bá phim đã lên tằm “hằng ngày”, mở Weibo chính thức cho phim, từ đạo diễn đến các diễn viên đều đã bắt đầu quảng bá trên trang của mình.

Giản Minh đắp mặt nạ, đưa nick Weibo của mình cho trợ lý mập, đề cô nàng quản lý thay.

Châu Hiểu Ngữ lúc trước chưa từng để ý đến Weibo của Giản Minh, vừa bắt đầu lại đã cầm nick chính luôn, cảm thấy ông chủ mặc dù có hơi khó hầu hạ, khả năng tự kiểm chế cũng kém, hơi tí là sưng mặt nổi giận, nhưng dám đưa nick chính Weibo cho cô thì có phải quá thoải mái rồi không?

Cô mở nick của ông chủ, quả không ngoài dự liệu, trượt xuống một cái là cả rõ ảnh tự sướng với đủ loại góc nghiêng góc thẳng, đủ kiểu tạo hình đầu tóc, còn các hình liên quan đến phim thì đâu đâu cũng thấy mỗi một kiểu nội dung “Anh đẹp trai lần át quần hùng, áp đảo tứ phương”, tiếp nữa... chẳng có gì tiếp nữa rồi...

Nếu không phải nể mặt tiền lương thì cô thật lòng chẳng muốn động đến cái Weibo thần kinh này đâu!

Cô cẩn thận dò hỏi, “Anh Minh, trừ đóng phim ra anh còn có sở thích gì nữa không?” Anh ta tung ảnh tự sướng liên tục thế này, nhẽ nào không sợ người hâm mộ nhìn mãi phát nhàm à?

Lương Hủy đã nói anh ta là con đại gia, chắc cũng phải có ít sở thích “sang chảnh” nào đó chứ? Đăng lên Weibo ít nhất cũng có thể để người hâm mộ biết nam thần nhà bọn họ cũng là một bình hoa có nội tâm phong phú.

Giản Minh đắc ý, “Ăn uống chơi bời có tính không?”

Châu Hiểu Ngữ bóp trán, “Xem như tôi chưa hỏi gì!”

Giản Minh cũng thấy bản thân từ nhỏ đến lớn đều chỉ ăn uống chơi bời, về sau mãi mới tìm được một thứ mình thấy hứng thú. Anh tự cho rằng trên đường làm diễn viên này bản thân

cosplay rất thành công, chỉ cần quan tâm đến ngoại hình là đủ, còn những thứ khác chưa hề để tâm.

Lời trợ lý mập khiến anh chấn động, nghĩ cả nửa ngày mới nặn ra được một câu, “Cưỡi ngựa có tính không?”

Đạo gần đây Châu Hiểu Ngừ ôm trong lòng không biết bao nhiêu oán giận về việc cưỡi ngựa của Giản Minh, rõ ràng đã cưỡi rất tốt rồi, không rõ là do vẫn ghi thù mấy lời cô nói lúc trước hay vì lý do gì khác mà lúc bình thường anh ta làm việc cô rời đi cũng chẳng sao, chỉ riêng lúc cưỡi ngựa là kiên quyết bắt cô theo cùng.

Kỹ thuật cưỡi ngựa của anh ta gần đây tiến bộ thần tốc, đã dần dần tìm được niềm vui trong việc rong ruổi trên lưng ngựa, có lúc Cao Thành đã về nghỉ rồi anh ta vẫn hứng thú bùng bùng cưỡi tiếp. Châu Hiểu Ngừ chẳng hứng thú gì mà mỗi tối cứ phải theo sau mông ngựa chạy vài vòng, cảm thấy chỗ mỡ khó khăn lắm mới nuôi ra được đã hụt đi với tốc độ mất thường cũng nhận ra, nhưng cô hoàn toàn không cảm kích ông chủ chút xíu nào.

Cô gật đầu, “Tôi biết rồi.” Sau đó chọn một bức ảnh cưỡi ngựa trong phim, nhanh nhẹn đăng lên Weibo ông chủ, nhân tiện tag cả Weibo chính thức của phim và tổ biên kịch.

Vừa mới đăng lên chưa được một phút, Weibo vốn yên tĩnh bỗng bùng nổ.

***

Wuli Minh: Chồng đạo này lại bắt đầu đóng phim rồi à?

Em Gái Ruột Giản Minh: Anh Minh, em muốn đi thăm quan, mau nói anh đang quay phim ở đâu thế?

Tính Tính Đại Gia Trưởng: Chồng ơi chồng ơi, chồng đẹp trai quá đi! Tối nay em muốn ôm bức ảnh này ngủ!

Cả Thế Giới Này Chỉ Yêu Anh: Chồng ơi chồng ơi em muốn sinh bé bi cho anh, đám yêu tinh mấy lần trên mau lui ra! Chồng là của tôi!

Hồ Tâm Minh Thố: Đã lưu, xin tiếp tục đăng!

...

Châu Hiểu Ngừ nhìn nick Weibo tám mươi triệu người theo dõi của ông chủ thoảng chốc đã nhảy ra cả nghìn bình luận mà vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại, đột nhiên cảm thấy thương xót cho cái nick dùng mấy năm mới được vài nghìn người theo dõi của mình, chênh lệch hai bên thật quá rõ ràng. Cô không nhịn được mở nick phụ của bản thân lên, gửi bình luận cho ông chủ.

Đám người hâm mộ bên dưới nhanh chóng nhìn thấy lời bình của một nick tên “Tay Đâm Dao Thiện Nghệ”: Haha, đây là ảnh chụp lúc có nhân viên dắt ngựa đằng trước chứ gì? Có dám đăng hình động lên không?

Giản Minh ngồi bên cạnh nhìn mà mắt tròn xoe, mồ hôi hắc, “Cô...” Chửi thẳng mặt đã đành, giờ lại còn dám chạy lên Weibo đâm thọc nữa hả?

“Cô không sợ người hâm mộ của tôi đập vụn cô ra à?”

Đám người hâm mộ trên mạng này có sức chiến đấu kinh người, trong giới đã từng có một nam nghệ sĩ ngoại tình, Weibo suýt nữa bị anti-fan chiếm cứ, chửi anh chàng này đã đành, còn có anti-fan đem cả mười tám đời tổ tông anh ra điểm danh hết một lượt, ngay đến mẹ già của anh ta cũng chẳng tha.

“Đây là đang đẹp tan nghỉ ngơi của đám anti-fan ngay từ lúc mới manh nha mà. Anh Minh, anh không thấy chỉ đọc mỗi mấy lời nịnh hót này sẽ sâu răng mất à?” Trợ lý mập chống cằm đợi đám người hâm mộ kết bè chống trả, khuôn mặt nhìn nghiêng đã thấy cảm nhơn hơn. Giản Minh còn tưởng mắt mình có vấn đề, dụi mắt nhìn lại, quả nhiên trợ lý mập không biết đã gậy đi từ lúc nào.

Sợ chết người!

Liệu anh có bị chị Diệp truy sát không đây?

Đưa cô em gái béo tròn béo quay đến làm trợ lý cho anh, một ngày ba bữa ăn cùng anh, mặc dù không cung cấp bữa khuya nhưng cũng không đến nỗi gầy rộc đi thế này chứ?

Lâu lâu mới thấy lương tâm lên tiếng, Giản Minh huých trợ lý mập đang lướt ngón tay như bay trên bàn phím chuẩn bị cắn xé đám người hâm mộ bên dưới, “Tôi mời cô đi ăn khuya.”

Trợ lý mập đang hùng hực khí thế, lấy một địch trăm, tốc độ gõ chữ nhanh như chớp, hoàn toàn không cảm kích sự chăm sóc của anh, “Anh Minh, anh đói thì đi ăn một mình đi, tôi không đói!”

Giản Minh sống chết kéo bằng được cô tách khỏi máy tính, hai người ra gần khách sạn tìm được một quán trà kiểu Hong Kong, anh gọi một loạt món: hủ tiếu xào bò, bò bít tết, cháo bò, bánh bao xá xíu...

Cô Châu Hiểu Ngừ cũng dài hết cả ra, “Anh Minh, đủ rồi đủ rồi, anh mà gọi tiếp nữa thì tôi sẽ nghỉ ngơi anh thuộc loại ăn uống vô độ đấy. Người đẹp đã vây quanh anh rồi, anh còn có gì bất mãn nữa à?”

Đợi đến lúc đồ ăn đưa lên, Giản Minh hỏi cô, “Có phải cô... từ đầu đã muốn làm thế rồi không?”

Châu Hiểu Ngừ không hiểu, “Làm gì cơ?”

“Thì là... chạy lên Weibo nói xấu tôi đó.” Rốt cuộc anh cũng hiểu, trợ lý mập vốn cứ mờ mịt là công kích anh, về sau không biết tại sao lại nghĩ thoảng, không chăm chọc gì nữa, hôm nay rốt cuộc nhịn không nổi nữa mới xông lên chiến đấu với đám người hâm mộ của anh.

Giản Minh: Vớ được một trợ lý hiểu chiến, phải nằm thao?!

Trợ lý mập lại trả lời vô cùng đường hoàng ngay thẳng, “Anh Minh, sao anh lại có thể nghĩ tôi như thế?” Ngay đến bò bít tết mới đưa lên cũng chẳng thèm động vào, “Tôi chỉ trông Weibo của anh quá yên ổn, cảm thấy thuận hòa quá không tốt, lỡ không may bị người hâm mộ nhà khác nhảy vào chọc ngoáy thì bên anh bình an lâu quá rồi, sức chiến đấu giảm, sao mà thắng được nhà người ta?”

Giản Minh bị cô nằng chọc cười, “Hóa ra là nghĩ cho tôi à. Lúc trước chẳng phải cô... không coi tôi ra gì cả sao, còn khuyên tôi đi học cưỡi ngựa, sao đạo gần đây chẳng khuyên răn gì nữa thế?”

Châu Hiểu Ngừ thấy ánh mắt anh ta như muốn nói, “Cô tưởng tôi ngu à?” Cô uống một hớp nước ép hoa quả tươi, cũng chẳng định che giấu, “Anh Minh, anh đừng đổ tôi cho vui. Tôi

biết anh đóng phim chơi cho biết, căn bản không có ý định vinh danh gì trong sự nghiệp này. Tôi nghe thấy Lương Hủy nói với trợ lý cô ta, nhà anh là đại gia bất động sản, đâu cần để ý đến chút tiền lẻ này. Cô nàng Lương Hủy còn đang mơ giấc mơ lấy chồng giàu có. Anh chơi chán rồi chắc sẽ về nhà cưới vợ sinh con, chẳng làm nữa, nhưng cũng phải báo với chị tôi một tiếng, đừng để chị ấy chết đứng.”

Giản Minh là cây hái ra tiền của công ty Diệp Lan, anh ta mà rồi đi thì Diệp Lan tồn thất lớn.

Đây vốn là chuyện riêng của Giản Minh, trước khi anh ta tự mình nói với Diệp Lan cô cũng không định để lộ ra, chẳng qua thấy lấy của Diệp Lan hai nghìn, hơi áy náy.

Sắc mặt Giản Minh thay đổi hẳn, “Cô nghe Lương Hủy nói thế thật à?” Khó trách gần đây cô ta thích tập lời thoại với anh thế, ngày nào cũng xách quyển kịch bản đi tìm anh.

Có điều hai người là nam chính nữ chính, cô ta tìm anh tập thoại cũng chẳng có gì lạ. Hơn nữa mỗi lần Lương Hủy sang, trợ lý mập sẽ trốn rõ xa, trợ lý Tiểu Diệp của Lương Hủy lại càng khỏi nhắc tới, trước giờ chưa từng thò mặt vào.

“Cô cũng biết điều quá nhì!” Giản Minh gõ đầu cô nàng, “Lần sau đừng có trốn nữa, tôi chẳng có hứng thú gì với cô ta đâu.”

Ngẫm lại mới thấy, trợ lý mập mặc dù có béo chút, nhưng miệng lưỡi kín kẽ, lòng dạ thành thực, hơn nữa có gì nói nấy, so với Lương Hủy thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Châu Hiểu Ngừ thấy sắc mặt ông chủ hòa hoãn đi rồi bèn vui đùa vào ăn, “Cũng đúng, tôi mà là anh, thà ngắm Tiết Khởi còn hơn để ý đến Lương Hủy.”

***

Từ lúc trông thấy cảnh không nên thấy, Tiết Khởi ngoan ngoãn hơn hẳn, lúc rảnh rồi chưa diễn còn kéo cô sang một góc hỏi nhỏ, “Anh Minh... không giận chứ?”

Châu Hiểu Ngừ mặt mày nhăn nhó lừa được một bữa ra trò của cô nàng, “Chị phá bắt em dọn, suýt nữa bị anh Minh đá ra cửa đứng phạt rồi, chị phải bồi thường tổn thất tinh thần cho em!”

Tiết Khởi còn u sầu hơn cả cô, nét mặt còn có vẻ ngượng nghịu hiếm có, “Nói thật ra chị vẫn luôn thích anh Minh. Chị vào ngành muộn hơn anh ấy vài năm, ban đầu vốn cũng không được làm diễn viên đâu, nhưng vì hy vọng có một ngày được đóng cùng anh ấy nên mới cố trở thành diễn viên.” Trông đợi suốt vài năm mới có cơ hội được đóng cùng một lần, lại là vai nữ phụ đã định sẵn sẽ bị anh đá, đòi người quả nhiên không có đau khổ nhất, chỉ có đau khổ hơn.

Châu Hiểu Ngừ được nghe câu chuyện người hâm mộ nhỏ bé nỗ lực vươn lên phía trước, tất cả chỉ vì hy vọng được cùng nam thần sống vai, bèn an ủi đối phương. “Thật ra em đánh giá cao hơn Lương Hủy đấy!”

Tiết Khởi trung nộ cười còn khó coi hơn cả khóc, “Cảm ơn em! Chị chỉ có hứng thú với anh Minh mặc quần áo đầy đủ, nhìn thấy anh ta trần truồng xong, hình ảnh đã sụp đổ cái rầm rồ!” Nam thần vốn chỉ ở nơi xa xa là đẹp, nhưng có ngày lại tận mắt trông thấy thân thể phàm tục ấy, nam thần vẫn là người đó thôi, nhưng tâm lý cô nàng đã biến đổi hoàn toàn.

Châu Hiểu Ngừ hiểu kỳ muốn chết, “Mau nói thật ra, hôm đó chị vào rút cuộc trông thấy gì?” Anh Minh rút cuộc đã làm ra chuyện gì mất mặt đến độ khiến tình yêu của Tiết Khởi bay vèo theo gió vậy?

Có đánh chết Tiết Khởi cũng quyết không mở miệng, lại hẹn cô ăn thêm bữa ra trò nữa để bịt miệng.

***

Tối đó ăn xong, cũng chẳng biết có phải là do bụng no tinh thần thả lỏng hay không, trợ lý mập và ông chủ tàn bạo về khách sạn, lúc đứng trước cửa chuẩn bị tách ra ai về phòng nấy, rút cuộc cô cũng khen anh được một câu, “Anh Minh, mặc dù anh làm diễn viên có hơi nghiệp dư, nhưng làm bình hoa thì anh thừa chuẩn luôn đó!”

Giản Minh rất muốn đuổi theo cô nàng yêu cầu: Mau nôn hết bữa khuya của tôi ra đây!

Anh hối hận đã mời trợ lý mập đi ăn khuya, trù cho cô nàng cứ gầy gò mãi! Tốt nhất là gầy thành Bạch Cốt Tinh luôn!

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa, Chào Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

Lời khen ngợi của trợ lý mập như đang chửi anh vậy, ngày hôm sau Giản Minh cứ nhìn thấy khuôn mặt vô tội của cô nàng là lại nhớ chuyện này, ngay đến lúc Lương Hủy chạy lại tập thoại anh cũng chẳng nhập tâm được.

Lương Hủy cảm nhận được đối phương thất thần, bèn quan tâm hỏi han, “Anh Minh hôm nay có chuyện gì à?”

“Xin lỗi, hôm nay không tập trung được.” Anh quyết định đi tìm trợ lý mập hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc câu kia của cô ta có ý gì!

Lương Hủy còn tưởng cố gắng mấy ngày liên tục đi tìm anh tập thoại đã có kết quả, cuối cùng cũng khiến trái tim đối phương loạn nhịp rồi, nên cười mỉm, đang chuẩn bị nói câu, “Hay tôi đi tàn bạo uống cốc cà phê với anh cho nhẹ nhõm?”, thuận tiện còn có thể tiếp tục để lại ấn tượng sâu đậm hơn, chẳng dè lại thấy Giản Minh lướt ngang qua người mình.

Đi rồi.

Cô ta nhìn theo hướng Giản Minh rời đi, dưới bóng cây phía xa, trợ lý của anh chàng đang ôm máy tính xách tay cười có vẻ rất vui. Giản Minh thân cao chân dài, đi đến trước mặt cô nàng đóng sập máy tính lại, trợ lý ngơ ngác ngẩng đầu nhìn lên. Khoảng cách xa quá, không biết hai người đó đang nói gì.

Lương Hủy thấy khó chịu.

Giản Minh thà nói chuyện với trợ lý mập quay đó còn hơn ở cùng cô... Chuyện này tổn thương tự tôn của cô quá rồi.

Cô nghĩ rất nhiều, mắt vẫn không rời hai người họ, không ngừng giải thích cho bản thân: Anh ấy tìm trợ lý nhất định là để sai sử cô nàng làm gì đó! Điều này khiến cô không khỏi giận lây sang quản lý của Giản Minh: Cô tìm người nào làm trợ lý của Giản Minh không được, sao phải chọn một cô nàng vừa xấu vừa béo?

Châu Hiểu Ngừ thích sự thoải mái, trước nay lúc nào cũng ăn mặc theo lối thể thao, quần áo rộng rãi, lại thêm thân thể vốn tròn trịa, thắm mỹ quá thật khiến người khác không thể khen nổi. Thời tiết nóng nực, những nhân viên khác đều mặc áo cộc tay quần đùi, riêng Châu Hiểu Ngừ lại mặc quần dài áo tay lờ, tổng thể như khoác cái bao gai lên người, chỉ thò ra cánh tay trắng nõn. Cô nhìn ông chủ đầy kinh ngạc.

“... Anh Minh, anh đừng đùa nữa, chuyện này không tìm đạo diễn, không tìm Lương Hủy mà hỏi, hỏi tôi làm gì?” Cô bắt đầu hỏi hặn bản thân lắm miệng, nhẽ ra nên giữ khoảng cách với ông chủ mới phải.

Thật ra Giản Minh đã hỏi Lương Hủy rồi, Giang Đồng trong mắt cô ta là người thế nào?

Giang Đồng chính là nhân vật Giản Minh đóng trong bộ phim “Đồng hành cùng anh”, ban đầu xuất hiện thì nhà giàu nứt đố đổ vách, gái theo thành đàn. Theo sự tiến triển của bộ phim, bức rèm che giấu bí mật của thành phố Thượng Hải dần được hé mở, gương mặt thật của ông lớn đứng sau các thế lực xã hội đen trên đất Thượng Hải cũng dần dần rõ ràng. Anh ta tàn nhẫn độc ác không từ thủ đoạn, cân bằng các thế lực, giữ vững địa vị bang phái của mình trong thành phố.

Đây là một nhân vật rất phức tạp, tức diễn lên thì coi mạng người chẳng bằng con sâu cái kiến. Bản thân anh ta buồn thuốc phiện và súng ống đạn dược, tay dính máu không biết bao nhiêu người nhưng lại không chấp nhận được đám người Nhật Bản điều vô giương oai, lừa gạt các bên, lũng đoạn thị trường trên đất mình. Ban đầu anh ta chỉ cung cấp chỗ ẩn náu và giúp che giấu thành phần cách mạng, về sau trở thành một trong số những người đó.

Lương Hủy ngừng khuôn mặt với các đường nét sắc sảo thịnh hành bấy giờ lên, cười đáp, “Đối với em mà nói, anh Minh chính là Giang Đồng.”

Lúc trước người khác bợ đỡ thế, Giản Minh chẳng chút chột dạ mà nhận ngay, hoàn toàn không thấy câu này có vấn đề gì, nhưng không biết có phải vì bị trợ lý mập đâm chọc quá nhiều hay không mà anh lại nảy sinh nghi ngờ về khả năng của bản thân. Bấy giờ anh lại thấy lời Lương Hủy nói thật không đáng tin, phải nghe xem tiêu chuẩn của trợ lý mập ra sao mới được.

Anh đứng trước mặt trợ lý mập, cố chấp muốn hỏi cho ra đáp án, muốn biết đánh giá của cô về nhân vật Giang Đồng này. Trợ lý mập đang hùng hổ chiến đấu với người hâm mộ của anh trên mạng, anh cảm thấy bản thân có phải điên rồi không, đang yên đang lành cứ phải chạy đến tìm đáp án ở một người ngoài ngành thể này.

Châu Hiểu Ngừ bị ông chủ làm phiền chịu không nổi. Cô phát hiện từ sau sự kiện cười ngửa, ông chủ đã cố chấp hơn nhiều, đúng là một thằng cha chín ngựa kéo cũng không lại luôn. Cô vỗ vỗ ghế bên cạnh mình, “Thế thì anh ngồi xuống đi, tôi ngừng đầu lên mãi mãi mới cổ lắm, nói không được đâu.”

Giản Minh ngồi bên cạnh cô nàng, quay đầu nhìn khuôn mặt tròn xoe của trợ lý mập, đúng là cái cằm đã nhọn hơn rồi, mặc dù quần áo vẫn lòi thôi lếch thếch như cũ nhưng càng nhìn càng thuận mắt.

Châu Hiểu Ngừ dường như đang sắp xếp lại suy nghĩ, nói rất chậm, “Tôi nhớ trong kịch bản chỉ đề cập có một câu duy nhất về thân thể của Giang Đồng. Anh ta là một thiếu niên từ nơi khác đến tìm đường sống ở Thượng Hải, gia cảnh túng bần thiếu thốn, nhưng lại có thể ngồi lên vị trí lão đại xã hội đen ở thành phố này, khoảng thời gian phân đấu đó nhất định đã trải qua những chuyện không thể dễ người khác biết được. Sau khi anh ta chính thức trở thành hoàng đế không ngại của Thượng Hải còn mời thầy giáo đến dạy riêng, chứng tỏ anh ta là người có mục tiêu rõ ràng. Ban đầu chắc là một thiếu niên mồ côi đơn độc, nhưng trong kịch bản, ngay lúc xuất hiện anh ta đã ngồi chắc ở cái ghế lão đại các bang phái được vài năm, hẳn đã học được cách che giấu bản chất thật của mình, giấu đi mặt sắc sảo, chỉ khoe ra mặt ăn chơi đàng điếm, trái ôm phải ấp. Lúc này, thứ anh ta thật sự muốn không chừng lại là ước mơ thuở ban đầu của thiếu niên xa nhà: bông hoa nhỏ đầu thôn, gần gũi mộc mạc, không có những lời nịnh hót ăn giấu dòn cân não, chỉ có sự ngây thơ thuần khiết mà thôi...”

Giản Minh đứng thật chưa từng bóc lột phân tích tính cách Giang Đồng từ quá trình trưởng thành của anh ta một cách đầy lý trí như thế, chẳng qua là bị trợ lý mập đâm chọc đã mạn quá nên mới muốn biết tiêu chuẩn chuyên nghiệp trong lòng cô nàng là thế nào mà thôi.

Không ngờ lại nghe được những điều hoàn toàn khác biệt thế này.

Châu Hiểu Ngừ nhìn thấy bộ mặt “hiếu học” của ông chủ, nhất thời cũng dụi đi nhiều, “Thật ra ban đầu Giang Đồng mới xuất hiện có làm màu khoe mẽ ngoài cũng không có gì bất hợp lý. Người ta chỉ nhìn thấy vẻ phong quang của người đàn ông này, lại không biết rốt cuộc anh ta đã trải qua những chuyện gì. Nhưng đến đoạn sau, Giang Đồng trong suy nghĩ của tôi là một người rất đàn ông, có một ánh mắt kiên nghị, đôi lúc có một chút râu tăng thêm vẻ đỉnh đạc, lúc ra trận đánh nhau cũng bảnh, còn cả cơ bắp tám múi do nhiều năm luyện tập mà ra.” Cô quay đầu nhìn Giản Minh một cái, đùa, “Lúc này ông chủ có thể cân nhắc dùng nhan sắc mê hoặc chị em được rồi.”

Giản Minh, “...” Phân tích đầy lý trí đầu mất rồi?

Cô nàng xác xược đánh giá Giản Minh từ đầu tới chân, chợt hiểu ra, “Anh Minh, không phải vì anh không có cơ bắp tám múi nên mới dọa chị Tiết Khôi chạy mất dép đấy chứ?” Giọng cô nàng tựa hồ có vài phần thất vọng, “Thế thì anh còn diễn lão đại xã hội đen cái nỗi gì, diễn công tử nhà giàu trồng cây si là được rồi. Thật ra... tôi thấy nhân vật em trai có vẻ hợp với anh hơn đấy.”

Giản Minh sầm mặt quay lưng đi thẳng.

Anh biết ngay mà, đầu anh chắc vào nước rồi mới chạy đến thảo luận hình tượng nhân vật với trợ lý mập, cuối cùng bị cô nàng cười vào mặt rồi đấy này.

***

Tối ngày hôm đó quay lại phòng, anh gọi điện cho Diệp Lan, “Chị Diệp, chị tìm cho tôi một huấn luyện viên thể hình, báo anh ta đến đây càng nhanh càng tốt.”

Diệp Lan mừng lớn, “Rốt cuộc cậu cũng nghĩ thông suốt, quyết định ‘bán thật’ rồi hả?”

Giản Minh suýt quỵ lỵ hai chị em nhà này luôn, anh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi ngược, “Chị Diệp, rốt cuộc là chị bắt nắn với tôi bao lâu rồi?!”

Qua điện thoại, Diệp Lan vẫn nghe ra được thái độ bất mãn rõ ràng của đối phương, đành cười trừ an ủi, “Không có không có, đây là giai đoạn toàn dân tập thể thao, có được cơ bắp tám múi là hơn hẳn loại hình chỉ nói nổi đường xương hổng, có phải cậu không biết đâu mà, mới hơi mở cục áo ra đã có thể khiến mấy đứa nhóc gào thét lên rồi, cộng thêm gương mặt cậu nữa, nghĩ thử mà xem...”

Giản Minh, “Bỏ công tử bán nghệ không bán thân!”

Diệp Lan cười đến độ điện thoại cũng rơi xuống đất, vội vàng nhặt lên a lô a lô mấy tiếng, Giản Minh không cần đứng trước mắt cũng có thể tưởng tượng được chị ta đang cười điên đảo đến mức nào.

“Anh Minh càng ngày càng có phong thái của Châu Tiểu Dao rồi đó!” Lâm người sao phải thành thật thế làm gì.

Ngắt điện thoại xong Giản Minh lại ngồi nghĩ đi nghĩ lại, lẽ nào đúng thế thật?

Gần đèn thì rạng, gần Tiểu Đào thì bị chọc?

Tâm thần chấn động, đợi đến khi Châu Tiểu Đào đưa bữa tối tới, Giản Minh ăn được miếng cơm bèn nhấc đến cạnh hành động chiều nay. Anh thấy bàn tay xoa tay xoa chân ra đáng lắm, thế mà Châu Tiểu Đào lại dùng ánh mắt “hết thuốc chữa” nhìn anh, “Anh Minh, anh không tự nhìn lại à? Cao Thành lần nào giờ tay giờ chân đánh người cũng rất có lực, bóng lưng anh ta đóng thế cho anh nhìn linh hoạt hơn nhiều. Ngay đến xoa chân xoa tay anh cũng làm nhẹ nhàng như múa ấy!” Cảnh quay hôm nay có phần chính diện là Giản Minh tự đóng, các cảnh phức tạp hơn là do Cao Thành lo.

“Thế cần người đóng thế làm gì nữa?” Giản Minh thấy cơm trắng cũng đang nghẹn chặt trong cổ, sắp không nôn ra được luôn.

Châu Tiểu Đào lườm một cái, “Người đóng thế được mời đến không phải để anh có thể lười biếng”

Vì câu nói này, tối đó lịch cười ngửa mọi hôm của Giản Minh đổi thành luyện đấu tay đôi với Cao Thành.

Cao Thành rất bất đắc dĩ, “Anh Minh, lúc trước tôi từng học Tấn thủ, về sau không tìm được việc mới đi làm diễn viên đóng thế. Anh... tôi sợ lỡ tay làm anh bị thương”

Giản Minh trừng mắt nhìn Châu Tiểu Đào ngồi xem phía ngoài rìa, hạ quyết tâm, “Không sao, tôi đã muốn luyện võ từ lâu rồi, chỉ cần không đánh vào mặt ảnh hưởng đến việc quay phim, còn lại những chiêu đơn giản khác anh cứ dạy cho tôi, tránh cho lúc diễn tôi xoa chân xoa tay không khớp. Yên tâm, tiền lương vẫn như cũ.”

Cao Thành sắp bị anh ta làm phát điên, một diễn viên đóng thế đang yên đang lành tự dưng biến thành chỉ đạo võ thuật rồi, thế này có được không vậy?

Châu Hiểu Ngừ sờ mũi, nhanh chóng đi mua thuốc cao.

***

Giản Minh trải qua một buổi tối khó quên mờ mờ như sương, anh đã chẳng nhớ được lần cuối cùng vắt và thế này là lúc nào nữa rồi. Ngày hôm sau Lương Hỷ chạy đến tìm anh cùng tập thoại, vừa mới lại gần đã bị mũi, “Anh Minh, trên người anh có mùi gì ấy.” Nghĩ một hồi cảm thấy không ổn lắm mới vội vàng thả tay ra.

“Khó ngửi lắm hả?” Giản Minh nhắc cánh tay lên ngửi ngửi, thấy cũng dễ chịu lắm mà.

Tối qua sau khi về phòng, trợ lý mập đã quan tâm chăm sóc chuẩn bị sẵn nước tắm, anh tắm nước nóng xong còn được bôi ít thuốc Vân Nam lần trước còn thừa. Hôm nay sáng sớm ngủ dậy cô lại tốt bụng bôi thuốc cao, thậm chí còn có sẵn bánh bao nóng hôi hổi sáng, biến thân thành bảo mẫu toàn năng 24/7, rất tận tâm dịu dàng, Giản Minh đặc ý lắm.

Anh không ra tay thì tưởng anh là mèo bệnh à!

Anh quyết định hôm nay lịch quay rảnh lúc nào là đi tìm Cao Thành luyện Tấn thủ tiếp.

Buổi sáng quay xong cảnh tay đôi của nam nữ chính, buổi chiều đến cảnh của Tiết Khởi và nam thứ. Lương Hỷ chuẩn bị sẵn điểm tâm ngọt mời Giản Minh cùng tập thoại, không ngờ anh lại đi cùng diễn viên đóng thế mặt dày mụn mất tiêu.

Lương Hỷ lừa gạt bưng bưng: Tranh giành anh Minh với đứa trợ lý vừa béo vừa xấu đã đành, sao đến thằng cha đóng thế lưng hùm vai gấu, mặt dày những mụn kia cũng tranh với cô nữa vậy!

Cô rất chi là buồn bực.

Hiệu suất làm việc của Diệp Lan rất nhanh, vèo cái đã thấy huấn luyện viên thể hình được Giản Minh mời riêng tới phim trường.

Huấn luyện viên thể hình này là một anh chàng đẹp trai rạng ngời sức sống, mà quan trọng nhất là... anh ta có cơ bụng tám múi và đường xương hông cực kỳ hấp dẫn.

Lần đầu tiên anh ta tới phim trường, Tiết Khởi nhìn không chớp mắt.

Cô nàng thì thầm với Châu Hiểu Ngừ, “Tiểu Ngừ Tiểu Ngừ, em nhìn xem, không lẽ đây là diễn viên mới? Trông cái áo ba lỗ bó sát của anh ta kìa, chắc chắn anh chàng này có đường xương hông nha.”

Đối với việc sớm nắng chiều mưa, thay đổi đối tượng như chong chóng này của cô nàng, Châu Hiểu Ngừ vô cùng vui vẻ. Bàn thân cô gần đây cũng đứng giữa hai trường phái “ông chú râu tóc trắng phau kiểu nghệ sĩ hiện đại” và “để vương mây rậm mặt oai”, rốt cuộc cũng tìm được đồng đội rồi.

“Chị Tiết, gan chị to thế, hay đợi có cơ hội đi ngắm luôn?”

Tiết Khởi biết đối phương đang châm chọc việc lần trước mình hùng hổ xông vào phòng ngủ của Giản Minh. Dù sao mặt mũi cô nàng cũng chẳng còn nữa rồi, bị trêu nhiều quá thành quen, ngược lại còn quay sang kích động Châu Hiểu Ngừ, “Hay bọn mình cùng đi xem người này là ai?”

Về sau biết được đó là huấn luyện viên thể hình riêng tên Thi Khải của Giản Minh thì cô nàng lại bám riết không tha Châu Hiểu Ngừ, “Tiểu Ngừ, bao giờ anh Minh với huấn luyện viên cùng đi tập thì em phải gọi chị ngay nhé?”

“Lỡ anh Minh không muốn chị đến xem anh ấy tập thì sao?”

Tiết Khởi, “Ai thèm ngắm anh ta? Chị ngắm huấn luyện viên cơ mà!”

***

Bây giờ Giản Minh cứ như biến thành người khác, ban ngày ở phim trường quần lầy Cao Thành luyện Tấn thủ, quay xong đến phòng tập cùng huấn luyện viên thể hình, còn kéo theo Châu Hiểu Ngừ đi ăn cơm dành riêng cho người tập thể hình, thế phải luyện cho ra hình tượng oai hùng của lão đại xã hội đen Thượng Hải năm xưa.

Châu Hiểu Ngừ khổ không để đâu cho hết, nuốt không trôi suất ăn toàn trứng luộc với thịt ức gà, “Tôi đâu cần luyện cơ bắp tám múi, cũng chẳng cần đường xương hông, anh có cần hành hạ tôi thế này không? Tôi biết ngay anh vẫn đang trà trù tôi mà!” Cô đặt món cá hấp, thịt thỏ xào cay và thịt kho tàu xuống, không ăn nữa, cái gì gì mà đồ ăn dành riêng cho dân tập thể hình chứ?

Huấn luyện viên thể hình mới đến chậm rãi đánh giá thân hình giấu sau lớp bao gai rộng thùng thình, “Cô bạn à, cô phải giảm cân đi!”

Châu Hiểu Ngừ nhất thời bùng nổ, “Giảm cái gì mà giảm? Anh có biết tôi mất bao nhiêu tiền mới kiếm được từng này thịt không hả? Anh muốn giảm thì đi mà tự giảm lấy.”

Giản Minh cười ha ha, thấy đến cả món ức gà luộc này cũng không đến nỗi khó nuốt lắm.

Đường như anh đã tìm được niềm vui trong việc trợ lý mập từ chối giảm cân, ngày nào đi tập cũng kéo cô nàng đi. Châu Hiểu Ngữ bị ép vào phòng thay quần áo nhưng sống chết vẫn không chịu cởi cái bao gai của mình ra mà thay bộ đồ tập quần ngắn áo ngắn vào.

Giản Minh khó hiểu lắm, còn đi hỏi cô nàng, “Trên người cô có sẹo à? Dù sao ở đây cũng làm gì có người ngoài!”

Châu Hiểu Ngữ, “Anh Minh, anh không phải người à?” Cô ôm chặt hai tay kiên quyết không thay đồ, kiên định đến độ khiến Giản Minh bắt đầu hoài nghi bản thân có phải đã trở thành phần tử lưu manh hãm hại con gái nhà lành rồi hay không mà cô nàng sợ thế.

Giản Minh chỉ khuôn mặt đẹp trai của mình, “Tôi...” Anh đẹp trai thế này, cô cần đề phòng anh làm gì?

Châu Hiểu Ngữ nặn ra một nụ cười vô cùng khó coi, “Anh Minh này, thật ra lúc nhỏ tôi gặp phải một tên biến thái... cũng đẹp trai lắm!”

Giản Minh biến sắc.

Cô lại cười, vì mặt thay đổi còn nhanh hơn diễn viên như anh, “Lừa anh thôi, tôi béo thế này an toàn lắm! Anh đi tập đi.” Nói xong sai chân chạy mất.

Giản Minh cứ thấy cô trợ lý mập có vẻ “gặp khó là chuẩn”.

Buổi tối nghỉ ngơi, anh gọi điện cho Diệp Lan. Điện thoại kết nối rồi anh lại đột nhiên không biết phải nói gì. Hỏi việc riêng của trợ lý mập? Hỏi rằng câu nói đùa của cô nàng có phải là thật hay không?

Diệp Lan vẫn đang cười đùa ở đầu bên kia, “Anh Minh, dạo này cậu chăm gọi tôi ghê? Lẽ nào không vừa ý huấn luyện viên mới à?” Nếu không bình thường thẳng nhóc này đi quay phim thì phải vài tháng mới chủ động gọi cho chị một cuộc.

Đầu bên kia im lặng bất thường, hồi lâu sau mới nghe thấy tiếng Giản Minh đề dặt hỏi, “Chị Diệp, em gái chị... có phải lúc trước đã từng gặp chuyện gì không?”

Diệp Lan không ngờ đối phương lại hỏi chuyện Châu Hiểu Ngữ, giọng cũng trở nên căng thẳng, “Hiểu Ngữ làm sao à?”

Giản Minh cố thả lỏng bản thân, “Không có chuyện gì, chẳng qua lúc tôi đi tập thì cũng muốn kéo cô ấy cùng luyện. Huấn luyện viên nói cô ấy cần giảm béo, không ngờ cô nàng còn chẳng chịu thay đồ.” Bấy giờ anh mới phát hiện, trợ lý mập dường như quen mặc loại áo dài tay quần dài, rất hiếm khi thấy các nữ thanh niên trong đoàn làm phim mặc như thế, hầu hết đều để lộ cánh tay với đùi luôn.

Lúc đầu anh còn nghĩ có thể cô nàng ngại mình béo nên không dám để hở da thịt, nhưng bây giờ ngẫm lại dường như cô hoàn toàn không để tâm đến hình thể mình.

“Đừng bắt con bé đòi đồ! Đừng bắt nó mặc áo ngắn tay!” Diệp Lan nói vô cùng kiên quyết, “Nếu nó muốn về thì cứ để nó về, tôi đòi trợ lý mới cho cậu!”

Giản Minh ngần ra, mỗi chuyện thay quần áo thôi, cô cần nâng tầm quan điểm đến độ đòi luôn trợ lý không vậy?

“Tôi... tôi không ép cô ấy thay đồ, chẳng qua là hỏi một câu, cô ấy trả lời nửa đùa nửa thật, nói là lúc nhỏ gặp phải biến thái.” Lúc thuật lại câu này anh có cảm giác “hình như là chuyện thật”.

Diệp Lan trầm mặc hồi lâu, lâu đến độ Giản Minh còn tưởng chị ta không còn ở đó nữa rồi mới nghe thấy tiếng thờ dài, “Con bé nó thật sự... nói như thế à?”

Giản Minh sợ Diệp Lan dập điện thoại, đáp rất nhanh, “Chị Diệp, tôi không đòi trợ lý đâu, tôi làm việc với cô ấy rất vui vẻ. Cô ấy còn nói đùa với tôi cơ mà, tôi...” Đường như anh đã vô tình phát hiện ra chuyện gì rất đáng sợ.

Giọng Diệp Lan vọng từ điện thoại, mang theo cả sự lo âu giấu kín đã lâu, “Chuyện con bé nói... là sự thật đấy.” Đường như sợ Giản Minh ngắt lời, tốc độ nói lần này nhanh hơn hẳn, “Tôi đã nói với cậu chưa, chuyện cha mẹ Hiểu Ngữ ly hôn lúc con bé mười hai tuổi ấy? Con bé sống một mình, đối diện là nhà một cặp vợ chồng trẻ. Tên đó thấy con bé còn nhỏ sống một mình nên nảy ý xấu, suốt ngày chặn đường con bé chỗ cầu thang, lúc đầu chỉ là trêu đùa mấy câu mà thôi. Lúc đó con bé gầy gò nhỏ nhỏ, mắt to lông mi rậm, trông rất giống búp bê, xinh đẹp cực kỳ, mặc dù cũng ít nói nhưng tâm lý đề phòng người lạ không mạnh như bây giờ. Về sau tên đó bắt đầu động tay động chân, cha mẹ con bé tái hôn rồi ai có gia đình người đó, chẳng quan tâm gì đến con bé nữa, đến tiền sinh hoạt cũng chuyển thẳng vào tài khoản ngân hàng.”

Giản Minh cảm thấy trái tim mình bị thứ gì đó vo thành một cục, anh hoàn toàn không tưởng tượng nổi quá khứ trợ lý mập lại như thế.

“Về sau thì sao?”

“Hiểu Ngữ sợ lắm, không biết nhịn bao lâu, đến một ngày đi học về, con bé không mang bài tập gì về hết mà nhét vào ba lô một cục đá, tới lúc tên kia giờ trò thì chặn lại, đứng trên hai bậc cầu thang, đập ba lô vào đầu hẳn. Tên đó không phòng bị gì, ngã thẳng xuống dưới, còn con bé thì như phát điên, cứ đập mãi không ngừng. Nếu không phải vợ tên đó đi làm về trông thấy thì chắc hẳn đã mất mạng rồi!”

Giản Minh nghe chuyện mà thấp thỏm, không thể tưởng tượng được nỗi sợ hãi trong lòng cô bé khi ấy đã bị dồn nén suốt bao lâu.

“Vợ hẳn ta báo cảnh sát, cha mẹ tôi đến đón con bé thì con bé đang ôm lấy chiếc ba lô dẫm máu ngồi thu lu một đống, không nói câu nào, cả người run rẩy bầy. Về sau nó bắt đầu ăn uống như điên, vỗ cho bản thân béo mập lên, cũng không mặc quần áo ngắn nữa. Chỉ cần con bé thấy an toàn là được, đừng bắt nó giảm cân.”

Tối hôm đó, Giản Minh mất ngủ.

Cơ bắp anh đau nhức, đầu óc lại lang thang tận đâu tận đâu, chẳng vào giấc nổi.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, anh dậy sớm bất thường, chạy tập thể dục, chạy một vòng lớn quanh khu khách sạn bọn họ nghỉ, tiện tay mua một đồng hồ ăn sáng, có bánh bao, sủi cào, bánh dứa... đầy hai túi lớn.

Thi Khai trông thấy chỗ thức ăn anh mang về, suýt nữa thì phát điên.

Châu Tiểu Dao sáng sớm sang gọi Giản Minh dậy lại nhận được lộc lớn, hoan hô rõ to một tiếng xong là bỏ nhào vào bữa sáng của mình, tay trái cầm bánh bao, tay phải nhấc sủi cào, nịnh nọt tận lực, “Anh Minh vạn tuế! Anh Minh đẹp trai nở trời!” Sau đó thì chẳng rảnh mà nói gì nữa rồi.

Thị Khải chỉ muốn bùng mặ che mắt, khinh bỉ, “Cô ấy đã béo lấm rồi, không bắt giảm cân là may, anh còn nuôi béo thêm là sao!”

Châu Tiểu Đào lườm anh ta sắc lẹm, thốt được bốn chữ không mấy rõ ràng, “Cần anh lo chắc!” Bộ dạng đắc ý nhìn phát ghét.

Giản Minh phụ họa, “Anh là huấn luyện viên cho tôi, không cần lo cho thân hình trợ lý của tôi đâu.”

Bệnh nghề nghiệp của Thị Khải đã vào giai đoạn cuối, nhìn thấy người ta ăn như rồng cuốn là chịu không nổi, che mắt lùi ra sau, “Thế anh đừng bắt tôi nhìn hai người đi song song với nhau nữa! Đàn bà con gái mà chẳng chú ý vóc dáng gì, không sợ ề à?”

Châu Hiểu Ngừghen, giả vờ không nghe thấy câu này, tiếp tục bữa sáng hạnh phúc của bản thân.

***

Tiết Khởi lại tìm Châu Hiểu Ngừ để nghe ngóng về Thị Khải, trợ lý mập lậ tức phần nộ bùng bùng kể tội, “Tên đó là một bà tám thứ thiệt, có nhiều cơ bắp với đường xương hông hơn nữa cũng không cứu lại nổi tính cách tồi tệ của anh ta đâu. Chị Tiết, chị suy nghĩ lại xem có nên bỏ qua cái cây xiêu vẹo này không?”

“Anh ta tồi tệ chỗ nào? Sáng sớm hôm nay chị còn thấy anh ta nói chuyện với Lương Hủy, thái độ lịch sự nho nhã, giọng nói cũng sắp ngang ngửa với anh Minh rồi.”

Giọng Giản Minh trầm ảm lại vang, chất giọng đầy sức hấp dẫn đó hút được không biết bao nhiêu người hâm mộ, còn có người to gan lớn mật ngang nhiên đăng trên Weibo: “... Nếu buổi sáng anh Minh gọi tôi dậy thì còn có tác dụng hơn cả chuông hẹn giờ nữa ấy chứ!”

Tiết Khởi vỡ mộng với Giản Minh xong, đối với chất giọng của anh chàng vẫn nhớ mãi không thôi, nhắc đi nhắc lại là mình tiếc đứt ruột.

Châu Hiểu Ngừ cũng chẳng hiểu cô ấy tiếc cái khi gì, cơ mà khi Tiết Khởi tiếp tục nhờ cô để tiếp cận Thị Khải thì lần nào cũng bị cô từ chối.

“Chị Tiết, chị đi một mình là được rồi, đề tài có thể nói chuyện được cũng có bao nhiêu đâu, ngày ba bữa ăn gì đỡ béo lên, luyện thể nào mới có thể trở thành người phụ nữ cơ bắp...”

Tiết Khởi lườm cô cháy mặt, “Em biết rõ thể cơ mà, khai thật ra, từng có bao nhiêu đời bạn trai rồi?”

Châu Hiểu Ngừ gờn ngón cái trắng nõn lên, “Một người. Kinh nghiệm thực chiến chẳng mấy nhưng lý thuyết đủ bù rồi. Chị Tiết cố lên, em tin chị!”

Chỉ cần dựa vào cái gương mặt kia của Tiết Khởi thôi thì Lương Hủy làm gì có cura.

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa*, *Chào Anh* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Thật ra bọn họ đều hiểu lầm Lương Hủy.

Lương Hủy bám lấy Thị Khải chẳng qua là để tìm đường tiếp cận Giản Minh, thông qua các nhân viên thân cận anh chàng mà thôi. Cô ta ghét trợ lý mập, vừa hay lại có Thị Khải xuất hiện. Khuôn mặt Lương Hủy nhỏ nhắn, bộ dạng có nét đáng thương, rất hợp diễn các nhân vật ngây thơ thánh thiện mềm yếu bất lực nhưng dịu dàng lương thiện.

Lúc Tiết Khởi đi qua vừa hay nghe thấy cô ta hỏi Thị Khải về bữa ăn cho người tập thể hình, lập tức phì cười, quay đầu gờn ngón cái với Châu Hiểu Ngừ: Thánh!

Châu Hiểu Ngừ cho đây là Tiết Khởi khen mình, cười vui vẻ nhận ngay, còn làm động tác cổ vũ, “Cố lên!”

Lương Hủy nghe thấy tiếng cười của Tiết Khởi cũng giả ngơ, trong lòng cô ta khinh bỉ kiểu người thủ đoạn như Tiết Khởi lắm, giới trò đi đường vòng ghê, đã làm thân ngay được với trợ lý của Giản Minh, định nhờ đó tiến lên địa vị đầu út nhà đại gia bất động sản Long Hưng.

Cô ta xem Tiết Khởi là đối thủ, lúc quay phim dùng hết sức muốn chen ép đối phương nhưng Tiết Khởi không những vè ngoài sắc sảo, ngay đến thân hình cũng bốc lửa. Cô mặc bộ sườn xám được đặt làm, tóc uốn lộn to, liếc mắt đưa tình, chính là hình tượng vũ nữ Thượng Hải thời xưa, thoáng chốc đã khiến Lương Hủy nhật nhòa hấn đi. Nếu không phải bởi quá xinh đẹp, không hợp đóng vai nữ chính mộc mạc thì sao lại đến mức làm lá xanh tôn Lương Hủy như thế này chứ.

***

Tối lúc hai người đó đều chú ý đến Thị Khải rồi, Giản Minh mới nhận ra, huấn luyện viên thể hình của anh được phái nữ yêu thích quá.

Trừ trợ lý mập ra.

Trợ lý mập vẫn chịu thương chịu khó hoàn thành bốn phận như trước, đợi ở trường quay đưa anh nước uống, ô che, quạt mát, mắt sáng long lanh, hệt như cún vậy.

Giản Minh cho rằng, đó toàn là nhờ công sức nuôi ăn mỗi sáng của mình.

Sau lần anh bắt đầu ăn thực đơn dành cho người tập thể hình rồi mua đồ ăn sáng cho trợ lý mập, mấy ngày gần đây sáng nào chạy bộ anh cũng mua thêm bữa sáng về cho cô.

Ánh mắt trợ lý mập cũng bất giác thay đổi, nhìn thấy anh là trở nên thân thiết như nhìn thấy đồ ăn ngon, còn khen anh dạo này vùng quyền có lực, đánh ra là nghe thấy tiếng gió vũ vũ.

Giản Minh nghĩ bụng: Cô lừa ai đấy? Ngủ mới tin!

Càng học Tấn thủ cùng Cao Thành anh càng nhận ra chênh lệch giữa hai người nhiều đến mức nào. Đúng như trợ lý mập nói, anh ra quyền mềm nhũn. Có thể khiến cô nhóc này mờ to mắt nói dối, công lao của bánh bao quả không đùa được.

Nhưng thần kỳ ở chỗ, anh không những không tức giận còn rất vui vẻ.

Lúc anh nhận ra được khoảng cách giữa hai người thì chính thức mời Cao Thành làm huấn luyện viên Tấn thủ của mình chuẩn bị học cho ra trò.

Cao Thành vò đầu, “Anh Minh, anh cũng không phải chuẩn bị đi làm tuyển thủ Tấn thủ, học khổ học sò thế làm gì?” Như này chẳng phải là cướp mất miếng ăn của dân đóng thuế bọn họ sao.

Giản Minh chém gió, “Bộ phim sau tôi đóng vai quán quân Tấn thủ.”

Lương trà cao, Cao Thành cũng chẳng có lý do gì mà từ chối.

***

Châu Hiểu Ngữ không ngờ ông chủ lại ham mê học Tấn thủ như thế, từng quyền từng cước đều rất bài bản, lực đạo tuy không bằng Cao Thành nhưng thái độ thì rất chuyên tâm.

Ngày hôm đó quay xong một cảnh cười ngửa, cô xin Giản Minh lên ngựa cười tiếp để cô quay lại.

Yêu cầu quá đơn giản, Giản Minh vui vẻ đáp ứng ngay.

Anh cảm thấy gần đây thái độ bản thân đối với trợ lý mập đã thay đổi hoàn toàn, thậm chí đã bắt đầu suy nghĩ hộ cho cô nàng rồi. Sau khi nghe được sự kiện thể thảm trong quá khứ của trợ lý mập từ Diệp Lan, cứ nhìn thấy cô nàng béo béo cười tít mắt này là anh không nổi từ chối điều gì.

Châu Hiểu Ngữ dùng một cốc cà phê, mời được anh hai quay phim quay hộ, còn nói quá lên là để tuyên truyền cho bộ phim.

Đạo diễn và Weibo chính thức của bộ phim đạo gần đây vẫn chăm chỉ lên các tin ngoài lề, đằng sau còn điên cuồng tag các diễn viên và nhân viên tham gia. Nhân vật nam chính như Giản Minh đương nhiên đứng đầu danh sách, ngày nào cũng bị điểm danh.

Về đến khách sạn, Châu Hiểu Ngữ mở máy tính xách tay lên mạng, đầu tiên là nhìn một lượt mấy bình luận đứng đầu ở các bài đăng, có không ít bài do cô góp công xây gạch. Người nổi tiếng, thị phi nhiều, Weibo của anh chàng phần lớn đều là những người hâm mộ lên tiếng, nhưng thi thoảng vẫn có vài thành phần anti-fan xuất hiện, nhìn thấy Tay Đâm Dao Thiện Nghệ ra sức công kích Giản Minh thì cũng mù quáng đi theo phụ họa, bên dưới là một trận cãi nhau trời long đất lở, sôi nổi vô cùng.

Từ lần trước cô đăng ảnh Giản Minh cười ngửa lên, lại dùng nick phụ đưa lời hoài nghi, các fan hâm mộ trung thành của Giản Minh từ bắt đầu còn trả lời kiểu “Nam thần cho dù có ngồi im bất động cũng đủ để người ta thêm nhớ dài rồi”, đến về sau dần dần bị cô lôi kéo thêm một đám anti-fan chỉ lo thiên hạ thái bình vào làm loạn thì đã kêu gào xin nam thần đăng clip cho đối phương mất mặt.

Diệp Lan còn gọi điện qua hỏi Giản Minh, Weibo cậu ta có chuyện gì vậy, sao lại chửi rủa nhau nhiều thế, hình như có người đang ngầm phá hoại.

Giản Minh hoàn toàn chẳng để ý, “À, Weibo của tôi hả? Đạo này không lên, để Tiểu Ngữ chơi rồi.”

Dường như bắt đầu từ lúc mua đồ ăn sáng cho là anh đã sủa miệng, gọi trợ lý mập là “Tiểu Ngữ” rất tự nhiên. Châu Hiểu Ngữ cũng không để ý chuyện xưng hô cho lắm, gần như chẳng hề chú ý đến chuyện lúc trước ông chủ hay gọi cả họ cả tên mà giờ bắt đầu gọi tên thân mật rồi.

Diệp Lan im lặng ngắt điện thoại, cứ cảm thấy có gì đó không bình thường.

Tối hôm đó, Châu Hiểu Ngữ vừa đăng clip Giản Minh rong ruổi trên lưng ngựa lên mạng, bên dưới nhất thời một loạt fan trung thành nhảy nhót hoan hô, náo nhiệt hết như qua Tết luôn.

Công Túa Của Giản Minh: Đúng là đập thẳng mặt luôn, bốp bốp bốp!

Bạng Gái Của Giản Minh: Minh nhà tôi đỉnh thế đấy! Mau mở to mắt chó của mấy người lên xem cho rõ đi nhá @Tay Đâm Dao Thiện Nghệ

Tui lêu Giản Nhà Tui Chụt Chụt: Lăn lộn lăn lộn, tui muốn đi do thám, muốn đi do thám! Tui muốn đi xem anh Minh cười ngửa!

Wuli Minh: Lầu trên, xin lập đoàn!

Cá Thể Giới Chi Yêu Anh: Lập đoàn +1

Hồ Tâm Minh Thố: Lập đoàn +1

...

Cô nhìn mà vui phơi phới, góc phải đột nhiên nhảy ra một tin nhắn mới: Có ở đó không?

Châu Hiểu Ngữ mở xem người nhắn tin: Lương Hủy.

Cô ôm máy tính chạy đến phòng tập, nhìn Giản Minh đằng xa mồ hôi như tắm, do dự một lúc mới đánh một chữ: Có.

Ông chủ đúng là có mặt ở đây mà, chẳng qua là chưa nhìn thấy tin thôi.

Lương Hủy gửi một cái mặt cười: Không ngủ được, có muốn ra ngoài uống cốc cà phê không?

Châu Hiểu Ngữ cao giọng hỏi vọng vào trong, “Anh Minh, người đẹp hẹn này, có đi không?”

Kết quả Giản Minh còn chẳng thèm hỏi là ai đã từ chối ngay, “Không đi!”

Giản Minh: Đang tập thể hình.

***

Nửa tiếng sau, Lương Hủy mặc áo ba lỗ thể thao quần đùi buộc tóc đuôi ngựa xuất hiện ở phòng tập thể hình.

Giản Minh đến phòng tập tư nhân, các phòng tập bên trong đều có độ bảo mật cao, theo lý mà nói nếu anh đã vào rồi thì trung tâm không thể để người khác vào nữa, không ngờ Lương Hủy lại vào được.

Sắc mặt Giản Minh rất khó coi, “Cô đến làm gì?”

Lương Hủy hoàn toàn không lùi bước trước vẻ mặt lạnh lùng của anh, “Nếu anh không đồng ý đi uống cà phê với em, dạo này em lại đang muốn giảm cân, thì thôi em đến đây tập cùng anh luôn.”

Từ sau khi Lương Hủy đến, Châu Hiểu Ngữ đã nhìn chằm chằm đối phương, nghe đến câu muốn giảm cân, lại nhìn xuống đôi chân sắp gãy như que tăm của cô ta, nhớ tới kiểu ăn đếm hạt cơm của Lương Hủy ở phim trường, không hiểu nổi cô nàng này một bữa ăn được mấy chục hạt, cái dạng này thì cần giảm béo làm khi gì?

Thi Khải nhìn người đẹp đi thẳng về phía Giản Minh thì đã sớm hiểu ra mà lùi sang bên, mắt đảo qua đảo lại giữa học viên mình và cô nàng mới tới đánh giá một hồi, nhỏ giọng hỏi Châu Hiểu Ngữ, “Cô ta gầy hơn cô mà còn nỗ lực giảm cân thế cô nghĩ thế nào?”

Châu Hiểu Ngữ, “Gầy không phải mục tiêu cuối cùng của tôi, béo mới là mục tiêu đích thực!” Cô rút điện thoại ra nhắn tin như bay cho Tiết Khởi, “Lương Hủy, phòng tập thể hình, đến mau!”

Thi Khải còn tưởng cô đùa, “Đừng có viện cớ cho cái sự lười của cô nữa đi.”

Chỉ có Giản Minh hiểu câu nói đó là sự thật.

Anh lau mồ hôi trên mặt, “Nếu cô muốn tập thì tìm một máy rồi để A Khải hướng dẫn cho.”

Vốn Lương Hủy trang điểm xinh đẹp đến liếc mắt đưa tình với Giản Minh ở phòng tập thể hình thôi. Nhưng lại có hai con kỳ đà đứng lì lì bên cạnh không có ý định rời đi, cô ta thù hai người vương đường không biết thời thế này lắm, chẳng dè mười mấy phút sau, Tiết Khởi cũng mặc nguyên bộ đồ thể thao xuất hiện ở phòng tập thể dục.

Châu Hiểu Ngữ nhìn về phía Tiết Khởi, huyết sáo một tiếng rõ vang, cảm thấy mắt mình không đủ xài rồi.

Mọi khi tại phim trường Tiết Khởi chỉ mặc sườn xám là đủ khiến thần hình của cô nàng nổi bật lên rồi, bây giờ quần ngắn áo ba lỗ, trực tiếp bỏ xa Lương Hủy chục dặm đường!

Lương Hủy không ngờ hôm nay xuất môn không thuận, có kỳ đà đã đành, giờ lại còn có đứ ném đá hội nghị.

Cô ta tức đến độ còn chẳng để ý phải quán lấy Giản Minh nói chuyện nữa, xông thẳng lên chất vấn Tiết Khởi, “Cô đến đây làm gì?”

Tiết Khởi cao hơn cô ta nửa cái đầu, dùng ánh mắt nhìn đứ ngốc nhìn cô ta từ trên xuống, “Đến phòng tập không để tập, chẳng lẽ đến liếc mắt đưa tình?”

Lương Hủy, một nhát trúng tim đen, đau tim quá!

Cả hai người bọn họ không ai chịu nhường bộ, bệnh nghề nghiệp của Thi Khải tái phát, gọi Tiết Khởi lại gần, “Người đẹp, tôi trông cô có vẻ đã từng tập rồi, lại đây thử lực tay xem nào.”

Mục tiêu của Tiết Khởi vốn là Thi Khải, vòng qua Lương Hủy bước từng bước dài đến thẳng chỗ anh ta.

Giản Minh lau mồ hôi trên người, đi đến bên cạnh Châu Hiểu Ngữ, hỏi nhỏ, “Cô gọi Tiết Khởi đến há?”

Châu Hiểu Ngữ cười gian manh, đưa máy tính sang, chỉ vào tin nhắn Lương Hủy gửi anh, “Này, đến cả người đẹp hẹn hò anh còn từ chối, tôi chẳng phải đang giúp anh đấy sao? Không cần cảm ơn làm gì, sáng mai tôi muốn ăn một đĩa hủ tiếu xào bò thật đấy!”

***

Bộ phim “Đồng hành cùng anh” quay đến tháng thứ tư, quá trình tập thể hình và luyện Tân thủ của Giản Minh rốt cuộc cũng có kết quả, trước tiên là các đường nét trên khuôn mặt đã mạnh mẽ hơn trước, lúc quay các cảnh đánh nhau cũng ít phải mời diễn viên đóng thế ra sân hơn, thay vào đó là tự mình giải quyết.

Mà quan trọng nhất là, anh ta thay đổi cách diễn làm màu khoe mẽ ngoài, bắt đầu tìm hiểu quá khứ cuộc đời Giang Đồng, cả người đều chìm đắm trong thế giới của Giang Đồng. Mặc dù thi thoảng vẫn còn những thói quen khó sửa, để lộ vài động tác khoe mẽ theo quán tính nhưng phần lớn đều là Giang Đồng một tay che trời, đại ca xã hội đen đã thay đổi triệt để, lo cho đất nước, lo cho nhân dân.

Ban đầu anh còn mặc áo vest sát người hợp thời, trang điểm cũng rất chỉnh tề, nhưng càng về sau, thế cục càng loạn, trang phục của anh cũng càng đơn giản tùy tiện, nhiều lúc trên thân chỉ là một bộ áo trường sam bình thường, hay áo đen quần đen, hông đeo đai lưng, đến lúc bận thì râu cũng chẳng kịp cạo, vôi vàng chạy đi cứu viện các phần tử cách mạng.

Châu Hiểu Ngữ trước nay vẫn yêu các ông chú âm thầm chụp một bức ảnh anh đang để râu đăng lên weibo, không ngoài dự liệu lại thu hút thêm được vài trăm triệu lời bình luận.

***

Bạng Gái Của Giản Minh: Không biết tại sao tôi thấy chồng thế này còn đẹp trai hơn!

Công Tía Của Giản Minh: Trả lại vẻ đẹp trai long lanh cho tôi! Kéo đồ cuồng râu ria kia ra chỗ khác... Sao nhìn chồng nhếch nhác thế này tôi lại thấy yêu hơn nà dư lào?

Tui lêu Giản Nhà Tui Chụt Chụt: Chồng vui là được! Tối nay em muốn xin một nụ hôn chúc ngủ ngon, đừng dùng râu chọc em!

Hồ Tâm Minh Thổ: Anh Minh, anh thất tình há?

...

Bình luận đủ kiểu, nhưng phần lớn người hâm mộ đều rất mong đợi tạo hình mới của Giản Minh, còn khen anh chàng có sức hấp dẫn nam tính vô cùng.

***

Châu Hiểu Ngữ trượt xuống phần bình luận đưa cho Giản Minh xem, đặc ý về khả năng chọn ảnh của bản thân lắm, “Có phải cảm giác khác hẳn trước đây không?”

Giản Minh ôm lấy máy tính, xem lần lượt theo dòng thời gian, những thứ lúc trước bản thân đăng căn bản đều là các hình tự sướng trái phải nghiêng thẳng, nhưng từ lúc đưa Weibo cho trợ lý mập quản lý thì lại có phong thái “nghệ sĩ” mơ hồ. Thi thoảng cô nàng còn đăng ảnh hóa hoa hay đạo cụ trong phim trường, ghi thêm một câu nói, rất nên thơ.

Các bức ảnh cô chọn cũng khác hẳn với anh lúc trước. Khi trước ảnh trên Weibo Giản Minh đều là những tấm ảnh tự sướng mũ mào đảng hoàng, ăn bận hoành tráng, nhưng Châu Hiểu Ngữ lại chọn những bức ảnh rất đời thường.

Trừ bức ảnh “người đàn ông mạnh mẽ” tôi nay đăng lên còn có một bức ảnh anh ngủ gật ở phim trường lúc đóng cảnh ban đêm, trên người đắp một chiếc áo khoác, xung quanh lộn xộn đủ thứ, chân dài tay dài ngủ trông rất đáng thương, lời ghi bên cạnh là: Trợ lý chụp lên, cậu ta nói người làm việc chăm chỉ là đẹp nhất!

Bên dưới có đến năm mươi nghìn lời bình luận, phần lớn đều là hỏi thăm anh, đủ các lời thương cảm xót xa đau lòng.

Cuối cùng anh chỉ vào chữ “cậu ta”, “Trợ lý của tôi là nữ.”

Châu Hiểu Ngữ, “Cứ để người hâm mộ của anh tưởng tôi là nam đi.” Cô đã nhìn thấy đàn bà con gái mà ghen tỵ thì khủng khiếp thế nào rồi.

Đạo gần đây Lương Hủy bám Giản Minh rất chặt, bộ phim này quay vô cùng thuận lợi, thế nên dự tính mất nửa năm thì rút ngắn xuống còn năm tháng, chỉ còn tám một tháng nữa là đóng máy. Lương Hủy sốt ruột, chỉ hận không thể ở bên cạnh Giản Minh 24/24.

Mà Giản Minh thì lúc nào cũng có trợ lý hoặc huấn luyện viên kề bên cạnh, cô ta căn bản không kiếm nổi cơ hội tiếp xúc riêng với anh.

Tiết Khôi thì đúng là theo Thi Khải học thể hình thật, vốn lúc trước cô nàng cũng đã có cơ bản rồi, bây giờ lại hạ quyết tâm học thể nên tình hình thường thấy ở phim trường là lúc nào xung quanh Giản Minh cũng có bốn người: Châu Hiểu Ngữ, Thi Khải, Tiết Khôi và cô nàng Lương Hủy không mời mà tới.

Lương Hủy chịu chết không thể xây dựng mối quan hệ thân mật được với Giản Minh, mấy lần đã đến làm phiền Tiết Khôi, âm thầm châm chọc đối phương vô liêm sỉ, quần lấy huấn luyện viên của Giản Minh, rốt cuộc có ý đồ gì thì tự hiểu.

Bởi thế có ngày hai người diễn chung xảy ra cãi vã, đạo diễn tức điên đập bàn rầm rầm.

Không biết tại sao sự việc này lại truyền ra ngoài, ngay hôm sau trên các tờ báo giải trí đều có tin: Nữ chính và nữ thứ bộ phim “Đồng hành cùng anh” không hợp nhau.

Phim còn chưa quay xong, scandal đã xuất hiện trước, đạo diễn tức giận lắm.

Nội dung phim của ông nam nữ quần lấy nhau không ít, nhưng như thế không có nghĩa là ông thích nhìn cuộc sống của dàn diễn viên trong đoàn trở thành phim, ảnh hưởng đến ấn tượng ban đầu của quần chúng đối với bộ phim.

Ngày Tiết Khôi và Lương Hủy cãi nhau, thật ra cũng không có phóng viên bên ngoài tới, hơn nữa người xem tại hiện trường cũng không đông, bởi vậy ai nấy đều thắc mắc làm sao chuyện này truyền được ra ngoài.

Đạo diễn đã bị cấp trên mắng một trận, bắt những người có liên quan giữ kín, nhưng qua mấy hôm chuyện này lại bị moi lên, lần này còn thêm chút dưa cà mắm muối, nói là tin nội bộ truyền ra, nữ chính nữ thứ gây nhau là bởi tranh giành nam chính của bộ phim.

***

Nội dung tin tức không thiên vị nghiêng về nữ chính hay nữ thứ, nhưng đụng vào mối quan hệ tay ba này thì ngoại hình của Tiết Khôi chịu thiệt thòi chắc. Theo lời của Châu Hiểu Ngữ thì là, “Chị Tiết, ngoại hình chị nhìn là thấy chẳng phải người tốt rồi!”

Tiết Khôi tức đến độ nhảy dựng lên, “Cái con Lương Hủy hèn hạ kia, ý đồ xấu của nó mà cứ tìm mọi cách đổ hết lên chị. Việc này nếu không phải do nó làm thì cái họ Tiết của chị phải viết ngược lại!”

Châu Hiểu Ngữ thấu hiểu nỗi lòng bạn, “Cũng đúng, ngoại hình chị đúng theo tiêu chuẩn hồ lý tình, em là con gái còn bị vẻ đẹp của chị mê hoặc nữa là đàn ông. Tới lúc quảng bá cho phim, chị chỉ cần dịu dàng giải thích tất cả chị là hiểu lắm, mọi người đều là bạn tốt gì gì đó, về mặt có chút ưu sầu đau khổ nữa. Chị cần dựa vào bộ dạng đến khóc cũng quyền rũ được phái mạnh của chị, đảm bảo chân tướng ai nhìn cũng rõ!”

“Chân tướng cái con khỉ!” Tiết Khôi chửi loạn.

“Nó định dựa vào bôi xấu chị để chứng minh mình có mối quan hệ với Giản Minh, em cẩn thận chút đi, sau này vợ phải bỏ chủ như thế thì đừng hy vọng ông chủ mua bữa sáng về cho em nữa.”

***

Khi số lần mua quà sáng cho trợ lý mập của Giản Minh tăng lên, thì đương nhiên càng dễ bị Thi Khải dẫn theo đệ tử Tiết Khôi chạy bộ buổi sáng bắt gặp. Ban đầu Tiết Khôi không biết Giản Minh mua đồ ăn sáng cho Châu Hiểu Ngữ, còn vô cùng ngưỡng mộ mà lên tiếng oán trách với Thi Khải, “Cùng luyện tập như nhau, sáng nào anh ta cũng ăn một bữa sáng phong phú như thế mà không béo phì, còn luyện được ra cơ bắp đến nơi rồi, trong khi tháng này đến cả một bữa ăn cho ra hõn tôi cũng không dám ăn.” Thật đúng là đau khổ quá đi.

Thi Khải đã được chứng kiến cảnh ông chủ vỗ béo trợ lý mập, từ đó về sau lúc nào anh ta cũng tránh mặt vào bữa sáng, tránh cảnh mỗi lần Châu Hiểu Ngữ ăn một miếng anh ta lại rơi máu, chỉ tiếc không thể xông lên giằng thứ đó vứt đi.

“Đó không phải đồ cho anh Minh ăn, là mua cho trợ lý.” Thi Khải cãi chính.

Tiết Khôi sững ra một lúc, kéo tay Thi Khải, “Đội đã sư phụ, anh nói...”

“Đúng thế, không cần nghi ngờ đâu. Cũng chỉ có cái đồ béo mập chết tiệt Châu Hiểu Ngữ mới dám ngày nào cũng ăn như heo mà không thêm vận động, lượn qua lượn lại giữa một rừng người đẹp mà không biết tự nhìn lại bản thân. Tôi còn nghi ngờ trong tư điển của cô ta vốn chẳng có hai chữ ‘tự ti’ nữa cơ.”

Sau khi tiếp nhận sự thật này, Tiết Khôi ôm bụng cười như điên, “Ha ha ha ha ha, đội đã, sư phụ đội tôi cười thêm cái đã...” Cô nàng cười đủ rồi mới giải thích, “Lương Hủy cả ngày chỉ muốn dính chặt bên cạnh anh Minh, anh Minh lại chẳng thèm để ý tới cô ta. Trong mắt anh ta cô nàng còn chẳng bằng Tiểu Ngữ, để cô ta biết cô ta còn chẳng so được với trợ lý mập thì không biết có tức đến phun máu không!” Nếu không phải lo kéo thêm rắc rối cho Châu Hiểu Ngữ, cô nàng thật chỉ muốn đi rêu rao cái tin này ngay và luôn lên Wechat của đoàn phim.

***

Giản Minh rất bất lực, anh chẳng làm gì cũng dính đạn lạc. Ngay khi nghe tin, Diệp Lan lập tức gọi điện đến thăm hỏi.

“Anh Minh, nghe nói đạo gần đây hoa đào nhà cậu nở rộ há?”

Giản Minh lại đầy tâm sự, “Chị Diệp, chị là quản lý của nhà nào đó?”

Lúc này Diệp Lan mới đổi sang giọng điệu bình thường, “Chuyện này là do đoàn làm phim đăng lên tạo độ nóng hay là chuyện thật thế?”

Bây giờ không ít các bộ phim đều theo con đường đó, đầu tiên là tạo đề tài cho bộ phim nổi lên, đợi đến lúc công chiếu sẽ có không ít người xem phim để thỏa mãn trí tò mò, còn hào hứng đến độ cắt hết các đoạn có hai diễn viên không hợp nhau đó ra rồi phân tích tí mĩ từng biểu cảm nhỏ tí tẹo trên gương mặt họ nữa.

Giản Minh, “Chắc có người muốn lợi dụng em nên mới nghĩ ra chiêu này.” Đạo gần đây anh đang diễn rất say mê, có lúc diễn lâu quá đến bản thân anh còn thấy hoang mang, dường như bản thân mới là Giang Đồng, hoàn toàn không có hơi sức đâu mà để ý mấy tin đồn thất thiệt bên ngoài.

Nhưng việc này lại khiến Diệp Lan phải đích thân gọi điện đến hỏi thì có thể thấy nó nghiêm trọng đến mức độ nào, ngay đến anh trai anh cũng gọi điện lại, hỏi có phải anh chuẩn bị đưa con dâu về gặp cha mẹ rồi không, “...Chú đưa một cô bạn gái về thì cha mẹ hoan nghênh lắm, nhưng một lần mà mang tận hai cô về nhà thì chắc cha chặt chân chú luôn đấy!”

Giản Minh giận điên, “Anh không bận à? Sao lại thừa thời gian để ý đến chuyện tình cảm của em? Anh yên tâm, em thà xách trụ lý mập về nhà cũng không để tình huống anh mơ ước đó thành sự thật đâu.”

Dạ điện thoại rồi anh mới cảm thấy câu nói của mình buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa, Chào Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Những tin đồn trên mạng đồn lâu rồi, kiểu gì cũng sản sinh thêm các phiên bản mới. Giản Minh không đưa ra bất cứ câu trả lời nào, thế là đạo gần đây lại xuất hiện thêm một phán đoán mới, chính là Giản Minh với Lương Hủy đồng với nhau, lừa gần rom lâu ngày cũng bén, nên Tiết Khởi mới không cam lòng mà thò chân vào, biến thành mối tình tay ba cực kỳ kinh điển.

Ngoại hình của Lương Hủy rất thống nhất với nhân vật cô ta đóng trong phim. Nếu Giản Minh nổi tiếng vì vẻ đẹp trai thì cô ta cũng nổi tiếng nhờ vẻ ngoài ngây thơ khờ khạo trong sáng. Trên Weibo của cô ta có vô vàn fan hâm mộ chân thành rất đồng cảm với việc thân tượng mình gặp phải, ban đầu chỉ là chạy sang Weibo Tiết Khởi chửi rủa, qua vài hôm lại có fan cố chấp sang hấn Weibo Giản Minh làm sớ “Lên án đàn ông cận bã”.

Tiết Khởi tỉnh tỉnh thăng thần, người hâm mộ của cô nàng cũng có sức chiến đấu thuộc hàng số một, lập tức túm lấy fan của Lương Hủy chằm chọc mĩa mai không thương tiếc.

So với Weibo của Tiết Khởi thì Weibo của Giản Minh yên tĩnh hơn nhiều, người hâm mộ của anh chỉ giữ thái độ hoài nghi với tin đồn Giản – Lương yêu nhau mà thôi.

Thân phận bình hoa của Giản Minh rất tiêu chuẩn, lần nào diễn phim thân tượng cũng đều có một cặp cho thiên hạ hóng chuyện. Đến giờ số lượng bạn gái tin đồn của anh chàng chắc phải dùng máy tính để đếm rồi, nhưng cứ đến lúc kết thúc tuyên truyền giai đoạn một, làm xong hậu kỳ đầu vào đó thì tin tức cũng tự nhiên biến mất, thậm chí đến cả các tương tác thân mật bình thường cũng chẳng có. Anh cũng chưa từng công khai thừa nhận bất cứ bạn gái nào trước truyền thông, không biết đã làm tan vỡ biết bao nhiêu trái tim ôm mộng các cặp đôi trong phim đó.

Đám fan “Lên án đàn ông cận bã” viện trợ cho Lương Hủy thể hiện thái độ thất vọng với Giản Minh nhưng người hâm mộ của anh chàng lại chỉ giữ nguyên thái độ xem kịch vui để đối đáp, phần lớn đều là, “Đừng nghịch nữa, tắm rửa đi ngủ đi”, chỉ có số ít yêu cầu Giản Minh đứng ra giải thích rõ ràng.

Châu Hiểu Ngừ đáp ứng yêu cầu của quần chúng cần hạt dưa chờ kịch vui, đăng ngay một bức ảnh chụp nghiêng Giản Minh mờ hời như tắm trong phòng tập, vừa vận che được cơ bụng tám múi còn chưa thành hình của anh chàng, bên cạnh là huấn luyện viên Thi Khải đẹp trai rạng rỡ ngồi ngồi, còn ghi thêm một hàng chữ, “Yêu vận động, yêu cuộc sống, dân F.A thời gian rảnh chỉ có huấn luyện viên bầu bạn!”

Trong bức ảnh này, Giản Minh vừa chụp nghiêng lại vừa là sau lưng, nhưng khuôn mặt đẹp trai của Thi Khải thì chiếm đến một phần ba tầm nhìn, rất bắt mắt.

Weibo của Giản Minh nhất thời sôi sùng sục.

Wuli Minh: Fan của người nào đó đừng có lượn trước mặt nam thần gây sự chú ý nữa, có cái hăng hơn nữa thì nam thần nhà tôi cũng chẳng để ý đến công túa nhà mấy người đâu!

Bạn Gái Của Giản Minh: Sắp bị huấn luyện viên mê hoặc rồi... Tôi nhất định phải giữ vững!

Điền Tâm Minh Thố: Không biết mặt có đau không nữa? Đã nói rồi, chồng độc thân! Độc thân! Độc thân! Việc quan trọng phải nói ba lần.

Cà Thế Giới Chỉ Yêu Em... Tôi chỉ muốn biết bức ảnh này là ai chụp vậy?

Đoàn Đoàn Viên Viên: Đương nhiên là anh trụ lý rồi! Xin trụ lý xuất hiện! Nói không chừng cũng là một anh chàng đẹp trai ấy chứ!

...

***

Tiết Khởi ngồi bên cạnh cười lăn cười bò.

Cười đủ rồi cô nàng mới vịn lấy vai Châu Hiểu Ngừ liếc mắt là loi quỵên rừ, “Anh trụ lý à, tối nay hẹn hò không?”

Anh trụ lý Châu Tiểu Đào bình tĩnh hất móng vuốt cô nàng ra, “Anh đây không hẹn hò! Cô cũng không phải fan hâm mộ chân thành của anh, trong di động còn chẳng có hình chụp lên anh đây nữa là!” Sau đó Châu Tiểu Đào mở máy đối phương ra, chỉ vào cả đồng hình Thi Khải, lắc đầu, “Đúng ra phải đem cái điện thoại của chị tặng cho Lương Hủy mới đúng, để cô ta xem đám hình bí mật trong đó là biết ngay cô ta sai đến mấy ti năm ánh sáng rồi.”

Bức ảnh cô đăng lên Weibo của Giản Minh thật ra là hàng “sưu tầm” của Tiết Khởi.

Có điều Lương Hủy vẫn đinh ninh Tiết Khởi muốn tranh Giản Minh với mình, ngày ngày chạy theo Thi Khải chỉ là thủ đoạn che giấu tai mắt người xung quanh mà thôi.

Có những người đã nhất quyết che mắt bịt tai, thì người khác cũng chẳng cách nào giúp được cả.

***

Sau khi Weibo của Giản Minh đăng tin đính chính chính chủ vẫn độc thân, đám fan của Lương Hủy cũng ảo não rồi đi, nhưng vẫn còn một bộ phận cố chấp kiên quyết không buông tay cho rằng Giản Minh dám làm không dám chịu, còn lên tiếng làm tổn hại Lương Hủy, phải lấy lại công bằng cho cô ta.

Sáng sớm hôm đó đến cánh quay của hai người, Lương Hủy đến xin lỗi Giản Minh trước, “Xin lỗi anh Minh, người hâm mộ của em không hiểu chuyện, em cũng vừa biết mấy bạn ấy chạy sang Weibo của anh làm loạn, hại anh bị mọi người hiểu lầm”

Mãi đến sau khi trợ lý mập đăng ảnh mấy tiếng rồi Giản Minh mới biết chuyện, ngay lúc đó anh đã ký đầu cô nàng “Thích gì làm nấy hả?”

Châu Hiểu Ngữ ngồi xếp bằng trên sô pha khách sạn, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, “Lẽ nào anh định đăng đàn thông báo anh yêu Lương Hủy?”

Giản Minh đứng bên cạnh sô pha, cúi đầu nhìn đôi mắt trắng đen rõ ràng của cô nàng, hoàn toàn tin tưởng đây mới là suy nghĩ thật sự của cô, nhất thời bất đắc dĩ lắm, “Cô cũng biết rồi còn gì!” Sao anh có thể có ý gì với Lương Hủy được chứ.

Trợ lý mập bắt mồm, “Thế anh còn chê tôi làm chuyện làm gì?” Cô có đôi mắt to tròn trong veo lấp lánh, thích hay không thích thể hiện rất rõ trong đó, lúc này đôi mắt ấy đang cười cong tí như vầng trăng, Giản Minh lại kinh ngạc phát hiện: Trợ lý mập lại gây đi rồi.

Anh nhìn từ trên cao xuống, vừa vặn trông thấy rất rõ ràng, cứ thấy đến cả diện tích chiếm dụng trên sô pha của cô nàng cũng giảm đi không ít, còn phù hợp cả với hai chữ “nhỏ nhắn” nữa. Ánh mắt di động, vô tình bắt gặp thể giới bên trong cô áo, chăm chú mắt hai giây mới nhận ra cái đám trắng trắng mình nhìn thấy là gì, Giản Minh tức khắc quay đầu đi, ngại ngùng.

Trợ lý mập rất vui về xem hết đám bình luận bên dưới Weibo của anh, hào hứng đến độ cười suốt không thôi, hoàn toàn không chú ý đến thái độ khác thường của ông chủ.

Giản Minh đột nhiên cảm thấy nhiệt độ điều hòa trong phòng có hơi cao.

Lương Hủy có xin lỗi hay không, với anh mà nói hoàn toàn chẳng khác gì nhau.

Anh cảm kích bản, đầu cũng chẳng thèm ngẩng lên, “Không sao, nhiều lúc suy nghĩ của người hâm mộ cũng không phải suy nghĩ của em.”

Châu Hiểu Ngữ đưa cho anh bình nước, “Anh Minh, uống hộp nước đi.” Lúc nhận bình nước Giản Minh tiện dãi liếc mắt nhìn cô, trong đầu không hiểu sao lại hiện lên cảnh lúc sáng sớm ở khách sạn, cô ngốc này còn chớp chớp mắt với anh, cười rất vui vẻ vô tội nữa chứ.

Tự trọng của Lương Hủy sắp giữ không nổi rồi.

Cô ta rất muốn gào tướng lên: Suy nghĩ của fan chính là suy nghĩ của em đấy!

Nếu không việc gì cô ta phải rảnh hơi đi sai Tiểu Lan lên đó mập mờ, định hướng dư luận cơ chứ?

Giản Minh trước nay chưa từng công khai thừa nhận bạn gái, nhưng như thế cũng không có nghĩa là chuyện đó không thể xảy ra.

Cô ta đứng đây lặng rưng, đôi mắt đen sắp ngập trong nước đến nơi, giọng cũng mềm nhũn, “Anh Minh...” Giản Minh ngẩng đầu lên nhìn thấy bộ dạng này thì nhủ mày, “Đạo diễn chưa đến, còn tận nửa tiếng nữa mới bắt đầu quay, bây giờ đã chuẩn bị khóc rồi, lát nữa đến lúc quay thật lỡ khóc không ra thì sao!”

... Anh Minh, anh thật xấu xa!

Châu Hiểu Ngữ âm thầm cười như điên trong bụng, còn định quay đầu đi giả vờ không trông thấy màn làm nũng của Lương Hủy với Giản Minh.

Giản Minh thấy bóng lưng cô run rẩy, biết ngay đối phương đang xem kịch vui, cảm thấy Lương Hủy có thể mua vui cho trợ lý mập thì trong lòng cũng dễ chịu hơn đôi chút.

Lương Hủy thấy Giản Minh chẳng có ý thương hương tiếc ngọc gì, cũng chẳng vì cô ta khóc mà đồng ý lên Weibo cứu trợ, đành nhẹ giọng nhờ vả, “Anh Minh, anh có thể lên Weibo tương tác với em một chút không?”

Sau khi Giản Minh thông báo bản thân trong sạch, Lương Hủy lập tức bị fan hâm mộ của anh nhiech móc là “cô nàng tâm cơ”, mắng không ngừng đầu lên được, ngay cả fan hâm mộ của Tiết Khởi cũng thừa thắng xông lên, chỉ mong chờ cho đám fan của Lương Hủy chết chìm ba thước.

Những lời nói mĩa mai châm chọc cách cả màn hình vẫn đập vào mặt cô ta hết thảy.

Giản Minh lười đối đáp với cô ta, cúi đầu đọc kịch bản, “Weibo của tôi toàn bộ đều do Tiểu Ngữ quản lý.”

Châu Hiểu Ngữ: Anh Minh, anh đang gieo mầm tai họa đấy hả?!

***

Lương Hủy vừa tức giận vừa lúng túng. Nhỡ ra cô ta phải phát hiện từ sớm, Giản Minh rất ít khi giải thích các tin đồn trên mạng, lần này nhanh chóng lên tiếng đính chính bản thân như thế, quả đúng là nằm ngoài dự liệu của cô ta.

Không ngờ lại là do con nhóc kia đứng giữa bày trò!

Trong cả đoàn phim, Châu Hiểu Ngữ thân với Tiết Khởi nhất, Lương Hủy thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ chuyện này liệu có phải do Tiết Khởi bày trò hay không. Cô ta thấy mình cần tìm chỗ nào bình tĩnh lại rồi tìm biện pháp khác thôi.

Lương Hủy đi rồi, Châu Hiểu Ngữ tiến lại gần Giản Minh, nhìn anh đầy ai oán, tựa như chỉ mong có thể ngồi sụp xuống đất về vòng tròn tròn úm đối phương vậy.

Giản Minh cúi đầu đọc kịch bản không có nghĩa là anh không nhận biết được ánh mắt của người khác, khóe môi hơi nhấc lên, đợi một lúc mới nghe thấy giọng nài nỉ của trợ lý mập, “Anh Minh, anh thật không biết trước biết sau gì cả.”

“Sao tôi lại không biết trước biết sau?” Anh không dám ngừng đầu, sợ nụ cười nơi khóe miệng bị trợ lý mập thấy được.

“Bây giờ Lương Hủy đã biết Weibo của anh do tôi quản lý, trong lòng nhất định đang căm ghét tôi lắm!”

Giản Minh ngẩng đầu, chăm chú nhìn khuôn mặt đang đau khổ, đôi mày nhíu chặt như sắp nối vào nhau của cô, hoàn toàn không ngờ – tựa như đây là hành động anh vẫn luôn muốn làm – Giản Minh vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa đầu đôi phương, “Ngốc!” Nếu không phải anh đã ngầm đồng ý thì bức ảnh chính đó đã bị xóa rồi.

Châu Hiểu Ngữ bị hành động thân mật của ông chủ dọa giật mình, lùi ra sau mấy bước, ngồi phịch xuống sàn, tròn tròn mắt như chú nai nhỏ đang hốt hoảng, ngơ ngác. Giản Minh chớp mắt lại nhớ đến lời dặn của Diệp Lan, trợ lý mập có bệnh sợ đàn ông!

Anh chăm chú nhìn cô, chỉ sợ khuôn mặt cô hiện lên thái độ ghê tởm, ngay đến việc đơn giản như giờ tay ra đỡ cũng không dám làm.

Cũng may Châu Hiểu Ngữ rất nhanh đã tự mình ngồi dậy, dường như hối hận về phản xạ quá mức vừa rồi của mình, mặt đỏ hồng lấp lấp, “Tôi tôi tôi... Anh Minh, anh chẳng nói trước gì cả...” Xoa đầu người khác là tuyệt chiêu của Diệp Lan mà!

Tím cô đập thình thịch, chẳng đủ dùng cảm nhìn trực diện vào mắt Giản Minh, quay người chạy thẳng.

Đến lúc này Giản Minh mới thở dài.

Ngay sau khi giờ tay ra anh đã thấy bản thân lỗ mưng. Từ đầu Diệp Lan đã dặn dò anh đừng có làm hành vi nào quá thân mật với trợ lý mập, sẽ khiến cô nằng bặt an. Nhưng khoảnh khắc vừa rồi, anh cứ như bị quỷ thần sai khiến, không khống chế được tay mình, chỉ định an ủi cô một chút, thấy khuôn mặt tròn nháu mày khổ não có vài phần đáng yêu.

***

Giữa khói lửa chiến tranh, những người anh em bên cạnh Giang Đồng lần lượt ngã xuống.

Đó đều là những người anh đưa đến từ Thượng Hải. Phần lớn bọn họ đều chẳng có tài sản gì, chỉ có cái đầu trên vai và thân thể thanh xuân khỏe mạnh, năm đó cùng anh ném mìn nằm gai, giành từng chút địa bàn một, thu tiền bảo kê, làm đầu gấu, thi thoảng trông thấy mấy bà già cô độc hứng lên cũng vớt cho vài đồng bạc lẻ.

Về sau họ cũng buồn bán vũ khí, ôm mỳ nữ tìm hoan trong phòng khiêu vũ ngập ánh vàng son, tiêu tiền như nước trong sông bài nghẹt mùi mồ hôi. Đã từng ăn bánh ngô, từng uống rượu tây, giữa giang hồ hỗn loạn thân vẫn phiêu dạt như bèo trôi, gặp sao hay vậy, chẳng biết chuyện nước nhà.

Bọn họ dám đưa thân và vũ khí liều mạng với người Nhật Bản chỉ vì bọn họ tin vào Giang Đồng, nguyện ý theo anh đến chết.

Trên khuôn mặt Giang Đồng, vết sẹo đen bị chỗ máu chảy thành dòng trên trán nhuộm thành một màu sắc đục ngầu, áo choàng trên thân cũng thùng lỗ chỗ, cánh tay trái thậm chí còn có vết đạn bắn, tay áo có chỗ rách, để lộ vết thương trông rõ cả thịt bên trong.

Nhưng ánh mắt anh rất kiên định, hoàn toàn không chịu khuất phục, bên cạnh còn có vị hôn thê Dương Văn lem luốc bẩn thỉu, tóc ngắn ngang vai, trên tay cầm súng ngắn phòng thân theo sát sau lưng anh.

Xí nghiệp nhà họ Giang đã bị người Nhật Bản tiến vào thành phố Thượng Hải chiếm mất vài năm nay. Ban đầu người Nhật Bản còn tung chiêu bài đến hợp tác, muốn thu tóm các ngân hàng, cửa tiệm, cả các bến tàu, kho bãi và thuyền chèo chở của nhà họ Giang một cách “văn minh”.

Giang Đồng có rất nhiều nguồn thu, chính đáng có, không chính đáng cũng có, hắc bạch hai bên đều chẳng thua ai nhưng lại duy nhất không tính đến lãnh thổ đất nước bị chiếm lĩnh, những ngày tháng làm dân mất nước thật sự không dễ dàng.

Anh từ chối đề xuất hợp tác của Nhật Bản, ngay sau đó là toàn bộ bến cảng, kho bãi đều bị quân Nhật chiếm dụng, không báo ngày hoàn trả, về sau những sản nghiệp khác cũng bị cướp trắng trợn.

Nước mất, loạn lạc, người chẳng bằng chó.

Ngay giữa lúc hỗn loạn này, Giang Đồng chợt bừng tỉnh, âm thầm giúp đỡ các chiến sĩ cách mạng, bởi vậy mới không ngại để người Nhật nghi ngờ, kiểm soát anh chặt chẽ. Vì muốn duy trì vẻ phồn hoa giả tạo của thành phố Thượng Hải sau khi bị chiếm đóng nên chúng chưa làm gì anh, xem như giữ lại một vật may mắn. Dù sao không có được bằng chứng xác thực thì cũng chẳng bắt anh được.

Âm thầm ẩn nấp giữa bóng đêm, trước khi ánh bình minh vờn tới, Giang Đồng đưa tất cả anh em và người yêu sống vai, quyết chiến buổi ban mai!

Tháng Tám năm 1948, Nhật Bản tuyên bố đầu hàng, cả nước vỡ òa trong hạnh phúc.

Dương Văn vác bụng bầu đơn độc đứng ngay đầu con đường rộn vang tiếng trống chiêng pháo nổ, bị đám người chen lấn đẩy đến giữa dòng thác, đập vào mắt là khuôn mặt tươi cười của mọi người. Cô ngẩng đầu, nhẹ giọng nói một câu, “Anh Đồng, chúng ta giành thắng lợi rồi!” Rồi cô nhẹ nhàng vuốt ve đứa trẻ trong bụng, nước mắt đầy mặt.

Người đó, đã chẳng thể trở về nữa rồi!

Anh đã vĩnh viễn nằm lại ở mùa đông năm 47, dùng lồng ngực chắn viên đạn bay về phía cô, dụ đám quân Nhật đuổi theo ra chỗ khác, nhảy vào dòng sông Hoàng Phố lạnh ngắt. Phút cuối cùng của sinh mạng, anh chỉ để lại cho cô hai chữ, “Trốn kỹ!” Sau đó dùng tính mạng vẽ nên lời thề tình yêu ban đầu!

***

Đạo diễn hô một tiếng, “Cắt!”, toàn bộ nhân viên trong trường quay như được giải thoát, hoan hô rầm trời. “Đồng hành cùng anh” rốt cuộc cũng đóng máy, bước vào giai đoạn hậu kỳ, họp báo quảng bá trước khi ra mắt.

Sau khi nghe Châu Hiểu Ngữ chê bai “sáo mòn”, Giản Minh đã tìm đạo diễn đề nghị đổi cái kết viên mãn “người có tình rồi sẽ thành thân quyến” thành “hoài niệm dài lâu”, lần này sử dụng cái kết bi kịch như thế, nói không chừng sẽ có thành quả bất ngờ.

Châu Hiểu Ngữ cầm một túi giấy tẩy trang đưa cho Giản Minh, “Anh Minh anh lau bớt lớp hóa trang trên mặt đi.”

Lúc Giản Minh cầm cái túi, cô lại như bị bóng tay, vớt luôn túi giấy sang cho anh, tránh tiếp xúc da thịt.

“Tôi có phải vi khuẩn đâu!” Giản Minh oán thán, nhưng cũng tự biết thân bóc miếng bảo quản bên trên, rút ra một tờ lau mặt.

“Vi khuẩn còn uống thuốc được, anh còn đáng sợ hơn cả vi khuẩn!” Châu Hiểu Ngữ trừng mắt.

Giản Minh cũng bó tay, anh thật sự không ngờ mình chỉ mới xoa đầu cô nàng có một cái mà lại khiến đối phương phản ứng mãnh liệt như thế, gần đây phòng anh như phòng trộm.

Nếu không phải lúc diễn cảnh hôn môi, Lương Hủy dán lên người anh đến lúc đạo diễn hô “Cắt!” còn chưa chịu rời, biến từ nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước thành hôn sâu, thì bây giờ Giản Minh khéo còn đang nghi ngờ sức hút nam tính của mình có phải đã hạ giá lắm rồi mới khiến Châu Tiểu Đào trốn như trốn hủi thế kia.

Anh sờ sờ mặt mình, lẽ nào gần đây bạn luyện thể hình, lơ là chăm sóc đường da nên mới bị Châu Tiểu Đào khinh ghét?

“Tôi nay cũng đắp mặt nạ dưỡng da nhé?”

Tiết Khôi đi qua vừa hay nghe được câu này, cười mãi không dừng, “Anh Minh, người ta hẹn hò toàn hẹn đi ăn đi uống, đi hát karaoke, anh thì độc đáo thật, hẹn người ta đắp mặt nạ. Đừng mơ nữa, tôi nay đóng máy, kiểu gì đạo diễn cũng mời com.”

Từ lúc có Thi Khải, Tiết Khôi cũng tập cùng Giản Minh, cả hai đều tận lực quên đi chuyện cô nàng hùng hổ xông vào phòng ngủ lần trước, đến giờ đã có thể nói chuyện bình thường với nhau rồi.

Châu Tiểu Đào còn lâu mới cùng Giản Minh đắp mặt nạ gì gì đó. Bộ dạng anh ta cũng xem như đứng đắn nghiêm chỉnh, nhưng tính xấu thì vô chừng, lại học đầu được thói động chân động tay thế không biết. Cô vô như không nghe thấy lời mời của Giản Minh, quay đầu sang hỏi Tiết Khôi, “Chị Khôi, tôi nay chị có muốn đi ăn không?”

Tiết Khôi tham gia bộ phim này gặp rất nhiều bức xúc, cảnh diễn tay đôi với Giản Minh chẳng có mấy, nhưng cảnh diễn với nam thứ béo mập thì rất nhiều. Lúc đóng phim Tiết Khôi còn bị ông ta sàm sỡ không ít lần, âm ỉ dồn nén mãi muốn tìm cơ hội báo thù rửa hận, chỉ đợi đến hôm nay mà thôi.

“Đi! Sao lại không đi?!” Cô nàng véo mặt Châu Hiểu Ngừ, “Hôm nay chị đây phải làm chuyện lớn.” Xong lại ghé vào sát mặt cô quan sát, không khỏi than thở, “Sao chị thấy mặt em gầy đi nhiều thế?” Đạo gần đây thân thiết hơn, cô nàng nhện không được cứ véo mặt Châu Hiểu Ngừ suốt, thấy cảm giác thích lắm, nắn nắn toàn thật.

Nhắc đến chuyện này, Giản Minh lại càng buồn bực hơn.

Nhiệm vụ vô béo hăng ngày của anh vẫn tiến hành đều đặn, nhưng trợ lý mập lại càng lúc càng gầy, sắp đến ngày về rồi, tới lúc gặp Diệp Lan không biết chị ta có cho là anh ngược đãi em gái mình không đây.

Châu Hiểu Ngừ cũng xoa xoa mặt, hơi bực mình, “Đạo gần đây bạn quá, chẳng được nghỉ ngơi từ tẻ.”

Tiết Khôi ôm lấy cô, quay sang cảnh cáo Giản Minh, “Anh Minh, anh không được ngược đãi Tiểu Ngừ nhà em, phải đối xử tốt với Tiểu Ngừ vào.” Cô bé ngoan như thế, cũng chẳng chê bộ dạng giống hồ ly tinh của Tiết Khôi.

Ngoại hình đẹp quá mức khiến các nữ diễn viên trong đoàn cứ nhìn thấy khuôn mặt Tiết Khôi là chẳng thể làm bạn được nữa rồi. Tiết Khôi chỉ chơi được với Châu Hiểu Ngừ, mà cô nàng phát hiện cô nhóc này hoàn toàn chẳng để tâm đến ngoại hình của cô, cứ xem cô như chị hàng xóm thông thường mà thôi.

Cô bé mặc bộ đồ như vải bố trên người, chẳng ngại ngần gì mà ăn uống thả cửa, Tiết Khôi thấy ở bên cạnh Châu Hiểu Ngừ thoải mái vô cùng.

Sắp phải chia tay rồi, cô nàng quả thật thấy không nỡ.

Tối hôm đó, toàn bộ đoàn phim đến một nhà hàng lâu trong thành phố, bao trọn hai tầng lầu chúc mừng bộ phim đã quay xong.

Thi Khải là nhân vật ngoài biên chế, được đạo diễn đặc cách xem như phụ tá của Giản Minh nên cũng tham gia vào bữa tiệc, hợp tác với Tiết Khôi chúc ông chú nam thứ say bí tỉ, ôm cột vừa nhảy vừa cời quần áo, mọi người đều rất vui vẻ, hào hứng.

Tối lúc về, Giản Minh đã ngà ngà say, đi đứng lảo đảo, Châu Hiểu Ngừ đi bên cạnh vừa lo anh ngã vừa không muốn chạm vào, đành nắm lấy tay áo Giản Minh kéo đi, tránh để ông chủ ngã bở chừng.

Thi Khải không uống rượu, Tiết Khôi thì lại say hần, trợ lý của cô nàng nhà có việc đã xin phép về từ mấy hôm trước, Thi Khải đành đưa Tiết Khôi trở về.

Giản Minh nghiêng về phía bên trái, Châu Hiểu Ngừ vội kéo anh về phía bên phải, anh cũng thuận theo, ngã về phía bên phải, cô lại kéo anh sang bên trái. Cứ thế vài ba lần, Châu Hiểu Ngừ mệt đến độ thờ phờ. Người trong đoàn vẫn còn ở quán, ai muốn nghỉ thì đã về từ sớm, cô chẳng tìm được ai đến giúp một tay.

“Quan hệ xã hội của anh kém đến độ nào vậy, ngay đến kiếm một người đỡ mình về nhà cũng không có, anh Minh anh đúng thật là... Áy, cẩn thận chút! Anh phải tự kiểm điểm bản thân mình đi!” Châu Hiểu Ngừ cảm râm luôn miệng, mắt thấy Giản Minh lại sắp đổ sang bên phải bèn giật lại, dùng sức hơi quá, mà Giản Minh thì đã nhắm mắt đổ thẳng vào người Châu Hiểu Ngừ, ôm chặt cô vào lòng.

Thân thể Châu Hiểu Ngừ cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa, Chào Anh* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Ăn xong bữa cơm chia tay, mọi người chuẩn bị ai đi đường nấy hết cả. Diễn viên, đạo diễn phải tiến hành quảng bá trước khi phim ra mắt nên còn có cơ hội tụ tập. Những nhân viên khác, trừ vài thành viên nòng cốt của khâu hậu kỳ ra, thì trong thời gian ngắn chắc chẳng thể gặp lại nữa rồi.

Sáng sớm Tiết Khôi đến gõ cửa phòng Châu Hiểu Ngừ, cửa vừa mở đã bị hai quàng thâm như mắt gấu trúc của cô bạn dọa giật mình, “Em... em... tôi qua em đã làm gì thế hả?”

Châu Hiểu Ngừ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, dường như bị sang chấn tinh thần nghiêm trọng lắm, nhưng cũng may chưa đến nỗi mất khả năng ngôn ngữ, lập tức phản kích, “Mới sáng sớm chị đến gõ cửa phòng em làm gì?”

Tiết Khôi xông thẳng vào phòng, lại thò đầu ra hành lang quan sát một lượt, thấy cả hành lang không có bóng người nào mới đường hoàng đóng cửa lại, ho nhẹ một tiếng, về mặt cực kỳ kinh hoàng, “Em có biết sáng sớm nay chị tình dậy ở đâu không?”

“... Chắc không phải tình lại trên giường Thi Khải chứ?”

“A a a a, làm sao em biết?” Tiết Khởi càng choáng váng hơn, “Nói mau! Nói mau! Tội qua sau khi chị say rồi có phải em lên lút theo sau không? Thật không có chút lương tâm nào, sao không đỡ chị về? Để chị say rượu lên giường với sư phụ luôn rồi!” Mặc dù cô nàng thường xuyên mở miệng ra là “lên giường lên giường” nhưng Châu Hiểu Ngữ cũng vẫn nhận ra, Tiết Khởi giống hết mấy cô fan cuồng trên mạng mở miệng ra là gọi chồng ời chồng hời, chỉ được cái miệng chứ có dám làm gì đâu, đến lúc ra thực tế là rụt vùi liền.

“Em còn ước tội qua người đưa chị về là em đây.” Cô lẩm bẩm đáp lại một câu khiến Tiết Khởi quay ngược lại hùng hổ truy vấn ngay, “Nói, chẳng lẽ em... cũng lên giường với anh Minh rồi?” Nếu không sao trông bộ dạng như muốn chết luôn rồi thế kia?

“Chị tướng tượng phong phú quá!” Châu Hiểu Ngữ cảm thấy tội lỗi ngập đầu, đến giờ vẫn không biết phải làm thế nào mới chuộc được tội. Lúc trước cô có công kích ông chủ cũng chỉ là công kích về mặt tinh thần mà thôi, lần này thì thẳng hằm lên cấp mới rồi.

“... Em đánh anh Minh rồi!”

“Anh ấy... anh ấy nợ lương em bao nhiêu?” Nếu không thì Tiết Khởi quả thật nghĩ không ra Châu Hiểu Ngữ còn lý do nào để đánh Giản Minh nữa cả.

Thời đại bây giờ mà chấp nhận mỗi ngày mua cho em một loạt đồ ăn sáng, đến bạn trai có khi còn chẳng làm nổi việc đó nữa là ông chủ!

Đầu Châu Hiểu Ngữ càng cúi thấp hơn, “Không phải.” Cô ghét nhất là đàn ông động tay động chân với mình, không ngờ Giản Minh say rượu xong lại ôm cô, Châu Hiểu Ngữ nhất thời choáng váng quá mới... phản xạ có điều kiện.

Tiết Khởi càng kinh ngạc... Lẽ nào Giản Minh làm chuyện gì đó quá đáng hơn nữa? Cô nàng đánh giá Châu Hiểu Ngữ từ trên xuống dưới, bụng thầm đoán xem có những khả năng nào, nhất thời quên luôn cả lý do mình tới đây.

“Em... em... em cưỡng hiếp anh Minh hả?”

Thế giới của Châu Hiểu Ngữ đảo lộn hoàn toàn, “Chị Tiết Khởi... đầu chị rối cuộc chứa cái gì thế?”

Hai mắt Tiết Khởi sáng ngời, “Không phải là anh Minh chống cự mãnh liệt quá nên em mới đánh anh ấy đó chứ?”

Bên cạnh Giản Minh lúc nào cũng có người đẹp lượn quanh, sao lại để ý đến một cô gái béo tròn cơ chứ? Vậy thì chỉ có thể là ngược lại, em gái béo để ý Giản Minh rồi!

Cô nàng võ vai Châu Hiểu Ngữ khen ngợi, “Tiểu Ngữ, đúng là chị đánh giá thấp em quá! Em còn gan hơn chị nghĩ nhiều!” Vốn cô nàng đã chuẩn bị kể lể than khóc hết chuyện của bản thân, không ngờ lại được chuyện của Châu Hiểu Ngữ an ủi hẳn, dù sao chuyện của cô em này còn khó xử hơn chuyện của cô cả trăm lần, Tiết Khởi nhất thời cảm thấy chuyện mình gặp phải cũng chẳng có gì to tát nữa!

Giản Minh là diễn viên thần tượng, đóng cùng vô số diễn viên xinh đẹp đang nổi, bất kể ngoài đời tính tình có thế nào thì trên ti vi, đóng vai người yêu vẫn phải ôm hôn thăm thiết không biết bao nhiêu lần. Mấy em fan cuồng còn cắt cảnh hôn của Giản Minh từ những bộ phim khác nhau ghép thành một đoạn clip ngắn đăng lên mạng cho nhà nhà thưởng thức, số người vào xem đông đến bất ngờ.

Cũng chính nhờ đoạn clip ấy mà Giản Minh nhảy một phát lên vị trí đầu bảng “Nam diễn viên mọi người muốn được hôn nhất”, có thể thấy anh diễn phim thần tượng thành công đến mức nào.

Lúc Châu Hiểu Ngữ cày phim của ông chủ đã vô tình xem được đoạn clip này, cô rút ra được kết luận: Rốt cuộc cũng biết lý do ông chủ được yêu thích thế rồi.

... Hóa ra mọi người chỉ hóng mỗi đoạn hôn nhau thôi.

Cô làm trợ lý cho Giản Minh cũng được gần nửa năm rồi, trong thời gian này ông chủ thanh tâm quả dục, chưa phát hiện ra có quan hệ thân mật với người phụ nữ nào, nhưng thế vẫn không ngăn được việc cô dân cho ông chủ cái mác “kinh nghiệm thực tế dày dặn”... Có ảnh làm chứng hẳn hoi nè!

Giản Minh không biết bản thân đã bị trợ lý mập xếp vào dạng “quan hệ nam nữ lung tung”, tội qua được đưa về phòng xong là ngủ say như chết.

Lúc say, cảm giác đau đớn tựa như được một tầng vải bông bao bọc, chẳng đáng bao nhiêu. Đến sáng sớm tỉnh lại, Giản Minh ngồi ngẩn trước gương một lúc, nghĩ ngợi lâu lắc mới nhớ ra cái dấu xanh đen trên mặt mình là do đâu mà có.

Trợ lý béo đi qua giúp anh thu dọn hành lý, trên xô pha là một núi quần áo anh vứt ra cùng với mấy đồ dùng sinh hoạt hằng ngày. Trợ lý mập vui đầu làm việc, xếp từng bộ đồ vào túi, tình cảnh y hệt năm tháng trước ở nhà anh, nếu như... bỏ qua vết thâm xanh đen trên mặt anh.

Làm xong việc rồi anh mới háng giọng hỏi cô nàng, “Hiểu Ngữ, sao mặt tôi lại bị thế này?”

Châu Hiểu Ngữ ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc vô cùng, “Úi cha anh Minh, mặt anh làm sao thế? Tội qua đập vào đâu à? Trên mặt cũng không tiện bôi thuốc, giờ phải làm sao đây? Nếu chẳng may hôm nay fan của anh đến sân bay đón thì làm thế nào?” Cứ làm như bây giờ mới phát hiện ra ấy.

Đến tận hôm nay Giản Minh mới biết, hóa ra diễn xuất của trợ lý mập cũng không tồi. Cô nàng chăm chú quan sát mặt anh còn cẩn thận lo lắng cho anh, hoàn toàn không có chút áy náy với bản thân chính là đầu sỏ.

Đây chính là đối sách sáng nay Châu Hiểu Ngữ và Tiết Khởi bàn bạc với nhau mà ra. Chuyện cũ không thể thay đổi, nếu đã xảy ra rồi thì mọi người chỉ có thể tiến về phía trước, xem như chưa từng xảy ra chuyện gì là được: Chết cũng không nhận tội chính là đối sách tốt nhất.

Tại một phòng khác cũng trong khách sạn đó, Thi Khải gõ cửa phòng Tiết Khởi, vừa mới vươn tay định ôm thì Tiết Khởi đã cánh gác lùi ra sau một bước, còn ngoác miệng ra kêu, “Sư phụ, mới sáng sớm ra đã ngứa tay ngứa chân rồi à, thói quen này không tốt lắm đâu!”

Nụ cười trên mặt Thi Khải... cứng đờ.

... Rốt cuộc tội qua là ai nhiệt tình quán lấy anh vậy?

***

Bốn người tụ họp ở sân bay, lúc vào phòng đợi, Tiết Khởi đeo tai nghe ngủ bù, Châu Hiểu Ngữ cúi đầu lướt Weibo, đăng một bài công kích toàn bộ ba trăm sáu mươi độ không chứa góc nào về một nam diễn viên bình hoa nào đó nổi tiếng nhờ “cảnh hôn”, tuy không nói rõ là ai nhưng mức độ mỉa mai cay độc của nó lập tức khiến vài nghìn người theo dõi trên Weibo của cô kinh ngạc.

Chẳng qua lần này ngoại lệ là, không nêu tên tác phẩm.

Những người hâm mộ đã lâu, hiểu rõ tác phong của cô thì đoán đủ thứ: Đại đại, lần này cô xem phải bộ phim “mâm xôi” nào rồi?

Phong cách bôi nhọ như bão táp của Châu Hiểu Ngữ khiến những người theo dõi cô bắt đầu lần theo từng chân tơ kẽ tóc tiến hành phỏng đoán xem ai là nhân vật được nói đến. Thoáng chốc Weibo của cô đã náo nhiệt ồn ào hơn hẳn.

Rất nhanh đã thấy điện thoại của Diệp Lan gọi đến, vừa mở miệng ra là hỏi ngay, “Giản Minh bắt nạt em hả?”

Sau khi xả giận trên Weibo xong thì Châu Hiểu Ngữ cũng tự thấy bản thân làm hơi quá. Bình thường ông chủ cũng là người rất biết điều, lần này chẳng qua là uống say rồi thôi. Cô tính toán so đo gì với sâu rọu cơ chứ?

“Không có đâu, chị nghĩ tận đâu rồi thế?”

Tiếng cười nghênh ngang của Diệp Lan vọng tới, “Chị đã nói mà, thằng nhóc Giản Minh đó mà dám bắt nạt em chị thì cứ đợi chị hành cho chết!” Ba năm tới cậu ta đừng hòng nghỉ ngơi gì!

Châu Hiểu Ngữ cũng yên tâm hơn, rất muốn hỏi Diệp Lan một câu: Chị ơi, nếu như mà... em gái chị bắt nạt Giản Minh thì chị định làm sao?

Có điều, Giản Minh đang ngồi ngay đối diện, cô đủ thông minh để không hỏi ra miệng, sau khi dập máy mới nhắn tin sang, rồi rất nhanh trí chuyển điện thoại sang chế độ im lặng, mặc kệ Diệp Lan gọi đến bao nhiêu lần cũng giả chết không nhận.

Đầu bên kia Diệp Lan tưởng tượng không biết bao nhiêu cảnh tượng “H”, càng tưởng tượng càng thấy khả năng cao. Đùng tưởng em gái chị bình thường ít nói mà lắm, lúc nhỏ con bé cũng kín miệng như thế nhưng lần nào cũng làm ra chuyện khiến người khác kinh ngạc đến mức há hốc mồm.

Châu Hiểu Ngữ không nhận điện, Diệp Lan chịu không nữa bèn nhắn tin cho Giản Minh: Em gái tôi... lên giường với cậu rồi à?

Giản Minh suốt nửa thì sặc nước bọt mà chết.

Anh đứng bật dậy bước mấy bước đến trước mặt Châu Hiểu Ngữ đang giả vờ cúi đầu đọc Weibo, không nói câu nào mà đưa thẳng màn hình điện thoại của mình ra cho cô đọc tin nhắn Diệp Lan gửi tới.

Mặt Châu Hiểu Ngữ đỏ rực: Chị, sao chị không đi làm biên kịch luôn đi?

Ngôn ngữ nước nhà vốn tinh thâm khôn lường, sai một chữ đi cả dặm đó.

Giản Minh đứng bên cạnh Châu Hiểu Ngữ, liếc xéo cô nàng, “Rốt cuộc cô... nói với chị Diệp những gì thế?” Người bị hại là anh còn chưa cáo trạng, hung thủ như cô lại chạy đi la làng trước rồi?

Nhưng chuyện này với sự thật có vẻ xa đến cả ngàn dặm rồi ấy chứ?

“Anh Minh, tôi không nói gì hết. Thật đấy!”

Giản Minh cảm thấy không thể nhìn thẳng vào khuôn mặt tròn vo vô tội của trợ lý mập nữa rồi.

Lúc trước anh cứ cho rằng về mặt này là vô tội, nhưng bây giờ lại thấy nó gian ác quá, rõ ràng đánh người khác còn diễn xuất nhập thần như diễn viên đoạt giải Oscar, phải nhận hoàn toàn triệt để, vụ “sẽ tin tưởng lẫn nhau” đầu mất rồi?

Cái đồ gian manh!

Thật phí công bao lâu nay anh vỗ béo, hóa ra lại là phản tử cố chấp như thế!

Nội tâm Giản Minh sôi trào, chỉ hận không thể véo mặt cô mấy cái, nhưng nhớ đến bài học “sâu sắc” tối qua, anh quyết định tạm thời không hành động thiếu suy nghĩ, có điều đương nhiên cũng không thể buông tha cho cô dễ dàng quá được, “Lát nữa chúng ta về thẳng nhà cha mẹ tôi, tôi đã gần nửa năm không gặp bọn họ rồi!”

Châu Hiểu Ngữ quả nhiên giật mình, “Anh Minh, anh về nhà cha mẹ, thế tôi... chắc không cần đi theo đâu nhỉ?” Cô rất muốn thêm một câu, tôi cũng nửa năm chưa gặp cha mẹ rồi, nên về xem hai người thế nào.

Có điều câu này đến bản thân cô còn không tin nổi thì định lừa Giản Minh kiểu gì, quá lộ liễu.

Thật ra nếu đếm lại thì cô đúng là gần bảy, tám tháng chưa gặp cha mẹ rồi, có điều hai người đều xuất hiện ở những trường hợp nằm ngoài dự đoán, thế nên cô thà không gặp còn hơn.

Giản Minh hừ lạnh, “Cô làm trợ lý mà không đi theo bê va li, lẽ nào định bắt tôi tự kéo?”

Châu Hiểu Ngữ, “...” Tối qua đúng là nhẹ tay quá rồi!

Nhà họ Tần cho lái xe đến sân bay đón Giản Minh và Châu Hiểu Ngữ, trên đường xe chạy về hướng núi Xa thì có điện thoại của Diệp Lan.

“Giản Minh, hai đứa ở đâu thế?”

Giản Minh hạ cửa sổ xuống để gió thổi vào khoang xe, lại cố ý đưa điện thoại ra xa xa, cao giọng hét, “Chị Diệp, em có chút việc, về thăm cha mẹ đã.”

Từ điện thoại vang ra tiếng Diệp Lan sốt ruột muốn nhảy dựng, “Thằng nhóc Giản Minh kia, cậu có muốn làm tiếp không đấy? Bên này tôi đã hẹn đạo diễn và chế tác rồi, có bộ phim hay cực kỳ, khó khăn lắm mới kiếm được cơ hội mà cậu cứ thế trốn luôn hả?! Đừng có nói với tôi bây giờ cậu đã ở thành phố Thượng Hải rồi đấy!”

Vé máy bay của Giản Minh là do Châu Hiểu Ngữ đặt, đích đến là Bắc Kinh. Diệp Lan đã cho người đến sân bay đợi sẵn, nào ngờ đến giờ rồi mà mãi chẳng thấy Giản Minh xuất hiện, lái xe đành gọi lại báo cáo cho Diệp Lan.

Diệp Lan gọi điện thoại cho Châu Hiểu Ngữ, cô nàng sợ bị truy chuyện ban nãy, trước khi lên máy bay đã tắt máy đến tận giờ, căn bản không dám mở lại.

Cô không biết cha mẹ Giản Minh ở thành phố Thượng Hải, còn tưởng hai vị ở Bắc Kinh. Lúc đợi máy bay Giản Minh đòi giấy tờ của cô, đến tận lúc soát vé lên máy bay rồi cô mới biết hóa ra anh đã tính sẵn từ đầu.

“Như thế này... hình như không tốt lắm đâu?” Cho Diệp Lan leo cây mất rồi.

Châu Hiểu Ngữ cũng biết mức độ lợi hại của Diệp Lan, cô cảm thấy nếu là người thông minh thì không nên làm kẻ thù của Diệp Lan. Nhưng hiển nhiên Giản Minh lại chẳng nghĩ thế.

“Sao thế? Cô sợ chị Diệp à?”

Vì an nguy của ông chủ, Châu Hiểu Ngữ vẫn mở miệng khuyên nhủ, “Anh Minh, chị tôi đã dặn trước là có việc đợi anh rồi mà.”

Giản Minh chỉ vào bên mắt đang đeo kính râm của mình, “Là ai hại tôi ra nông nổi này? Cô nói thử xem tôi thế này thì đi làm việc kiểu gì?”

Châu Hiểu Ngữ rút cổ, không dám đường hoàng lên tiếng nữa mà chỉ lâu lâu, “... Là tự anh gây ra đấy thôi! Chẳng liên quan gì đến tôi cả!” Phàn xạ có điều kiện chắc không tính vào hành vi cố ý gây thương tích đâu nhỉ?

Đầu bên kia Diệp Lan nghe tiếng Giản Minh lúc được lúc mất, còn có rất nhiều tạp âm thì chỉ hận không thể xách đầu cậu ra qua dây cho một đám, thiếu mỗi nước văng tục qua điện thoại nữa thôi. Mãi mới nhận được xuống, im lặng một lúc chị mới lên tiếng, “Nói đi, cậu định lúc nào quay về?”

Giản Minh cười toe vô cùng đắc ý, đáng tiếc Diệp Lan lại không nhìn thấy. Anh kim chế thái độ vui sướng của mình, hạ giọng xuống nghe cho có vẻ nghiêm trọng, “Đây là... nhà có việc mà, chị Diệp, tôi bận không rồi được khỏi đây đâu, ế ỉt nhất cũng phải nửa tháng đấy.”

Diệp Lan hét vào điện thoại, “Nửa tháng sau mà cậu không tự lăn về đây thì cẩn thận tôi đến tận Thượng Hải đánh gãy chân cậu đấy!” Trước khi dập máy Diệp Lan còn chưa thêm một câu, “Nói Châu Tiểu Đào đừng có già chết cho tôi xem nữa!” Dấm tất máy!

Châu Hiểu Ngữ đợi Giản Minh tắt điện thoại xong mới thở phào một hơi, hai mắt long lanh nhìn ông chủ, “Anh Minh lúc trước anh... thường xuyên dùng chiêu này ứng phó với chị tôi hả?” Mạnh mẽ như chị Diệp Lan, hóa ra cũng bị người khác chơi xỏ.

Nếu không phải trước nay trợ lý nói chuyện chẳng nề mặt mũi gì, yêu thích việc đàm thọc anh thì chắc Giản Minh đã nghi ngờ ánh mắt long lanh của cô là ánh sáng của sự sùng bái rồi, “Không thì sao? Thế loại cuồng công việc như chị ấy đến khái niệm nghỉ ngơi là gì còn không biết, tôi đâu thể cũng mù quáng làm theo được?”

Ánh mắt Châu Hiểu Ngữ càng sáng hơn, “Anh Minh, lần này anh nghỉ nửa tháng? Thế có phải là... tôi cũng có thể nghỉ nửa tháng không?” Cô hào hứng ôm lấy lưng ghế lái phụ phía trước, thoắt đầu lên hét, “Chú ơi chú ơi, phiền chú dừng xe lại với, con muốn xuống xe.”

Giản Minh, “Ai nói tôi nghỉ thì cô cũng có thể nghỉ?”

“... Anh là Châu Lột Da* à!”

(* Châu Lột Da (tên thật là Châu Xuân Phúc) là một địa chủ trong tác phẩm “Nửa đêm gà gáy” của tác giả Cao Ngọc. Châu Lột Da là hình tượng địa chủ hẹp hòi, tìm mọi cách bóc lột nhân công đến giọt máu cuối cùng. Ngày trước không có đồng hồ, người dân nghe tiếng gà gáy là tỉnh dậy làm việc, vì muốn bắt ép người làm thuê phải làm nhiều hơn, nửa đêm Châu Lột Da tỉnh dậy già làm tiếng gà gáy. Về sau bị người dân dạy cho một bài học.)

“Đỉnh chính lại chút, tôi không phải họ Châu!”

***

Châu Hiểu Ngữ bị Giản Minh “bất cóc” đến khu biệt thự Nguyệt Hồ. Cô đứng trước cổng biệt thự nhà họ Tần, rốt cuộc cũng tin vào quyết tâm “cọc đuổi theo trâu” của Lương Hủy. Ngay cạnh Nguyệt Hồ, phóng tầm mắt ra phía đông núi Xa, xung quanh vẫn còn rừng rậm và sân golf, có thể sống ở đây thì e là rất ít phụ nữ không động lòng.

“Anh Minh, tôi thấy... tôi vẫn nên về thành phố đặt phòng nhà nghỉ thì hơn. Có việc gì thì anh cứ gọi tôi, tôi không ở đây, đỡ phiền anh tận hưởng niềm vui gia đình sum họp.”

Cô quay đầu xoay người thì bị Giản Minh nắm cổ áo kéo lại, “Yên tâm, cha mẹ tôi không ăn thịt người!” Lại nhớ đến câu chuyện đùa lần trước trên điện thoại với Tần Chính, bảo mang trợ lý về nhà, không ngờ nhanh thế đã thành sự thật rồi.

Giản Minh theo họ mẹ, cha anh là Tần Chí Viễn – người đứng đầu bất động sản Long Hưng, mấy năm gần đây đã chuyển dần quyền lực cho con trai cả Tần Chính, còn bản thân thì ở trong nhà họ Tần an hưởng tuổi già, lúc rảnh rồi còn cùng đôi ba người bạn đi đánh golf, hoặc cùng phu nhân ra nước ngoài mua sắm, ngày qua ngày rất an nhàn.

Tần Chính mấy lần muốn gọi em trai về để giúp một tay, nhưng Giản Minh từ nhỏ đã thích bay nhảy, hơn nữa trước nay chưa từng có ý định dưng vào kinh doanh, vừa lợ là một cái là cậu chàng đã tiến vào giới giải trí, bay tới bay lui khắp các chỗ, muốn giữ chân cậu ta lại công ty làm việc còn khó hơn lên trời. Dần dần Tần Chính cũng đành chấp nhận số phận.

Hai anh em nhà họ Tần, người làm anh thì cuồng công việc, bạn gái thay hết người này tới người khác nhưng chỉ là tin tức trên báo chí, còn được đưa tới gặp mặt cha mẹ thì tới giờ chưa thấy bóng ai.

Cha Tần, mẹ Tần đã khuyên con trai trưởng không biết bao nhiêu lần, bảo anh sớm thành gia lập thất đi thì đều bị Tần Chính lấy lý do công việc bận rộn từ chối hết cả. Giục già nhiều hơn chút thì Tần Chính quay sang uy hiếp Tần Chí Viễn, bảo mình sẽ bỏ hết chạy trốn. Tần Chí Viễn từng này tuổi, nghỉ ngơi nhàn hạ cũng đã quen, sớm chẳng thể ứng phó với cuộc sống căng thẳng khi bàn chuyện làm ăn, tiệc tùng chiều đãi bên ngoài nữa rồi, cuối cùng đành thỏa hiệp với Tần Chính.

Tần Chính là khúc xương cứng đầu, vợ chồng Tần Chí Viễn gặm không được, đành chuyển mục tiêu sang đứa con út. Mấy năm nay Giản Minh toàn đóng cặp với mấy cô diễn viên trẻ, bắt kẻ là vẻ đẹp trời sinh hay sau này chính hình mà ra thì cũng đều là mỹ nhân cả. Cha mẹ Tần cũng không so đo gì chuyện này, còn dặn dò con trai từ sớm, “Không thích người ngoài ngành thì người trong ngành cũng được, có thể thấu hiểu công việc của nhau.”

Tư tưởng của hai người thì vẫn bảo thủ, nhưng công việc của con trai cả ngày ôm hết cô này đến cô khác hôn tới hôn lui, thế mà vẫn muốn con dâu tương lai phải tam tòng tứ đức thì có vẻ vô duyên quá.

Thế giới bên ngoài sớm đã khiến cha mẹ Tần mở mắt rồi.

Chẳng qua có nằm mơ hai người cũng không ngờ, vốn tưởng con trai mình sẽ thành đôi với cô nữ diễn viên nào đó, kết quả Giản Minh lại đưa một cô mập về nhà.

Giản Thu Nhận kéo bàn tay mũm mĩm của Châu Hiểu Ngữ, chỉ cảm thấy tay cô bé này mềm mại quá, sờ chẳng muốn buông, lại kéo Châu Hiểu Ngữ đến ngồi ở sô pha, thân mật hỏi han tuổi tác, quê quán linh tinh cứ như điều tra lý lịch.

Từ nhỏ Châu Hiểu Ngữ chưa từng sống trong một gia đình bình thường nên theo bản năng bài xích những người lớn tuổi. Lúc còn nhỏ cũng có lúc cô muốn thân thiết với Diệp An Ninh, muốn giống như những bạn nhỏ khác kéo tay mẹ làm nũng, nhưng đáng tiếc chào đón cô lại toàn là những lời nói tục tĩu do bản hay những cái bạt tai chẳng rõ lý do. Dần dần cô cũng

chẳng còn ý muốn thân thiết với ai nữa.

Bác gái Lâm Bình không phản đối việc Diệp An Viễn đón cô về nhà, nhưng lúc đó tính cách lầm lì ít giao tiếp của Châu Hiểu Ngữ đã hình thành rồi, trừ chào hỏi ra thì chẳng muốn thân thiết với ai nữa. Cho dù Lâm Bình có muốn làm thân thì cô cũng chỉ cảnh giác nhìn bác gái mình, không dám để dàng tin tưởng ai.

Cô chẳng ngờ hôm nay vừa bị Giản Minh lôi vào nhà họ Tần một cái đã bị Giản Thu Nhận bám lấy không buông, điều tra lý lịch xong rồi còn gọi đi giúp việc mang nước hoa quả với bánh ngọt ra cho cô ăn. Thấy khuôn mặt cô tròn quay, Giản Thu Nhận rốt cuộc cũng yên tâm. Con trai không bị mấy cây sậy trong giới giải trí tẩy não, mắt thẩm mỹ vẫn tương đối bình thường, tìm được một cô gái phúc hậu về nhà rồi.

Châu Hiểu Ngữ rất cẩn trọng, cô không quen để người khác thân mật với mình như thế, mãi đến khi Giản Thu Nguyệt đặt một đĩa bánh ngọt vào tay, nói đầy yêu thương, “Ăn mấy miếng cho đỡ đói đã!” thì mới được giải thoát.

Cô vội đầu ăn tận lực, chỉ mong Giản Thu Nhận đừng nín lấy mình nói chuyện nữa, ai dè mới được mấy miếng đã nghe Giản Thu Nhận vui mừng hơn hớn hỏi, “Hai đứa yêu nhau bao lâu rồi? Đã nghĩ đến chuyện cưới xin chưa?”

Nguyên miếng bánh nghẹn ngay cổ họng, Châu Hiểu Ngữ ho sặc sụa, mắt cũng đỏ hoe.

Giản Minh không đứng bên nhìn tiếp được nữa, đưa sang cho cô tách trà, xong xuôi mới từ tốn nói, “Mẹ, mẹ đừng dọa Tiểu Ngữ nữa, cô ấy là trợ lý của con!”

Giản Thu Nhận nhìn cô bé mặt đỏ hồng đang xấu hổ đến độ sắp khóc, lại nhìn sang thẳng con trai đã vào nhà còn không chịu tháo kính râm ra, nhất thời nổi giận dưng dưng, “Chính vì cái bộ dạng treu hoa gheo nguyệt của con đó, có cô gái nào tốt muốn cưới con đâu?!” Nhân tiện nhẹ tay vỗ lên lưng Châu Hiểu Ngữ, giúp cô thuận khí.

Cả người Châu Hiểu Ngữ cứng đờ, bụng nghĩ: Hóa ra thói quen thích động tay động chân của anh Minh là có nguyên nhân sâu xa cả!

Cô không quen quá gần gũi với người khác, ăn xong bánh ngọt thì chỉ mong được chào đi về, cũng may Giản Minh mở lòng từ bi, gọi đi giúp việc đưa cô đến phòng cho khách để nghỉ ngơi.

Rốt cuộc cũng được giải thoát, Châu Hiểu Ngữ cảm túi hành lý vừa chuẩn bị bước lên cầu thang thì Giản Minh tháo kính ra, Giản Thu Nhận lập tức kêu lên đầy kinh ngạc, “Bị sao thế này?”

“Bị người khác đánh!” Ánh mắt Giản Minh còn có ý liếc qua Châu Hiểu Ngữ.

Châu Hiểu Ngữ thiếu chút nữa là té lăn quay từ trên cầu thang xuống.

Giản Thu Nhận đã chẳng để ý đến việc khác được nữa, xách tai Giản Minh kéo đến trước mặt quan sát kỹ càng, xót xa lắm, “Ai đánh con? Đợi về đây mẹ báo anh con cho mấy người đi...” Lời chưa nói hết đã bị Giản Minh cắt ngang, “Mẹ, con có phải trẻ mẫu giáo đâu, tiểu học cũng tốt nghiệp từ lâu rồi! Hơn nữa cũng chỉ là lúc đóng phim không để ý mới bị thế này thôi.”

Châu Hiểu Ngữ âm thầm thờ phào, quyết định về sau sẽ đối xử với ông chủ tốt hơn chút, riêng khoản bao che cho cô trước mặt mẹ mình là đủ rồi.

Đợi đến khi bóng Châu Hiểu Ngữ biến mất trên cầu thang tầng ba, Giản Minh mới kể lại một lượt chuyện cha mẹ Châu Hiểu Ngữ chia tay, cô sống một mình đến lớn, chỉ bỏ qua phần cô bị người khác quấy rối mà thôi. “Mẹ đừng dọa cô bé, đó là em họ chị Diệp đấy, trừ tính cách có hơi lầm lì một chút ra thì tâm địa tốt lắm. Vừa hay đợt này con về nhà nghỉ ngơi, dù sao cô bé cũng chưa từng biết gia đình bình thường là như thế nào, mẹ cứ xem như nhà có thêm con gái họ hàng thân thích đến ở một thời gian đi, cho cô bé thử cảm giác ấm áp của gia đình, tránh về sau lại ngốc nghếch chẳng biết ứng xử với người khác thế nào.”

Đây là kết luận anh rút ra được sau khi bị Châu Hiểu Ngữ tặng cho con mắt xanh đen.

Giản Thu Nhận ôm mặt, “Tạo nghiệt rồi!” Bà lại hỏi con trai, “Vừa rồi mẹ... không phải đã dọa nó sợ chết khiếp rồi đó chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa, Chào Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

“À lô, chị Tiết, chị có thể đến cứu em không?” Châu Hiểu Ngữ thậm thụt ngồi ở phòng dành cho khách tầng ba nhà họ Tần gọi điện cầu cứu Tiết Khôi, cô cảm thấy cuộc sống bản thân ba ngày ở nhà họ Tần này dùng “như mơ” cũng không đủ để hình dung nữa rồi.

“Tiểu Ngữ, em làm sao thế?”

“Chị Tiết, chị có biết không? Mẹ ông chủ... mua quần lót màu hồng cho em!” Hơn nữa còn mua một lúc một tá! Một tá đó! “Màu hồng đấy, chị có biết nó khủng khiếp tới mức nào không? Từ nhỏ em đã không mặc cái quần lót nào màu hồng rồi...” Cái màu đầy nữ tính đó, cho dù Diệp An Viễn tâm tình có vui vẻ phần nào đến mức nào cũng không mua cho cô.

Lúc Châu Hiểu Ngữ bị mẹ ông chủ kéo đi mua sắm, bác gái cứ cầm đầu thẳng tiến về phía khu quần áo thiếu nữ sến súa, còn tìm ra bộ váy bông màu hồng trông diêm dúa nhất cho cô thử. Đối diện với nhiệt tình tuôn trào của bác gái, cô rất muốn nói: Bác à, bác nên đưa con đi ăn bánh ngọt thì hơn!

Cô không ngại cả ngày đối mặt với bánh ngọt, nước hoa quả, điểm tâm, sườn heo, hải sản tươi sống... nhưng thử váy công chúa màu hồng hoàn toàn trái ngược với phong cách bản thân này thì quá thật khiến nhân sinh quan của cô bị đá kích nghiêm trọng.

Tiết Khôi dường như bị chấn động quá lớn, hét lên một tiếng, kinh ngạc đến độ nói cũng không liền mạch, “Em... đang ở nhà mẹ ông chủ à?”

Nói thừa! Nếu không sao em phải lên lên lút lút gọi điện cho chị?!

“Chị Tiết, rốt cuộc chị có tới không? Tiền vé máy bay em trả!” Châu Hiểu Ngữ ôm ngực sấm hối, đây chính là kết quả của việc đắc tội với chị họ, ngay đến người thân cũng chẳng thèm đến cứu cô.

Tình yêu của các bà mẹ trên thế giới này đều khủng khiếp như thế sao?!

Cô dường như có thể hiểu được lý do thực sự khiến ông chủ không thích về nhà rồi!

Tiết Khôi bắt đầu kiểm soát, “Chị... trước cửa nhà có một tên thần kinh, không ra được!” Đã đến mức độ mua quà sáng, đưa về gặp phụ huynh rồi, chỉ có mỗi đồ ngốc như Châu Hiểu Ngừ mới cảm thấy bình thường thôi.

Cô đến đó làm gì? Làm kỳ đà cản mũi à?

“Hay là... chị báo cảnh sát đi?”

Tiết Khôi im lặng hồi lâu mới đáp lại, “Tên thần kinh họ Thi!” Có lẽ nhện trong bụng đã lâu, cô nàng rớt cuộc cũng bắt đầu gào rú vào điện thoại.

“Em có biết không, thằng cha họ Thi kia còn dám đuổi theo bắt chị chịu trách nhiệm! Thậm chí còn dựng trại ngay trước cửa nhà chị, ai không biết còn tưởng anh ta là thợ săn ảnh cơ. Phải kính nghề trọng nghiệp đến mức nào mới làm được thế chứ! Anh ta bảo anh ta giữ thân trong sạch gần ba mươi năm rồi, cuối cùng lại đi tong trong tay chị, bắt chị phải chịu trách nhiệm. Em tin nổi không? Cái bộ dạng râu hoa ghẹo nguyệt đó của anh ta không biết đã dụ dỗ bao nhiêu cô gái đến phòng tập thể hình, giờ còn làm ra vẻ trong sạch cái khi gì chứ?!–” Một tràng các lời không văn minh lịch sự phía sau, Châu Hiểu Ngừ tự động mã hóa hộ cô nàng.

Tiết Khôi thao thao bất tuyệt, chửi “cái tên thần kinh họ Thi” ở trước cổng như tát nước, Châu Hiểu Ngừ cũng đang trong tình trạng mê đầu sứt trán, thấy tình hình cầu cứu viện có vẻ vô vọng nên cũng chẳng thèm để cô nàng phát tiết hết, “Chị Tiết, thật ra em thấy chị chửi trong điện thoại thế này không bằng mở cửa ra chửi thẳng mặt, nói không chừng còn tốt hơn cả báo cảnh sát ấy!”

Tiết Khôi buồn bực hét một câu, “Châu Hiểu Ngừ! Chúng ta khỏi bạn bè gì nữa!” xong là dập máy cái cụp.

Châu Hiểu Ngừ buồn phiền nhìn màn hình điện thoại của mình chuyển thành màu đen, nói chuyện đã ba phút rồi mà cô vẫn chưa nghĩ ra đối sách nào.

Thật lòng thì mẹ ông chủ cũng rất tốt. Ngay tối đầu tiên cô tới bà đã rất nhiệt tình dặn đi giúp việc nấu một bữa cơm thịnh soạn, lại còn trịnh trọng giới thiệu cô với ông chủ lớn và ông chủ nhỏ nhà họ Tần – Tần Chí Viễn và Tần Chính.

Ông Tần Chí Viễn hòa nhã dễ gần, đẩy cặp kính không gọng lên cười bảo, “Bác gái ở nhà cả ngày buồn chán, con tới vừa hay có thể bầu bạn cùng bà ấy.”

Châu Hiểu Ngừ đỏ mặt hỏi, cô là trợ lý của ông chủ, chỉ lấy có một phần tiền lương bé bé, sao lại phải bầu bạn với cả mẹ ông chủ nữa... Tiền lương có tăng không?

Cô âm thầm liếc sang phía ông chủ đang ngồi, mắt đầy hy vọng: Tăng lương! Tăng lương! Tăng lương!

Ông chủ cười nhẹ, còn khề gật đầu.

Yêu cầu tăng lương được ông chủ phê chuẩn, ánh mắt Châu Hiểu Ngừ nhìn bác gái như nhìn thấy một núi tiền, nụ cười cũng rực rỡ xán lạn hơn nhiều.

Bà Tần suốt nửa thì bị nụ cười của cô nàng làm mờ mắt, bà thấy cô bé này chỗ nào cũng tốt, đến cười lên cũng đáng yêu như thế, nhất thời tình mẹ dâng trào, luồn tay gấp đồ ăn vào bát Châu Hiểu Ngừ khiến cô nàng vốn có sức ăn không tỏi mà còn no căng.

Ông chủ nhỏ Tần Chính tao nhã nhấp một hớp rượu vang, nhìn em trai với ánh mắt đầy ẩn ý, “Trợ lý?” Cuối câu lên giọng, lên cao đến độ khiến lá gan Châu Hiểu Ngừ run rẩy.

Cô gật đầu lia lịa, “Đúng thế đúng thế, tôi là trợ lý của anh Minh.”

Đôi mắt Tần Chính xuất hiện ý cười, “Nếu đã đến rồi thì cứ xem như ở nhà mình, đừng khách sáo.” Nói xong lướt lên lầu giải quyết công việc.

Châu Hiểu Ngừ cứ thấy có chỗ nào không đúng nhưng lại chẳng nói rõ được là không đúng ở đâu.

Ngày hôm sau, cô đã biết hôm qua bản thân quá ngây thơ rồi.

Ông chủ viện có khuôn mặt bản thân dễ bị nhận ra nên sống chết không chịu ra ngoài, bác gái bèn cầm tay cô lôi đi dạo phố.

Không thể phủ nhận, năng lực mua hàng của bác gái thuộc hàng cao thủ, nhưng đến ngày thứ ba thì Châu Hiểu Ngừ bắt đầu có ảo giác: Lúc nhỏ chắc chắn bác gái không có búp bê để chơi nên bây giờ mới đem cô làm người mẫu luôn.

Cô nhìn xung quanh phòng mình ở tại nhà họ Tần, ai có thể tưởng tượng được lúc cô mới vào chỗ này vẫn còn là màu trắng đơn giản sạch sẽ, chỉ mới ba ngày mà đã thay đổi hoàn toàn. Giường lớn ban đầu được thay bằng giường kiểu công chúa màu hồng, các vật dụng trên giường cũng tuyền một màu hồng, trên gối tựa màu hồng còn đặt một con gấu bông màu hồng, nhìn ngây thơ ngờ nghệch đến độ khiến Châu Hiểu Ngừ muốn khóc.

Trời biết cô nằm trên chiếc giường màu hồng khủng bố này, ôm chú gấu bông màu hồng đi vào giấc ngủ là cảnh tượng bất thường đến mức nào.

Bác gái còn mua cho cô rất nhiều kẹp tóc, trâm cài màu hồng, thậm chí còn mua cả mặt dây chuyền màu hồng tặng cô, Châu Hiểu Ngừ sợ đến độ quay về nhà cái là lập tức vứt cho Giản Minh, “... Tôi thật sự không xứng với cái này đâu, lỡ may làm mất thì tiền lương của tôi cũng chẳng trả nổi, thôi anh cầm lấy đi!”

Cô cứ tưởng bầu bạn với mẹ ông chủ là ngồi xuống nói chuyện gia đình, cố gắng cái lỗ tai nghe bà kể những chuyện thú vị trong quá trình trưởng thành của ông chủ, nhân tiện tăng lương, sao mà không vui được chứ. Ai ngờ lại gặp phải tin đồ mua sắm, ngày nào cũng ra đường chọn hàng lựa đồ. Hơn nữa mất thẩm mỹ của bác gái và cô hoàn toàn trái ngược, bác gái mua đồ cho cô như mua cho thiếu nữ vị thành niên, Châu Hiểu Ngừ cảm thấy thẩm mỹ của bản thân sắp méo mó luôn rồi.

Tay Giản Minh cầm mặt dây chuyền rồi vứt lại chiếc giường màu hồng của cô, “Nếu mẹ tôi đã mua cho cô rồi thì cô cứ đeo đi, xem như tiền thưởng.”

Châu Hiểu Ngừ thấy, nói chuyện kỹ năng diễn xuất với diễn viên nghiệp dư thì anh ta chắc còn hiểu ra được đôi chút, biết thế nào là phần đầu vurun lên để bản thân ngày càng giỏi, nhưng nói chuyện tiết kiệm với công tử nhà giàu thì chắc anh ta cũng chỉ xem như chuyện cười mà thôi.

Cô bám riết lấy Giản Minh không buông, nhỏ giọng cầu xin, “Anh Minh, hay chúng ta trở về đi? Chị tôi nói lịch làm việc của anh sắp đầy hết rồi.”

Giản Minh bật cười, “Mẹ tôi đối xử với cô không tốt à?” Mới đó mà đã tìm cơ chạy rồi.

Châu Hiểu Ngừ không dám nói không tốt, chỉ có thể cố gắng nịnh nọt, “Bác gái đối xử với tôi cực kỳ cực kỳ tốt!” Lớn đến từng này rồi mà chưa từng có ai mua đồ cho cô hào phóng đến thế. Nhưng cái sự tốt này lại khiến cô thấy bất an, hoàn toàn trái ngược với những gì cô biết từ nhỏ đến lớn.

Lúc nhỏ, chỉ có người xấu mới dùng đồ ngon vật lạ đến dụ dỗ những cô bé ngây thơ mà thôi.

Luôn luôn cảnh giác là truyền thống tốt đẹp từ trước đến nay của Châu Hiểu Ngừ, nhưng cô cũng từng này tuổi rồi, bác gái đối xử với cô tốt đến mức vô lý, trên người cô cũng chẳng có gì để bác lừa đi, cô thật sự không hiểu được lý do của thái độ tốt đẹp này là sao.

Giản Minh nhìn vào đôi mắt to trong trẻo của cô, thờ dài một tiếng đầy ưu tư, “Ôi chao, cô không biết đấy thôi, thật ra mẹ tôi rất cô đơn. Cha tôi ngày nào cũng ở ngoài uống rượu ăn cơm, đánh golf với bạn bè, bay tới bay lui khắp các nơi. Còn mẹ tôi ở nhà cô đơn quá, mà tôi với anh tôi thì bây giờ vẫn chưa có ý định kết hôn. Hiếm hoi lắm mới có một cô gái xuất hiện trong nhà nên bà rất vui, cảm thấy rất cuộc đã có người cùng bà ăn cơm, cùng bà đi dạo phố. Cô không thể thông cảm cho bà chút à? Hay là... để lát nữa tôi nói với bà, để bà dùng có quần lấy cô cả ngày nữa?”

Vì muốn Châu Hiểu Ngừ cảm nhận được tình cảm ấm áp của gia đình, lại sợ ông Tần ngày ngày ngồi nhà làm cô nàng ngại, dạo gần đây bà Tần toàn đuổi ông ra ngoài, bắt đi gặp bạn bè đánh golf, ăn uống. Đương nhiên có chết Giản Minh cũng không thể thoát ra sự thật này được.

Từ nhỏ Châu Hiểu Ngừ đã biết cảm giác cô đơn là thế nào, về nhà chỉ có một người, ăn cơm một mình, gọi một tiếng cả căn phòng trống rỗng, ngay đến tiếng vọng cũng không. Phòng cô ở nhỏ đến độ chỉ để vừa một bộ bàn ghế, ngay đến tivi để phát ra âm thanh cũng chẳng có.

Cảm giác cô đơn lạnh lẽo thấu xương đó đã theo cô suốt bao nhiêu năm, như hình với bóng.

Cô mềm lòng, thậm chí còn vì sự cô đơn của bà Tần mà xuất hiện ảo giác đồng cảm, cứ thấy một người ở mãi trong tòa biệt thự to thế này cũng thật lạnh lẽo quá.

“Đừng đừng! Tôi vẫn... rất vui được bầu bạn với bà.”

Giản Minh nhìn bộ mặt “bì trắng tuyết hy sinh vì nghĩa lớn” của cô nàng, buồn cười đến đau cả bụng, “Thế thì tốt, cô không thấy mẹ tôi phiền phức là được!” Còn cố nhin cười, trong bụng thì hơn hớn sắp bay lên được luôn rồi.

Không ngờ trợ lý mập này cũng có lúc dễ lừa ghê.

Nhưng cũng may có trợ lý mập làm bia đỡ đạn, lần này về nhà cha mẹ Tần đều không cảm nhận chuyện chung thân đại sự của anh, cũng chẳng bám riết anh hỏi han tường tận chuyện tình yêu của các cô nữ diễn viên cùng đoàn phim lần này. Quý mới biết chuyện tình yêu của bọn họ thế nào, anh cũng có định tìm bạn gái trong đoàn phim đâu.

Nhưng đối với những vị phụ huynh quyết tâm giục cưới, bất cứ người nào giới tính nữ trẻ tuổi độc thân có tiếp xúc với con trai mình trong đời sống, công việc đều có khả năng trở thành con dâu của ông bà hết cả.

Tần Chính lạnh lùng ở bên cạnh quan sát mấy ngày, tranh thủ lúc cha mẹ và trợ lý mập không có mặt đã thốt lên một câu khen ngợi hiếm hoi với em trai mình, “Chiều đánh lạc hướng của chú lùn này ngon đấy!”

Giản Minh, “Em phải đi nói với mẹ, là do anh đứng sau lên kế hoạch.”

Tần Chính nhìn cậu em không có tí tương lai nào của mình, “Đồ mách lẻo, chú đã tốt nghiệp tiểu học bao nhiêu lâu rồi!” Sao tội xấu lúc nhỏ bao nhiêu năm vẫn không sửa được thế?

Giản Minh tức xì khói, ông anh trai hơn mình mấy tuổi đúng là đáng ghét nhất trần đời, bao nhiêu năm rồi vẫn có thể nhìn rõ mưu đồ của mình, còn ngang nhiên vạch trần ngay trước mặt, chẳng nề tình chút nào, “Anh cứ lo cái phận độc thân cá đời của mình đi!” Đồ cuồng công việc không ai thèm ngó!

Giản Thu Nhận càng tiếp xúc với Châu Hiểu Ngừ càng thấy con bé ngoan ngoan hiểu chuyện, sau lưng còn khen với Giản Minh, “Tiểu Ngừ chẳng kén ăn gì cả, cho gì ăn nấy, mua quần áo túi xách thì lại từ chối hết chẳng nhận cái nào.”

“Chắc cô ấy sợ có gì con sẽ trừ lương đấy mà, con đã bảo không tính phí đâu, cứ yên tâm mà nhận.” Giản Minh cũng không dám nhắc nhở Giản Thu Nhận, về phương diện thẩm mỹ thì đồ bà chọn hoàn toàn trái ngược với Châu Hiểu Ngừ, quần áo mua về Châu Hiểu Ngừ cũng chẳng thích thú gì.

Anh vốn muốn cho mẹ có cơ hội phát tiết hết tình mẫu tử thừa mức quá đà, dồn nửa tình lực bắt anh lo chuyện chung thân đại sự sang cho trợ lý mập, nhân tiện mài mòn bớt độ sắc bén của trợ lý mập đi. Ai ngờ trợ lý mập cứ như biến thành người khác, trước mặt anh thì không chọc ngoáy anh không được, mà ở trước mặt mẹ anh thì ngay đến váy màu hồng cũng bị bắt mặc rồi mà vẫn ngoan ngoan hiểu thuận như con mèo nhỏ vậy.

Châu Tiểu Dao miệng mồm sắc sảo độc địa chết người đi đâu mất rồi?

Mà chết hơn nữa là, trợ lý mập trước nay vẫn quần mình trong mấy bộ đồ bao bó rộng rãi bây giờ mặc lên người cái váy màu hồng, đôi mắt to tròn, làn da trắng nõn, mái tóc đen tuyền buông thẳng, tự nhiên thấy có vẻ ngây thơ hồn nhiên tợn.

Anh nhớ lại lời Diệp Lan từng nói, lúc nhỏ trợ lý mập giống như búp bê vậy... Giờ thì anh tin rồi, trợ lý mập ăn mặc từ tế vào là trở thành con búp bê... cỡ đại béo tròn.

Có người béo cục bộ, ví dụ như dáng người trái lê bụng bìa, hay cánh tay thô to nhưng chân thì thon nhỏ, nhưng trợ lý mập lại béo rất đồng đều, béo rất... đúng chỗ, đường cong chỗ nào ra chỗ nấy, hoàn toàn chẳng chệch vào đâu được.

Trợ lý mập mắt tự nhiên nhắm nhắm vài váy mình, mặt đỏ hồng dưới ánh nhìn chăm chú của anh, “Anh Minh, chúng ta có thể về đi làm tiếp chưa?”

Giản Minh giờ quyền kịch bản mới nhận được trên tay lên, “Tôi đã bắt đầu làm việc rồi đây, kịch bản này chị Diệp mới gửi tới đây, cô cứ...” Nhịn mãi mới không cười phá lên, “Tiếp tục mặc đồ đẹp đồ mẹ tôi đi.”

Không biết do bộ đồ màu hồng hay do dạo gần đây ăn uống đầy đủ, lại ngày ngày ra đường dạo phố mà thần sắc của trợ lý mập có vẻ tốt lắm, da trắng trong suốt. Giản Minh bắt đầu hận không được học theo Tiết Khôi vẽ mặt cô mấy cái.

Nhớ đến kinh nghiệm đau thương lần trước, về nhà lại bị mẹ bám riết mấy ngày bắt đắp thuốc lên mắt, cuối cùng anh vẫn nhịn xuống.

Châu Hiểu Ngừ hoàn toàn không biết móng vuốt quỷ đang bành trướng trong lòng Giản Minh bị đè ép ra sao, xuống giọng cầu xin, “Anh Minh, hay anh kiếm việc khác cho tôi làm đi? Anh biết bác gái còn có sở thích gì không, là xem phim truyền hình dài tập vài trăm tập về luân lý gia đình đấy!” Mà quan trọng nữa là... còn không cho tua!

Nhất là những lúc trong phim có cảnh mẹ chồng nàng dâu diễn tay đôi, bà xem rất hào hứng phấn khởi, còn bắt Châu Hiểu Ngừ bình luận cho bằng được.

Châu Hiểu Ngừ: Cháu đến cả sống hòa thuận với mẹ ruột thế nào còn không biết, bác làm thế này chẳng phải bắt bí cháu sao?!

Nửa đêm gần sáng ngày hôm qua cô đã cập nhật Weibo: Rốt cuộc cũng biết phim truyền hình hành hạ người xem nhất trên đời không phải là phim thần tượng bốn mươi, năm mươi tập

mà là phim dành cho các bà nội trợ giáo dục đạo đức gia đình hai trăm năm mươi tập! (Không_muốn_sống.jpg)

Sáng sớm nay bò dậy, thấy quần chúng hóng chuyện đã sôi sùng sục, liền tục hỏi xem cô đạo này bị cái gì kích động?

Tròn Quay Quay Quay Quay Tròn: Đây là phương thức tra tấn mới à? Tôi tò mò kết quả thẩm vấn.

Đạo Sĩ Lao Sơn: Cung, bản đạo bám tay tính được, phong cách của cung thay đổi đột ngột, là muốn xa rời tổ chức, nhảy vào lòng phim giáo dục đạo đức gia đình sao?

Thượng Quan Đại Hiệp: Đại đại, đại đang nghĩ quần đến mức nào mà phải giết thời gian kiểu đó?

...

Châu Hiểu Ngừ cảm thấy nếu mình mà ở nhà ông chủ lâu thêm chút nữa có khi bị tẩy não luôn mất. Ông chủ là diễn viên chuyên đóng phim thần tượng, mẹ ông chủ là fan trung thành của phim nội trợ lê thê, cô chẳng còn thời gian đâu mà đi cập nhật phim mới của các chú gà rêu dài rêu rồi.

Giản Thu Nhận lời kéo cô xem phim truyền hình dài tập, còn than thở đầy cảm cảnh, nhà có hai thằng con trai thì cả hai đều chẳng chịu cưới, khiến cho mấy chục bí kíp “Làm thế nào để chung sống hòa thuận với con dâu” và vài trăm kinh nghiệm quý báu “Giáo dục trẻ em thế nào cho khoa học” bà tích lũy được chẳng có đất dụng võ.

Cùng nhau xem phim đến nửa đêm, đến sáng sớm tỉnh mơ đã bị lôi ra khỏi giường ép mặc bộ váy màu hồng. Cô không chịu mặc, Giản Thu Nhận bèn trung ngay ra bộ mặt đau lòng. “Lúc trước khi bác mang thai Minh Minh đã nghĩ có con gái thì tốt biết mấy, bác có thể cho nó ăn mặc thật xinh đẹp, lớn lên còn có thể cùng bác uống trà đạo phổ, thử quần áo bác mua, nói chuyện với bác, cùng nhau xuống bếp... Thế thì có biết bao nhiêu kỷ niệm đẹp!”

... Nhũ danh của ông chủ cũng tùy tiện ghê, cứ như tên thằng nhóc mũi dài lông thông bị cha mắng từ nhỏ đến lớn nhà bên cạnh vậy.

Châu Hiểu Ngừ đã chẳng còn hơi sức đâu mà chăm chọc cái tên thông tục của ông chủ hoàn toàn trái ngược với hình ảnh nam thần lạnh lùng đẹp trai trên phim nữa rồi. Cô còn bận an ủi mẹ ông chủ, mặc bộ váy màu hồng lên người, cùng bà ăn hết bữa sáng. Bác gái Giản Thu Nhận còn định bắt cô mặc bộ váy kiểu công chúa màu hồng đó ra đường triển lãm, tiết mục buổi tối cũng đã lên lịch xong xuôi: Tiếp tục sự nghiệp cây phim vĩ đại.

Cô đấu tranh rất lâu, cuối cùng vẫn nói thật, “Thật ra... bác hoàn toàn không cần tiếp tục xem phim nữa đâu, nếu muốn cùng con dâu tương lai sống hòa thuận thì chỉ cần mua một núi đồ là chẳng có gì không giải quyết được!”

Tiết Khôi nói, vấn đề của phụ nữ có lớn thế nào đều có thể dùng việc mua đồ giải quyết. Mặc dù cách này không giải quyết được vấn đề của Châu Hiểu Ngừ nhưng chắc cũng có thể dùng cho số đông những người khác.

Bác gái Giản Thu Nhận: ... Đây chẳng phải là những việc mấy ngày nay ta làm cho cháu đấy sao?

Bà trốn về phòng xem hai tập phim bình ổn tinh thần mâu thuẫn, nhân tiện tự kiểm điểm lại xem chiến lược của mình sai ở chỗ nào, hình như cách chăm con gái và đối xử với con dâu khác nhau lắm thì phải.

Châu Hiểu Ngừ được vài phút rảnh rỗi mới có thể sống sót bò đến trước mặt Giản Minh cầu cứu. Sau khi bị ông chủ từ chối không chút lưu tình, cô bèn giật lấy kịch bản trên tay anh ta, lướt thẳng vào phòng ông chủ, “Anh Minh, anh Minh, đề tôi đọc kịch bản giúp anh.”

Cô đã cùng anh trải qua quá trình đóng nguyên một bộ phim, tận mắt nhìn thấy anh ta và Lương Hủy tập diễn, gặp mấy câu thoại sến súa còn khiến cô rợn gai ốc. Nhưng so sánh với bộ phim nội trợ kia thì cũng tốt hơn không biết bao nhiêu rồi.

Châu Hiểu Ngừ cảm thấy từ lúc quen biết bác gái Giản Thu Nhận, dưới sự tấn công tinh thần của hai mẹ con họ Giản, chỉ số “chống sốc” của cô đã thăng tiến vùn vụt.

Giản Minh đoán phương pháp thể hiện tình mẫu tử của mẹ mình hơi quá đà nên mới dọa trợ lý mập thể này, thôi để cô nằng ngời ở phòng mình hồi sức chút cũng được, bèn ôm máy tính bắt đầu chơi game. Kết quả anh phát hiện trợ lý mập ôm kịch bản ngồi ở sofa đối diện anh đọc rất chăm chú.

“Cô... có cần giả vờ nghiêm túc thể không?”

Trợ lý mập chẳng nghe thấy, dường như đã hoàn toàn chìm đắm vào câu chuyện.

Giản Minh đóng nhiều phim thần tượng lắm rồi, thấy mấy câu chuyện yêu tới yêu lui đó thật sáo rỗng, tuy cũng có bộ nội dung mới mẻ nhưng lại quá ít ỏi. Cũng giống như tình yêu chân chính vậy, những lời đồn thổi về nó nghe mãi bao lâu rồi mà đến giờ đã tự thân gặp được lần nào đâu.

Anh đi thẳng qua đứng sau người trợ lý mập, vừa vận nhìn thẳng vào gáy cô. Mái tóc búi bừa phía sau lúc trước giờ để xỏa, buông trên hai vai khiến anh không khỏi kinh ngạc: Trợ lý mập cả người toàn gai nhọn mà tóc lại mượt mà mềm mại thế sao?

Nhìn qua vai có thể thấy được tốc độ đọc chữ rất nhanh của cô nằng, thoáng cái đã lật sang trang khác rồi. Cô có thể đọc được thể loại này à?

Ít nhất thì Giản Minh cũng có cơ hội quan sát trợ lý mập lâu hơn bình thường. Châu Hiểu Ngừ là người rất cảnh giác. Ngay từ đầu anh đã phát hiện rồi, khi bị nhìn chăm chăm hơi lâu một chút cô sẽ lúng túng bất an, sau đó hoặc là dùng ngôn từ sắc sảo để bảo vệ bản thân, đảm cho anh một đạo chính diện, hoặc là sẽ quay người trốn mất.

Bây giờ trong phòng chỉ có hai người bọn họ, trợ lý mập đã hoàn toàn quên hẳn thế giới bên ngoài nên anh có thể đường hoàng quan sát cô, từ mái tóc đến những ngón tay trắng nõn đang cầm kịch bản đều khiến người ta yên lòng.

Hóa ra khi cô bỏ hết phòng bị trên người xuống lại có thể yên tĩnh đáng yêu đến vậy.

Anh nhìn đến thất thần, cô lại vui mừng kêu lên một tiếng “Anh Minh, nhân vật này hay quá! Anh nhận vai này đi!”

Lúc sáng sớm nhận được kịch bản Giản Minh đã đọc qua một lượt, nội dung kể về mối quan hệ gắn kết giữa hai vị hoàng tử sinh ra trong âm mưu và đấu đá quyền lợi.

Con trai trưởng của hoàng hậu được phong làm thái tử. Thân là thái tử, vị hoàng tử trưởng này từ nhỏ đã kè kè một thể thân bên cạnh, mặt mũi có bốn, năm phần tương tự nhau. Hai người cùng trưởng thành, trong lúc vô tình thể thân biết được bản thân vốn là con tư sinh của hoàng đế và một cung nữ. Mà đương kim hoàng đế phong lưu đa tình, bất luận là con tư sinh trong dân chúng hay những đứa con trong cung, trừ người kế vị sau này của đất nước ra, toàn bộ đều chẳng quan trọng, có chết yêu hay đầu óc ngu dốt, hoặc có thể là một vị hoàng tử khỏe mạnh trưởng thành rồi bị người khác ăn hiếp đều như nhau, chỉ cần gia tộc nhà ngoại không đủ mạnh thì cuộc sống trong cung cũng sẽ chẳng tốt đẹp gì.

Cung nữ kia vì muốn con trai có thể trưởng thành khỏe mạnh nên mới lấy sinh mạng mình đánh đổi, đưa con đến bên cạnh làm thể thân cho thái tử, chưa từng công khai thân phận hoàng tử của anh.

“Chị cô nói có thể tranh được cho tôi, định lấy vai thái tử.”

Nhất thời trợ lý mập đang mặc bộ đồ màu hồng lập tức đổi thành Châu Tiểu Đào, “Tôi nói vai thể thân! Thể thân ấy! Anh Minh anh có thể tỉnh ra chút không vậy, đừng có vừa đọc kịch bản đã cầm đầu chọn ngay vai làm màu khoe mẽ chứ?!”

Giản Minh bị câu này của cô nàng làm sững ra, có chút không dám nhìn thẳng vào sự thật đầm đìa máu tươi kia.

Thái tử xuất thân cao quý, thiên tư thông minh nhân hậu, mà quan trọng nhất là tuần tú phi phạm, là người tình trong mộng của các thiếu nữ nơi kinh thành. Còn thể thân... anh chỉ nhớ mang máng là một nhân vật rất âm u, quan trọng nhất là sau khi thành niên... mặt lúc nào cũng bị râu tóc che kín, cố ý làm cho bản thân xấu đi để che giấu nét tương đồng giữa anh ta và thái tử.

Thói quen là thứ đáng sợ nhường nào, hôm nay Giản Minh rốt cuộc cũng đã hiểu. Mấy năm nay vai anh nhận đều là các vai nam chính dung mạo đẹp đẽ, những vai này từ hoàng thượng, vương gia, hoàng tử, tướng quân thời cổ đại cho đến hot boy trong trường, thiên tài, luật sư, bác sĩ, giám đốc ngang ngược gì gì đó của hiện đại, đầy đủ chẳng thiếu gì. Thật ra bọn họ chỉ có một thân phận, ấy chính là người đàn ông... tình anh sáng lập lờ yêu thương nữ chính sâu nặng. Còn lại thì ngay đến nhân vật phụ cũng là vai diễn có bề ngoài khiến người xem kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa, Chào Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Giản Minh gọi điện thương lượng với Diệp Lan, muốn diễn vai thể thân trong bộ phim “Cái bóng của nhà vua”. Diệp Lan nói, “Nhà đầu tư của bộ phim này vừa hay đang ở Thượng Hải, nếu cậu muốn diễn thì có thể đi tham gia tiệc quy mô nhỏ, tự mình kiểm về, tôi không tiện cầm kịch bản. Tổ chế tác lần này rất ổn, đạo diễn và tổ chế tác đều đã từng tham gia rất nhiều bộ phim đình đám” Diệp Lan liệt kê danh sách một loạt phim truyền hình ra, toàn là những phim đã nhận được rất nhiều giải trong lễ Quả Táo Vàng.

“Chị Diệp, vai diễn lần này chưa có quyết định à?”

Rốt cuộc Diệp Lan cũng nói thật, “Đạo diễn bộ phim này trước nay tuyển người rất thận trọng, hiện giờ mới đang trong giai đoạn chuẩn bị thôi, cậu có suy nghĩ gì có thể nói chuyện trực tiếp với ông ấy.” Sau đó Diệp Lan gửi thông tin thời gian địa điểm buổi tiệc qua.

Giản Thu Nhận nghe tin con trai đi dự tiệc quy mô nhỏ với đồng nghiệp cùng ngành lập tức nhiệt tình trào dâng, muốn trang điểm cho Châu Hiểu Ngừ. Châu Hiểu Ngừ trốn trong phòng Giản Minh đọc kịch bản hai ngày, nghe được tin còn bị Giản Thu Nhận trang điểm thì suýt phát điên, “Bác ơi, anh Minh mới cần trang điểm chứ? Con chỉ là trợ lý đi cầm túi thôi mà!”

“Nó không cần đến bác làm gì, nhưng con gái đi dự tiệc thì nhất định phải sửa soạn cho xinh đẹp vào, lỡ may gặp được mối lương duyên nào thì sao?”

Giản Minh âm thầm cười như điên, mẹ anh chắc chẳng bắt được mấy đứa con trai kết hôn nên mới quay sang lo lắng cho hạnh phúc cả đời của Châu Tiểu Đào hả?

Giản Minh đẩy trợ lý mập ra, “Mau đi đi, tối mai là dự tiệc rồi, hôm nay phải chuẩn bị cho xong.” Anh biết phụ nữ mà đã sửa soạn thì phiền phức đến mức nào.

Châu Hiểu Ngừ đã sắp khóc không thành tiếng, “Anh Minh... tôi thật sự chỉ đến cầm túi thôi!”

Đáng tiếc mẹ con Giản Thu Nhận đều không hiểu nội tâm đấu tranh dữ dội của Châu Hiểu Ngừ, cô bị bác gái lôi đi dưỡng da toàn thân, từ đầu tóc đến móng tay đều không bỏ sót, gặp được người quen của bà Giản, đối phương hỏi, “Bà Tần đưa con dâu đến Spa đó à?”

Giản Thu Nhận mỉm cười, thăm thừa nhận.

Châu Hiểu Ngừ chỉ hận không huych toẹt ngay tại trận được thì đã bị Giản Thu Nhận lôi đi, vào phòng nghỉ mới thấy bà cười đắc ý, “Cái bà Ngô kia suốt ngày khoe khoang con dâu với cháu trai nhà mình, ai chẳng biết con trai bà ta định cư nước ngoài, cả năm chẳng về lấy một lần, sao có thể so sánh với Tiểu Ngừ nhà mình, vừa chu đáo lại có thể bầu bạn với bác chứ.”

Châu Hiểu Ngừ kháng nghị vô cùng yếu ớt, “Nhưng... vẫn có sai biệt mà?” Người ta là con dâu cưới hỏi đảng hoàng, cháu chỉ là trợ lý của con trai bác thôi, hai bên làm gì có tương đồng mà so sánh với nhau?

“Về sau là chẳng sai biệt gì đâu.”

Châu Hiểu Ngừ cứ thấy sai sai sao đó.

***

Trải qua quá trình hành hạ của Giản Thu Nhận, Châu Hiểu Ngừ thấy bản thân như được thoát thai hoá cốt. Bà Giản cố chấp muốn chọn lễ phục dự tiệc cho cô, Châu Hiểu Ngừ cứ lo ngay ngáy bà chọn kiểu váy đầm dứa màu hồng, cũng may lần này bà Giản rất lý trí, chọn cho cô một bộ váy kiểu đơn giản màu tím nhạt lộ vai, đi kèm giày màu trắng sữa, toàn thân nhu hòa mà ngọt ngào tươi trẻ.

Nhà tạo mẫu trang điểm nhẹ rồi làm tóc cho cô, Châu Hiểu Ngừ nhìn mình trong gương mà suýt không nhận ra.

Giản Thu Nhận đắc ý xách Châu Hiểu Ngừ đã trang điểm đẹp đẽ về nhà họ Tần, mãn nguyện nhìn về mặt ngây ngẩn của con trai.

Giản Minh quả thật không ngờ, trợ lý mập trang điểm lên lại khiến người khác không thể không chú ý. Không biết có phải là anh làm trong giới giải trí, ngắm người đẹp mặt thon quen rồi không mà bây giờ gặp mặt tròn tròn, càng nhìn càng thấy đẹp.

Trợ lý mập lo lắng không yên đứng trước mặt anh, nhỏ giọng thì thầm, “Anh Minh, hay là... anh ra khỏi cửa xong tìm đại quán cà phê nào thả tôi xuống, đợi lúc tàn tiệc thì đón tôi về là được.”

Giản Minh liếc nhìn bà Giản ngồi cách đó không xa đang vừa gọt táo vừa dõng tai lên hóng, cười cười bảo, “Không được nếu để mẹ tôi biết bà hao tâm tổn sức như thế mà chỉ để cô đến quán cà phê ngồi mấy tiếng thì đau lòng nhường nào?”

Mẹ con hai người chiến đấu không biết bao nhiêu trận về chuyện hôn sự của anh rồi, đều thuộc lòng thủ đoạn của nhau hết, chỉ liếc qua là Giản Minh đã hiểu được ý bà Giản. Vốn anh chỉ định lôi Châu Hiểu Ngừ về để đánh lạc hướng thôi, có điều bây giờ anh thấy cứ thuận theo ý bà, kéo cô làm bia đỡ đạn luôn cũng tốt.

***

Bữa tiệc hoành tráng nhất mà Châu Hiểu Ngừ từng tham gia là bữa tiệc cuối năm trước khi nghỉ việc ở công ty cũ. Cô theo Giản Minh ngồi xe vào nội thành, trong lòng vẫn e sợ, nhưng đến lúc vào hội trường rồi, ngẩng đầu nhìn thấy người đàn ông râu tóc bạc mắt một nửa, tất cả căng thẳng bất an đều bay mất sạch. Cô kích động suýt nữa thì hết âm lên, quay đầu nhìn Giản Minh xác nhận lại lần nữa, “Anh Minh anh Minh, người trước mắt có phải là thầy Trần Gia Vận không?”

Giản Minh: Vô lý quá! Loại chuyện chớp mắt biến thành fan cuồng này nhỡ ra không thể xảy ra với trợ lý mập chứ!

“Hình như... chắc là đúng đấy.”

Thời điểm anh do dự thì Châu Hiểu Ngừ đã liến thoắng như chim sẻ bên tai, “Anh Minh biết không, chú Gia Vận tên rất hay, sự nghiệp diễn xuất cũng y hệt như tên luôn. Tôi thích xem chú ấy diễn lắm, trên người chú ấy có thần thái nho nhã khiêm tốn, lần trước đóng đại tá trung niên cô vợ mắc bệnh qua đời, xem mà tim tôi cũng tan vỡ theo, chỉ mong được gần đến chăm sóc chú luôn thôi! Còn nữa còn nữa... hai năm trước chú ấy diễn vai quan chức yêu nước trong bộ phim thời Dân Quốc, mấy dòng chữ viết bằng bút lông trong phim là chú ấy tự viết đấy, xem xong phim tôi còn đi tập viết bút lông một thời gian dài luôn đó...”

Đây chắc có lẽ là lần đầu tiên từ lúc gặp nhau Giản Minh mới thấy Châu Hiểu Ngừ vui vẻ và đúng với tuổi đến thế. Anh vốn còn khó chịu, cho rằng mất thẩm mỹ của cô có vấn đề vì chẳng hề vẻ tuấn tú xuất trần của mình mà lại say đắm mấy tiền bối mất mũi toàn nếp nhăn, nhưng giờ thấy cô kích động như thế, muốn dội nước lạnh cũng không nổi.

“Hình như ông ấy... đã kết hôn lâu lắm rồi thì phải?” Nghĩ một hồi, anh quyết định nhắc khéo cô nàng.

Châu Hiểu Ngừ vẫn đang khóa ánh nhìn nhiệt tình rực cháy vào người thần tượng, dường như vẫn đang mê mẩn, “Đúng thế đúng thế, vợ chồng yêu thương nhau lắm!” Cô còn tự viết mấy bài phê bình phim của chú Gia Vận trên Weibo, được rất nhiều bạn bè chia sẻ lại. “Vì thế... bây giờ chú ấy là cha chồng quốc dân, bọn tôi đều gọi chú ấy là cha chồng hết cả! Gọi cha cũng được luôn!”

Giản Minh trầm mặc hồi lâu, “Thầy Trần... chỉ sinh mỗi một cô con gái.”

“Ồ, con trai chú ấy trong bộ phim thời Dân Quốc kia đẹp trai lắm, diễn cũng tốt nữa.”

Giản Minh hiểu ra ngay, lòng như bị đá đè nặng trĩu.

Trợ lý mập hăm mộ Trần Gia Vận thì cũng đành, còn cuồng đến độ đến cả nhân vật con trai của ông ấy trong phim cũng tiện thể hăm mộ luôn... có tí logic nào không vậy trời? Hơn nữa bộ phim đó anh cũng biết, người diễn vai con trai Trần Gia Vận cũng còn độc thân, hơn ba mươi tuổi, về ngoài anh tuần có điều diễn xuất cứng nhắc, là thể loại phải đợi mười năm mới lên hương, so với dạng vừa mới ra mắt đã được người người chú ý như anh thì hoàn toàn trái ngược.

“Hay là... cô đến đó xin chữ ký thầy Trần đi?”

Khuôn mặt tròn xoe của trợ lý mập đỏ đến tận mang tai, “Làm thế... có được không?”

Cô nhóc này đối xử với anh thì như đông lạnh, ngay đến câu nói tử tế cũng chẳng thốt ra, với người ngoài thì bất luận là Tiết Khôi hay Giản Thu Nhạn, thậm chí đến cả diễn viên tiền bối, cô đều ầm ập như xuân về, vừa nhũn nhặn lại khoan dung. Giản Minh cũng chẳng biết kiếp trước mình nợ gì mà kiếp này bị cô tới đòi, mới có thể đối xử không chút khách khí với anh như thế.

Càng khiến anh tức hơn là, trong lòng rõ ràng bức bối như thế, nhưng rất cuộc... vẫn muốn giúp cô một tay, cho cô vui vẻ.

“Cô có mang bút với sổ không?”

Trợ lý mập lục tìm túi xách, rút từ trong đó ra một quyển sổ bỏ túi to cỡ lòng bàn tay, “Cái này... có được không?”

Giản Minh cầm lấy cổ tay cô nàng dặt tới trước mặt Trần Gia Vận, “Chào thầy Trần.” Anh quen với Trần Gia Vận nhưng trước giờ chưa từng hợp tác lần nào. Mà đạo diễn bộ phim “Cái bóng của hoàng đế” này lại đã từng hợp tác cùng Trần Gia Vận vài lần rồi.

Trần Gia Vận rất khách khí, “Chào cậu, chào cậu.”

Trợ lý mập thả một câu như ném đá hội nghị, “Chào cha chồng!”

Giản Minh ngại lắm, vô cùng hối hận vừa rồi trong phút kích động đã kéo cô nàng đến bắt chuyện với Trần Gia Vận, bây giờ anh chỉ muốn đập đầu vào tường chết luôn cho rồi!

Vốn Trần Gia Vận vẫn còn khách khí câu nệ, dù sao cũng là dân trong ngành, diễn xuất của Giản Minh thế nào ai cũng hiểu cả, phim hai người tham gia cũng chẳng cùng thể loại.

Lúc Giản Minh kéo một cô nàng lại chào hỏi, Trần Gia Vận còn chưa đoán ra lý do, kết quả lại bị câu chào hỏi của Châu Hiểu Ngừ chọc cười, “Chào con dâu!” Weibo ông một hàng các nàng dâu, ngay đến “chàng dâu” cũng có, bình thường ông cũng hay chuyện trò với đám “dâu”, chỉ không ngờ cũng có lúc gặp được người hăm mộ thế này.

Mắt Giản Minh tròn tròn, “...” Thế cũng được hả?

Châu Hiểu Ngừ thấy Trần Gia Vận còn đáp lời trêu chọc như thế rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, lần này quay về xưng hô bình thường, “Chú Trần, con thích xem phim chú diễn nhất đó, con còn viết mấy bài bình luận phim trên Weibo, cũng có tag chú vào, chú đều trả lời con cả. Chú có thể... cho con xin chữ ký không?”

Trần Gia Vận quả thật không ngờ tới cô gái nhỏ trước mặt này lại là fan trung thành, ông nhận bút ký tên mình, “Con là...”

Châu Hiểu Ngừ nhất thời phấn khích, cả đầu toàn là sự hào hứng khi gặp thần tượng, quên hẳn ông chủ, “Chú Gia Vận, con là Hồ Ngôn Loạn Ngừ.” Cô còn hỏi thêm đầy khao khát, “Chú có nhớ con không?”

“Nhớ chứ nhớ chứ! Mấy bài bình luận con viết đều rất sắc bén đúng trọng tâm! Không ngờ ngoài đời lại khác xa nhau thế này, chú còn tưởng là một ‘chàng dâu’ nào cơ đấy.”

Trần Gia Vận đích thực vẫn nhớ mấy bài bình luận của Châu Hiểu Ngừ, cô phân tích và đánh giá những vai diễn cũng như kỹ năng diễn xuất của ông trong những năm gần đây vô cùng chính xác, đặc biệt những diễn biến nội tâm, hình tượng nhân vật ông nghĩ ra và đưa vào trong phim, không ngờ còn có người mê phim sắc sảo nhìn ra được. Thật đúng là cảm giác gặp được tri kỷ.

Ông cứ tưởng người viết ra mấy bài bình luận ấy chắc phải là một người đàn ông từng trải, hơn nữa lúc theo sang Weibo Châu Hiểu Ngữ, đọc hết những bài bình luận Châu Hiểu Ngữ viết xong thì suy nghĩ đó càng chắc chắn hơn. Không ngờ người viết lại là một cô nhóc dễ thương ngọt ngào, còn có vẻ ngượng ngùng lúc đứng trước mặt ông. Bất ngờ quá nên ông nói chuyện với cô bé rất lâu, mãi đến khi đạo diễn Ngô Đại Long đi tới thì cuộc gặp gỡ này mới hạ màn.

Ngô Đại Long chính là đạo diễn của bộ phim “Cái bóng của nhà vua” lần này.

Buổi tiệc tối hôm nay, trừ đạo diễn, diễn viên, biên kịch ra còn có không ít người trong giới kinh doanh và cả những người có chút chút liên quan hoặc chẳng có quan hệ gì đến giới diễn viên cả.

Ngô Đại Long có thể xem là tấm gương trong ngành, những bộ phim ông quay, bất luận là cổ trang, thời Dân Quốc hay hiện đại, tỷ suất người xem đều cực kỳ tốt, rất nhiều tác phẩm đã đạt được giải quan trọng.

Nhiều người nhận xét ông và đoàn của ông là “đoàn làm phim có tâm” của nước nhà, không coi người xem là lũ ngu, từ chọn diễn viên cho đến trang phục, đạo cụ, phong cảnh chỗ quay đều rất tỉ mỉ, chăm chút.

Thật ra ở ngành sản xuất phim truyền hình này, người xem lúc nào cũng chỉ chú ý đến diễn viên, rất khó có người chú ý đến đạo diễn và đoàn chế tác. Nhưng hai năm gần đây liên tục có ba bộ phim truyền hình nổi trội, trên Weibo lại có không ít người đào lên thông tin của diễn viên, ngay đến biên kịch cũng không bỏ qua, buồn qua bán lại một hồi thì bàn đến đạo diễn.

Kết quả, không nhắc đến thì thôi, nhắc đến mới thấy bất ngờ không tưởng.

Đầu tiên là phát hiện ra ba bộ phim “có tâm” chiếu gần đây đều là tác phẩm của đạo diễn Ngô Đại Long, lại lên baidu tìm theo tên ông, bên dưới là một loạt phim truyền hình tên quen đến không thể quen hơn, thời gian trải dài đến hơn mười lăm năm, thứ duy nhất không thay đổi là chất lượng tác phẩm của Ngô Đại Long.

Đây là một phát hiện kinh thiên động địa, bài viết về Ngô Đại Long trên Weibo mới vài ngày đã lên top tìm kiếm, còn có người hâm mộ nhiệt tình viết nguyên bài “Ngô Đại Long năm ấy chúng ta cùng theo đuổi”.

Vừa lướt qua cái tên khéo còn tưởng Ngô Đại Long là minh tinh cỡ bự nữa ấy chứ.

Trước đây tên tuổi đạo diễn thường chẳng so được với diễn viên, nhưng đạo diễn Ngô Đại Long lại bất ngờ nổi lên, trở thành đối tượng được các nhà đầu tư ưu ái. Trên mạng còn lưu truyền một câu nói, “Chỉ cần là phim của đạo diễn Ngô Đại Long, nhất định sẽ không khiến người xem thất vọng!”

Trần Gia Vận và Ngô Đại Long là bạn tốt lâu năm nên đến thăm hỏi, Gian Minh và Châu Hiểu Ngữ cũng nhân tiện lên tiếng chào. Thân là người yêu phim lâu năm, đặc biệt còn cuồng các ông chủ, Châu Hiểu Ngữ lại càng tôn kính Ngô Đại Long. Phim của đạo diễn Ngô Đại Long ngoài hay ra còn có một đặc điểm rất hợp với yêu cầu của Châu Hiểu Ngữ: Cả màn hình toàn là các ông chủ đẹp trai diễn xuất tốt, vô cùng phù hợp với hình mẫu đàn ông thành thực chín chắn trong tưởng tượng của Châu Hiểu Ngữ.

Gian Minh lại đau lòng phát hiện, trợ lý mập nhà mình mê mẩn Trần Gia Vận, còn gọi người ta là “cha chồng” đã đánh, đến ngay cả đối với Ngô Đại Long cũng nhiệt tình như gặp ngôi sao lớn vậy, thấy có cơ hội là nịnh nọt ngay. Mới vừa mở miệng là điểm danh một loạt các tác phẩm của Ngô Đại Long đạo diễn từ lâu, câu từ khen ngợi cứ như hàng miễn phí tuồn ra như thác. Anh còn nghi ngờ có phải trước khi ra khỏi nhà trợ lý mập bị mẹ anh cho một bình mật ong không mà hôm nay nói ngọt dữ vậy.

Đã thế bộ dạng Châu Hiểu Ngữ lại còn rất dễ... lừa người. Khuôn mặt tròn tròn của cô nàng vừa nhìn đã thấy là dạng bé ngoan, khen ngợi người khác cũng rất thành khẩn, gãi rất đúng chỗ ngứa. Đến độ Ngô Đại Long còn tưởng cô nàng là diễn viên mới, xem tác phẩm của ông như bản mẫu để học tập, ai dè hỏi ra mới biết cô nhóc này là trợ lý của Gian Minh.

Gian Minh là người thế nào, Ngô Đại Long đã biết từ lâu, chẳng qua trước giờ chưa có cơ hội hợp tác mà thôi.

Những bộ phim anh đóng, Ngô Đại Long đều đã xem qua, luôn cảm thấy người này diễn quá hơi hợt. Có điều hôm nay gặp người thật lại phát hiện đối phương trầm lặng bất ngờ, còn chẳng nhiều lời bằng cô trợ lý bên cạnh.

Trợ lý tuy hơi lảm nhảm chút, còn xin chữ ký, nhưng gặp được khán giả nhiệt tình lại chủ tâm xem phim như thế cũng coi như công sức bao năm ông bỏ ra đáng giá rồi, Ngô Đại Long vẫn rất vui vẻ.

Nhưng ông còn chưa vui xong thì Trần Gia Vận đột nhiên nhớ ra một chuyện, “Úi cha cha, tôi nhớ ra rồi. Ông Ngô này ông có còn nhớ bài viết về ông hồi trước, cái bài mà về sau trở thành top tìm kiếm trên Weibo ấy không?”

Trợ lý mập vừa rồi còn miệng mồm liến thoắng bây giờ đã nín khe, chỉ chớp chớp đôi mắt long lanh nhìn Ngô Đại Long đầy mong đợi.

Ngô Đại Long nghĩ một lúc, “À à, nhớ rồi. Bài đó đúng là đào hết góc gác luôn.” Có điều chỉ nói về các tác phẩm nhiều năm nay của ông, hoàn toàn không dính chút đời tư nào.

Trần Gia Vận cười rộ lên, “Chính là cô bé này, là cô bé này viết đó.” Bài viết đó nổi lên là vì được một tài khoản Weibo vip chia sẻ lại, rất ít người chú ý tên tác giả gốc. Phần lớn đều ở dưới bày tỏ tình cảm với tài khoản Weibo vip đó, thế là ngoài dự kiến, tác giả gốc lại chẳng được đề ý mấy.

Trần Gia Vận vừa hay lại thuộc loại người tò mò, sau khi được tag trong một bài viết của Hồ Ngôn Loạn Ngữ xong mới đi đọc hết một lượt các bài trong Weibo của cô, đọc được rất nhiều bình luận thú vị, về sau mới phát hiện bài viết về Ngô Đại Long đó cũng chính là do Hồ Ngôn Loạn Ngữ chấp bút.

Ngô Đại Long bật cười, “Cô bé à, tôi nhớ cô mới nổi lên đó!” Ông cũng xem như đã hiểu được sự nhiệt tình của cô là từ đâu mà có rồi.

Châu Hiểu Ngữ cười ngượng ngùng, “Không phải đâu ạ, đều là nhờ thành quả công việc suốt bao năm không đổi của đạo diễn nên mới nổi đó. Cho dù không phải con thì cũng sẽ có người nhìn ra được những đóng góp của đạo diễn thôi.”

Nhận được lời khen từ một cô bé chưa từng quen biết khiến Ngô Đại Long cười không khép được miệng.

Khi đại diện bên đầu tư bộ phim “Cái bóng của nhà vua” đi tới, ông mới cùng Trần Gia Vận rời đi. Đi cách Gian Minh và Châu Hiểu Ngữ một đoạn rất xa rồi, Ngô Đại Long mới nói với Trần Gia Vận, “Ông Trần này, ông nói xem... lúc trước có phải tôi vô đoán quá không?” Một diễn viên cô trợ lý có thể viết ra những bài bình luận phim xuất sắc như thế, hẳn cũng không thể chỉ là một bình hoa đơn thuần được đâu?

Trần Gia Vận hiểu ý ông bạn, “Người thật đúng là rất chừng chặc.” Không ngờ diễn xuất hơi hợt như thế mà ngoài đời cũng là một thanh niên không tồi, rõ ràng là một cơ hội tốt nhưng cũng không vô vậ xong tới, để dành thời gian cho cô trợ lý kích động.

Mặt người đại diện bên đầu tư ngơ ngác, “Hai vị đang nói ai thế?”

Ngô Đại Long và Trần Gia Vận chỉ nhìn nhau cười.

***

Giản Minh dường như đến hôm nay mới biết trợ lý mập. Vốn anh định đến tìm Ngô Đại Long tranh thủ kiểm vai thể thân trong “Cái bóng của nhà vua”, kết quả lại chẳng nhắc được chữ nào đến việc chính, toàn bộ thời gian đều bị trợ lý mập cướp lấy để theo đuổi thần tượng.

Dựa theo danh tiếng của Ngô Đại Long, hôm nay hẳn có vô số người theo đuổi muốn nói chuyện với ông, Giản Minh cũng chẳng muốn bám theo bàn chuyện vai diễn làm gì nữa. Bấy giờ anh đang rất không vui, ngược lại vô cùng hiếu kỳ, rất muốn tìm chỗ nào trốn vào mở Weibo xem trợ lý mập rốt cuộc viết những gì mà có thể khiến Trần Gia Vận và Ngô Đại Long vui vẻ đến thế.

Châu Hiểu Ngừ giữ rịt lấy quyền sở tay không buông, cũng muốn tìm chỗ nào trốn vào thưởng thức bút tích của thần tượng. Hai người mới quay người, chẳng ngờ đụng ngay Tàn Chính.

Bên cạnh anh ta còn có một cô gái xinh đẹp cao ráo sáng sủa, mặc bộ váy quây màu đỏ, rõ ràng rất có phong thái trường thành chín chắn, nhưng hình như gặp phải ông chủ nhỏ nhà họ Tàn là biến thành lụm quần người lùn.

Tàn Chính thấy em trai và trợ lý mập cùng nhau, còn trêu chọc, “Đây là... gặp mặt cha mẹ rồi?”

Cô gái váy đỏ bên cạnh anh ta tò mò hỏi, “Tổng giám đốc Tàn biết anh Giản à?”

“Người quen.”

Giản Minh cũng đáp lễ, “Tổng giám đốc Tàn định lúc nào thì đưa bạn gái về gặp phụ huynh vậy?”

Về phương diện này thì thái độ anh em hai người lại thống nhất bất thường, cả hai đều tận lực chống mắt lên trông đợi đối phương kết hôn trước để giảm bớt gánh nặng bị ép cưới hỏi của bản thân. Khó nổi cả hai đều ôm trong bụng mưu đồ người khác chết mình không chết, thế nên đến nay vẫn không ai chịu hy sinh tự do của bản thân cho đối phương.

“Lúc nào anh Giản kết hôn thì lúc đó tôi sẽ đưa bạn gái về nhà.” Người đứng đầu họ Tàn vừa nói một câu đã khiến chị gái váy đỏ bên cạnh chuyển ánh mắt trông đợi sang người Giản Minh. Mặc dù không biết việc Giản Minh kết hôn thì liên quan gì đến tổng giám đốc Tàn, nhưng việc cô nàng mong đợi Giản Minh kết hôn thì viết rành rành trên mặt.

Châu Hiểu Ngừ nghe ông chủ nhỏ giọng lầu bầu “Thằng cha chết tiệt!” là đoán được ông chủ bị Tàn Chính bắt nạt rồi.

“Tổng giám đốc Tàn, sao không nhìn thấy cái chị mẩy hôm trước anh đưa về nhà đâu cả?” Khuôn mặt cô tròn trịa, hay miêu tả cách khác thì là mặt búp bê, đặc biệt là da trắng hồng hào, nhìn là thấy tuổi cũng còn nhỏ, bộ dạng trông hết một cô gái hoàn toàn không mang sự đời chi hiểu kỳ hỏi một câu mà thôi.

Sắc mặt cô gái váy đỏ biến đổi liên, chỉ hận không thể hỏi Tàn Chính cho rõ ràng ngay tại trận được thôi.

Giản Minh lập tức nhân cơ hội đổ dầu vào lửa, “Anh Tàn, anh đừng có hai ba ngày lại đưa người về nhà khiến bác gái mừng hụt.”

Cô gái váy đỏ vốn tưởng xuất hiện một đối thủ cạnh tranh đáng gờm, còn đến nhà ra mặt cha mẹ rồi, không ngờ... đối thủ không chỉ có một!

Cô nàng nhìn Tàn Chính đầy căm tức, nếu không phải hoàn cảnh không cho phép thì có khi Tàn Chính đã bị cô nàng băm thành mảnh vụn rồi cũng nên. Cô nàng tức giận trừng mắt với Tàn Chính một cái xong quay người đi thẳng, tiếng gót giày vang lên vô cùng rõ ràng.

Tàn Chính trừng mắt với em trai, “Chú cứ đợi đấy!” xong là vội vã đuổi theo hướng cô gái kia biến mất.

Giản Minh cứ như phát hiện ra châu lục mới, “Áy? Lẽ nào yêu thật rồi?” Sao có thể, đại công tử nhà họ Tàn đi giữa rừng hoa để lại không biết bao nhiêu nợ tình, nhưng đến cuối cùng đều dùng tiền bạc giải quyết hòa bình hết cả, so về phương diện tình cảm thì cũng phải ngang ngửa Grandet*, nhưng về mặt tiền bạc thì cậu cả nhà họ Tàn hào phóng hơn không biết bao nhiêu lần.

(* Nói về Eugénie Grandet, nhân vật trong tác phẩm cùng tên của Honoré de Balzac, Grandet là một tư sản giàu có nhưng keo kiệt, đối với ông ta vợ con còn chẳng bằng một đồng bạc cắc.)

Anh còn tưởng cả đời này cũng không có cơ hội trông thấy anh trai mình đồ phụ nữ nữa cơ.

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa, Chào Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Rốt cuộc cũng biết phim truyền hình hành hạ người xem nhất trên đời không phải là phim thần tượng bốn mươi, năm mươi tập mà là phim dành cho các bà nội trợ giáo dục đạo đức gia đình hai trăm năm mươi tập! (Không_muốn_sống.jpg)

Giản Minh lấy lý do “đồ điểm tâm kiểu Tây hôm nay đều do đầu bếp xịn nấu đấy, không thử thì quá tiếc” để bỏ trợ lý mập lại một mình trong phòng tiệc, bản thân thì lăm la lăm lét tìm một chỗ kín đáo mở di động vào Weibo tìm tên “Hồ Ngón Loạn Ngừ”, bài đầu tiên đọc đã thấy than thở.

Vừa rồi hai người hợp tác đầu lại Tàn Chính trong sảnh lớn, Giản Minh vẫn sốt chút hào cảm với trợ lý béo nên tự thôi miên bản thân, đây chỉ là do gu xem phim của mẹ anh và trợ lý mập không hợp nhau chứ không phải đang chia mũi giáo vào anh.

Anh giả vờ không nhìn thấy ba chữ “phim thần tượng”, diện công kích quá lớn, không đủ chứng minh đối phương công kích đích danh anh được.

Kéo xuống dưới, Giản Minh sững người.

Đây là một bài viết rất dài, nếu bài đầu tiên còn chưa chỉ đích danh thì bài thứ hai này, dù có lăm gì anh vẫn không thể tự lừa mình nữa rồi.

“...Thực vậy, nỡ mạo là tiền đề để bước vào giới giải trí, nhưng một diễn viên chỉ có mỗi vẻ ngoài mà không biết diễn xuất, chỉ dựa vào ‘cánh hôn’ để thỏa mãn người xem, trở thành bình hoa nam chân chính. Thật ra tôi còn tưởng anh ta chỉ cần treo gương đầy nhà, lúc nào ngẩng đầu quay mặt đều có thể tự ngắm vẻ đẹp bản thân cho qua ngày là được, việc gì phải

tiến vào giới giải trí đầu độc người xem? Tôi tin chỉ cần là người có chút xíu khả năng phân biệt thôi, thì trừ về ngoài đẹp thoát tục ra, chắc chắn cũng muốn nhìn thấy chút xíu khả năng diễn xuất của bình hoa nam. Đáng tiếc... xác định là khỏi hy vọng gì đi. Thứ bình hoa nam chú trọng trước nay không phải diễn xuất, mà là về ngoài của mình...”

Giản Minh tròn trĩnh mắt nhìn màn hình điện thoại, không dám tin vào những con chữ mình đọc được.

Bài viết đó rất dài, công kích anh đủ ba trăm sáu mươi độ không sót góc nào, chỉ còn thiếu mỗi nước chỉ thẳng mặt chửi nữa thôi. Cay nghiệt đến độ khiến mặt anh nóng bừng, tựa như bị người khác bạt tai mấy cái liền vậy.

Anh cũng rất muốn tự lừa dối bản thân tin rằng bài này không phải viết về mình, nó đâu chỉ mặt gọi tên đâu. Nhưng mà... quả thật là câu từ quá rõ ràng, khiến anh có muốn bỏ qua cũng khó. Một bài viết dài đến hai ngàn chữ, nếu muốn mò ra được một câu khen ngợi thì chắc chỉ có: “... Nếu bắt buộc phải thảo luận công hiến của bình hoa nam với giới giải trí, vậy chỉ có thể là làm đẹp cảnh vật xung quanh một cách không hợp thời, đây thế giới đáng nhẽ ra cần được thể hiện rõ ràng lui ra sau, còn ngoại hình đẹp đề đáng lẽ chỉ dùng để phụ trợ nổi bật cảnh trí thì lại trở thành nhân vật chính, làm mờ nhạt những điều các nhân vật trong phim muốn biểu đạt...”

Có nói câu này là khen ngợi đi nữa, thì cũng đã quá lừa mình dối người rồi.

Cuối cùng, cô còn viết, “... Hy vọng giới giải trí bớt bình hoa nam, nhiều thực lực hơn. Dung mạo và diễn xuất không phải không thể cùng tồn tại”

Trong đầu Giản Minh toàn là khuôn mặt vô tội của trợ lý mập, về ngoài còn có chút ngây thơ khờ khạo, nhìn rất ngoan ngoãn hiền lành, đó là trong trường hợp cô không mở miệng đâm chọc người khác.

Anh quen trợ lý mập đã nửa năm rồi, lúc trước cũng không phải chưa từng bị móc mĩa qua, nhưng móc mĩa thì móc mĩa thế thôi, đàn ông đàn ông như anh đi so đo với cô bé con làm gì? Có điều hôm nay anh cảm thấy không chỉ là mĩa mai không mà phải là một trận mưa đao, sắp làm anh thành cái rô lỗ chỗ rồi.

Nhất thời anh có thôi thúc “cho cô ta lên thớt”, trong đầu không biết nghĩ sao lại nhớ tới lúc Châu Tiểu Đào mới đến trường quay Hoàn Kiếm với anh không bao lâu thì Diệp Lan gọi hỏi, “Em gái tôi không phê phán gì diễn xuất của cậu đấy chứ?”

Bây giờ Giản Minh rất muốn trả lời chị ta: Không có! Cô ta chỉ nói xấu sau lưng tôi thôi!

Anh tức nghẹn họng, chỉ mong sớm được về nhà, không muốn nhìn thấy mặt trợ lý mập nữa. Người ngày ngày chạm mặt, hóa ra sau lưng lại nghĩ anh như thế, thật không nhìn ra cô nàng lại giỏi giả vờ đến vậy.

Tiếng nhạc nhẹ trong phòng tiệc luôn qua lớp rèm mỏng ra ngoài, Giản Minh trốn sau rèm che hành lang, gió thổi thẳng vào mặt, nhưng hoàn toàn chẳng thể bình ổn lại tâm trạng buồn bực của mình.

Vào nghề đã nhiều năm, Giản Minh rất ít bị người khác chê bai toi bời hoa lá, hoặc là anh cũng tự động lờ đi không đọc những thứ người ta chỉ trích mình. Trừ hai lần thử tiến quân vào màn ảnh rộng bị chê bai ra thì thời gian còn lại anh sống như cá gặp nước trong giới phim truyền hình này, cát sê cao, lại đóng vai chính, anh là phiếu đảm bảo tỷ suất người xem, không biết bao em gái hâm mộ đứng sau lưng anh phát cỡ la hét.

Được ca ngợi quen rồi, khó có thể chấp nhận những lời chỉ trích.

Nhưng bài viết của trợ lý mập trên Weibo đã làm tổn thương lòng tự trọng của anh. Nuôi ăn sáng bao nhiêu lâu như thế, cuối cùng không ngờ chỉ đổi lại được một bài viết cực kỳ cay nghiệt, chuyện này quả thật nằm ngoài dự đoán của Giản Minh.

Sau khi biết tên Weibo của trợ lý mập, lúc chưa mò ra, trong lòng anh vẫn còn hơi vui vẻ, những lời khen ngợi của cô nàng làm hài lòng cả Ngô Đại Long lẫn Trần Gia Vận, vậy ông chủ anh đây... có phải sẽ được trợ lý mập tán dương sau lưng không?

Sự thật tàn nhẫn, chỉ có thể nói... lúc chưa biết sự thật hạnh phúc hơn nhiều.

Giản Minh không cam tâm, anh bỏ qua bài viết khiến anh sượng mặt kia, tiếp tục đọc bên dưới, muốn xem cô nàng khen ngợi Ngô Đại Long và Trần Gia Vận như thế nào, không ngờ đọc một cái lại mê mẩn, bất giác quên đi việc bản thân bị người khác chỉ trích cay nghiệt, hoàn toàn đắm mình trong Weibo của trợ lý mập.

Weibo của cô có rất nhiều bình luận phim, có cái là điện ảnh, có cái là truyền hình, còn có cả bình luận về nhân vật, phim trong nước ngoài nước đều đủ cả. Nhưng tựu chung lại đều rất bình tĩnh sắc bén, viết rất dí dỏm và xuất sắc, phân tích bối cảnh thế giới trong bộ phim, nêu tất cả những suy nghĩ của cô cho người đọc. Bây giờ anh đã hiểu tại sao trợ lý mập lại có biệt danh là “Châu Tiểu Đào” rồi.

Anh đọc liền một mạch bốn, năm bài, chưa xem được đến bài bình luận về Ngô Đại Long và Trần Gia Vận thì đã bị những bài bình luận phim của cô thu hút, chỉ mong mau mau chóng chóng tìm hết mấy bộ phim cô bình luận về xem một lượt để kiểm tra lại nội dung cô viết. Rất muốn xem thử những lời cô viết ra này có phải lý lẽ hoang đường sai sự thật hay không.

Trong bài bình luận về nhân vật siêu nổi tiếng của làng điện ảnh – Ô Lượng, cô viết, “... Có tin đồn tuổi thơ Ô Lượng rất khổ sở, ông là một đứa nhỏ cô độc và kiêu ngạo, sau khi lớn lên lại bắt ngờ trở thành đạo diễn phim hài. Ông là diễn viên hài vĩ đại của thời đại này, tự mình sáng tạo ra một phương pháp biểu đạt độc đáo, dùng những hạnh phúc hoang đường khoa trương quá mức để che giấu đau khổ lạnh lẽo trong lòng nhân vật, chỉ có như vậy mới càng nổi bật lên sự chua xót thế lương.

Những trải nghiệm của một người, dưới góc độ người ngoài nhìn vào thì nhỏ nhặt vụn vặt vô cùng, nhưng chỉ bản thân người ấy mới hiểu trải nghiệm đó đáng quý đến chừng nào. Tôi không thể tưởng tượng được thế giới nội tâm của Ô Lượng là ánh sao lấp lánh hay chỉ là một bóng người độc hành giữa mưa sầu gió tủi, đã xem bài phỏng vấn của ông, phát hiện thật ra ông không phải dạng đàn ông giỏi ăn nói, trầm mặc ít lời lại thêm trả lời chậm rãi, nhưng lại gửi hết những vui về đến cho người xem.

Lúc nhỏ không hiểu chuyện, xem phim của Ô Lượng chỉ buồn cười, lúc không vui là sẽ xem phim của ông. Nhưng đến một ngày ông cười vô cùng khoa trương trong phim nhưng tôi thì lại khóc, đọc ẩn dưới niềm vui ấy bị đẩy xuống đất bùn, khiến toàn thân bẽ bết nhưng vẫn ngẩng cao đầu cười to, ngay đến nụ cười nhẹ của nhân vật khi tự trào, hóa ra cũng là cùng một ý nghĩa. Có những lúc tôi ngồi một mình trong phòng, xem Ô Lượng đi trong thế giới tự ông kiến tạo, lại thấy như đang nhìn bản thân mình đi giữa nhân sinh hoang vắng.”

Không biết vì sao, đọc đến đây Giản Minh lại thấy lòng hơi nhói đau.

Anh không biết là bởi vì Ô Lượng, hay bởi vì trợ lý mập, hay bởi vì thế giới điện ảnh của Ô Lượng trong mắt trợ lý mập.

Ô Lượng là ngôi sao lớn trong làng điện ảnh, phim của ông chính là giấy đảm bảo phòng vé, là đỉnh cao mà phần nhiều đạo diễn đều khó với tới được. Trước khi thành danh ông đã làm diễn viên quần chúng hơn chục năm liền, về sau nhờ cơ hội tình cờ mới nổi tiếng. Sau này không những ông làm diễn viên mà còn làm đạo diễn. Sự nghiệp diễn xuất của ông sau khi trở thành đạo diễn thì cũng nổi tiếng khắp nước nhờ các bộ phim tự làm đạo diễn tự đóng. Ông trở thành hiện tượng lần đầu tiên xuất hiện, ngay đến các kênh truyền thông nước ngoài cũng dành không ít lời khen ngợi tác phẩm của ông.

Trước ngày hôm nay, sự hiểu biết của Giản Minh với ông ta chỉ có một, ấy chính là: Lắm tiền!

Ô Lượng đã thoát khỏi cuộc sống khốn khó thiếu thốn từ lâu, những tác phẩm dạo gần đây giúp ông tiền vào như nước. Thế nhưng thời hoàng kim hưng thịnh ấy trong mắt trợ lý mập, hóa ra lại có một ý nghĩa khác.

Anh không thể nói rõ được cảm xúc lúc này trong lòng mình là gì, sự khó chịu và không cam tâm lúc này sau khi đọc từ tế các bài bình luận của cô nàng đều đã tan biến hết cả, chỉ còn sót lại cảm giác cực kỳ phức tạp, rất khó nói rõ ràng.

Cũng không rõ khoảng cách giữa trợ lý mập và anh trở nên gần hơn hay xa hơn, nhưng anh phải nhìn nhận lại cô nàng. Hóa ra trợ lý mập không chỉ biết cầm dao đâm thọc người khác, lúc viết về Ô Lượng, Giản Minh có thể đọc được những xúc động của đời người, nhìn người lại nhớ đến ta trong từng câu chữ, nếu như... nếu như lý giải của anh không sai.

Anh tiếp tục mò xuống dưới, cuối cùng cũng tìm thấy bài bình luận về Trần Gia Vận, nhưng cũng đúng lúc nghe được tiếng bước chân từ xa tiến lại.

Đây là một lan can lộ thiên, đối diện với màn đêm đen đặc và cây cỏ hoa lá đầy vườn. Giản Minh ngồi một góc ngay sau rèm cửa, rèm rất nặng, lại chồng chất lên nhau, người ngoài nhìn vào khó mà phát hiện có ai đang trốn phía sau được.

Anh nghe tiếng người mới đến, là giọng đàn ông trầm thấp, “Tiểu Ngừ, sắp cưới rồi mà em lại đòi chia tay, trả hết đồ anh tặng lại, chẳng nói tiếng nào đã chạy mất. Tuổi em còn nhỏ, có lúc nổi loạn anh cũng không trách, nhưng chẳng phải em nên giải thích với anh một tiếng à? Em đối xử với tình cảm của chúng ta như thế sao?”

Giản Minh tưởng người kia cùng tên với trợ lý mập nhà mình thôi, còn định len lén hé rèm ra một khe để nhìn coi người đó thế nào, chẳng ngờ lại nghe thấy một giọng nói vô cùng quen thuộc, “Em đã nói từ đầu, chúng ta không hợp nhau, anh khiến em có áp lực quá lớn, em không thể ở bên anh được.”

Giọng người đàn ông kia hơi buồn bực kèm đôi phần bất đắc dĩ, nhưng có vẻ vẫn rất kiên nhẫn, “Tiểu Ngừ, em không thể đối xử với anh như thế được. Ngoan, em đừng nổi loạn nữa, chúng ta nói cho rõ ràng, không thể kết thúc qua loa đại khái thế này được.”

Giản Minh như bị sét đánh ngang tai, hóa ra Diệp Lan nói cô nàng thất tình... là chuyện có thật à?

Nhưng mà... có khi sự thật lại hoàn toàn trái ngược, không phải người ta đã trợ lý mập mà là cô nàng đã người ta, hơn nữa hình như còn đặt lịch tổ chức đám cưới rồi nữa kìa.

Cách lớp rèm cửa nặng nề, giọng của trợ lý mập nghe cũng có vẻ buồn bực. “Em còn chưa chơi đủ, vẫn chưa muốn kết hôn. Em đã nói chia tay từ lâu rồi, sao anh cứ cho là em đang nổi loạn thế?”

Người đàn ông kia ngắt ra, dường như hạ quyết tâm xong mới nói, “Nếu là vì cha mẹ em thì em không cần phải làm thế này đâu.”

Trợ lý mập tựa như mèo xù lông, đột nhiên nổi cáu, “Không liên quan gì đến bọn họ! Em đã nói từ đầu chuyện của em không liên quan gì đến bọn họ hết! Đừng nhắc tới bọn họ nữa được không?”

Giản Minh quen biết trợ lý mập lâu thế rồi nhưng chưa từng nghe thấy cô nàng tức giận đến vậy, giọng nói như đè nén đau khổ cùng cực, hoàn toàn không che giấu sự mãnh liệt trong đó, chuyện này đúng là quá bất ngờ.

Anh chậm rãi rút bàn tay đang định hé rèm cửa mình lại, quyết định chưa nên vào lúc này thì hơn.

Hai người bên ngoài yên lặng, không khí ngột ngạt bí bức, Giản Minh lúc này mới thấy may mà mình vẫn ở sau rèm, chứ lỡ ra rồi thì không lẽ ba người nhìn nhau không nói câu nào?

Rất lâu sau, người đàn ông kia rốt cuộc cũng lên tiếng, “Tiểu Ngừ, em nghĩ rõ ràng thông suốt đi rồi đến tìm anh, điện thoại riêng của anh lúc nào cũng đợi tin em.”

Trợ lý mập lạnh lùng đáp lại, “Không cần đâu, em đã nghĩ rõ ràng rồi, có tiếp tục cũng chỉ làm khổ cả hai thôi, không bằng kết thúc đúng lúc đỡ hại về sau.”

Người đàn ông kia có vẻ rất nhẫn nại, “Em còn nhỏ không hiểu chuyện, anh sẽ đợi em nghĩ thông suốt.”

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, Giản Minh hé rèm ngó ra ngoài, thấy trợ lý mập ngồi co chân một mình, đầu vùi vào đầu gối, tựa như đang ngồi thiền vậy.

Nghe đoạn đối thoại vừa rồi thì người đàn ông kia xem chừng rất dịu dàng, nhẫn nại, trợ lý mập lại có vẻ đang vô duyên vô cớ nổi loạn. Anh chẳng biết gì nhiều về đời tư của trợ lý mập, không ngờ người bị bệnh sợ đàn ông như cô nàng mà cũng đã từng có bạn trai, thật đúng là ngoài dự liệu.

Giản Minh bước ra khỏi chỗ ngồi đến đứng bên cạnh cô nàng, cơ hội tốt để ném đá xuống giếng nhưng anh lại hỏi một câu chẳng liên quan gì, “Hay chúng ta về nhà? Dù sao cũng gặp đạo diễn rồi, thành hay bại cứ xem bản lĩnh của chị cô thôi.”

Diệp Lan bảo anh tự giành lấy, nhưng anh làm gì có cơ hội mở miệng, mà dường như chuyện Ngô Đại Long có chịu chọn anh không cũng chẳng quá quan trọng nữa rồi.

Trên đường về nhà, cả hai đều chẳng muốn nói chuyện, vẻ mặt nghiêm túc của hai người khiến Giản Thu Ngạn trông thấy còn tưởng bọn họ cãi nhau, thiếu mỗi nước xách tai Giản Minh lên mắng nữa thôi, “Minh Minh, con chọc giận Tiểu Ngừ hả?”

Hôm nay tâm tình trợ lý mập rõ ràng không ổn, cô nàng còn chẳng thêm giải thích hộ Giản Minh, chỉ chào Giản Thu Ngạn một tiếng rồi lên lầu nghỉ ngơi.

Giản Thu Ngạn cũng nhận thấy không phải do con trai mình gây chuyện, bà kéo Giản Minh đến ngồi ở sofa, bộ dạng như đang thăm vấn, “Nói, xảy ra chuyện gì?”

Giản Minh trả lời nửa đùa nửa thật, “Gặp người quen lại nhắc đến cha mẹ cô ấy. Tiểu Ngừ... mẹ cũng biết cha mẹ cô ấy ly hôn từ lâu, cô ấy trưởng thành một mình, chắc trong lòng cũng không dễ chịu, nên cũng về sớm.”

Ứng phó với Giản Thu Ngạn xong quay về phòng mình rồi Giản Minh mới gọi điện thoại cho Diệp Lan báo cáo kết quả chuyến đi hôm nay, “... Đã gặp được đạo diễn Ngô, còn về chuyện có được hay không thì chắc phải trông cậy vào chị rồi. Cũng không thể bắt đạo diễn Ngô quyết định ngay giữa buổi tiệc được.”

Diệp Lan đầu bên kia reu, “Giản Tiểu Minh ơi là Giản Tiểu Minh, bình thường cậu vẫn ra về chẳng có gì là không thể, đến khi có chuyện lại rụt rụt rồi hả? Cơ hội lần này nếu có thể nắm được thì tôi đảm bảo giá cát sẽ của cậu có thể tăng hẳn lên một bậc đấy.”

Giản Minh, “Chị Diệp, đừng có năng lực không tốt lại đổ tội cho tôi thế, đảm phán giá là việc của quản lý.” Lời vừa dứt anh đã chuyển sang đề tài khác, “Tiểu Ngừ hôm nay gặp một người đàn ông ở buổi tiệc.”

Giọng Diệp Lan cao hơn hẳn, “À?”

Thật ra Giản Minh đâu có nhìn thấy bộ dạng người đàn ông đó, hẳn đi rồi Giản Minh mới thò ra. Nhưng những lời hắn nói đủ để khiến Diệp Lan nhận ra, “Người đàn ông đó nói anh ta là chồng sắp cưới của Tiểu Ngừ, bảo ngày cưới đã chọn rồi mà cô dâu lại không chịu tham gia.”

Hiếm khi Diệp Lan im lặng.

Giản Minh kinh ngạc lắm, “... Chuyện đó là thật à? Không phải chị bảo Tiểu Ngừ bị chứng sợ đàn ông à? Thật sự thất tình luôn hả?”

Diệp Lan vạch mặt anh ngay, không chút khách khí, “Tôi nói này Giản Tiểu Minh, có phải cậu... có ý đồ gì với em gái tôi không đấy? Sao lại để ý chuyện của nó thế?”

“Làm ông chủ, để ý đến tâm tình của nhân viên dưới trướng để kịp thời giúp đỡ thì có gì sai?” Lý do Giản Minh đưa ra vô cùng đường hoàng, có điều trong lòng anh lại không khỏi chột dạ. Ai mà biết rốt cuộc anh định làm gì?

Đọc những lời chê bôi trợ lý mập viết trên Weibo rồi, nhỡ ra anh phải tranh thủ cơ hội ném đá xuống giếng, báo thù cô nàng một trận mới phải chứ?

Anh cảm thấy bản thân từ lúc gặp phải trợ lý mập là đầu óc cũng như sắp hỏng.

Diệp Lan chắc cũng giữ trong lòng lâu rồi chẳng biết nói cho ai, lại thấy Giản Minh rất quan tâm Châu Hiểu Ngừ, có kể với anh chắc cũng không sao, nói không chừng còn có thể nhờ anh để ý chăm sóc Châu Hiểu Ngừ thêm chút, thế là chị quyết định thuật lại hết cho Giản Minh nghe.

“Em gái tôi với anh ta yêu nhau bao lâu thì người nhà cũng không rõ, nhưng đến một ngày con bé gọi điện cho cha tôi báo mình sắp kết hôn thì chúng tôi mới biết con bé đã có bạn trai, tình cảm thân thiết đến độ đủ để bạn chuyện thành gia lập thất. Việc này bị cô tôi với chồng trước của cô biết được, cậu có biết hai người đó làm gì không?” Giọng chị đầy châm biếm, Giản Minh chẳng cần nghĩ cũng biết chắc chắn chẳng phải việc tốt đẹp gì rồi.

“Bọn họ chạy lại nhận con gái?”

Diệp Lan cười lạnh, “Nếu đến nhận con gái thì còn may, hai người họ lần lượt đến gặp cha tôi, muốn cha tôi thành người trung gian để đòi khoản sinh lễ kếp xù! Nói thật lòng, cho dù có là nhà quê bán con gái kiếm tiền thì cũng không khó coi như bọn họ. Cả hai đều chỉ muốn một mình nuốt trọn số tiền sinh lễ đó rồi chuẩn mất, cãi nhau om sòm ở nhà tôi. Cha tôi tức quá đuổi cả hai bọn họ đi. Lúc ly hôn thì chạy nhanh như điện, chỉ lo chậm chân cái là phải lãnh trách nhiệm nuôi con, cả hai đều coi em gái tôi là gánh nặng, bây giờ em nó tìm được người để cưới rồi thì lại có mặt mũi đóng vai phụ mẫu!”

Giản Minh thoáng cái hiểu ngay, vì sao khi người đàn ông kia nhắc đến cha mẹ thì Châu Hiểu Ngừ lại nổi khùng lên như thế. Cô cảm thấy xấu hổ, chỉ có thể dùng giận dữ che giấu mà thôi.

Nhưng anh không hiểu, “Chuyện này... không lẽ om sòm tới tận phía nhà trai rồi à?”

Diệp Lan lại thờ dài, “Bọn họ bị cha tôi từ chối xong còn dám chạy đến chỗ Tiểu Ngừ nói chuyện. Tiểu Ngừ chắc vẫn còn chút tình máu mủ, hơn nữa cũng sắp gả cho người ta rồi. Cha mẹ tìm đến tận cửa, con bé còn tưởng lương tâm hai người đó trời dậy, rốt cuộc cũng nhớ đến đứa con gái này. Sau đó con bé hẹn gặp mặt nhà trai, nghe nói... bữa ăn hôm đó cực kỳ khó xử. Cô tôi và chồng trước vừa mở mồm ra là đã đòi mở sinh lễ kếp xù, lại còn dám đòi hẳn hai phần tách biệt vì bọn họ ly hôn lâu rồi. Tiểu Ngừ thông báo từ hôn, chia tay với bạn trai xong là quay người đi thẳng, không ngoái đầu lại lần nào. Cha tôi biết được thì nổi giận đùng đùng, tới tận nhà cho một bài, bệnh tim cũng tái phát phải vào viện nằm nửa tháng. Hôn lễ này từ đó cũng cứ dang dở như thế.”

Giản Minh nghe mà mắt tròn tròn mồm há hốc.

Anh sinh trưởng trong gia đình cha mẹ yêu thương nhau, từ trước đến giờ chưa từng nghĩ đến những đứa trẻ sinh ra trong gia đình tan vỡ sống thế nào. Những bạn bè từ nhỏ cũng có người thuộc trường hợp đó, nhưng những gia đình qua lại với nhà họ Tần đương nhiên chẳng bạc đãi con cái về mặt tài chính rồi. Rất nhiều trong số đó chọn ra nước ngoài du học, mắt không thấy lòng không phiền, nghe nói bọn họ đều sống rất tốt.

“Thế Tiểu Ngừ, cô ấy...”

Chuyện nửa năm trước rồi, con giận của Diệp Lan khi đó cũng đã được thời gian thổi nguội phần nào, chẳng qua bây giờ nhắc lại thì vẫn không thể không khinh thường Diệp An Ninh và Châu Quốc Bang. “Sau chuyện đó, con bé chắc cũng chẳng hy vọng gì vào cô tôi và chồng trước của cô nữa rồi. Nó nghỉ việc cả ngày ru rú trong nhà, về sau tôi đưa nó đến làm trợ lý cho cậu thì thấy con bé có vẻ cũng khá hơn rồi, không ngờ hôm nay lại gặp đúng người đó.”

Giản Minh tự nhiên nhớ đến bài bình luận về Ô Lượng mà trợ lý mập đăng trên Weibo. Cô trợ lý mập gốc gác nghiệt ngã nghiệt mà anh vẫn tưởng như chẳng để ý gì, liệu có phải cũng giống như Ô Lượng, thế giới nội tâm đang trong bùn lầy nhưng vẫn mỉm cười đối diện với thế giới?

Anh muốn an ủi nhưng lại chẳng biết phải mở lời thế nào. Đành làm bộ không biết gì, chẳng qua lúc rảnh rỗi là lại mở Weibo của cô nàng ra xem, đọc bài viết rất dài về Ngô Đại Long, còn tiện tay ấn thích. Hai ngày sau, anh nhận được tin nhắn riêng.

Hồ Ngôn Loạn Ngừ: Anh Minh, anh rình rập Weibo của người khác thế này có được không vậy?

Từ câu nói đầy ý châm chọc này Giản Minh tựa hồ cảm nhận được tâm tình cô nàng đã tốt hơn nhiều, giống như mây đen đầy trời đã tan, trong lòng ngập ánh thái dương vậy.

Giản Minh: Còn tốt hơn người nào đó ăn bữa sáng của tôi mà lại lên Weibo nói xấu sau lưng tôi nhiều.

Hồ Ngôn Loạn Ngừ: Đối xử với loại biến thái háo sắc thì không cần phải để ý đến lễ nghĩa văn minh!

Giản Minh vội vàng lục xem thời gian đăng bài viết chê bôi mình kia. Nghĩ lại thì đúng là sau khi anh mượn rượu trêu chọc trợ lý mập thật, trong lòng bèn chẳng để tâm nữa, anh ôm hy vọng dạt dào gửi lại tin.

Giản Minh: Nói thế thì bài viết cô đăng trên Weibo kia vốn không phải dựa theo sự thật khách quan mà chỉ là phát tiết tức giận của bản thân thôi hả?

Cô nàng đáp lại rất nhanh, Giản Minh mở ra đọc nhất thời trước mắt tối sầm, chỉ mong Weibo có chức năng thu hồi để anh rút lại lời mình vừa gõ vào một phút trước.

Hồ Ngôn Loạn Ngừ: Anh Minh, thật ra bán gì chẳng là bán? Bán mặt với bán tài thì đều kiếm được tiền cả, nếu anh đã không có tài rồi thì... bán mặt cũng thế cả mà. Công việc của bình hoa nam cũng rất có tương lai đó! Vô vai!

Là ai?! Ai nói Châu Tiểu Đào thất tình, phiền anh chăm sóc hộ?

Giản Minh cảm thấy nhiệt tình hừng hực của mình bị vụt cho chó gặm rồi. Cô nàng cần gì người an ủi? Không năm lần bảy lượt chọc anh chảy máu ròng ròng là không cam lòng.

Anh vút điện thoại sang một bên, hạ quyết tâm cai Weibo, không để móng heo lại ấn vào Weibo cô nàng nữa. Cuối cùng nhịn không được nửa phút lại nghe thấy tiếng thông báo, thế là vừa mắng “Đồ tay thoít” vừa mở Weibo lên đọc tin.

Hồ Ngôn Loạn Ngữ: Anh Minh xuống ăn bánh ngọt này, bác gái làm ngon lắm!

Đằng sau là một loạt mặt cười.

Cô nàng cười xán lạn rạng rỡ ghê, như chẳng có chuyện gì ấy.

Giản Minh bị trợ lý mập hành hạ lúc lên voi lúc xuống chó, chạy xuống nhà giành hơn nửa cái bánh ngọt với cô xong mới ngồi ngoai. Giản Thu Nhận bên cạnh ngăn lại, “Minh Minh đừng giành bánh ngọt với Tiểu Ngữ nữa, bên này vẫn còn mà.” Anh xem như không nghe thấy, ăn hết phần cướp được vẫn chưa chịu thôi, còn lấy một phần bánh mẹ mình mới lấy ra ụp vào khuôn mặt đang không chút phòng bị của Châu Hiểu Ngữ nữa mới vui vẻ ngân nga đi lên lầu.

Châu Hiểu Ngữ: Anh đến tháng rồi à? Mưa nắng thất thường dữ vậy!

Hai ngày sau, giọng Diệp Lan cao vút ở đầu bên kia, “Giản Tiểu Minh, cậu dùng cách nào thế? Đạo diễn Ngô Đại Long đồng ý cho cậu diễn vai thế thân trong ‘Cái bóng của nhà vua’ rồi này!”

Giản Minh, “...” Cứ có áo giáp bản thân được dựa hơi trợ lý mập rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa*, *Chào Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

“Đồng hành cùng anh” khởi quay vào tháng Tư, đóng máy vào tháng Chín, tháng Mười một bắt đầu quảng bá, nhân dịp cuối năm ra mắt luôn.

Diệp Lan là người quản lý vô cùng tận tâm và có trách nhiệm. “Cái bóng của nhà vua” cuối năm mới khởi quay, thời gian trống ở giữa chị đã lên lịch sẵn cho Giản Minh rồi, tham gia hai buổi phỏng vấn của đài truyền hình, làm khách mời trong một tập của chương trình tuyển chọn tài năng đang hot năm nay, tăng độ phủ sóng, các buổi chụp ảnh bìa tạp chí và làm đại sứ thương hiệu cũng không ít.

“Kiểm tiền qua Tết vẫn có ý nghĩa hơn là nằm ườn xác đợi ăn.”

Châu Hiểu Ngữ dùng lời trần thuật phong cách Diệp Lan tổng kết lại lịch làm việc sắp tới của Giản Minh.

Giản Minh mới nghỉ được vài ngày, tể bào toàn thân đều gào thét từ chối làm việc, nhưng đạo diễn Ngô Đại Long gọi một tiếng là anh không thể không thu dọn hành lý về thủ đô.

Giản Thu Nhận lâu lâu mới được ở cùng con trai út vài ngày, giờ thẳng bệ lái sắp bay đi làm việc, bà chỉ mong con trai để trợ lý lại bầu bạn với mình cho vui, cuối cùng chèn thêm một đồng đồ ăn vào hành lý của cô bé trợ lý nữa mới chịu thôi. Vốn bà còn định đóng gói hết đám quần áo mua về cho cô bé mang đi nhưng mặt trợ lý lúng túng lắm, “Bác ơi, hành lý của con nhiều quá rồi.”

Bà nghĩ một lúc lại càng thấy vui hơn, “Được, được! Cứ để ở phòng con, lần sau về con lại mặc.” Dù sao ở thủ đô giờ cũng lạnh rồi, có mang về đó cũng chi để bày cho vui.

Châu Hiểu Ngữ, “...” Sao tự nhiên lại có cảm giác nhiều thêm một cái nhà nữa thế này?

Cô sống một mình đã quen, trước nay chưa từng có thói quen có người đợi mình, ánh mắt nhìn Giản Thu Nhận cũng ấm áp hơn nhiều.

Giản Minh nghĩ có khi cô nàng sắp ôm mẹ mình một cái thật nồng cháy ấy chứ, chẳng ngờ trợ lý mập chỉ hơi ngần ra một chút rồi đáp lại bà Giản bốn chữ, “Cảm ơn bác nhiều!”

Anh hiểu ra, trợ lý mập là dạng người hướng nội giỏi khắc chế tâm tình, hoặc là... cô nàng vốn không hiểu phải bày tỏ tình cảm với người thân thế nào?

Giản Minh ôm mẹ mình chào tạm biệt xong, lên xe còn cười đắc ý với cô nàng, “Lần sau nhớ ôm, mẹ tôi nhất định rất vui, nhân tiện sẽ cho cô thêm một đồng đồ ăn ngon nữa.”

Châu Hiểu Ngữ, “Mẹ tôi không dạy tôi ôm” Bất luận là đánh đơn với con gái hay đánh đôi nam nữ phối hợp với chồng trước, năng lực của Diệp An Ninh vẫn thuộc dạng đi trước dẫn đầu so với người cùng độ tuổi.

Lúc làm mẹ Châu Hiểu Ngữ, không biết là vì Châu Quốc Bang hay vì tuổi còn trẻ tính nhẩn nại không cao, bà chọn phương án giải quyết những bức bối dồn nén trong lòng trước những tình huống đột ngột bằng cách tặng cho Châu Hiểu Ngữ những cú bặt tai long trời hoặc cho đám đồ dùng trong nhà như giá áo lên sàn một lượt.

Lúc nhỏ, chỉ cần nhìn thấy bà là da thịt Châu Hiểu Ngữ tự động chuyển sang trạng thái phòng bị cao độ, rất giống chuột gặp mèo, chỉ có một ý nghĩ duy nhất là chạy trốn, làm gì có ý tưởng sốt sáng tiến lại gần.

Đến cuộc hôn nhân sau, sinh được một cô con gái thì bà lại thương đứt ruột, ôm trong lòng gọi cục cưng ơi cục cưng hồi luôn miệng, hôn mãi chẳng dứt ra được. Lúc Châu Hiểu Ngữ mười bốn tuổi được bác mời tới ăn Tết một lần, vừa hay gặp Diệp An Ninh và chồng mới cùng con gái đến chúc Tết, mắt thấy cảnh này mà ê hết cả răng, da gà da vịt trên người nổi lên ầm ầm, có cảm giác ghê tởm buồn nôn.

Nhân lúc lái xe còn chưa vào, Giản Minh cười hi hi bỏ nhào qua ôm chặt lấy Châu Hiểu Ngữ, “Để anh Minh dạy cho!”

Cánh tay Châu Hiểu Ngữ bị anh ôm chặt, cả người cứng ngắc, ngẩng đầu lên nhìn thấy chiếc cằm hoàn hảo của Giản Minh thì cực kỳ muốn giúp anh chỉnh hình lại, đỡ cho sau này anh không hài lòng với hình dáng bản thân còn phải đến xứ Kim Chi tiêu tiền, “Giản Tiểu Minh, anh chán sống rồi há?”

Trên người anh có mùi oải hương nhàn nhạt, là mùi sữa tắm và dầu gội đầu mà Giản Thu Nhận thích, không biết có phải vì gần đây cô cũng dùng hay không mà tự nhiên cảm thấy thanh mát dễ ngủ như thế.

“Lần này không được đánh vào mặt đâu đấy, xuống máy bay là đi chụp ảnh ngay rồi!” Giản Minh ôm trong lòng một thân người mềm mại, hoàn toàn trái ngược với những nữ diễn viên anh đã từng ôm lúc đóng phim hay chụp ảnh quảng cáo. Anh cúi đầu nhìn thẳng vào đôi mắt phần nộ của trợ lý mập, nghe hàm răng trắng bóng đầy đắc ý, ung dung nhìn vành tai và khuôn mặt trợ lý mập đỏ hồng lên nhanh chóng, tựa như được một bậc thầy tranh nước mặc lên một lớp màu nhàn nhạt, vừa tự nhiên lại hấp dẫn mê hồn. Nếu không phải lái xe cắt hành lý vào cốp xong đang mở cửa chuẩn bị lên xe thì nói không chừng anh sẽ không nhận được mà cắn xuống ấy chứ.

Lái xe nhà họ Tần đã chứng kiến không ít chuyện lạ, tính chuyên nghiệp vô cùng cao, sau khi ngồi vào ghế lái còn rất chu đáo nâng kính chắn giữa chỗ lái và khoang sau lên, tiện cho “đôi trẻ” liếc mắt đưa tình.

“Anh có buông ra không?” Châu Hiểu Ngữ cảm thấy mùi hương trên người Giản Minh đã lan ra bốn phương tám hướng không chứa chỗ nào, đôi mắt đẹp của anh nhìn thẳng vào cô, thậm chí cô còn có thể ngửi được mùi kem đánh răng bạc hà của anh nữa, gần đến độ cô muốn thử cùng khó khăn.

“Cô phải đảm bảo không động thủ, nếu không tôi sẽ ôm cho tới tận khi đến sân bay luôn!” So với thái độ cứng nhắc lúc nhắc đến mẹ mình ban nãy thì bộ dạng tức giận này khiến người khác yên tâm hơn hẳn, má đỏ hồng, mắt đen tuyền sáng lấp lánh, không còn là vẻ mặt lạnh lùng vô cảm nữa, ngược lại làm cả người sống động hẳn lên.

“Anh có buông ra không?”

“Này hiệp vô dụng! Nếu không đồng ý tôi sẽ hôn luôn đấy nhé!” Giản Minh cúi đầu, khoảng cách giữa hai người rất gần, không tới năm centimet, hơi thở giao hòa, thậm chí anh còn có thể nhìn được cả sự hoảng loạn nơi đáy mắt người trong lòng.

Có thể khiến Châu Tiểu Đào mồm mép sắc bén hoảng loạn, Giản Minh đặc ý vô cùng.

“Tôi đảm bảo... không đánh chết anh!” Cô rít qua kẽ răng. Giản Minh cười ha ha thả cô ra, vừa lùi nhanh ra bên cạnh vừa đồng thời bắt lấy nắm tay cô vung tới, “Còn động thủ nữa là tôi ôm tiếp đấy nhé!”

Châu Hiểu Ngữ hậm hực ngồi lại chỗ cũ, trừng mắt nhìn anh, tức dùng dùng rút điện thoại ra. Giọng Giản Minh vang lên ngay, “Không được lên Weibo làm loạn!”

“...” Cô không cam tâm thoát khỏi Weibo của anh, rất muốn đăng nhập Weibo bản thân tể Giản Minh một trận, nhưng phát hiện lần trước mở xé quá toàn diện, bây giờ tìm không ra thứ gì mới để cho lên thốt, đành từ bỏ.

“Anh đừng có đụng vào tôi, đợi có ngày tôi sẽ bán cho đám nhà báo bí mật của anh đấy!”

Giản Minh cười gian xảo, “Ngôi sao nam nào đó ôm tới ôm lui trợ lý, nghỉ ngơi có tình cảm lên lút, tiêu đề tôi cũng nghĩ hộ cô rồi! Cô có số điện thoại nhà báo chưa, có cần tôi cho cô không?”

Châu Hiểu Ngữ, “...” Đột nhiên phát hiện ông chủ giỡn nhây quá sức tưởng tượng, phải nàm thao?

***

Lần này nhân viên đưa đón ở thủ đô thuận lợi rước được người về. Trong tiếng rú rít của những người hâm mộ vô tình gặp phải ở sảnh đến, cả hai ngồi vào xe công ty tới đón, đi thẳng đến địa điểm gặp mặt với đạo diễn Ngô Đại Long mà Diệp Lan đã chỉ định.

Diệp Lan đứng trước cửa quán ăn chia phòng riêng, thấy hai người xuống xe việc đầu tiên là đánh giá Châu Hiểu Ngữ “Vốn còn định hỏi tội Giản Tiểu Minh, nhưng thấy Tiểu Ngữ nhà tôi thân sắc rất tốt nên tạm tha cho cậu đấy!”

Giản Minh kêu oan, “Chị Diệp, chị có nhầm không đấy, ai là người không ngại vất vả khổ cực kiếm tiền cho chị?”

Châu Hiểu Ngữ cả đường chẳng thêm để ý đến anh, lên máy bay là đeo bịt mắt ngủ khò, toàn bộ quá trình mặt mày lạnh lùng, nhìn thấy Giản Minh chịu thiệt rồi cuộc cũng vui vẻ lên. Ánh mắt hai người giao nhau, cô nàng lập tức quay đầu đi, già vờ không thấy gì.

Diệp Lan cũng là người tình ý, liếc qua liếc lại giữa hai người, “Sao tôi cứ cảm thấy... có gì đó không đúng lắm?” Không phải Giản Minh nói quan hệ giữa cả hai rất tốt sao? Bộ dạng này hình như đã cãi cọ gì rồi.

Châu Hiểu Ngữ không tiện nói Giản Minh lên con giỡn nhây, đẩy chị sang một bên muốn đi vào trong, “Chị tưởng tượng ra đấy, không phải nói có đạo diễn Ngô Đại Long đến sao? Mau vào mau vào, em lại được gặp thần tượng nữa rồi!”

Diệp Lan bị cô đẩy vào trong nhưng vẫn cố quay đầu giáo huấn, “Chị nói này, em không thể sửa đổi tí à, sao chỉ biết mê mẩn mấy ông chú thôi vậy? Kiểm bạn trai...” Ngắc đầu nhìn thấy bộ mặt vô tội của Giản Minh, lại nuốt phần “lớn hơn em chưa quá mười tuổi” vào bụng.

Bọn họ đến sớm, vào phòng riêng ngồi chưa bao lâu thì Ngô Đại Long và Trần Gia Vận cũng tới nơi.

Trần Gia Vận nhìn thấy Châu Hiểu Ngữ là cười ngay “Không gọi cha chồng nữa?”

Châu Hiểu Ngữ, “Cha...”

Lần này đến lượt Diệp Lan trở mặt ghen hờn, Giản Minh nhỏ giọng, “Chị Diệp, giờ chị đã biết đất em chị đi theo làm trợ lý khó khăn thế nào chưa?”

“Con bé thế mà... nhận cha bừa ả?” Gọi còn thuận miệng hơn cả gọi Châu Quốc Bang, thiếu tình cha đến mức này sao?

Diệp Lan quyết định tối nay phải về nhà nói chuyện với Diệp An Viễn, nhờ ông đề ý đến Châu Hiểu Ngữ hơn chút nữa, tránh về sau con bé lại làm ra việc còn mất mặt hơn thế này.

Ngô Đại Long cười phá lên, Trần Gia Vận, “... Thôi, cứ gọi cha chồng đi.”

Diệp Lan giống hệt như Giản Minh lúc đầu, ngây ra, “Thầy Trần không phải... chỉ có một cô con gái sao?”

Ngô Đại Long còn cười lớn hơn nữa, “Ông Trần ơi là ông Trần, cái tật đi đâu cũng nhận con dâu bừa này của ông phải sửa đi thôi.”

Có được đoạn mở đầu này, việc đàm phán tiếp theo diễn ra vô cùng thuận lợi, bữa ăn cả chủ lẫn khách đều vui vẻ, hàng người chia tay trước cửa quán ăn. Ngày hôm sau trên mạng đã có tin “Phim mới của Ngô Đại Long có ý định hợp tác với Giản Minh”, còn đính kèm bức ảnh chụp lúc bọn họ chia tay ngoài cửa quán.

Rất nhiều người hâm mộ của Giản Minh quan tâm đến phim mới của anh, đăng bài bình luận bên dưới kêu khóc đòi chân tướng nhưng cũng có không ít người ti mi nghiên cứu bức ảnh rồi để lại bình luận: Đạo diễn Ngô và thầy Trần, còn có chị Diệp anh Minh đều có mặt, thế cái cô gái kia là ai?

Người hâm mộ luôn rất quan tâm đến những người khác giới xuất hiện bên cạnh thần tượng mình.

Bên dưới có người đoán: Không lẽ là bạn gái anh Minh? Không thể nào, nhìn thân hình kia!

Trải qua quá trình chăm sóc chu đáo của Giản Thu Nhạn, gần đây Châu Hiểu Ngữ đã xứng với danh xưng “châu tròn ngọc sáng”, mặc dù không đến nỗi quá béo nhưng đứng cạnh khúc củi khô như Diệp Lan thì sự đối lập vẫn quá rõ ràng.

Còn có người thần kỳ nhìn ra: Lê nào là... anh trợ lý?

Phát hiện này có thể nói là vô cùng kinh khủng. Từ lúc bọn họ biết Giản Minh thay trợ lý mới, lại bị nội dung trên Weibo dắt mũi, thì luôn cho rằng trợ lý của Giản Minh là nam, kết quả bên người anh lại xuất hiện một cô gái. Người hâm mộ nhất thời sôi sùng sục, bắt đầu đoán xem cô gái này là ai.

Có người nóng nảy đã bắt đầu lên tiếng hỏi trên Weibo, còn có người gửi cả tin nhắn riêng. Châu Hiểu Ngữ cầm điện thoại đăng nhập Weibo của Giản Minh, vài ngàn tin nhắn và máy chục nghìn lượt tag báo đến, nhất thời khiến tay cầm điện thoại của cô giữ không nổi.

***

Châu Hiểu Ngữ đưa điện thoại đến trước mặt Giản Minh, “Ông chủ, tôi đề xuất được đôi thiết bị làm việc.” Kết quả, ngay ngày hôm đó Giản Minh đã lên mạng nâng cấp trang bị cho cô nàng, chuyển phát nhanh đưa đến tận cửa, Châu Hiểu Ngữ ký nhận, đem vào mở ra, cả laptop lẫn điện thoại đều cùng một hãng, cái hãng rõ là đắt tiền ấy.

Ông chủ hào phóng khoát tay, “Đi theo anh làm cho tốt vào!”

Được đổi điện thoại mới, Châu Hiểu Ngữ tiếp tục sự nghiệp lượn Weibo. Giản Minh ôm kịch bản chăm chú đọc, lần này không phải cười ngửa xem hoa như lần trước nữa mà tỉ mỉ nghiền ngẫm tâm lý nhân vật. Nghe nói đoàn phim của đạo diễn Ngô Đại Long trước giờ vẫn giữ vững truyền thống toàn bộ diễn viên đều đọc kịch bản. Lúc trước Giản Minh đã gặp không ít những đoàn phim chỉ làm qua loa cho có lệ, người cũng chẳng đủ mặt, còn chưa mở màn đã vội vội vàng vàng kết thúc, phần lớn đều là hai tiếng trước khi quay gặp nhau tập qua là có thể diễn được rồi. Có những lúc đã quay một tháng rồi mà rất nhiều cảnh quay đạo diễn vẫn phải dùng thể thần, đợi nhân vật chính xong việc từ nơi khác tới thì mới bắt đầu quay bổ sung các cảnh cận mặt.

Nam chính nữ chính diễn xong một bộ phim chỉ có thể khái quát trong bốn chữ: Chúng ta không thân, vậy mà vẫn phải diễn tả những cảm xúc sống chết cùng nhau.

Nhưng đạo diễn Ngô Đại Long thì không như thế, đóng phim của ông, trừ buổi gặp mặt để toàn bộ diễn viên cùng nghiên cứu và đọc kịch bản trước khi khởi quay ra, có những đoạn diễn có yêu cầu đặc biệt thậm chí còn phải bồi dưỡng từ vài tháng cho đến nửa năm trước, thật sự vào được đoàn phim rồi thì dùng mảnh lời lợi dụng thể thần chắc chắn không được.

Diệp Lan dặn dò rất kỹ, cơ hội rất khó có được, phải thể hiện cho tốt, diễn viên muốn được tham gia phim do đạo diễn Ngô hết lớp này đến khác, không được để đây là lần hợp tác duy nhất.

Giản Minh rúc trong nhà hai ngày không ra khỏi cửa để nghiền ngẫm kịch bản, Châu Hiểu Ngữ cũng dành trọn hai ngày lướt Weibo, trừ lúc phải chăm sóc ông chủ ngày ba bữa cơm ra. Cô không trả lời, chỉ im lặng đọc những lời bình luận bên dưới, ngày thứ ba mới đưa cho Giản Minh đang chuẩn bị quay quảng cáo xem.

Giản Minh đang hóa trang thay quần áo, nhận lấy điện thoại mới của cô thì cũng chỉ lướt mắt đọc qua, những ngón tay thon dài gõ một hàng chữ sau đó trả cô điện thoại, lên sàn quay quảng cáo đồ uống.

Châu Hiểu Ngữ mở Weibo, phát hiện anh gõ một câu: Đúng dzồi, trợ lý là một cô gái rất dịu dàng, mong mọi người quan tâm @Hồ Ngôn Loạn Ngữ – Nhân tiện nhớ theo dõi cô ấy nữa nhé.

... Đây chắc chắn không phải tiếng lòng anh ta.

Châu Hiểu Ngữ cúi đầu đọc Weibo, lúc ngẩng lên còn thấy anh đang chụp hình vẫn cố tranh thủ nháy mắt ra dấu với cô, cạh hản lời.

***

Một lần sóng người hâm mộ của Giản Minh tràn qua Weibo của Châu Hiểu Ngữ. Bọn họ vốn chỉ tò mò vào xem, định tìm kiếm chút manh mối vụn vặt từ Weibo của trợ lý này thôi, ai dè vừa vào đã đọc được ngay một bài dài thượt chê bới Giản Minh rồi.

Có người hỏi hà đọc xong, ghi bình luận bên dưới: Anh Minh đẹp trai là được rồi, ai cần anh ấy diễn xuất tốt chứ?

Châu Hiểu Ngữ cho rằng đây nhất định là antifan giả vờ làm fan hâm mộ, rõ ràng lời này chính là gián tiếp thừa nhận idol nhà mình diễn xuất quá kém đấy thôi? Cô âm thầm cười lớn, chụp một loạt mấy lời bình luận này lại, gửi hết sang cho Giản Minh.

Nhưng cũng có người đọc được những ngôn từ cay nghiệt không chút khách khí của cô nàng với thần tượng mình thì quyết chí tìm bằng được điểm yếu của trợ lý mới, thế mới viết được một bài cay nghiệt tương đương với bài viết ban đầu của cô nàng để trả thù cho bổ ghét. Thế là những người này kiên nhẫn lục Weibo của cô nàng, kết quả càng đọc tâm tình càng phức tạp, đến cuối cùng chỉ có thể ngửa mặt thở dài: Mắt ba tiếng đọc hết Weibo của trợ lý xong mới phát hiện ngoài việc ăn “Theo dõi” cô nàng ra thì chẳng còn đường nào khác nữa cả!

Trợ lý là một cô nàng cuồng các ông chủ, hơn nữa cũng chỉ hâm mộ các chú gà thuộc phái thực lực, các đạo diễn quá tên tuổi, viết mấy bức “thư tỏ tình” tình sâu ý nặng cho các thần tượng như fan nào tàn vậy – Đám bài bình luận phim của Châu Hiểu Ngữ bị xếp vào mục “thư tình” hết cả.

***

Cô bạn fan trung thành đó cố gắng diễn một cái “Theo dõi” của mình, nhắn tin riêng cho Châu Hiểu Ngữ: Em gái trợ lý, sao em có thể làm cái việc quay lưng phản bội với tâm nguyện bản thân như yêu thích các chú gà mà lại làm trợ lý cho thịt tươi thế này vậy? Lê nào thật ra em cũng háo sắc, bị mỹ mạo khuynh thành của anh Minh hấp dẫn?

Cô nàng ôm tia hy vọng cuối cùng, định lôi kéo trợ lý dưới trướng Giản Minh, kết quả lại nhận được lời đáp trả đầy sần sùi của Châu Hiểu Ngữ.

Hồ Ngôn Loạn Ngữ: Thông thường khi chúng ta lên đại học, muốn học ngành này nhưng lại chọn ngành khác; lúc kết hôn, yêu người này nhưng lại lấy người khác; hiện thực chẳng thẳng nổi âm no ba bữa, nhưng trái tim vẫn lưu lạc phương xa.

Fan trung thành:...

Hóa ra em gái trợ lý còn là một nữ thanh niên sâu sắc đậm chất nghệ sĩ nữa, thế này thì càng khó xuống tay rồi.

Nhìn sao cũng thấy trợ lý chẳng hợp với phong cách anh Minh chút nào, hơn nữa còn là... một cô nàng ăn mặc lối thời lệch thếch nữa chứ.

Ảnh đám phóng viên chụp được tuy không quá rõ nhưng cách ăn mặc của trợ lý quả thật chẳng ra sao, tùy tiện đứng bên cạnh anh Giản Minh khiến người khác tức lộn ruột, có xách dép cho quản lý Diệp Lan cũng chẳng có cơ.

Phụ nữ trang điểm vì người mình yêu, trợ lý này ngay cả trang điểm để đi với anh Minh còn chẳng thèm làm, đầu có giống bộ dạng có ý đồ gì với đối phương đâu?

Giản Minh quay quảng cáo đồ uống mất bốn tiếng đồng hồ, thay quần áo tẩy trang xong xuôi thì được trợ lý mập chu đáo chào đón bằng một đám ảnh chụp màn hình.

Trợ lý mập an ủi không chút thực tâm, “Anh Minh, anh nhìn xem, fan của anh đúng là yêu anh quá, ngay đến chuyện anh chẳng biết diễn xuất gì cũng rộng lượng bỏ qua luôn.”

Cô nàng quay đầu đi cười trộm, bị Giản Minh cốc cho một cái vào trán, “Còn dám chế giễu diễn xuất của ông chủ thì cứ chuẩn bị sẵn tinh thần không được nhận tiền lương đi.”

Trợ lý mập lập tức trở nên đứng đắn, cúi người trước mặt anh, “Ông chủ ông chủ tuyệt nhất! Ông chủ ông chủ tuyệt nhất!” Giống hệt cung cách các fan không nào.

Giản Minh chịu không nổi nữa, “Khen quá qua loa đại khái, không đủ toàn diện tường tận, một sao!” Nói xong bản thân đã cười haha trước.

Trợ lý mập mở điện thoại, nói đầy thiết tha, “Ông chủ, bên Weibo của tôi có nhiều câu khen ngợi rất toàn diện, bây giờ tôi chụp lại cho ông chủ luôn đây!”

“Đừng đừng, cô đừng có làm thế! Tôi đẹp thế này rồi, diễn xuất diễn xiếc gì đó vốn cũng chẳng cần thiết, cô không cần khen nữa.”

Giản Minh đã bị mấy cái ảnh hôm nay của cô chọc cười đủ rồi, hơn nữa không giống như lúc đầu bị trợ lý mập nói móc mỉa là thấy khó chịu, bây giờ anh đã rất thân thiện đối mặt với lời phê bình của cô, cười nhạo diễn xuất của anh tệ mà anh vẫn có thể bình tĩnh đón nhận.

Thật đúng là kỳ lạ, mới vài tháng trước anh còn nổi giận dưng dưng vì trợ lý mập phủ nhận diễn xuất của anh cơ mà, chưa được bao lâu anh đã có thể cùng cô nói xấu bản thân luôn rồi.

Trợ lý mập thì tiếc lắm, “Thế này phải làm sao? Anh Minh, giờ đến cả diễn xuất anh cũng không thèm để ý nữa rồi, về sau tôi phải đâm vào chỗ nào đây? Bàn về tướng mạo, anh tuấn tú xuất trần, ngay đến nữ diễn viên cũng chưa chắc đẹp được bằng; bàn nhân cách, anh lại là ông chủ chẳng chê vào đâu được, tôi rất vui lòng làm việc cho anh. Anh Minh, sao anh lại cướp hết niềm vui chọc ngoáy của tôi rồi?”

Giản Minh, “...” Tự nhiên lại chẳng đáp được câu nào.

Anh hơi mất tự nhiên, vươn tay xoa xoa đầu cún của cô nàng, “Không được khen anh Minh như thế, anh sẽ kiêu đó.” Mà kiêu một cái là muốn mua đồ ăn ngon về đút cho trợ lý mập ăn, phải nằm thao?

Châu Hiểu Ngừ lùi ra sau hai bước, trừng mắt nhìn anh, “Nếu anh sửa được cái tật xấu thích động tay động chân này đi tôi tin anh là ông chủ tốt.”

“Tôi cũng chẳng thêm làm ông chủ tốt làm gì, có được cò thì đưa cuối năm đâu.” Lúc sai chân dài đi ngang qua người trợ lý mập anh còn tranh thủ xoa đầu cô thêm cái nữa, cảm thấy thoải mái cực kỳ.

Chẳng trách nhiều người thích nuôi động vật lông lá xù xù trong nhà như thế, tâm tình không tốt thì ra vuốt lông, càng vuốt càng thấy vui.

Trợ lý mập ôm đầu đứng nguyên tại chỗ trừng mắt nhìn anh, Giản Minh lại tựa hồ chẳng chút để tâm, chân không giảm tốc độ, còn lảm bảm, “Làm việc cả ngày mệt quá, tối nay ăn canh cá xào cay hay cá áp chảo đây ta?”

Trợ lý mập chạy lon ton theo sau, nịnh nọt hiến kế, “Anh Minh anh Minh, hay ăn bò sốt cay xong gọi thêm đĩa cá áp chảo nữa, thế là được cả hai rồi?”

“Còn tráng miệng thì sao?”

“Chè nấm tuyết hạt sen thì sao? Món đó giá cả bình dân lại được nhiều, không đắt chút nào.”

Khỏe miệng Giản Minh cong lên, thật ra từ lúc bắt đầu luyện tập với Thi Khải là anh đã chẳng ăn những đồ ăn nhiều dầu mỡ hay ngọt quá nữa rồi, có điều... trợ lý mập hình như rất thích đồ cay và đồ ngọt.

“Xem biểu hiện của cô cái đã.” Anh giờ móng vuốt, trợ lý mập cảnh giác lùi ra sau, mặt mày có vẻ đấu tranh dữ dội, tới lúc nghe Giản Minh nói “Tôi thấy tối nay cũng không đói lắm, thôi giảm cân về nhà đọc kịch bản” thì mới tâm không cam tình không nguyện thò đầu sang. Giản Minh hài lòng sung sướng xoa xoa mấy cái, “Lên xe đi ăn cơm!”

Châu Hiểu Ngừ cảm thấy bị áp bức quá đáng.

Mấy hôm nay cô ở luôn tại nhà Giản Minh, vì đi lại xa quá mệt mỏi nên cứ tin tưởng tuyệt đối vào nhân phẩm ông chủ, ông chủ nằm phòng ngủ, cô nằm phòng cho khách. Cô còn phải chăm lo ngày ba bữa, tổng nhất thời gian địa điểm ông chủ ra ngoài làm việc, thật ra cũng không hề nhàn hạ, không ngờ lại còn thêm một bước: Cho ông chủ xoa đầu mua vui.

Nhưng tới lúc vào quán rồi, ăn được một miếng bò sốt cay, cô lập tức vứt hết chỗ ẩm ướt đó ra sau đầu.

Bởi vì quán ông chủ chọn vị quá chuẩn, ngon hơn nhiều so với những chỗ cô đã từng ăn, cay tê tươi ngon, một bữa tiệc thịnh soạn luôn.

Cô ăn rất vui vẻ, mỗi ăn cay trở nên đỏ hồng ửng ửng, trên trán còn xuất hiện mấy giọt mồ hôi li ti, hai má đỏ hồng, cứ một ngụm trà lạnh một miếng thịt bò cay, ăn vui quên trời.

Ngược lại, Giản Minh ngồi đối diện nhìn cô ăn vui vẻ là no bụng, tiện tay ăn mấy miếng rồi bỏ đĩa.

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa, Chào Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12

Ngô Đại Long chuẩn bị cho bộ phim mới, gấp gáp không ít diễn viên, rất nhanh sau đó đã quyết định người đóng vai thái tử, là Tiêu Chí Ý, một diễn viên trẻ hiếm hoi vừa có tài vừa có sắc.

Chiều cao Tiêu Chí Ý cũng sần sần Giản Minh, khuôn mặt hai người cũng tương tự, chẳng qua diễn xuất của anh ta rất tốt, khởi điểm cũng hơn hẳn Giản Minh, lại có nhiều cơ hội hợp tác với các nhân vật lão làng trong giới hơn, không giống Giản Minh chỉ loay quanh trong mảng phim thần tượng.

“Cái bóng của nhà vua” vốn là một tiểu thuyết trên mạng, Ngô Đại Long mua bản quyền biên kịch để chuyển thể thành phim truyền hình, bởi thể loại phim chưa chính thức khởi quay nhưng những người yêu thích bộ truyện gốc trên mạng đã vô cùng háo hức trông đợi danh sách diễn viên rồi.

Trước khi mở họp báo một ngày, Ngô Đại Long triệu tập toàn bộ diễn viên của bộ phim đến dự tiệc, ngoại trừ Tiêu Chí Ý, Giản Minh còn có mấy người Trần Gia Vận, mà khiến Châu Hiểu Ngừ vui nhất là, không ngờ Tiết Khởi cũng có trong danh sách.

Cô đã đọc kịch bản, vẫn nhớ trong đó có một người phụ nữ vai kẻ ác sắc đẹp mỹ miều nghiêng nước nghiêng thành, lập tức hiểu ngay, “Chị Tiết, lần này chị diễn... Chung Mẫn à?”

“Sao em biết?”

Châu Hiểu Ngừ rất thành tâm khen ngợi cô nàng, “Chị Tiết, chị diễn vai ác xem ra sắp đi sâu vào lòng khán giả rồi! Đã dọa anh đẹp trai cấm trại trước cửa nhà chạy mất dép chưa?”

Tiết Khởi hất mái tóc dài, quynh rũ mẽ người, “Xem như chị đây nuôi chó hoang là được rồi.” Càng đuổi càng li ra không đi, cô cũng không định xông ngay vào nắm mồ hôn nhân, nam nữ trưởng thành cả rồi, cần gì phải câu nệ kết quả ra sao?

Châu Hiểu Ngừ nghe mà mắt tròn tròn mồm há hốc, đánh giá Tiết Khởi từ đầu đến chân, cuối cùng rút ra kết luận, “Chị Tiết thần công đại thành rồi!” Lúc trước còn có chút lo lắng bất an, nhiều ngày không gặp mà đối phương đã phá bỏ quan niệm cũ, sắp niết bản trùng sinh luôn rồi!

Tiết Khởi vui mừng phấn khởi lắm, năm hết Tết đến ra ngoài quay phim không ngờ lại gặp người quen, ghé đầu rì rầm to nhỏ với Châu Hiểu Ngừ, đợi đến khi Tiêu Chí Ý đi ngang qua mới lên lên chỉ cho cô xem, “Nhìn thấy chưa nhìn thấy chưa? Không kém ông chủ nhà em chút nào! Em nói xem lúc trước mắt chị có phải bị quáng gà rồi không mà cứ bám riết trên cái cảnh cong veo của anh Minh. Cũng may nhờ có Thi Khải nên chị mới biết trên đời này diện tích rừng cây vẫn lớn lắm.”

Trông dáng vẻ lúc nào cũng sẵn sàng ngoại tình của Tiết Khởi khiến Châu Hiểu Ngừ âm thầm lau hộ Thi Khải một lượt mồ hôi lạnh, quay đầu liếc lên lút dùng điện thoại của Giản Minh gửi cho anh ta một hàng biểu tượng người mọc sùng, hy vọng có thể cảnh cáo trước.

Giản Minh tiếp rượu với các diễn viên khác, toàn bộ đồ đoàn đều do Châu Hiểu Ngừ giữ cả, một lúc sau cô đã thấy Thi Khải nhún lại, giọng điệu lộ rõ vẻ đắc ý: Anh Minh đừng đùa nữa, anh muốn cho tôi mọc sùng cũng không dễ thế đâu, Tiết Khởi nhà tôi chẳng thèm liếc đến anh từ lâu rồi!

Châu Hiểu Ngừ âm thầm xóa tin nhắn, quyết định im lặng ngồi ngoài xem kịch vui.

Hai người ngồi nói chuyện sau cây giả trang trí trong đại sảnh, lần này nhà đầu tư rất hào phóng, bao trọn toàn bộ, ngay đến bảo vệ ngoài cửa cũng dày đặc, chỉ sợ để lọt phóng viên. Kết quả ngồi chưa đến một tiếng Tiêu Chí Ý đã lượn qua ba lượt, lúc đi ngang qua chỗ bọn họ còn che miệng ngập rất to, có vẻ rất uể oải, không chút hứng thú.

Tiết Khởi nhỏ giọng đoán mò, “Tiểu Ngừ em nói thử xem, Tiêu Chí Ý đã mấy ngày không ngủ rồi? Hay sinh hoạt về đêm quá phong phú?”

Châu Hiểu Ngừ uyển chuyển đáp lời, “Chuyện giới giải trí bọn chị em không hiểu gì đâu.”

“Bớt hộ cái! Chị thấy Weibo em đã kiếm thêm không ít fan của anh Minh, ngay đến ăn ké kiếm tí danh còn học được rồi còn giả bộ!”

Châu Hiểu Ngừ, “... Chuyện này mà chị cũng nhận ra hả?” Thật sự cũng không trách cô được. Sau khi Giản Minh tag cô vào thì lượng người theo dõi Weibo của cô tăng vọt, đồng thời tỉ lệ antifan cũng thuận theo đó mà tăng. Vì cái bài viết công kích Giản Minh quá rõ ràng kia, cô bị một bộ phận fan trung thành của anh mắng như tát nước, nói cô là cái loại ăn cháo đá bát điển hình.

Cô cũng chẳng biện minh gì cho bản thân, nhưng những người theo dõi cô từ đầu và những fan của Giản Minh nhảy sang đều hiện thân hết cả, thế là Weibo Châu Hiểu Ngừ ngập mùi thuốc súng, đôi bên chửi bới rất tận lực.

***

Bữa tiệc tối đó rất muộn mới kết thúc, Giản Minh đã lẳng lẳng sáu bảy phần, ngoác mồm gào, “Trợ lý mập... Châu Tiểu Đào...” gọi luôn cả ngoại hiệu của cô.

Châu Hiểu Ngừ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn con ma men, “Ha ha, hóa ra bình thường anh vẫn âm thầm gọi tôi như thế hả?”

Lực chống cự của ma men vô cùng yếu ớt, cười hi hi nói thật lòng, “Mập mập ôm rất thoải mái...” Được lắm, cô lại đã thành mập mập rồi.

Châu Hiểu Ngừ thật muốn quăng anh ta vào thùng rác.

Tiết Khởi gọi xe giúp cô, còn phụ cô đỡ ma men lên xe rồi mới ghé qua hỏi nhỏ, “Hai người... từng ôm rồi?” Nhìn không ra nha, hóa ra Giản Minh thích dạng người béo mập.

Châu Hiểu Ngừ, “... Uống say từng đi đâu có tính là ôm không?” Đứng hòng cô chịu thừa nhận chuyện bị Giản Minh chọc ghẹo nhá!

Họp báo diễn ra vào mười giờ sáng hôm sau, Châu Hiểu Ngừ khó khăn lắm mới đưa được con ma men lên giường, cời gậy tuột tất, còn đặt một cốc nước lên đầu giường xong xuôi thì cũng đã là hai giờ sáng, tới lúc này mới được về phòng rửa ráy đi ngủ. Ai ngờ mới bảy giờ sáng điện thoại của Giản Minh trong túi cô đã reo vang.

Châu Hiểu Ngừ vô đầu rút điện thoại ra, vừa nhìn thấy người gọi đến là Ngô Đại Long thì tỉnh cả ngủ. Mới sớm tỉnh mơ đã gọi qua thì nhất định là có việc. Cô bỏ ngay dậy gõ cửa phòng Giản Minh, người kia vẫn còn đang trong trạng thái ma men, nhất thời chưa kịp tỉnh ngay lại, cô đành phải nhận điện thoại trước, “Đạo diễn Ngô, thật ngại quá, tôi đang gọi anh Minh dậy đây, tới qua anh ấy uống hơi nhiều nên vẫn... chưa tỉnh hẳn. Trong vòng năm phút nữa tôi nhất định sẽ gọi anh ấy dậy!”

Giọng Ngô Đại Long cũng khàn khàn bất thường, “Cô bảo cậu ấy đọc tin lúc năm giờ sáng xong hẵng gọi lại cho tôi.”

Châu Hiểu Ngừ đập máy xong vội vàng mở mạng, chẳng cần tìm thì tin tức đã hiện ngay lên trên màn hình thông báo của trình duyệt: Sáng nay diễn viên họ Tiêu nào đó hút thuốc phiện tại nhà bị bắt quả tang.

Chẳng trách mới bảy giờ sáng Ngô Đại Long đã gọi điện đến, họp báo khởi quay sáng nay sẽ công bố danh sách diễn viên, kết quả... nam chính thứ nhất Tiêu Chí Ý lại bị bắt vì hút thuốc phiện, thật đúng là quả đen đủi.

Châu Hiểu Ngừ đẩy cửa vào phòng Giản Minh, đứng đầu giường gọi mấy tiếng “anh Minh” nhưng ông chủ vẫn ngủ say như chết, cả người chẳng thèm động cựa. Cô bèn dồn khí đan điền, há miệng hét to, “Anh Minh, cháy nhà rồi, mau chạy...”

Giản Minh ngồi bật dậy, chân mắt đã rơi thẳng xuống giường, “Ừ” một tiếng xong là ôm chân kêu đau, rớt cuộc cũng tỉnh hẳn.

Đầu tóc như ổ gà, anh trông đôi mắt vẫn còn đỏ sau khi say rượu trông như muốn ăn thịt người, “Châu Hiểu Ngừ...”

Châu Hiểu Ngừ lập tức giờ điện thoại sang, “Đạo diễn Ngô gọi tới, bảo anh xem tin tức xong thì gọi lại cho ông.” Trên màn hình là trang web đăng tải sự việc Tiêu Chí Ý.

Cảm giác ngà ngà của Giản Minh biến mất hẳn, vừa đọc vừa nhủ mày, “Thế buổi họp báo hôm nay phải làm sao?”

Anh ôm chân ngồi bệt dưới thảm, gọi lại cho Ngô Đại Long, đối phương rõ ràng đang đợi tin anh, chuông vừa kêu là đã nhận điện ngay, “Giản Minh, cậu đã đọc tin chưa?”

“Đạo diễn Ngô, chuyện thế nào vậy? Tôi đọc tin rồi nhưng có chắc chắn là Tiêu Chí Ý không?”

Đêm hôm trước Ngô Đại Long gần như thức trắng, Tiệc rượu kéo dài đến quá nửa đêm, vừa đặt lưng xuống giường không bao lâu đã được bạn gọi điện thoại thông báo sự việc của Tiêu Chí Ý, một tiếng sau thì tin tức đã đăng tải khắp nơi.

Ông bàn bạc với cả phó đạo diễn và bên đầu tư, rớt cuộc cũng tìm được một phương pháp, “Tôi đã nhờ người xác nhận, Tiêu Chí Ý chắc chắn không tham gia được bộ phim này nữa, e là sự nghiệp diễn viên của cậu ta cũng chẳng còn. Nhưng trong buổi họp báo mà không thấy nam diễn viên chính thì nhất định sẽ khiến bên ngoài tò mò đồn đãi. Tôi đã bàn với nhà đầu tư, quyết định để cậu một mình đóng hai vai, cậu thấy thế nào?”

Tin Tiêu Chí Ý bị bắt vì hút thuốc phiện được cập nhật liên tục, ban đầu mới chỉ là “Tiêu XX”, hai tiếng sau đã đầy đủ tên tuổi, sau đó là công khai chi tiết quá trình bị bắt quả tang và bắt giữ, cùng với tên tuổi những người có mặt ở đó.

Người nổi tiếng dùng thuốc phiện cũng chẳng phải đề tài mới mẻ gì, cứ mấy năm lại có đôi ba vụ, Tiêu Chí Ý không phải người đầu tiên và chắc chắn cũng chẳng phải người cuối cùng, nhưng đối với bộ phim “Cái bóng của nhà vua” mà nói thì thời điểm sự việc này diễn ra lại quá không thích hợp.

Bên ngoài đang truyền tin Tiêu Chí Ý là nam chính thứ nhất, fan hâm mộ của anh ta cũng lên mạng tung hô, khen đạo diễn Ngô Đại Long có mắt nhìn người, chọn đúng thần tượng nhà bọn họ đóng vai thái tử. Sau khi tin hút thuốc phiện đăng đàn, toàn bộ giới giải trí đều tập trung chú ý vào cuộc họp báo khởi quay. Người hâm mộ của Tiêu Chí Ý cũng ồn ào lên tiếng trong Weibo của anh ta, không tin được đây là sự thật, mong anh nhanh chóng xuất hiện chứng minh mình trong sạch, còn nói sẽ đợi anh ta xuất hiện trong họp báo “Cái bóng của nhà vua”.

Chín giờ mười lăm phút, toàn bộ nhân viên đoàn làm phim “Cái bóng của nhà vua” lần lượt đến hội trường, trước cửa dày đặc phóng viên, mỗi lần có diễn viên nào xuất hiện đều tạo nên một làn sóng tiếng click máy ảnh. Đặc biệt là khi đạo diễn Ngô Đại Long xuất hiện, gần như bị đoàn người đen đặc tràn qua chắn đến độ muốn tiến nữa bước cũng khó khăn.

Rất nhiều phóng viên đã chẳng đợi được đến lúc họp báo chính thức, chặn lấy Ngô Đại Long hỏi ngay, “Đạo diễn Ngô, bên ngoài đồn Tiêu Chí Ý đảm nhận vai quan trọng trong bộ phim mới lần này của ông, xin hỏi hôm nay liệu anh ấy có xuất hiện không?”

“Đạo diễn Ngô, ông đã đọc tin tức ngày hôm nay chưa? Đối với tin về Tiêu Chí Ý, ông có suy nghĩ gì?”

“...”

Lúc Giản Minh xuống xe, Ngô Đại Long vẫn đang bị đám phóng viên chặn ở ngoài cửa, anh đi lên trước đỡ lấy Ngô Đại Long, “Mọi người tiếp tục chặn đường đạo diễn Ngô thì sẽ lỡ giờ họp báo mất. Nếu mọi người muốn hỏi đạo diễn Ngô thì lát nữa vào trong kia sẽ có cơ hội hỏi, cần gì phải gấp rút như thế này.”

***

Mười giờ đúng, toàn bộ nhân viên đoàn làm phim “Cái bóng của nhà vua” đến đủ, họp báo công bố danh sách diễn viên chính thức bắt đầu.

Từ sau khi tin tức về Tiêu Chí Ý đăng lên là phóng viên đã ra quân rầm rộ rồi, phóng viên của các cơ quan báo chí, truyền thông mạng, truyền hình, phát thanh... đều cứ từng tốp người, có người đóng chốt ngay cửa nhà Ngô Đại Long, có người đóng quân trước cửa bên đầu tư, chỉ mong mình lấy được tư liệu đầu tiên mà thôi.

Ngô Đại Long rất lạnh lợi, nhận được thông tin sớm hơn một bước bên lập tức rời nhà ra ngoài thuê phòng khách sạn, lại liên hệ ngay với những người khác để bàn bạc cách giải quyết. Sau khi tin tức lan truyền khắp nơi, thì dưới vẻ ngoài tĩnh lặng như mặt nước là sự chuẩn bị đầy đủ sẵn sàng.

Không cần biết bình thường Tiêu Chí Ý đắc tội người nào, hay không biết giữ mình để bại lộ việc hút thuốc phiện, thì Ngô Đại Long đều không cho phép chuyện này ảnh hưởng đến tác phẩm mới của ông. Ông là người rất thận trọng, đối với tác phẩm cũng thế mà với người khác cũng vậy, đây mới là danh tiếng thật sự sau những tác phẩm nổi tiếng của ông trong giới phim truyền hình.

Phóng viên đã sốt ruột lắm rồi, đợi người dẫn chương trình tuyên bố họp báo chính thức bắt đầu xong là lập tức lên tiếng hỏi, “Xin hỏi đạo diễn Ngô, nghe nói nam diễn viên trong bộ phim lần này của ông là Tiêu Chí Ý, sao hôm nay không thấy anh ấy xuất hiện?”

Ngô Đại Long nhìn người đặt câu hỏi, thấy một khuôn mặt là liền đáp, “Anh cũng nói là ‘nghe nói’ rồi, trước khi quyết định chính thức thì việc đạo diễn và diễn viên tiếp xúc với nhau cũng là điều bình thường. Muốn quyết định diễn viên cho một bộ phim, ngoài việc diễn viên đó phù hợp với nhân vật, còn phải xem lịch trình trước mắt của đối phương có còn chỗ trống không. Có lẽ tin đồn sai lệch rồi, diễn viên chính của bộ phim lần này chỉ có một mình Giản Minh, không có hai nam diễn viên chính.”

Lời vừa nói ra, toàn hội trường xôn xao.

Mức độ nổi tiếng của bộ truyện “Cái bóng của nhà vua” cũng tương đối cao, chỉ tìm kiếm một vòng trên mạng là biết được nội dung, rõ ràng trong truyện có hai nam chính, thậm chí còn có người gọi đây là phim “thiếu nữ”, còn chưa khởi quay đã có nguyên một đội ngũ người hâm mộ truyện trèo lên thuyền thái tử và thể thân, việc bán hint thế này đã trở thành xu hướng toàn dân rồi, đất diễn của nữ chính và nữ phụ mới là chẳng có này.

Ngô Đại Long trả lời xong lập tức có phóng viên hỏi, “Đạo diễn Ngô, nam diễn viên chính chỉ có một, lẽ nào định giảm bớt các phân đoạn của thái tử? Có phải vì tin hôm nay về Tiêu Chí Ý không?”

Tổ chế tác “Cái bóng của nhà vua” phản ứng rất nhanh, trên mạng vừa đăng tin về Tiêu Chí Ý, bọn họ đã lập tức giảm bớt các phân cảnh của nam chính thứ nhất, cũng khiến người ta phải suy nghĩ.

“Tiêu Chí Ý có tin gì? Tôi qua tôi bận chuẩn bị họp báo, không đọc tin tức.” Ngô Đại Long nhẹ nhàng tránh qua, hỏi ngược lại đối phương.

Không đợi phóng viên tiếp tục đặt câu hỏi, biên kịch của bộ phim, cũng đồng thời là tác giả Ca Ninh của bộ truyện nguyên tác lên tiếng, “Thật ra tiểu thuyết muốn lên sóng, việc khó khăn nhất là giải quyết vấn đề tình tiết bị kéo dài, kịch tính không đủ. Để gia tăng kịch tính cho bộ phim, từ lúc bắt đầu chọn diễn viên tôi và đạo diễn Ngô đã bàn với nhau liệu có nên cho một người đóng hai vai hay không. Trải qua gần hai tháng bàn luận, chứng thực các nơi mới cảm thấy làm như thế là tốt nhất, đến lúc đó nhất định sẽ đem đến cho người xem một

cái nhìn hoàn toàn khác biệt.”

Thần là quần chúng gặm hạt dưa xem kịch vui, Châu Hiểu Ngừ không khỏi âm thầm cảm thán khả năng nói dối không cần chuẩn bị trước của Ca Ninh. Rõ ràng sáng sớm hôm nay đạo diễn Ngô vẫn còn đang rối rít như cháy nhà gọi điện nhờ ông chủ cô cứu nguy, qua miệng Ca Ninh đã trở thành kết quả bàn bạc cân nhắc cẩn thận suốt hai tháng trời.

Tiêu Chí Ý mà xem được buổi họp báo lần này không biết sẽ có cảm giác gì.

Đám phóng viên thấy không cạy được miệng Ngô Đại Long và Ca Ninh, cũng chẳng đào thêm được tin tức gì có giá trị vì sau khi sự việc của Tiêu Chí Ý bị phanh phui, đoàn phim đã xóa hết các mối liên quan với anh ta rồi. Có người vẫn không cam tâm, bèn chọc mũi giáo về phía Giản Minh.

“Xin hỏi anh Giản Minh, sau khi sự việc Tiêu Chí Ý bị phanh phui, trên mạng có lời đồn chuyện này liên quan đến anh, anh có thể giải thích chuyện này được không?”

Châu Hiểu Ngừ nhìn ông chủ bị vòng trong vòng ngoài phóng viên che kín phía xa, âm thầm lau mồ hôi lạnh.

Thật ra chuyện này là tin từ diễn đàn chính thức của hội người hâm mộ Tiêu Chí Ý truyền ra, còn có người đăng lên Weibo, ám chỉ diễn viên nào đó sợ diễn xuất của mình chẳng bằng người, bị Tiêu Chí Ý đẩy lên đầu sóng ngọn gió nên mới ác ý báo tin để hãm hại đối phương. Chuyện thực hư thế nào mọi người tự hiểu, cho dù Tiêu Chí Ý có bị giam thi đọa sau khi điều tra ra chân tướng rồi anh ta cũng nhất định sẽ trở lại trước mặt người xem, người hâm mộ nhất định vẫn đứng chỗ cũ đọi anh ta.

Trong sảnh, câu hỏi sắc sảo của nữ phóng viên đưa ra khiến toàn trường im lặng, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào người Giản Minh. Hôm nay anh mặc bộ vest màu lam đậm, áo sơ mi trắng, nhận được câu hỏi khó nghe như thế cũng chẳng nhủu mày, dùng nụ cười luyện được sau bao nhiêu năm đóng phim thần tượng hồi đáp nữ phóng viên kia, “Diễn xuất của tôi không bằng Tiêu Chí Ý, chuyện này ai cũng rõ cả, cho dù không nằm trong cùng một đoàn phim thì tin rằng mọi người cũng đã biết. Những tiền bối có diễn xuất tốt trong giới giải trí nhiều không kể xiết, kể như cùng một đoàn làm phim này, diễn xuất của thầy Trần Gia Vận chắc chắn cũng không kém Tiêu Chí Ý, không biết cô có đồng ý với quan điểm của tôi không?”

Nữ phóng viên kia vốn cũng là fan của Tiêu Chí Ý, đã đưa ra câu hỏi này thì cô thế thấy bản thân cô nàng vẫn giữ thái độ hoài nghi với việc Tiêu Chí Ý hút thuốc phiện. Nhưng những lời Giản Minh nói lại hoàn toàn không có chỗ nào có thể phản bác được cả.

Điểm khác biệt nhất giữa đạo diễn Ngô Đại Long và các đạo diễn phim thần tượng lúc trước Giản Minh từng hợp tác là, phim thần tượng từ đầu đến cuối chỉ tập trung vào tình yêu nam nữ chính, nhưng tác phẩm của đạo diễn Ngô Đại Long thì ngay cả nhân vật phụ cũng có điểm đặc sắc hấp dẫn riêng, hoàn toàn không thua kém nhân vật chính. Nhờ tình tiết và diễn xuất của các nhân vật phụ mà sau khi mỗi tác phẩm được công chiếu còn có khán giả viết fanfic về các nhân vật phụ nữa kia.

Lần này Trần Gia Vận đóng vai cha ruột của thái tử và thế thân – ông hoàng để phóng túng.

Diễn xuất của ông tuyệt đối không có gì phải bàn cãi, còn được đặt biệt danh là “xương sống của bộ phim”. Diễn xuất của Tiêu Chí Ý cũng được khen ngợi không ít, so với một diễn viên chỉ được mã ngoài chuyên đóng phim thần tượng như Giản Minh thì hơn hẳn, nhưng so sánh với Trần Gia Vận thì vẫn chẳng đáng vào đâu.

Bia đỡ đạn Giản Minh đưa ra quá mạnh, khiến đám phóng viên dưới hội trường không khỏi âm thầm khen ngợi sự nhanh trí của anh chàng. Giản Minh đóng phim thần tượng được khen quen rồi, bây giờ tham gia vào đoàn phim của Ngô Đại Long, không ngờ lại khiêm tốn như thế, đúng là bất ngờ ngoài dự đoán!

Câu hỏi của nữ phóng viên kia rõ ràng là ác ý, nhưng nếu căn cứ theo suy đoán của cô nàng vì không muốn vai bản thân bị lu mờ nên Giản Minh mới ám hại diễn viên cùng đoàn, vậy chẳng phải người đầu tiên anh ta nên xuống tay là Trần Gia Vận hay sao?

Giản Minh lại bồi thêm một câu, “Thật ra tôi cũng rất muốn thử cảm giác được chọn diễn viên xem như thế nào, đáng tiếc đạo diễn Ngô không cho cơ hội. Nếu để tôi chọn diễn viên, nói không chừng bộ phim này của đạo diễn Ngô đi tong mất.”

Cả hội trường vang vọng tiếng cười, không khí căng thẳng vừa rồi tan ra như tuyết dưới nắng.

Sau đoạn mở đầu này, không khí của buổi họp báo sau đó nhẹ nhàng thoải mái hẳn, rất nhiều phóng viên ôm trong lòng hy vọng đào được tư liệu mới đều đã từ bỏ việc tìm mối liên hệ giữa đoàn phim “Cái bóng của nhà vua” và Tiêu Chí Ý với nhau, bắt đầu chuyên tâm chú ý đến bộ phim mới của đạo diễn Ngô Đại Long.

Ngô Đại Long là đạo diễn hạng A, có tên tuổi trong giới phim truyền hình đã nhiều năm nay, chưa từng quay bộ phim nào tệ hại dưới trình độ bản thân, lần này lại chọn Giản Minh đảm nhận vai chính, quả thật là quá bất ngờ.

Không ít phóng viên hiếu kỳ về việc này, còn hỏi ông, “Xin hỏi đạo diễn Ngô, lý do nào khiến ông chọn Giản Minh đóng vai chính bộ phim sắp tới của mình?”

Ngô Đại Long im lặng một hồi, Giản Minh mặt mày nghiêm túc đáp, “Đề tôi trả lời, câu này tôi biết!” Đến lúc tất cả mọi người đều tập trung vào mình rồi, anh mới ôm ngực đầy đau khổ, “Bởi vì diễn xuất của tôi tệ đến độ đạo diễn Ngô chịu không nổi nữa, để cứu giúp những người xem bị tôi làm hại, ông đã quyết định đích thân đào tạo diễn xuất cho tôi!”

Châu Hiểu Ngừ: Ông chủ, anh có cần tự đim hàng mình hào hứng thế không?!

Cô cứ cảm thấy, rõ ràng là buổi họp báo rất nghiêm túc, sau khi bị Giản Minh làm trò xong đã trở thành tiết mục giải trí tổng hợp luôn rồi.

Đoàn làm phim, từ đạo diễn đến các diễn viên khác đều không nhịn được mà bật cười thành tiếng, đám phóng viên lại càng không phải nói, có người cười đến độ không cảm chắc nổi máy ảnh. Mấy phóng viên mang theo chân máy âm thầm cảm thấy may mà hôm nay mình ra khỏi cửa biết nhìn xa trông rộng, vác theo phụ kiện đi nên tránh được cảnh chụp ra mấy bức ảnh mờ tịt vì rung tay.

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa*, *Chào Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Buổi họp báo đầy nguy cơ qua đi, rất nhiều phóng viên lần đầu tiên phát hiện Giản Minh còn có khả năng tự đim hàng bản thân. Sau khi họp báo kết thúc, Trần Gia Vận đã nhập ngay vào vai diễn, vỗ vai anh chàng khích lệ, “Nhì từ làm cho tốt, phụ hoàng trông cậy vào con đấy!”

Ngô Đại Long cười to, “Ông Trần, ông lại kiếm thêm được đứa con trai nữa rồi.” Người ta suu tập cũng toàn suu tập người đẹp hay bạn trai, ông bạn này lại chơi trội, thích suu tập con trai.

Đội hai người thích nói đùa này sang chào hỏi bên đầu tư, Giản Minh mới nói nhỏ với trợ lý mập, “Con dâu thầy Trần, bây giờ tôi cũng là con trai của cha cô rồi nhé.”

Châu Hiểu Ngừ, “Khụ, khụ, xin hãy gọi tôi là chị dâu! Không cần cảm ơn!” Mới không cẩn thận chút đã leo lên thành thông gia rồi.

Giản Minh, “...”

***

Tin tức ngày hôm đó đăng lên rồi, nội dung rất rõ ràng hòa nhã, hoàn toàn không nhắc đến Tiêu Chí Ý, ngược lại vô cùng khen ngợi khiếu hài hước tự dìm hàng bản thân của Giản Minh, cuối cùng còn thể hiện thái độ mong đợi bộ phim mới của Ngô Đại Long sẽ thành công rầm rộ. Sự việc này rốt cuộc cũng hạ màn viên mãn.

Cùng lúc này, tin tức về việc Tiêu Chí Ý bị bắt tại nhà vì hút thuốc phiện cũng lên top tìm kiếm, phía cảnh sát bắt đầu công khai các chi tiết trong quá trình bắt giữ khiến Weibo anh ta chìm trong tiếng khóc than của người hâm mộ. Có fan thất vọng, đổi từ fan thành anti-fan. Có những người vẫn không chịu quay đầu, bắt đầu cố gắng tẩy trắng, những lời kiểu “Lúc trẻ ai mà chưa từng phạm lỗi, chúng tôi yêu anh ấy, sẽ tha thứ cho anh ấy, hy vọng anh ấy quay trở lại” gì đó bắt đầu lan tràn trên mạng.

Nhưng phần lớn những người ngồi ngoài căn hướng dương hóng chuyện thì lên án mạnh mẽ hành vi không nã này, thậm chí còn bắt đầu chia sẻ lại các tin cảnh sát hy sinh khi truy bắt người nghiện, lên viết bình luận trên Weibo Tiêu Chí Ý: Hút thuốc một lần, cả đời đừng hy vọng!

Đều là người nổi tiếng, sự việc này cũng khiến Giản Minh bị đề ý hơn trước, Weibo anh chàng một đồng lời than thở xót xa, còn có người hâm mộ chạy sang tận Weibo của Châu Hiểu Ngừ dặn dò cô nàng phải chăm sóc anh Minh cho tử tế.

Châu Hiểu Ngừ cực kỳ không thích biến Weibo của mình thành Weibo của trợ lý Giản Minh, thế là đành đăng nhập Weibo Giản Minh, đăng một tấm hình chụp lúc anh đang luyện tập, lưng đầy mồ hôi, trong đó còn thuận tiện tặng kèm hình của huấn luyện viên cá nhân mới về làm việc lại – Thi Khải, lời nhắn: Yêu cuộc sống, yêu vận động, chuẩn bị cho phim mới!

Ảnh vừa đăng lên là như miếng thịt rơi vào giữa bầy sói, họ nhao nhao khóc lóc lẫn lộn liếm màn hình gọi chồng yêu liên tục.

Sau khi về nhà, Giản Minh cũng cho Thi Khải nghỉ phép, đến khi tới Bắc Kinh mới gọi đối phương quay lại, có điều so với thái độ buồn lòng nhụt chí khi trước thì bây giờ anh ta hứng khởi phơi phới vô cùng.

Mấy ngày sau buổi họp báo, Giản Minh lại bắt đầu bận như chong chóng, phải hoàn thành hết các công việc đã lên kế hoạch trước khi đến khu Hoàn Kiếm quay phim. Tham gia tiết mục giải trí, quay quảng cáo, tham gia phỏng vấn, ngoài ra còn phối hợp với công tác quảng bá phim “Đồng hành cùng anh”, ngày nào cũng bận đến độ chỉ nghỉ được khoảng bốn, năm tiếng. Trợ lý mập đi theo anh cũng chẳng được nghỉ ngơi gì, chưa đến nửa tháng mà cằm đã nhọn hần ra.

Giản Minh, “... Tốc độ giảm cân của cô nhanh quá đáng rồi đấy?” Sao lại có người thể chất cứ như bóng bay, phồng lên xẹp xuống, tốc độ giảm thịt còn nhanh hơn mọc ra vậy?

***

Châu Hiểu Ngừ gật gù, chỉ hận không được lập tức tiếp xúc thân mật với giường yêu của mình, khổ nỗi bọn họ vừa ra khỏi đài truyền hình đã nhận được điện thoại của Ngô Đại Long, thông báo tối nay có bữa com với phía đối tác. Giản Minh là nhân vật chính, không thể vắng mặt được.

“Anh Minh, hay tối nay tôi xin nghỉ? Buồn ngủ lắm rồi!”

Giản Minh nhân cơ hội cô nàng buồn ngủ đầu óc lơ mơ vươn tay xoa đầu mấy cái, “Ông chủ còn không nghỉ thì cô nghỉ cái gì. Hôm nay nhà đầu tư mời khách, quy mô hẳn không phải bình thường, cô đi cùng tôi kiểm bữa com miễn phí đi.”

Châu Hiểu Ngừ không biết là gần đây bị anh đánh úp quen rồi hay do mệt quá chẳng biết gì, đến trường mất cũng lười, nhỏ giọng bảo, “Anh Minh, đi tôi đến, xin nghỉ!”

Giản Minh cũng chẳng chút khách khí vạch trần ngay, “Nửa tháng đi cả tôi ba lần rồi, họ hàng nhà cô cũng bận rộn ghê nhỉ?”

Bọn họ ngồi trong xe của công ty, lái xe cũng là do công ty điều đến, theo Giản Minh đã nửa tháng rồi, lúc này đang ôm bánh lái, suýt nữa thì cười ra tiếng. Lái xe phát hiện quan hệ giữa Giản Minh và trợ lý rất hòa hợp, quả không hổ là em họ Diệp Lan, chẳng khách khí với Giản Minh chút nào.

Châu Hiểu Ngừ bị Giản Minh tha đi dự bữa com với nhà đầu tư, vừa vào phòng riêng cô đã dừng khựng lại. Giản Minh phát hiện ra ngay, quay đầu hỏi đầy khó hiểu, “Sao thế?”

Ngô Đại Long và Trần Gia Vận cũng nhìn thấy bọn họ vào, lên tiếng gọi sang, “Giản Minh, Tiểu Ngừ, giới thiệu với hai người, vị này là tổng giám đốc Phương của Trường Hinh, là đại diện phía đầu tư lần này, về sau sẽ còn hợp tác nhiều.”

Phương Lược là một người đàn ông cỡ ba lăm, ba sáu tuổi, mặt mũi thanh tú, nho nhã, bắt tay Giản Minh xong mới nhẹ giọng nói, “Tiểu Ngừ, em gầy đi rồi.”

Chỉ một câu này thôi nhưng Giản Minh nhận ra ngay, đây chính là chủ nhân của giọng nói anh nghe được lúc đang trốn sau rèm trong bữa tiệc lần trước.

Vì ấn tượng quá mạnh nên mặc dù không nhìn thấy người thật nhưng giọng nói này thì anh lại nhớ rất rõ.

Giản Minh vội quay đầu nhìn Châu Hiểu Ngừ, quả nhiên thấy thái độ cô nàng khách sáo hẳn, trả lời rất xa cách, “Tổng giám đốc Phương khách khí rồi, tôi không biết ngài đã chuyển sang Trường Hinh.”

Ngô Đại Long kinh ngạc, “Tổng giám đốc Phương quen Tiểu Ngừ à?”

Từ lúc Châu Hiểu Ngừ bước vào cửa, ánh mắt Phương Lược chưa từng rời khỏi gương mặt cô, “Tiểu Ngừ là vợ sắp cưới của tôi.”

Lời hán như bom nổ, cũng may trước nay đạo diễn Ngô Đại Long tiếp xúc với các nhà đầu tư đều là đôi bên cùng có lợi, tài hoa của ông đủ để quyết định phần lớn, không cần nhân nhượng cả nể với phía đầu tư, chứ nếu là người khác hay nịnh nọt nhà đầu tư thì chắc phải vui mừng vì mối nhân duyên này lắm.

“Tổng giám đốc Phương...” Châu Hiểu Ngừ vừa định mở miệng phủ nhận, Phương Lược đã nắm ngay lấy cổ tay cô, cắt ngang, “Xin lỗi đạo diễn Ngô, tôi muốn nói riêng với Tiểu Ngừ mấy câu, sẽ quay lại ngay.”

Châu Hiểu Ngừ im lặng bị hấn kéo đi rồi, Tiết Khởi từ xa quan sát hết cả quá trình, ghé lại gần Giản Minh hóng chuyện, “Anh Minh, Tiểu Ngừ có cả vị hôn phu, thật đúng là tin nóng hổi!” Hơn nữa còn là đại diện phía đầu tư, nếu không phải Châu Hiểu Ngừ bị tổng giám đốc Phương kia kéo đi thì chắc chắn đã bị cô đẩy kéo sang bên thăm vấn rồi.

Giản Minh vốn mang tâm tình vui vẻ đến ăn bữa com, nhưng sau khi Châu Hiểu Ngừ bị Phương Lược kéo đi thì bắt đầu có chút bức bối, cũng không biết ai chọn cái nhà hàng này nữa,

đèn treo quá lớn, cảm giác có thể rơi xuống bất cứ lúc nào vậy. Anh buồn bực còi nút áo sơ mi, uống nửa cốc trà nóng rồi vẫn thấy khó chịu, lại gọi phục vụ vào rót đồ uống lạnh.

Uống được nửa cốc rồi, ngay đến Tiết Khởi cũng nhận thấy anh bất thường, lại liên hệ đến việc anh ngóng ra cửa suốt, nhất thời tròn tròn mắt, nhỏ giọng dò hỏi, “Anh Minh, không phải anh... thích Tiểu Ngừ rồi đó chứ?”

Giản Minh nuốt nửa thìa sặc nước, “Cô nói lung tung cái gì đó?”

Đến đây thì Tiết Khởi càng chắc chắn hơn, “Nếu không phải thích con bé thì anh sốt ruột thế làm gì?”

Giản Minh biện hộ, “Cô ngọc Châu Hiểu Ngừ đó đến từ chối người khác cũng chẳng biết đường, lỡ bị lừa mất thì sao?” Anh đưa cô về nhà, Giản Thu Nhận đưa ra bao nhiêu ý kiến rõ ràng vượt quá phạm vi chịu đựng, thế mà cô nàng còn ngại chẳng dám từ chối lấy một tiếng.

Rõ ràng trước mặt anh Châu Tiểu Đào chọc ngoáy mà mai không tiếc lời, trước mặt Giản Thu Nhận lại ngoan ngoãn như con cừu nhỏ. Tên tổng giám đốc Phương kia nhìn đã thấy chẳng phải người tốt, đàn ông trung niên rồi còn lăng nhăng với gái trẻ, thoáng cái là khiến cô ta choáng váng đầu óc không phân biệt được gì ngay.

Tiết Khởi lại cười trên nỗi đau khổ của người khác, “Trai lớn cưới vợ, gái lớn gả chồng, tuổi tác Tiểu Ngừ cũng không còn nhỏ nữa, anh đã không thích con bé thì bị lừa đi mất cũng tốt mà. Tổng giám đốc Phương kia trông cũng có vẻ không tồi, hai người lại đã có hôn ước rồi, cãi vã chút đỉnh cũng là chuyện thường. Nghe nói thời kỳ chuẩn bị cưới là giai đoạn mâu thuẫn rất nhiều, làm hòa rồi mới kết hôn cũng là chuyện tốt. Anh Minh, có khi anh sắp phải đối trợ lý rồi đấy.”

Giản Minh thật sự rất muốn dán miệng Tiết Khởi lại, giờ anh đã hiểu cảm giác của người xem chỉ mong đánh chết cô nàng là thế nào rồi, giờ anh đang rất muốn hiện thực hóa ý nghĩ đó đây, “Cô có thể ngậm miệng lại không?!”

“Tiểu Ngừ nói thật thì anh chịu nghe, sao tôi nói thật thì anh lại khó chịu thế? Đúng là phân biệt đối xử mà!” Tiết Khởi rót cốc rượu chuẩn bị đi nói chuyện với đạo diễn Ngô, sắp rồi đi còn bỏ lại cho Giản Minh một câu cảnh cáo, “Anh Minh, đừng trách tôi không nhắc nhở anh nhé, Tiểu Ngừ hẳn là thích các kiểu đàn ông đứng tuổi, anh xem mấy bài viết trên Weibo của con bé là biết.”

Suy nghĩ của Giản Minh còn chưa đâu vào đâu đã bị câu nói của Tiết Khởi làm rối tung hết lên.

Trước nay trợ lý mập chưa lần nào nói thẳng suy nghĩ “fan cuồng các chú già” của mình trước mặt anh, hơn nữa đúng như Tiết Khởi nói, những nhân vật cô từng viết bài bình luận trên Weibo phần lớn là các ông chủ, diễn viên trẻ tuổi hoàn toàn không có một ai, trừ bài viết chê bai anh ra.

Không không không! Cô ấy chỉ là thiếu thốn tình cha thôi!

Giản Minh an ủi bản thân: Từ nhỏ trợ lý mập chưa được cảm nhận tình cha con, đối với bé gái thiếu thốn tình cảm mà nói, đàn ông lớn tuổi sẽ đem đến cảm giác an toàn chưa từng được nhận từ người cha.

Cô với tổng giám đốc Phương chỉ là sai lầm thôi!

Giản Minh tự biện hộ cho mình, chắc chắn là do anh thương hại cho trải nghiệm lúc nhỏ của cô nên mới xem cô như em gái, muốn bảo vệ cô, thấy cô bị đàn ông trung niên lừa thì tâm lý buồn bực cũng là chuyện bình thường. Nhưng anh cũng bác bỏ ngay suy nghĩ này... rõ ràng ngày hôm đó anh muốn hôn trợ lý mập mà...

Khi đó anh chỉ cho là nam nữ khác giới thân thiết lâu ngày, lừa gần rom lâu ngày cũng vậy, có phản ứng sinh lý cũng là bình thường thôi, nhẽ nào không phải?

Giản Minh hơi hoang mang, anh cảm thấy bản thân cần phải suy nghĩ cẩn thận.

Châu Hiểu Ngừ và Phương Lược đúng là chỉ một lát đã quay lại, Giản Minh đánh giá mỗi cô nàng một hồi, phát hiện... hình như không có dấu vết hôn gì cả, không khỏi thở phào một hơi. Sau đó... anh bị phản ứng của mình dọa gần chết!

Trợ lý mập và vị hôn phu cũ tình cảm vẫn còn vương vấn, cho dù đôi bên có ôm hôn đi nữa thì cũng có vấn đề gì đâu, mà lại càng chẳng liên quan gì đến anh cả.

Việc gì anh phải quan tâm bọn họ có hôn nhau không?

Kết thúc bữa cơm, Phương Lược tiễn đám người Ngô Đại Long và Trần Gia Vận, cuối cùng còn lại Giản Minh, Tiết Khởi và Châu Hiểu Ngừ, hân bắt tay chào Giản Minh, “Mấy ngày này phải phiền anh chăm sóc Tiểu Ngừ rồi.”

Nụ cười trên mặt Giản Minh cứng đờ, tùy tiện đáp lại mấy câu rồi đi luôn. Sau khi Tiết Khởi chào tạm biệt Phương Lược xong là lập tức đuổi theo sau, “Anh Minh, phiền anh cho tôi đi nhờ một đoạn với.”

“Tôi không muốn ngày mai lên báo với cô đâu!” Giản Minh kéo Châu Hiểu Ngừ lên xe, sập cửa rất nhanh, dảm dảm anh mấy dao mà còn định đi nhờ xe, mơ há!

Tiết Khởi đảo mắt nhìn trời, dạo gần đây làm người tốt nói lời thật cũng chẳng nhận được gì tốt đẹp.

Lúc đi hai người còn trêu đùa cãi nhau ồn ào, lúc về trên xe lại im như thóc.

Giản Minh bụng đầy tâm sự, câu nói của cô nàng Tiết Khởi miệng qua đen kia lặp đi lặp lại trong đầu, tựa như sét đánh giáng xuống người anh hết lần này đến lần khác. Anh vẫn âm thầm phủ nhận lời Tiết Khởi, rõ ràng chỉ là thương cuộc sống trước đây của Châu Hiểu Ngừ nên mới chăm ăn chăm uống để thể hiện sự quan tâm thôi, nhưng Tiết Khởi nói đó là thích thì anh lại... chẳng thể phản bác được mới chết chứ.

Anh liếc mắt sang trợ lý mập bên cạnh, cô dường như đang thất thần, không biết nghĩ gì mà còn chẳng để ý đến ánh mắt anh. Trong lòng Giản Minh đột nhiên thấy không vui, cho rằng cô nàng thất thần như thế chắc chắn là có liên quan đến Phương Lược.

Giản Minh đột nhiên nhận ra một việc... hình như anh đúng là có tình cảm vượt quá quan hệ giữa ông chủ và nhân viên rồi.

“... Cô với tổng giám đốc Phương kia đúng là quan hệ hôn thê, hôn phu hả?”

Giản Minh tận lực khắc chế không để lộ tình cảm bản thân ra ngoài, ép giọng mình giữ vững thái độ tò mò của ông chủ với nhân viên thông thường chứ không phải của ai đó đang ghen.

Châu Hiểu Ngừ quay đầu nhìn anh, gật đầu chẳng chút hứng thú, “Vị hôn phu cũ, đã chia tay rồi.”

“Nhưng tôi thấy bộ dạng anh ta có vẻ vẫn chưa chấp nhận chuyện hai người chia tay thì phải.”

Đây cũng chính là nguyên nhân làm Châu Hiểu Ngữ buồn bực, nhưng cô vẫn cứng miệng, “Chia tay đầu giống ly hôn cần hai bên lên tòa án giải quyết thủ tục.” Việc cô nói chia tay rõ ràng đã khiến Phương Lược tổn thương rất nặng, tựa như người nhân tâm tuyệt tình là cô vậy, nhưng đối với cô mà nói, thật ra cũng rất đau đầu nhức óc mà.

Chẳng qua trước nay cô chưa từng nói ra mà thôi.

Có điều đối diện với khuôn mặt đạo mạo gần đây có thấy tin tưởng của Giản Minh, lại cũng đã giữ trong lòng lâu lắm rồi, cuối cùng Châu Hiểu Ngữ cũng có ý cầu cứu, “Anh Minh, trông là thấy anh kinh nghiệm yêu đương phong phú, hay anh chỉ tôi làm thế nào mới khiến người khác từ bỏ triệt để đi?” Rõ ràng thái độ của Phương Lược khiến cô rất đau đầu.

Giản Minh buồn bực đến độ suýt hét âm lên, “Cô... con mắt nào trông thấy tôi có kinh nghiệm yêu đương phong phú thế?”

Châu Hiểu Ngữ kinh ngạc cực kỳ, “Thì cái bộ mặt trên ông dụ bướm kia của anh cũng phải tương đương với chị Tiết, sao mà thiếu kinh nghiệm yêu đương được?”

Giản Minh, “...” Trước nay anh chưa từng biết, hóa ra đẹp trai cũng được quá chớ. “Rốt cuộc cô có muốn biết phương pháp làm thế nào để người khác từ bỏ triệt để không thế?”

“Được được được! Tôi sai rồi, anh Minh đừng giận, anh nói thử nghe nào.”

Giản Minh bụng đã có sẵn ý đồ đến tối, nghĩ thông suốt cái là anh thông minh sáng láng nhiều kẻ hay liến, “Chuyện này đơn giản, muốn một người từ bỏ, cô chỉ cần bắt đầu chuyện tình mới, chứng minh bản thân đã hoàn toàn quên đi tình cảm cũ rồi, đối phương có muốn không bỏ cuộc cũng khó.”

Châu Hiểu Ngữ hoàn toàn không nhận ra dụng tâm gian ác đằng sau kế hoạch tồi tàn này, còn cảm thấy ý kiến của ông chủ rất được, “Cảm ơn anh Minh, tôi biết kinh nghiệm yêu đương của anh phong phú lắm mà!”

Rõ ràng là lời khen nhưng vào tai Giản Minh thì ý nghĩa đã khác hẳn. Anh tức giận quay đầu ra phía cửa sổ ngắm ánh đèn rực rỡ bên ngoài, hoàn toàn không thèm để ý đến cô nữa.

Hứ! Chẳng lẽ anh lại bàn lịch sử yêu đương trắng tinh như giấy của mình với trợ lý ở trong xe à?

Châu Hiểu Ngữ không hiểu tâm trạng thay đổi của Giản Minh, chỉ cho là anh làm việc một ngày mệt rồi thôi. Thử hỏi có người đàn ông nào lại thấy xấu hổ ngượng ngùng khi nhắc đến kinh nghiệm yêu đương phong phú của mình nào? Cho dù không đến nỗi ba hoa khoe mẽ như khoe thành tích, thì cũng chẳng thể coi đó là thứ gì đáng xấu hổ được.

***

Ngày gia nhập đoàn phim đã gần ngay trước mắt, công việc của Giản Minh ở Bắc Kinh cũng xem như giải quyết xong. Lúc Diệp Lan chạy đến tiễn còn năm lần bảy lượt dặn dò, nhất định phải thể hiện tốt vào, tranh thủ cơ hội được hợp tác lần sau.

“Lúc ở trường quay, đạo diễn Ngô... nghe nói nghiêm khắc lắm, đã mắng không biết bao nhiêu diễn viên nữ rồi. Nhưng cậu đàn ông con trai, hẳn cũng không đến nỗi yếu đuối thế, chắc tôi không cần lo lắng chuyện này đâu nhỉ?”

Giản Minh, “... Chị Diệp, rốt cuộc chị nghe được những gì?” Mấy hôm nay tâm tình anh rất tệ, mấy ngày đều lười nhác chẳng động cựa gì, đặc biệt cứ nhìn thấy trợ lý mập là càng bất ổn.

Diệp Lan không dám nói diễn viên đã từng làm việc với Ngô Đại Long mà chị hỏi thăm đã miêu tả hình tượng lúc làm việc của ông ta thế nào.

“... Lúc đạo diễn Ngô làm việc thì nghiêm túc đáng sợ, nếu diễn xuất không tốt thì có thể bị mắng đến độ không còn lưu luyến cời dờ luôn đấy; kể cả diễn viên nam da mặt dày thế nào đi chăng nữa cũng chỉ mong đào hồ tự chôn mình cho xong.”

Cậu ấm nhà họ Giản trước nay nói thật méch lòng, chỉ thích mấy lời nịnh hót. Lúc ở hợp báo anh tự dìm hàng bản thân đã hoàn toàn đảo lộn nhận thức của chị về Giản Minh từ trước tới giờ, chị lý giải là “phương pháp giải quyết cấp thiết lúc bom nổ”, chứ thật sự để anh ngày ngày bị chỉ trích thì Diệp Lan cho là chị không điên thì chắc chắn là Giản Minh điên rồi.

“Mấy chuyện lật vật lúc làm việc thôi, đạo diễn Ngô Đại Long có thể sản xuất ra những tác phẩm tốt thì nhất định cũng sẽ có yêu cầu nghiêm khắc với diễn viên, cậu cứ chuẩn bị sẵn tâm lý đi.” Diệp Lan sợ Giản Minh hỏi tiếp nữa nên vội vàng lảng sang chuyện khác, “Em gái tôi đâu? Sao không thấy nó?”

Giản Minh ngại không dám nói hôm nay anh sai trợ lý mập đi thu xếp hành lý hộ mình. Không nhắc đến khả năng đóng gói thần kỳ của cô, chỉ riêng việc xách cô vào phòng anh, nhìn cô đứng trước tủ chọn quần áo để đem đến phim trường, vội vội vàng vàng làm việc như chú chuột nhỏ tích trữ đồ ăn là anh có cảm giác... miễn nguyện vô cùng.

Anh là người có năng lực thừa nhận rất cao, đặc biệt là lúc phát hiện việc thừa nhận bản thân đã thích trợ lý mập cũng không khó khăn như tưởng tượng.

Trợ lý mập mồm miệng chua ngoa nhưng bụng mềm như đậu hũ, trừ sở trường dâm thọc người khác ra thì cũng là một cô gái tốt bụng, lương thiện, đặc biệt là cô còn nghe lời dễ xuất của anh, chẳng qua lúc áp dụng thì có hơi sai sót. Tối hôm đó đi về cô nghĩ ngợi lâu lắm, ngày hôm sau bỏ dậy bàn với Giản Minh, “Anh Minh, tôi nghĩ đi nghĩ lại rồi, cho dù có nói với Phương Lược tôi thích anh lái xe của anh thì e là anh ta cũng chẳng tin. Tôi muốn chọn một người mà anh ta phải tin được cơ. Sau đó... tôi nghĩ đến anh.” Trông cô có vẻ cực kỳ ngại ngùng.

Giản Minh xin thế, thời khắc đó anh vui như Tết, khoe miệng cũng không nghe lời mà cứ cong hết cả lên, sau đó lại nghe lời trợ lý mập trình bày, “Anh Minh, anh đương nhiên không để ý đến tôi rồi, tôi có thể nói là tôi yêu thầm anh, còn không ngại đi nhờ và chị họ để chị ấy đưa tôi đến làm trợ lý cho anh.”

... Thật ra không cần yêu thầm, yêu quang minh chính đại cũng được mà!

Giản Minh sắp đến mức phải gào lên: Ai nói tôi không để ý đến cô?!

Châu Hiểu Ngữ thấy vẻ mặt anh khó hiểu thế, còn tưởng ý kiến của mình dọa Giản Minh rồi, để an ủi cô lại đảm bảo lần nữa, “Anh Minh, anh yên tâm, tôi đảm bảo sẽ không thích anh! Anh không cần lo lắng tôi sẽ bám riết không rời, dùng danh nghĩa trợ lý quấy rối anh! Từ lúc phát hiện công việc này giúp tôi gặp được thầy Trần Gia Vận là tôi đã càng lúc càng yêu thích nó rồi!”

Giản Minh ghen hòng, hoàn toàn không còn lời nào để đáp.

***

Trợ lý mập tìm được phương án giải quyết vấn đề, tâm trạng sa sút lại hồi phục như cũ, hoàn toàn không biết ánh mắt ông chủ nhìn mình đã khác trước. Hai người lại lần nữa tham gia chiến trường mới, lần này còn đem theo một cục nợ.

Thần là huấn luyện viên, Thi Khải lại tiếp tục đồng hành, còn dày mặt đề xuất với Giản Minh “đem người nhà, xin ông chủ bao vé máy bay”, kết quả... người nhà lại là Tiết Khôi.

Ông chủ Gian thoải mái hào phóng phát cho Thi Khải hai phong bì mua vé máy bay, đến lúc ra sân bay trông thấy Tiết Khởi kéo hành lý đến thì lạnh lùng chế giễu anh ta, “Người nhà cậu út túi tiền đoàn làm phim, bảo tôi bao vé, tôi thấy cậu không phải luyện thể hình mà là luyện da mặt mới đúng?!”

Lần này Thi Khải không oán thán bản thân bị đẩy đi làm cu li nữa, cứ xun xoe xung quanh Tiết Khởi như cái đuôi, chen đến độ trợ lý chính thức của Tiết Khởi còn chẳng còn chỗ nào thò vào được, anh ta lại còn dương dương tự đắc, “Chẳng phải tôi đang cần kiểm soát lo gia đình sao, phải học dần cách nuôi gia đình sống qua ngày chứ.”

Giản Minh đã biết hết tuốt tuốt chuyện của Thi Khải từ chỗ Diệp Lan, rất chi là đồng tình với chủ trương của đối phương, “Đúng thế đúng thế, chỗ mấy tập lần trước của cậu bán được lắm đúng không? Chỗ tiền công ít ỏi này của tôi cũng chỉ đủ cho cậu uống tách trà thôi chứ mấy.”

Tiết Khởi như nghe được tin tức kinh hồn, quay phắt đầu lại trừng mắt nhìn Thi Khải, “Không phải anh nói... anh chỉ là một huấn luyện viên nghèo thôi à?” Cô nàng còn an ủi bản thân, xem như mình nuôi trai bao đi.

Thi Khải, “...”

Mấy ngày nay Giản Minh bức bối vô cùng, không biết là vì Phương Lược hay vì kế sách của trợ lý mập trượt xa dự liệu, cuối cùng cũng tìm được chỗ trút giận, cười ha ha hai tiếng, “Ừ, huấn luyện viên nghèo bán dụng cụ thể thao từ trong ra ngoài nước, thì thoảng còn chạy đến đoàn phim làm chức huấn luyện viên để dụ dỗ nữ diễn viên.”

Tiết Khởi cảm thấy trí thông minh bị làm nhục, uổng cho gương mặt hồ ly tinh thế mà có trái tim từ bi như thánh mẫu, “Đồ lừa đảo!” Cô nàng quay đầu kéo hành lý của bản thân vào thẳng cửa kiểm soát an ninh, không thèm làm “người nhà” Thi Khải nữa.

Thi Khải như có lửa đốt sau mông, vút ông chủ lại chạy vội theo.

Châu Hiểu Ngừ cạ lòi, “Anh Minh, tôi cứ tưởng anh là người rất lương thiện cơ.” Ai ngờ chia uyên rẽ thúy lại chẳng nương tay chút nào.

Giản Minh lườm cô, “Lương thiện cũng phải xem đối tượng.” Châu Hiểu Ngừ lập tức xun xoe chạy lên trên kéo hành lý hộ anh.

Quả nhiên làm người không thể vui mừng quá sớm, trước khi lên máy bay Ngô Đại Long, Trần Gia Vận và Phương Lược đồng thời xuất hiện, người sau cùng còn lên trước chào hỏi lễ độ, “Công ty sai tôi phụ trách dự án ‘Cái bóng của nhà vua’, phải tìm hiểu khái quát kế hoạch chi tiêu tiền đầu tư sau này, vì thế muốn đến Hoàn Kiếm tiến hành khảo sát thực địa.” Anh ta lại cười rất dịu dàng nho nhã, “Tiểu Ngừ, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

Châu Hiểu Ngừ đã nghĩ ra đối sách từ sớm, “Chào tổng giám đốc Phương.”

Tâm tình đang buồn bực của Giản Minh được xung hô xa cách này của trợ lý mập an ủi, cuối cùng vẫn có thể khách sáo đáp lời, “Tiểu Ngừ, tổng giám đốc Phương là đại diện cho phía đầu tư, cô phải khách sáo với anh ấy một chút.” Anh gio tay lên xoa đầu cún của trợ lý mập, trong lúc Phương Lược kinh ngạc giặt mình thì Giản Minh đã kéo lấy hành lý dẫn đầu đoàn, “Phải vào kiểm tra an ninh rồi, mời tổng giám đốc Phương!”

Phương Lược chưa từng nghĩ đến có ngày Châu Hiểu Ngừ sẽ để một người đàn ông nào vuốt tóc mình, hơn nữa... cô hoàn toàn không có ý tránh né, ngay đến vẻ mặt cũng rất thản nhiên, chứng tỏ bình thường hai người bọn họ vô cùng thân thiết!

Sắc mặt Phương Lược không tốt, ánh mắt dừng trên chỗ Giản Minh một lúc, Ngô Đại Long và Trần Gia Vận không biết, nhưng Giản Minh thì rất hiểu ánh mắt đó của anh ta có hàm ý gì, bèn quay sang cười với Phương Lược vô cùng xán lạn, “Cô nhóc này bình thường lười biếng lắm, để tổng giám đốc Phương chê cười rồi.”

Đầu Phương Lược đầy nghi vấn.

Anh không dám tin mới có một thời gian ngắn như thế mà Châu Hiểu Ngừ đã có bạn trai thân mật rồi. Tình cảnh gác của cô cao lắm, nhưng quan hệ giữa cô và Giản Minh rõ ràng rất thân thiết, vượt xa tưởng tượng của anh về Châu Hiểu Ngừ lúc nào cũng giữ khoảng cách an toàn với phái nam. Đặc biệt là ánh mắt khiêu khích và uy hiếp đó của Giản Minh, Phương Lược nhận ra ngay.

Châu Hiểu Ngừ vẫn chưa hiểu gì, còn liếc Giản Minh đầy áy náy: Anh Minh, anh phối hợp quá! Sau đó chạy lon ton lại gần Giản Minh. Trong mắt Phương Lược thì cô nàng dường như chỉ mong dính chặt lên người Giản Minh vậy.

Trừ Ngô Đại Long và Trần Gia Vận, một đoàn người này ai cũng ôm tâm sự riêng bước lên máy bay tiến về hướng phim trường.

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa, Chào Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Sự thật đúng như những gì Diệp Lan nghe nói, Ngô Đại Long là một đạo diễn cực kỳ yêu nghề, riêng tạo hình nhân vật đã chụp mất nguyên một ngày, đặc biệt Giản Minh một mình hai vai, là linh hồn của bộ phim lần này.

Đạo diễn Ngô yêu cầu anh phải thay đổi tự nhiên giữa hai nhân vật thái tử tươi sáng nhân hậu và thể thân âm trầm, anh chuyển vẫn chưa được thuần thục lắm, vẻ mặt cũng chưa tới, bị đạo diễn Ngô mắng như tát nước.

Phương Lược ở trường quay xem quá trình chụp ảnh tạo hình một lúc, ánh mắt vẫn không rời Châu Hiểu Ngừ, nhìn cô ôm quần áo, bình giữ nhiệt của Giản Minh, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng phục vụ, cũng không biết trong lòng đang cảm thấy gì. Ngay cả khi hắn đến đứng sau lưng cả nửa ngày rồi mà cô vẫn hoàn toàn không nhận ra, cuối cùng Phương Lược đành tự mình lên tiếng, “Em... tình nguyện phục vụ người khác thế cơ à?”

Châu Hiểu Ngừ đang quan sát tâm tình ông chủ, sợ anh bị đạo diễn Ngô mắng sẽ suy sụp, ảnh hưởng đến việc chụp ảnh. Không ngờ sau khi ông chủ tự dim hàng, da mặt cũng dày lên không ít, bị mắng mà vẫn có thể hòa nhã nhận sai, “Đạo diễn Ngô, để tôi thử lại, lần sau sẽ không thế nữa.”

Cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại đã nhìn ngay thấy Phương Lược, lúc này mới phát hiện người vừa hỏi là hắn. “Chuyện đó không giống nhau, đây là công việc.”

Giọng Phương Lược thể hiện thái độ mất mát rõ ràng, “Có gì không giống nhau, đều là lo nghĩ về ăn uống ngủ nghỉ của một người đàn ông cả thôi. Hơn nữa cậu ta chỉ cho em có chút tiền lương, em còn phải đi công tác, chạy tới chạy lui khắp các nơi.” Phần sau của bộ phim này còn phải chạy đến mấy chỗ Tần Cương, Cam Túc để lấy cảnh đẹp, nghe nói hoàn cảnh quay phim không tốt lắm.

Châu Hiểu Ngữ nhủ mày, “Chuyện này chúng ta đã bàn rất nhiều lần rồi, ai cũng không chịu nhường bước nên mới phải chia tay. Phương Lược, công việc và đời sống thường ngày không giống nhau, đề em ở nhà làm nội trợ toàn thời gian và đề em ra ngoài làm trợ lý là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.”

Phương Lược thật sự không hiểu nổi, “Anh biết, em vốn không yêu anh nhiều như anh yêu em, bởi thế nên chuyện làm một người vợ ngoan ngoãn ở nhà vui vẻ đợi chồng tan ca, giúp chồng dạy con em làm không được. Anh nuôi em chẳng phải dễ dàng hơn em phải khổ cực ra ngoài làm việc sao? Bao nhiêu cô gái chỉ mong có người nuôi mình, sao em lại không chịu?”

Châu Hiểu Ngữ nghe thấy mấy lời giáo huấn này là cảm thấy như quay lại trận cãi nhau dữ dội ngày hôm đó, trước mắt cũng sắp đen kịt, cô chặn ngay lại, “Chúng ta không bàn chuyện này ở phim trường được không? Bây giờ đang trong giờ làm việc của em, buổi tối xong việc rồi chúng ta lại nói chuyện một lần, nói cho rõ ràng mình bạch hết!”

Phương Lược cười dịu dàng, “Em xem, em lại vội vàng nữa rồi, anh đã nói từ đầu, em vẫn còn trẻ con, đừng nghĩ nhiều làm gì, mọi chuyện cứ nghe theo anh là được. Em thế này giống như đứa trẻ vô cơ hồn dôi làm loạn vậy. Được rồi được rồi chúng ta sẽ nói chuyện, nói đến khi em đồng ý mới thôi!” Ánh mắt hắn vượt qua đỉnh đầu Châu Hiểu Ngữ, đọng thẳng vào ánh mắt của Giản Minh đang chụp ảnh, nụ cười nhàn nhạt trên mặt lại càng nở rộ.

Vốn Giản Minh đang chụp vai thế thân ngẩng mặt quay đầu cũng phải thể hiện vẻ âm mưu ngoan độc, quyết đoán lạnh lùng nhưng vẫn chưa thoát khỏi trạng thái tươi cười rạng rỡ của thái tử lúc này, kết quả vừa nhìn thấy Phương Lược sán lại gần trợ lý mập nói chuyện, mặc dù không nghe rõ bọn họ nói gì nhưng nụ cười trên mặt kia thì không lừa được ai. Sáng nay lúc Giản Minh mua đồ ăn sáng về phòng, đang ngồi đợi trợ lý mập qua cũng là vẻ mặt này, anh đã tự kiểm chứng trong gương rồi.

Ngô Đại Long đang định mở miệng ra mắng thì phát hiện thần thái Giản Minh thay đổi hẳn, ánh mắt chứa đựng phần nộ, không cam tâm, đấu tranh bắt đầu xuất hiện, hơn nữa lại nháy mắt bị đờ hết xuống, cả người chuyển hóa thành Tiêu Sát âm trầm, rốt cuộc vẫn mở miệng khen một câu, “Chàng trai trẻ, khả năng lĩnh ngộ cũng không tồi đâu, lúc nghỉ ngơi chịu khó nghiền ngẫm thêm nội tâm nhân vật đi.”

Giản Minh, “...”

***

Hôm đó kết thúc chụp ảnh, Châu Hiểu Ngữ đi về với Giản Minh, đề đồ của anh vào phòng rồi mới tranh thủ xin nghỉ phép, “Anh Minh, tối nay tôi có việc, phải đi một chuyến.”

Đạo này kết thúc công việc xong Giản Minh đều tập thể hình dưới sự hướng dẫn của Thi Khải, thông thường Châu Hiểu Ngữ cũng sẽ đi theo, lên máy chạy bộ tập một chút cho ra mồ hôi. Đạo này trời đã lạnh dần lên rồi, luyện tập một chút cũng dễ chịu hơn.

“Tối muộn rồi còn chạy đâu? Có cần tôi đi cùng không?” Anh đoán trợ lý mập chắc chắn là có hẹn với Phương Lược, còn không thể để lộ mình đang ghen được. Bây giờ anh mới thấy yêu cầu của đạo diễn Ngô vẫn chưa là gì, khó nhất hóa ra là diễn trước mặt trợ lý mập kia.

Châu Hiểu Ngữ nào dám đề anh đi cùng, “Không cần đâu anh Minh, anh cứ luyện tập với Thi Khải đi.” Dù sao đạo gần đây Tiết Khởi không thèm ngó ngang gì đến Thi Khải, anh chàng huấn luyện viên tương có thể tận hưởng cuộc sống thần tiên có đôi có cặp giờ lại một mình chiếc bóng, đã sắp biến thành oán phu luôn rồi, trông thấy Giản Minh là lại cần nhân cái tên phá hoại hạnh phúc gia đình người khác, sau đó đổi thành hành hạ Giản Minh trong phòng tập.

Đợi trợ lý mập đi rồi, Giản Minh gửi tin nhắn cho Thi Khải: “Tối nay nghỉ, cho cậu có thời gian đi tán gái”, sau đó tìm một cái áo jacket dày, dựng thẳng cổ áo, kéo hết khóa lên che nửa khuôn mặt, lại đội thêm mũ, không cần đường nhìn nhưng che giấu thành công thân phận. Anh đứng trước gương chỉnh lại y phục, cảm thấy bản thân như gián điệp sắp ra trận, vô cùng căng thẳng hết trong phim hành động vậy.

Trợ lý mập có lẽ trong lòng có tâm sự, ra khỏi khách sạn cũng không gọi tắc xi mà cứ đi bộ trên lề đường. Giản Minh không nhìn được khuôn mặt cô, chỉ có thể dựa vào dáng đi mà phán đoán tâm tình đối phương. Nếu bước chân nhẹ nhàng nhanh nhẹn thì chắc chắn là có hy vọng tái hợp với Phương Lược. Có điều trời chiều lòng người, mỗi bước đi của trợ lý mập đều có vẻ do dự đắn đo, lờ đờ đi giữa màn đêm đến hai mươi phút, càng đi càng chậm, có mấy lần còn dừng hẳn lại, xong lại như đã nghĩ thông suốt, lại sai bước đi tiếp.

Trong đầu Giản Minh không biết đã có bao nhiêu suy nghĩ lướt qua, chỉ mong có thể lập tức rút điện thoại ra do thám tin tức từ Diệp Lan. Khổ nỗi Diệp Lan rất nhanh nhạy, mũi còn tinh hơn chó, chỉ cần anh nói mấy câu thể hiện sự quan tâm đến trợ lý mập thì không chừng bị đoán ra mất.

Anh vẫn còn nhớ lúc đầu tuyển trợ lý, anh chỉ lo lại gặp phải trợ lý nào trông cậy si mình, mà Diệp Lan thì năm lần bảy lượt đảm bảo trợ lý mới sẽ không có hứng thú gì với anh đâu. Bây giờ thì ngược lại, anh chỉ mong trợ lý mập có hứng thú với mình, sự thật treo ngược, anh mới là người rung động trước.

Nếu kể cho Diệp Lan nghe, khéo chị ta cười bể bụng mất.

Đích đến của trợ lý mập là quán trà kiểu Hồng Kông, giữa các bàn đều có cây xanh để đảm bảo không gian riêng tư. Giản Minh vừa bước vào đã liếc ngay thấy trợ lý mập và Phương Lược ở trong góc.

Trợ lý mập đứng cạnh bàn, Phương Lược chào hỏi mời cô ngồi xuống, anh cũng đi qua ngồi ở bàn bên cạnh, vừa hay nghe được lời của Phương Lược.

“Em xem em gầy đi bao nhiêu rồi, cứ theo Giản Minh sống kiểu gì thế? Anh đã gọi mấy món em thích, lát nữa em ăn nhiều chút.”

Giản Minh nghĩ mình đã chăm chỉ không mệt mỏi vỗ béo trợ lý, khổ nỗi cô béo nhanh gầy cũng nhanh không kém, gần đây lại theo anh chạy tới chạy lui, sau khi về Bắc Kinh cũng chẳng được nghỉ ngơi từ tể, mắt thấy khuôn mặt bánh bao đã sắp gầy thành trái xoan rồi, anh cũng bất lực lắm. Ai ngờ chuyện này lại thành đề tài để Phương Lược công kích, anh chỉ hận mình không tự qua đó biện minh được.

Anh nghe tiếng trợ lý mập, “Anh Minh đối xử với tôi rất tốt, ăn uống cũng rất thịnh soạn, chẳng qua đạo gần đây bận quá thôi. Chúng ta cứ nói chuyện cho rõ ràng đi, không cần phải ăn gì đâu.”

Phương Lược dường như rất tổn thương, “Tiểu Ngữ, em thế này anh rất đau lòng. Cho dù chúng ta không thành vợ chồng được thì chẳng lẽ đến ăn cùng nhau một bữa cũng không được sao?”

Cách lên án nhẹ nhàng khiến người khác áy náy này của hắn Giản Minh cứ thấy quen tai ghê, đột nhiên nhớ ra lúc Giản Thu Nhận bắt trợ lý mập mặc váy chẳng phải cũng dùng chiêu này sao?

Quả nhiên trợ lý mập trúng chiêu liền, “Vây... thôi được rồi, vừa ăn vừa nói.”

Phương Lược cười nhẹ, “Thế sao được, em không ăn uống từ tể anh sẽ đau lòng. Ngoan, ăn xong rồi chúng ta nói chuyện.”

Giản Minh bản bên cạnh da gà da vịt nổi đầy người, trong bụng đã chửi không biết bao nhiêu lần câu “lão già vô liêm sỉ” rồi, dám dùng chiêu này đối phó với Mập Mập nhà anh. Trợ lý mập là cô gái đơn thuần biết bao nhiêu, sao lại đen đui gặp trúng thẳng cha già Phương Lược này chứ?

Anh không nghe thấy tiếng trợ lý mập đáp lời, đoán cô nàng trước nay chưa biết ứng phó với loại tình huống này, nói cho chính xác thì là luống cuống không biết làm sao. Nếu người ta đối xử tốt với cô nàng, mức độ chịu đựng nhẫn nhịn của cô nàng rất cao, không biết từ chối ý tốt của người khác. Giống như Giản Thu Nhận làm rất nhiều việc cô rõ ràng không thích nhưng cũng ngại không dám từ chối, còn cảm ơn ý tốt của bà.

Nhân viên phục vụ đẩy một xe đồ ăn đến bày chập bàn Phương Lược. Lại có một nhân viên khác đến hỏi món, cô nàng này phát hiện ra Giản Minh, chắc là fan của anh, kích động đến độ hai mắt phát sáng, suýt nữa thì kêu ầm lên. Cũng may Giản Minh phản ứng nhanh gọn trở lên suýt một tiếng, cô nàng mới nhìn bốn phía, mặt đỏ bừng gật đầu ra hiệu đã hiểu.

Giản Minh chọn bữa mấy món, đóng tai nghe ngóng động tĩnh bàn bên cạnh, kết quả hai người đó hình như chuyện tâm ăn uống thật. Trong lúc đợi đồ ăn lên, rốt cuộc Giản Minh nhìn không được nữa mà gửi tin nhắn cho Diệp Lan, “Chị Diệp, bạn trai cũ của em gái chị đuổi đến tận trường quay rồi.”

Không thấy Diệp Lan trả lời, chẳng rõ là không thấy tin hay không thấy việc này có gì nghiêm trọng.

Mười lăm phút sau, giọng trợ lý mập vang lên, “Tôi ăn xong rồi, chúng ta nói chuyện đi.”

Giản Minh mừng hóm, đang định đóng tai lên hóng thì thấy màn hình điện thoại đã chuyển sang chế độ im lặng sáng lên, là điện thoại Diệp Lan gọi tới. Anh đập máy rồi còn chưa nghe Phương Lược nói gì thì Diệp Lan đã kiên quyết gọi lại.

Anh quá hiểu người quản lý mình, chị ta tính tình nóng nảy, anh mà còn tiếp tục không nhận điện không chừng chị sẽ gọi cho trợ lý mập mất. Giản Minh cầm điện thoại đi về phía nhà vệ sinh, chỉ mong nói cho nhanh gọn còn lần được về chỗ ngồi trước khi bọn họ nói xong chuyện, nghe được đoạn cuối.

Diệp Lan có vẻ vô cùng kinh ngạc, “Mau nói mau nói, người đó đuổi đến tận phim trường à? Tôi còn tưởng bị cha mẹ con bé dọa chạy mất dép rồi chứ. Người đó nói thế nào, cậu đã gặp chưa?” Giọng còn hân hân hân hân, không biết là chạy từ đâu ra.

Giản Minh rất muốn nói: Chị hai, chị thả tôi quay lại nghe xong về tôi báo cáo cho có được không? Nhưng cái chuyện mặt mặt như lén lút theo đuôi này mà kể với Diệp Lan thì không chừng bị chị ta cười cả năm mất, thế là anh đành nhịn.

“Gặp rồi, người đó hình như lớn tuổi hơn Tiểu Ngừ nhiều.”

“Trước tình yêu chân chính thì tuổi tác không phải vấn đề!” Diệp Lan vô cùng tự tin, “Người đó đối xử với Tiểu Ngừ tốt lắm, chăm sóc chu đáo. Mấy năm nay Tiểu Ngừ chịu khổ nhiều rồi, cũng nên chọn loại người như thế. Không ngờ luôn đó...”

Giản Minh chưa hề biết, quản lý của bản thân cũng có mặt đen cuống như thế.

Diệp Lan còn đang cảm thán tình cảm hai người vững bền này kia thì Giản Minh đã thấy rõ ràng bà chị này căn bản không hiểu tình hình thế nào rồi, “Chị Diệp, Tiểu Ngừ có nói với chị vì sao hai người họ lại chia tay không?”

Nguyên bụng nhiệt huyết hùng hục của Diệp Lan bị câu nói này dập tắt, bắt đầu cao giọng chửi mắng cô mình và chồng trước của bà hết hai mươi phút, chỉ trích bọn họ tham lam vô độ, từ nhỏ không để ý đến trợ lý mập, lớn lên lại chạy tới linh thành quả, trừ việc không thăm hỏi tổ tông nhà họ Diệp ra thì mức độ đặc sắc có khi phải ngang ngửa mấy bài chửi kinh điển lâu năm chứ chẳng kém.

Khó khăn lắm mới đợi được Diệp Lan xả xong đám rác tinh thần, Giản Minh quyết đoán đập điện thoại, đi ra mới thấy Phương Lược và trợ lý mập đã đi rồi.

Đi rồi...

Giản Minh mất công đi một chuyến chẳng thu được tin tức gì, lại lo trợ lý mập bị Phương Lược thuyết phục, định quay lại với hắn, lòng như lửa đốt chạy thẳng về khách sạn gõ cửa phòng trợ lý mập, kết quả chẳng ai đáp lời, anh bèn rút điện thoại chuẩn bị gọi thì vừa hay thấy trợ lý mập gọi điện tới.

Anh nhận điện, hai người đồng thanh hỏi, “Anh/Cô đang ở đâu thế?”

Giản Minh chột dạ, lẽ nào trợ lý mập phát hiện anh theo đuôi?

Châu Hiểu Ngừ không đợi anh trả lời, vội hỏi tiếp, “Tôi đến phòng tập chẳng thấy ai cả. Thi Khai báo hôm nay nghỉ, anh Minh, anh đang ở đâu thế?”

Giản Minh nhớ lại chiến thuật của Giản Thu Nhận, này ra sáng kiến, giả bộ chán nản, “Tâm tình không tốt, không muốn tập. Cô đi về mua hộ tôi mấy chai bia.”

Châu Hiểu Ngừ theo anh đã nửa năm, thấy anh nổi giận rồi nhưng chưa từng thấy tâm tình anh xuống dốc như thế, nghĩ kỹ lại mới hiểu, Giản Minh trọng sĩ diện, hôm nay bị đạo diễn Ngô mắng xối xả ở phim trường như thế, đầu thế gần ngược đạo diễn được, chỉ có thể âm thầm tự mình giải sầu.

Phận làm trợ lý, cô phải lo chuyện ông chủ lo, “Anh Minh anh đợi chút, tôi về ngay đây.”

Đập điện thoại rồi, Giản Minh lại hớn hờ như cũ. Trợ lý mập nói chuyện xong là đi thẳng đến phòng tập tìm anh, thế chứng tỏ tình huống không tệ như anh nghĩ. Lẽ nào, trợ lý mập... thật ra cũng có tình cảm với anh mà không biết?

Ôm bí mật vui về này trong lòng, Giản Minh chạy vội về phòng, giấu kỹ bộ đồ nghề gián điệp, lại đứng trước gương vò đầu tóc cho tán loạn, cởi ba nút áo sơ mi, vạt áo nửa thả ra ngoài nửa đóng thùng, còn trung ra vài về mặt chán chường, cảm thấy hợp với hình tượng mình định diễn rồi mới hài lòng.

Châu Hiểu Ngừ về vừa đúng lúc, anh mở cửa ra còn thấy cô đang thở hồng hộc, chắc là chạy gấp quá, trông thấy bộ dạng anh như thế thì thái độ cũng nghiêm trọng hơn, cách nói chuyện cũng nhẹ nhàng uyển chuyển khác hẳn bình thường, “Anh Minh, hay anh uống ít thôi, tôi cùng đọc kịch bản với anh?” Lúc đọc kịch bản trong buổi gặp mặt tập trung lần trước còn tự tin ngạo trời, sao mới chụp ảnh tạo hình thôi mà đã ra nông nổi này rồi?

Hai người ngồi xuống xô pha, Giản Minh bật nắp lon đưa cho trợ lý mập, một lon khác tự giữ lấy, uống một ngụm lớn, giọng trầm thấp dường như chẳng muốn nói gì, “Tôi vẫn chưa nắm được cảm giác của thể thần, loại cảm giác sống trong bóng tối, cả thế giới này chẳng liên quan gì đến mình, rốt cuộc là như thế nào?”

Ánh mắt anh nhìn Châu Hiểu Ngừ đầy vẻ cầu xin giúp đỡ, khác hẳn với thái độ tự yêu bản thân ngày thường.

Châu Hiểu Ngừ nắm chặt lon bia, thầm nghĩ có phải bản thân quá tự tin rồi không. Ban đầu chính cô đề xuất anh chọn vai thể thần, nhưng nghĩ lại hoàn cảnh lớn lên của Giản Minh mà xem, kinh tế dư dả, cha mẹ yêu thương nhau, Tân Chính ngoài mặt thì có vẻ chê anh phiền phức nhưng thực tế vẫn rất chăm sóc bảo hộ em trai. Người như thế mà bắt đi đóng vai thể thần âm trầm u ám thì quả thật là độ khó cao.

Cô ngồi khoanh chân trên xô pha, liếc nhìn Giản Minh, uống một hớp bia, tựa như truyền dũng khí cho bản thân, từ từ mới mở miệng đầy khó khăn, “Tôi đã từng kể cho anh chuyện nhà

minh bao giờ chưa?”

Cho dù Giản Minh đã nghe Diệp Lan kể từ lâu rồi nhưng lúc này cũng phải giả vờ không biết, lắc đầu đáp, “Cô chưa kể cho tôi nghe bao giờ.”

Châu Hiểu Ngừ uống một hớp bia, suy nghĩ cách nói, “Anh Minh, anh đã từng nhìn thấy mấy con mèo con chó nuôi trong nhà, chủ nhân tính tình không tốt, vui lên thì cho ăn đôi ba miếng, không vui thì đá cho vãi cái chưa?”

Thật ra cô cũng không định nghe Giản Minh trả lời, “Lúc tôi còn nhỏ cũng bị ghét như mấy con mèo con chó đó. Cha mẹ tôi... tình cảm bọn họ không tốt, thường xuyên cãi vã đánh lộn, ai không vui đều có thể đánh tôi một trận. Có lúc cha tôi bị mẹ tôi chộp tức, bèn chỉ thẳng vào mặt tôi chửi rủa thậm tệ, nói tôi với mẹ giống nhau, sau đó bắt đầu dấm dả một trận. Có lúc mẹ tôi bị cha tôi đánh, cảm thấy tôi là con của cha tôi, nên cũng chẳng cần phân biệt trắng đen phải trái gì, đánh cho tôi một trận. Có lúc hai người họ đều không để ý đến nhau, ai sống đòi người ấy, đều ở ngoài ăn cơm, tôi muộn mới về nhà, những lúc như thế tôi đều chịu đói, chẳng ai cho ăn.”

Tìm Giản Minh nặng trĩu, tựa như bị một hòn đá thật to đè lên vậy, “Cô không muốn thì đừng kể nữa.”

Châu Hiểu Ngừ lại uống một ngụm lớn, giọng bình tĩnh như biển đêm sâu thẳm chẳng chút gợn sóng, khiến người khác chẳng thể thấy được dưới mặt biển kia ẩn giấu những gì.

“Đến năm tôi mười hai tuổi, cha mẹ tôi rốt cuộc cũng ly hôn, có điều hai người bọn họ chẳng ai muốn nuôi tôi cả. Bác tôi thay tôi tranh được một căn nhà nhỏ, về sau tôi cứ sống một mình như thế. Lúc đầu tôi vui lắm, nghĩ là cuối cùng cũng không bị cha mẹ đánh nữa rồi. Mỗi ngày tôi đi học một mình, về nhà một mình, trong nhà ngay đến một âm thanh cũng chẳng có, im lặng như nắm mồ vậy, bất kể tôi có khóc lóc hay hô hoán gì đều chẳng có người đáp lại. Trước đó, tôi cứ luôn cho là bụng đói không đáng sợ, đáng sợ nhất là bất cứ lúc nào cũng có thể bị cha mẹ vô duyên vô cớ đánh đập. Thế nhưng về sau tôi mới biết, hóa ra đáng sợ nhất chính là bản thân bị cả thế giới quên lãng. Có lúc thậm chí tôi còn nghĩ, thà cha mẹ vẫn còn ở cùng, cho dù bọn họ có đánh tôi cũng không sao, chỉ cần bọn họ thì thoảng nhớ đến tôi là đủ...”

Cô nở nụ cười mất mát đến bản thân cô cũng chẳng nhận ra, hoặc cũng có lẽ chỉ là nụ cười theo thói quen, là vẻ mặt còn khổ sở hơn cả khóc.

Giản Minh đau lòng, không tự chủ cầm lấy tay cô, lúc này cô chẳng còn đề phòng nữa, mặc kệ anh cầm tay mình, lại ngửa cổ uống thêm

“Về sau, có lần tôi đến nhà bác gặp được mẹ mang em gái mới sinh với chồng sau đến chúc Tết. Anh biết không? Em gái rất xinh đẹp dễ thương, mắt đen to tròn long lanh, mẹ tôi ôm con bé cưng nựng như bảo bối, không nỡ buông tay. Tôi vươn tay định vuốt ve một chút đã bị mẹ trừng mắt, cứ như tôi đem đến vận xui vậy, trừng mắt dữ tợn lắm. Sau đó tôi mới hiểu, thật ra không phải mẹ tôi không có tình mẫu tử, lúc trước tôi cứ biến họ cho bọn họ, cho là bọn họ làm việc mệt mỏi, hai người đều bận nên mới cãi nhau, mới nhìn thấy tôi là nóng nảy càu nhù, chỉ cần tôi ngoan ngoãn là được, nhất định sẽ có ngày bọn họ nhớ đến tôi. Nhưng ngày hôm đó tôi đã hiểu, cha mẹ tôi chẳng qua là không yêu thương tôi mà thôi. Cũng không phải tất cả mọi sinh mạng đều được cha mẹ mong chờ đến với thế gian này.”

Chắc chỉ có mong chờ quá nhiều lần mà cuối cùng vẫn tuyệt vọng, mới có tâm tình như cô bây giờ. Mất trợ lý mập chẳng hề dỏ lên, cũng chẳng có nước mắt, ngay cả về mặt cũng chỉ có trào phúng nhàn nhạt, tựa như đang mĩa mai một đứa ngốc chẳng liên quan đến bản thân, biết rõ không nên hy vọng mà lại cứ ôm hy vọng đó chờ đợi mãi, đến cuối cùng tất cả tan biến cũng chỉ có thể trách bản thân ngu ngốc. Thế nhưng Giản Minh lại cảm thấy trong lòng cô nặng nhất định là buồn lây trải dài, mưa mãi không ngưng, còn cô thì cứ lao đảo tiến về phía trước.

Lần đầu tiên không có bất cứ suy tư gì, chỉ đơn thuần muốn cho trợ lý mập một cái ôm, Giản Minh vươn tay ôm cô vào lòng mình, nhẹ nhàng vỗ lưng cô như đang an ủi một đứa nhỏ, nhẹ giọng dỗ, “Đều đã qua rồi... không sao đâu, đã qua cả rồi, ngoan...”

Cũng không biết do còn làm trợ lý mập thả lỏng hẳn, hay vì lâu nay cô đã quen với phong cách hành động đột ngột của Giản Minh rồi, lần này cô đặt đầu lên vai anh, vươn tay ôm lấy eo anh, hít vào mùi hương thanh mát tươi mới của anh. Giản Minh đột nhiên chẳng muốn biết gì nữa.

Bất kể là quá khứ của cô và Phương Lược hay suy nghĩ của cô với hắn. Anh chỉ muốn nhìn thấy cô vui vẻ mỗi ngày mà thôi.

***

Hôm qua có tí hơi men, Châu Hiểu Ngừ vui trong lòng Giản Minh rất lâu, lúc đó chẳng nghĩ gì, nhưng đến hôm sau nghĩ lại thì mặt đỏ bừng, thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào mắt Giản Minh.

Sáng hôm sau cô qua phòng Giản Minh, nhìn thấy mấy lon bia nghiêng ngả trên bàn trà liền len lén liếc trộm Giản Minh, thấy anh đang quay lưng lại mặc áo khoác thì vút hết chỗ lon không đó vào thùng rác như để che giấu, cứ thấy mặt nóng rực.

Giản Minh mặc xong đồ quay đầu lại còn thấy lạ, “Tiểu Ngừ, sao mặt cô đỏ thế? Bên ngoài lạnh lắm à?” Lẽ nào cô nàng mới sáng sớm đã ra ngoài chịu lạnh, bây giờ vào phòng mặt mới đỏ thế kia?

Trợ lý mập lấp bắp, “Không...”

Giản Minh rất tự nhiên đi qua xoa đầu cô nàng, “Tôi dẫn cô đi ăn đồ ăn ngon, ăn ngon chút nói không chừng hôm nay làm việc thuận lợi, không bị đạo diễn Ngô mắng nữa.”

Anh cũng nhận ra được, trợ lý mập là cô gái lương thiện, bất kể bản thân đã trải qua những gì đều chưa từng khiến cô nàng trở nên lạnh lùng, ngược lại còn dễ nảy sinh thái độ đồng cảm với những người rơi vào đường cùng.

Anh nhủ mày, cường điệu khó khăn của mình, “Bây giờ mỗi ngày mờ mắt tôi chỉ mong mỗi một chuyện, hôm nay có thể quay thuận lợi, không bị đạo diễn Ngô mắng. Cả đoàn phim từng đó người, thật mất mặt quá!”

Châu Hiểu Ngừ vụng về an ủi anh, “Đạo diễn Ngô rất yêu nghề, nếu muốn để ông ấy hài lòng thì diễn xuất của anh nhất định phải có đột phá.”

Giản Minh: Mập Mập thật đúng là “thằng thần gin”, ngay đến an ủi người khác cũng an ủi đúng chỗ ngứa thế!

Hai người ra ngoài ăn sáng, đến đại sảnh lại gặp ngay Phương Lược. Đối phương lại mời bọn họ cùng ăn, Giản Minh cũng không từ chối, ba người cùng nhau đi. Trong bữa ăn Phương Lược liên tục gấp đồ ăn cho trợ lý mập, Giản Minh cũng làm như không thấy, đợi đến khi tách ra rồi anh mới nhỏ giọng hỏi, “Cô đã kể chuyện lúc nhỏ của mình cho tổng giám đốc Phương nghe bao giờ chưa?”

Châu Hiểu Ngừ mặt mày ngơ ngác quay đầu nhìn anh, “Sao phải kể cho anh ta nghe?” Cô cũng đâu có thói quen gặp ai cũng kể chuyện riêng của mình.

Giản Minh lại như chú mèo ăn trộm được mật ong, cười ngu ngốc không nỡ nhìn, “Đúng đúng đúng! Không cần kể cho anh ta nghe!”

Châu Hiểu Ngừ không get được lý do anh vui vẻ thế, “Anh ta cũng đâu có đóng phim, không cần nghiên cứu tâm lý nhân vật.”

Giản Minh: Mập Mập hóa ra chỉ đơn thuần muốn giúp mình thôi à?!

Anh thừa nhận nghe xong chuyện của cô đã bị ảnh hưởng rất sâu sắc, nhưng chuyện khiến anh vui nhất không phải là hiểu rõ hơn nội tâm nhân vật thể thân, mà là... trợ lý mập còn chưa kể chuyện này cho vị hôn thê cũ Phương Lược, chỉ kể cho mình anh nghe!

Cái cảm giác bí mật chỉ thuộc về hai người này... khiến trái tim anh tươi như hoa. Nếu không phải sợ dọa trợ lý mập chạy mất thì anh còn định ôm cô quay mấy vòng ý chứ.

Châu Hiểu Ngừ quay đầu, giả vờ không nhìn thấy bộ dạng ngu ngốc của ông chủ nhà mình, chẳng qua lúc người khác không để ý cô cũng không nhìn được mà nhếch khóe miệng, đáy mắt có ánh sáng niềm vui nho nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa, Chào Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Có lẽ nhờ buổi nói chuyện dài với trợ lý mập, Giản Minh đã hiểu phần nào tính cách của nhân vật thể thân trong bộ phim, lúc diễn cũng rất ra dáng, trong ánh mắt có sự cô đơn tĩnh mịch, không giống như lúc mới khởi quay, tất cả tình cảm như cách một tấm màn, nhìn rất giả, diễn không tới.

Bây giờ Ngô Đại Long mở miệng ra không còn là dễ mắng anh nữa rồi, "... Làm diễn viên nhất định phải đào sâu hiểu rõ linh hồn của nhân vật mình thể hiện, tốt nhất là quên luôn bản thân, hòa mình vào nhân vật trong phim. Cậu không còn là cậu nữa, chỉ là nhân vật trong phim, nơi này là thế giới của cậu!"

Tranh thủ lúc nghỉ ngơi hiếm hoi, Châu Hiểu Ngừ an ủi Giản Minh, "Hôm nay đạo diễn Ngô không mắng anh, chứng tỏ anh tiến bộ rồi!"

Giản Minh cạn lời, "... Kỳ vọng của cô với tôi thấp thế cơ à?" Chỉ cần đạo diễn Ngô không mắng nữa đã là chuyện tốt rồi?

Trợ lý mập cười ngược, "Anh Minh à, lúc trước anh chỉ lo làm dáng, những nhân vật anh đã từng diễn ngàn vai như một, chẳng khác gì nhau, phim nào cũng như đang đóng vai bán thân, nói với mọi người: Tôi đẹp trai dữ dội, mọi người chỉ cần nhìn tôi là được rồi! Thật ra đạo diễn Ngô nói không sai, anh Minh, anh cứ quên con người nguyên bản đẹp trai cấp vũ trụ của mình đi, từ hôm nay, lúc anh là thái tử thì anh là con cưng của trời cao, nhưng khi là thể thân thì anh chính là con rơi của số phận, bị cả thế giới vứt bỏ. Anh phải bỏ dần thói làm dáng của mình, quên đi bản thân trong hiện thực, nhớ kỹ mình chính là thể thân lúc này cần phải nấu kính, chỉ lúc nào cần thiết mới có thể xuất hiện."

Giản Minh không nói không cười, trông như một bức tượng nhìn chăm chăm vào Châu Hiểu Ngừ khiến cô nàng hoảng hồn, "Anh Minh... anh giận rồi à?" Không biết vì sao, chắc có lẽ do đạo gần đây quan hệ hai người thân thiết, cô không quen với ông chủ hờ chút là chiến tranh lạnh như lúc trước.

"Ta chỉ là một cái bóng không quan trọng, cô nương không cần bận tâm." Ánh mắt anh đột nhiên xa xôi, giọng điệu nhẹ nhàng hỏi hột nhưng lại có cảm giác u oán không diễn tả được thành lời.

Châu Hiểu Ngừ ngẩn ra một chút mới hiểu, đây là một lời thoại trong phim. Thể thân thích nữ chính trước, còn vô tình cứu đối phương nhưng lại bị thái tử đến sau cướp mất trái tim người thương. Khó nói rõ rốt cuộc là bởi tính cách của thể thân hay vì thân thể chênh lệch quá nhiều với thái tử, hoặc là con người ta bản năng đều hướng về ánh sáng, bởi vậy mới xa lánh thể thân luôn sống trong bóng tối.

Lời thoại này là lúc thể thân cứu được cô gái kia xong, lòng vui phơi phới đi gặp cô thì lại thấy cô nàng đang trò chuyện vui vẻ với thái tử. Thái tử rồi đi rồi, thể thân có ý xuất hiện trước mặt cô gái, cô nàng bày tỏ lòng cảm ơn thì được đáp lại câu này.

Lúc đó, thể thân vẫn còn tin tưởng vào nhân tính, vào tình yêu tươi đẹp và cuộc sống tương lai, máu trong người vẫn chưa lạnh.

Châu Hiểu Ngừ bị anh dọa giật mình, cô cũng đã đọc qua kịch bản, cố gắng nhớ lại lời cô nàng kia nói. Nhưng cô còn chưa chuẩn bị xong thì Giản Minh đã lại đổi một gương mặt khác, kéo tay cô, nhẹ giọng nói với vẻ vô cùng thâm tình, thành thực, "Bản vương sẽ tâu lên xin phụ hoàng ban hôn cho chúng ta, nàng nhất định sẽ trở thành thái tử phi của bản vương!"

... Đã chuyển sang mode thái tử rồi?

Châu Hiểu Ngừ bị ánh mắt chăm chú của anh làm phát hoảng, vội vã che giấu, "Đa tạ điện hạ! Thần thiếp chẳng cầu danh phận, chỉ mong được lưu lại bên điện hạ!" Hoàn toàn là ứng biến tại chỗ, nói xong cũng bị bản thân mình dọa chết đứng, cái giọng điệu ngọt như đường này hoàn toàn không phù hợp với phong cách xưa nay của cô.

Sau lưng cô, Phương Lược đi đến chứng kiến tận mắt một màn này, sắc mặt hần tơi sầm, quai hàm siết chặt, dùng hết sức lực mới không chế bản thân không nổi điên lên.

Giản Minh quan sát từ đầu đến cuối thần sắc Phương Lược, cái câu ban hôn khi nãy cũng chính là bởi nhìn thấy hần tiến lại mới có ý diễn cho xem.

Anh diễn xong hết rồi mới xấu tính nhắc nhở trợ lý mập, "Tổng giám đốc Phương tới kia." Sau đó đứng lên, vứt lại cục diện rối rắm cho cô dọn, vỗ mông chạy đi quay cảnh tiếp theo.

Châu Hiểu Ngừ quay lại, nhìn thấy Phương Lược cũng hơi chột dạ, thời gian bên nhau đã lâu khiến cô có thói quen quan sát tâm tình người này, phát hiện đối phương cười rất dịu dàng mới thở phào, đồng thời lại thấy bản thân như thể thật buồn cười.

Bọn họ đã chia tay rồi.

"Tổng giám đốc Phương sao lại qua đây?"

Trên tay Phương Lược là hai cốc đồ uống nóng, "Trời hơi lạnh, sợ em cảm, uống chút gì nóng nóng sẽ dễ chịu hơn."

Hần đưa sang, Châu Hiểu Ngừ cũng thân nhiên nhận lấy, "Cảm ơn tổng giám đốc Phương."

Trên mặt Phương Lược có vẻ khổ sở, "Tiểu Ngừ, dù thế nào chúng ta cũng đã từng yêu nhau, hơn nữa... cho dù tình cảm của em với anh bây giờ đã nguội lạnh thì anh vẫn yêu em sâu đậm, em xử sự xa cách như thế, anh rất đau lòng!"

Châu Hiểu Ngừ giữ cốc đồ ấm, cân nhắc câu từ hồi lâu mới mở miệng, "Phương Lược, em đã nghĩ rất lâu, có lẽ là do em, em không thể xử sự thân thiết với người khác được, quan hệ quá thân mật sẽ khiến em sợ hãi. Có lẽ em không nên yêu, chỉ thích hợp yêu thầm, giống như bây giờ, rất tốt." Mặc dù cô chẳng khách khí gì với Giản Minh nhưng lại không có ý chỉ trích vai trò của Phương Lược trong mối quan hệ của hai người khiến cô thấy bất ổn.

Chia tay không nói lời ác ý, đó là chút phong độ còn sót lại mà cô muốn giữ.

Phương Lược lại như tìm được tia hy vọng cuối cùng trong lời cô nói, cười nhẹ bảo, “Anh biết là em trẻ con, đang nổi loạn mà. Hai người chúng ta thành gia lập thất, về sau còn sinh con nuôi con, bên nhau đến già. Em sợ hôn nhân, không sao, từ từ là được, anh vẫn sẽ đợi em. Chỉ là về sau em đừng nói những lời như kiểu em yêu thầm ai đó nữa, tới qua anh đau lòng đến độ mất ngủ cả đêm. Em xem, quãng thâm mất đen sì này.”

Châu Hiểu Ngữ đau hết cả đầu, mỗi lần nói chuyện với người này đều cảm thấy như thế. Hắn tự tiện sắp xếp hết mọi chuyện, lấy cớ là tuổi tác cô còn nhỏ, chỉ cần cô nghe theo lời là tốt rồi. Nếu cô nêu ý kiến phản đối thì đó là vấn đề của cô, bởi vì gia đình cô không đầy đủ, bởi vì cô nhỏ tuổi, không hiểu lòng tốt của hắn với cô... Tất cả mọi quyết định của hắn đều đúng cả!

Từng có một quãng thời gian, cô dường như đã phủ nhận bản thân, cảm thấy có lẽ những lời Phương Lược nói đều đúng. Cô đã từng toàn tâm toàn ý dựa vào người đàn ông mang tới sự ấm áp cho cô này, mà hắn thì vẫn luôn đối xử với cô rất dịu dàng chu đáo, hoàn toàn chẳng có chỗ nào để chê.

Nhưng lâu dần, cô từ từ không thể tiếp tục tự lừa mình dối người, mối quan hệ này khiến cô giống như mất dần đường khí, quyết tâm muốn thoát ra càng ngày càng lớn.

“Phương Lược, em đã trưởng thành, biết bản thân muốn gì. Chúng ta chia tay không phải là suy nghĩ nhất thời của em. Em đã yêu người khác, biết là không có khả năng nhưng nhìn thấy anh ấy cười là em sẽ vui, em chỉ muốn ở bên cạnh anh ấy, không cần gì nữa cả.

Tối hôm qua cô đã nói rõ mình yêu thầm Gian Minh, bởi thế mới tìm mọi cách cầu xin chị Diệp Lan cho đến làm trợ lý của Gian Minh. Lúc đó Phương Lược kinh hoàn như tận thế, tâm trạng căng gần phát điên, chẳng quan tâm gì hết bỏ cô lại đi mất, nói chỉ muốn yên tĩnh một lát. Cô còn tưởng lần này kết thúc sạch sẽ rồi, không ngờ mới qua một đêm mà hắn đã hồi máu sống lại như cũ rồi.

Nghe thấy câu này lần thứ hai, Phương Lược bình tĩnh hơn tối qua rất nhiều, nhưng vẫn có chút tức giận không thể kiềm chế, “Tiểu Ngữ, em phải nghĩ cho rõ ràng, cái giới giải trí này loạn đến cỡ nào em đâu có biết. Em còn nhỏ lại đơn thuần, bị người khác lừa cũng chẳng biết. Gian Minh vào nghề bao nhiêu năm, đứng ngoài không có lời đồn nào thì cậu ta trong sạch, đó là cậu ta có khả năng phong bế tin tức, có giao ước gì đó với bên truyền thông rồi nên bọn họ mới không mò đến việc của anh ta thôi. Em không biết thể thân cậu ta ra sao, trước mắt em thì cậu ta càng giả vờ đường hoàng thì thật sự lại càng chẳng ra gì, bên ngoài đỉnh lấy bao nhiêu cô gái, sao em biết hết được!”

Châu Hiểu Ngữ theo Gian Minh nửa năm, có mấy lần cảm thấy ông chủ của mình thanh thuần đến độ sắp so được với hòa thượng rồi, trừ quay phim ra thì chỉ có tập thể dục, các cô gái muốn tiếp cận cũng không thiếu. Cô nàng Lương Hủy của bộ phim trước sấn vào rồi cũng chịu thất bại, trong đoàn ra hiệu ngầm cũng không ít nhưng đều bị anh tránh xa.

Mặc dù cô không thật sự yêu Gian Minh, chỉ thấy ông chủ quả là người rất tốt, nhưng cũng không muốn Phương Lược lấy chuyện này làm cớ bôi nhọ anh, về mặt liềm có chút khó chịu, “Phương Lược, em đi theo anh Minh cũng được nửa năm rồi, anh ấy là người thế nào em tự biết, anh đừng vì chuyện chúng ta chia tay nhau mà tức giận không có chỗ trút, đi bôi nhọ anh ấy.”

Lừa gạt của Phương Lược lại càng lớn, giọng cũng cao lên, “Tiểu Ngữ, anh một lòng một dạ với em, em không những không cảm kích lại cứ thích sấn đến cho cậu ta chơi đùa. Sao em lại sa đoạ đến mức này? Em có còn là cô gái nhỏ trong sáng anh quen lúc ban đầu không?”

Châu Hiểu Ngữ rốt cuộc không nhịn được nữa, nói thẳng, “Lúc em mới đi làm, là anh tận tay dẫn dắt từng chút một. Phương Lược, em thật sự vô cùng vô cùng cảm ơn anh, cũng rất vui mừng được gặp anh. Nhưng về sau bất kể là em giao du với đồng nghiệp trong công việc hay đi công tác, anh đều can em, giống như em là một đứa ngu vậy. Cứ mỗi lần em cùng đồng nghiệp nam nói chuyện vài câu thì lại là để bị bọn họ lừa thất thân, thất tình. Trước nay anh chưa từng tin tưởng em! Giữa chúng ta ngay đến quan hệ tin tưởng bình đẳng cũng không có thì bàn đến chuyện hôn nhân làm gì?”

Trước nay Phương Lược chỉ toàn nghe thấy Châu Hiểu Ngữ cảm kích mình, khen ngợi mình, thì thoảng có đôi lần cô nàng khó chịu không nghe lời đều bị hắn nghĩ cách xử lý cả, đến cuối cùng cô trở nên càng lúc càng ngoan ngoãn nghe lời, cũng càng lúc càng khiến hắn hài lòng. Vốn đã định tiến vào lễ đường rồi nhưng lại bị cha mẹ cô bày trò làm hỏng mất, cô gái nhỏ cũng đột nhiên đòi chia tay, xin nghỉ việc, điện thoại cũng không nghe, chẳng bao lâu sau thì biến mất dạng.

Phương Lược đã từng đến nhà cô rất nhiều lần, đều không thấy cô về nhà. Nửa năm không gặp, cô không những nói đã yêu người khác, hơn nữa đến mấy lời chỉ trích này cũng được nói ra, thật sự khiến hắn không thể tin nổi.

“Tiểu Ngữ, sao em lại nghĩ anh như thế? Anh lo lắng cho em, sợ em ra ngoài bị ức hiếp. Em ngây thơ như thế, không biết có bao nhiêu người muốn lợi dụng đâu!”

Lời hắn nói như nhát dao cứa vào tim Châu Hiểu Ngữ. Cô nhớ lại chuyện đáng sợ lúc nhỏ mình từng trải qua, trước lúc đó cô còn cho rằng chú hàng xóm nhiệt tình chẳng qua là thấy cô đáng thương nên mới quan tâm cô như thế, thấy cô về là hỏi này hỏi kia, về sau mới biết... trái tim đen tối của con người vượt xa những gì cô tưởng tượng.

Sắc mặt cô thoảng cái trắng bệch. Sự việc đó chỉ có nhà bác cô biết nhưng đối với cô mà nói, nó là vết sẹo vĩnh viễn đều rất khó đối mặt, sở siết chặt ghế, đôi mắt tràn đầy sợ hãi, chiếc cốc trên tay rơi xuống rồi cũng chẳng hay biết.

***

Thi Khải bị Tiết Khởi lạnh lùng vài ngày, nhớ đến quan hệ giữa cô nàng với Châu Hiểu Ngữ rất tốt bèn quyết định đi tìm đường cứu quốc, bởi vậy mới đến tìm Châu Hiểu Ngữ, ai ngờ lại nghe được một màn chấn động như thế.

Cách đối xử với phái nữ của anh ta và Phương Lược hoàn toàn trái ngược nhau, nghe mấy lời Phương Lược nói cũng cảm thấy khó chịu, đang định ra mặt phá rối thì lại phát hiện thân sắc Châu Hiểu Ngữ bất bình thường.

Thi Khải tiếp xúc với không ít người, lại nghe được từ đầu đến cuối, liếc mắt một cái là biết có chuyện gì, cũng chẳng thèm chào hỏi Phương Lược mà đưa luôn Châu Hiểu Ngữ rời đi.

Châu Hiểu Ngữ quay đầu nhìn Phương Lược, thấy sắc mặt hắn tối sầm, tay siết chặt thành nắm đấm, phong độ nhiều năm tôi luyện giữa đấu đá tranh giành quyền lợi gần như chẳng còn tồn tại, thoảng chốc cô lại thấy có chút không ổn.

Phương Lược và Châu Hiểu Ngữ quen nhau là lúc cô học năm thứ tư, đi thực tập và tìm việc. Lúc đó ánh mắt cô gái nhỏ thuần khiết giống như chú nai con, khiến người sát hạch Phương Lược vừa nhìn đã thích. Giai đoạn đó Phương Lược đã chia tay bán gái tính cách mạnh mẽ được nửa năm, chịu đựng đủ cuộc sống với những cô nàng mạnh mẽ kiên quyết, trong cuộc sống chẳng chịu nhường nửa bước, trong công việc thì còn mãnh liệt hơn cả hắn, có lúc ra ngoài ăn uống tiếp khách, say xin về nhà còn để hắn chăm sóc.

Hai người sống chung nhiều năm, rốt cuộc vẫn không thể tiến tới hôn nhân, lúc chia tay cũng rất gọn gàng nhanh chóng. Bởi thế về sau Châu Hiểu Ngữ vào công ty, Phương Lược lại dụng chức vụ điều cô đến làm trợ lý cho mình là có tư tâm cả.

Chuyện quá khứ khiến Châu Hiểu Ngữ luôn luôn đề phòng cảnh giác với phái nam, nhưng người mới bước vào xã hội đương nhiên sẽ gặp nhiều vấn đề bất chợt không biết giải quyết, rất nhiều lần tay chân luống cuống làm sai đều được Phương Lược giải quyết hộ, lại chỉ dẫn cô phải xử trí thế nào.

Nói thật tâm thì lúc đó Châu Hiểu Ngữ vô cùng cảm kích Phương Lược. Từ nhỏ đến lớn số lượng tình cảm cô nhận được chỉ đếm trên đầu ngón tay, trừ nhà bác ra thì dường như

chẳng còn ai nữa cả. Có lẽ ám ảnh lúc nhỏ quá sâu sắc, cô luôn rất khó tạo dựng mối quan hệ thân thiết với người khác, nhưng lúc cô đi làm được một năm, Phương Lược tò mò, hỏi cô làm bạn gái, thì cô gần như chẳng hề do dự mà đồng ý luôn.

Phương Lược là người đàn ông dịu dàng, rất nhiều lúc dịu dàng đến độ khiến cô khó mà từ chối.

Thuở ban đầu, Châu Hiểu Ngữ rất tin tưởng, dựa dẫm vào hắn, sự cảm kích luôn lớn hơn tình yêu, bất kể là sự lịch lãm hay thân phận cấp trên đều khiến cô có thói quen mọi chuyện đều hỏi ý, nghe theo hắn. Thậm chí đến mức, về sau cô dần dần làm quen được với môi trường công ty, lúc cùng đồng nghiệp nam thảo luận công việc làm Phương Lược không vui, cô còn thấy áy náy.

Phương Lược đưa ra đáp án, “Hiểu Ngữ, anh yêu em như thế, trông thấy em cứ đầu chạm đầu với anh chàng kia suốt, cho dù có là vì công việc thì anh cũng không thể nhịn được.”

Con gái đang yêu, đặc biệt là lại vô cùng cảm kích đối phương như Châu Hiểu Ngữ chỉ mong người yêu lúc nào cũng vui vẻ để báo đáp sự quan tâm chăm sóc của người ta với mình, “... Đó là công việc thôi mà, vậy lần sau em sẽ cố hoàn thành sớm, có được không? Anh đừng buồn bực nữa!”

Trong giai đoạn yêu đương với Phương Lược, dây thần kinh lúc nào cũng căng như dây đàn của Châu Hiểu Ngữ rốt cuộc cũng được thả lỏng, ngay đến cách nói chuyện cũng bắt gặp mềm mại đi nhiều.

Lời Phương Lược nói, khi đó Châu Hiểu Ngữ vẫn thấy rất ngọt ngào, “Em ấy, thật đúng là chỉ muốn giấu em trong nhà, không để mấy người trong công ty nhìn thấy. Em không biết đâu, có đến mấy người đã âm thầm hỏi han đánh tiếng về em rồi đấy.”

Châu Hiểu Ngữ về ngoài ngọt ngào xinh đẹp, mặt tròn mắt to, sau một năm tới luyên, làm việc cũng nhanh nhẹn gọn gàng, chưa từng đùn đẩy trách nhiệm, lại hay giúp đỡ người khác, mối quan hệ trong công ty rất tốt. Quan hệ của bọn họ lại không công khai, quả thật có vài đồng nghiệp nam ở các phòng ban khác đã đánh tiếng dò hỏi về cô, vô tình tin này lại truyền đến tai Phương Lược, khiến hắn thấy rất khó chịu.

“Thế thì liên quan gì? Dù sao em cũng đâu thích bọn họ!” Khi đó cô còn cầm tay Phương Lược nũng nịu lắc qua lắc lại mấy cái, đó xem như là tiếp xúc thân mật nhất của bọn họ rồi. Phương Lược dường như cũng cảm nhận được cô vô cùng bài xích việc tiếp xúc thân mật với người khác, mặc dù rất vui vì sự trong sáng của cô nhưng cũng hy vọng hai người có thể thân thiết không rời. Chẳng qua, hắn có đủ nhẫn nại.

Về sau những lời như thế lặp đi lặp lại rất nhiều lần, lúc Châu Hiểu Ngữ tăng ca, đi công tác với đồng nghiệp nam hay chào hỏi với khách hàng là nam. Phần lớn những lần đó đều đi kèm với ánh mắt lên án, ám ức của Phương Lược, khiến Châu Hiểu Ngữ áy náy rất lâu, cứ thấy bản thân đã sai rồi nhưng lại mơ hồ cảm thấy không đúng.

Mối tình đầu đầu rất chân thành, cả tấm lòng nhiệt huyết chỉ muốn cống hiến cho đối phương, cho dù Phương Lược chỉ nhủ mảy, Châu Hiểu Ngữ cũng đứng ngồi không yên, tự kiểm điểm bản thân có phải lại tiếp xúc gì đó quá thân mật với đồng nghiệp nam nào khiến bạn trai không vui hay không.

Cô muốn làm Phương Lược vui, nhưng trong mối quan hệ này, Phương Lược lại càng ngày càng khiến cô cảm thấy không vui nổi.

Cách làm của Phương Lược khiến cô dần dần không thờ nổi, nhưng cô lại không nỡ từ bỏ tình cảm ám áp hắn dành cho mình. Có lẽ là người, ai cũng quyến luyến ám áp, độc hành quá lâu, gặp được người chần chừ che mưa thì càng khó quyết tâm bước một mình lần nữa.

Châu Hiểu Ngữ nhớ, về sau lần đầu tiên bọn họ nổ ra tranh chấp gay gắt, là bởi sau khi quyết định ngày cưới, Phương Lược đưa ra ý kiến bảo cô ở nhà làm bà nội trợ.

***

Châu Hiểu Ngữ đã có ít hơn men, hiếm hoi lắm mới nói nhiều, nhớ lại những chuyện vụn vặt khi xưa của hai người thì nói năng bừa bãi lộn xộn, đặc biệt là khi đối diện là Thi Khải chẳng quan hệ gì, cô hoàn toàn xem anh ta là thùng rác tình thân, quay đầu là có thể quên hết đi.

Những món Thi Khải gọi đều là những món cô yêu cầu, loại cay nhất, tôm xào cay, móng heo xào cay, tiết gan nấu cay, canh cá xào cay... nhìn đã thấy chảy nước miếng. Cô ăn một miếng, uống một ngụm bia, chỉ vào bản đồ ăn đồ rực, cười bảo, “Anh Khải, anh có thấy những món này nhìn thôi là thấy vui rồi không?”

Thi Khải cảm thấy phải chọc một dao vào tim ông chủ, bèn len lén gọi điện thoại đến cho Giản Minh, đồng thời cười đáp, “Tiểu Ngữ, em gọi ăn cay thật đấy.”

Đầu dây bên kia, quả nhiên không vang lên tiếng nói nào.

Châu Hiểu Ngữ thấy bản ăn trước mặt hơi chao đảo, cô ợ một hơi, “... Lúc có một mình em rất thích gọi toàn đồ ăn cay. Nhớ lần đầu cãi nhau với Phương Lược, em đã tìm một quán ăn Từ Xuyên, gọi một bản toàn đồ cay, ăn xong dạ dày đau mất hai ngày, Anh ta căn bản không hiểu, sao em có thể làm bà nội trợ không thôi được? Em đã chịu đựng đủ cuộc sống phải ngửa tay xin tiền người khác, từ lâu đã trông ngóng mình mau chóng trưởng thành, có thể tự nuôi sống bản thân rồi. Làm sao có thể kết hôn xong là từ bỏ công việc được?” Cô lắc lắc cái đầu đã chẳng mấy tỉnh táo của mình, hỏi ra điều vẫn luôn giấu trong lòng, “... Anh Khải, sau này nếu anh với chị Tiết thành một đôi, anh có bắt chị ấy từ bỏ cơ hội làm việc không?”

Thi Khải trước nay luôn là người yêu thích tự do, sao có thể ép buộc người khác, “Nếu Tiết Khôi ở bên anh, cô ấy muốn làm gì anh cũng sẽ ủng hộ. Nếu cô ấy muốn ở nhà không đi làm thì anh nuôi cô ấy. Nếu cô ấy muốn làm việc, anh cũng sẽ không ngăn cản!” Anh ta thấy mình nói câu này hay quá, còn đặc biệt dặn dò Châu Hiểu Ngữ, “Em về gặp chị Tiết nhà em nhớ phải nói lại câu này cho chị ấy nghe đấy!”

Cũng chẳng biết Châu Hiểu Ngữ có nghe vào không, cô đỡ đầu, cười bảo, “Chị Tiết... chị ấy còn bảo xem như đang nuôi trai bao cơ.” Dường như thoáng chốc lại nhớ đến phiền não của mình, “Nếu không phải Phương Lược càng lúc càng quá đáng, có lẽ em cũng đã gả cho anh ta rồi. Anh Khải, anh không hiểu em muốn có một gia đình, có người ăn cần hỏi han mình đến thế nào đâu. Về sau em nghĩ rất lâu mới hiểu, anh ta dùng phương pháp lạt mềm chuộc chặt, dần dần kéo em vào cái kén anh ta đã dệt sẵn. Nếu em không chịu, anh ta sẽ lạnh mặt, tố cáo em không đối xử tốt với anh ta, không chịu nhượng bộ anh ta chút nào. Có những lúc chỉ là một chút xấu... thật ra chỉ vô duyên vô cớ nhượng một chút thôi, đến cuối cùng em đã suýt chẳng nhận ra bản thân mình nữa!”

Cô nói liên miên không dứt, sau khi chia tay nửa năm mới rút cuộc bình ổn lại, có thể tìm một người tâm sự chuyện này. Có kẻ nếu không vì hôm nay Phương Lược ép buộc không buông thì cô cũng chẳng cần tìm người kẻ lẽ làm gì.

Kiểm nén quá lâu, rốt cuộc cũng có ngày bùng nổ.

***

Giản Minh quay xong thu dọn, quay đầu lại chẳng nhìn thấy trợ lý mập như hình với bóng của mình đâu, gọi điện thoại thì tắt máy, trong lòng nhất thời hoảng hốt, còn tưởng cô đi với Phương Lược rồi.

Rõ ràng anh đã nghĩ thông suốt, sẽ không để ý đến Phương Lược nhưng liên lạc với trợ lý mập không được, suy nghĩ đầu tiên của anh vẫn là Phương Lược. Anh đang chuẩn bị về khách sạn tìm người thì nhận được điện thoại của Thi Khải.

Anh nghe rõ tiếng Thi Khai gọi tên trợ lý mập qua điện thoại, lập tức thông minh không lên tiếng, sau đó... nghe thấy một tràng những lời say xìn.

Trước mặt anh trợ lý mập rất hiếm khi nói chuyện riêng tư, chỉ có một lần thì lại là để anh phân tích nội tâm nhân vật cho bộ phim mới, hoàn toàn chẳng phải bỗng dưng mà kể. Chuyện với Phương Lược cô lại càng chẳng mở miệng.

Giản Minh không thích nghe ngóng chuyện riêng tư của người khác, nhưng lúc nghe thấy trợ lý mập ở đầu bên kia nói muốn có một gia đình, có một người ân cần hỏi han, anh lại bất thần nhớ lại chuyện lúc nhỏ cô từng kể. Nếu không phải cô đơn lạnh lẽo đến tận xương, chắc cũng chẳng có suy nghĩ khao khát đến vậy.

Rất lâu sau, trợ lý mập dường như đã nói năng chẳng rõ rồi, anh mới bình tĩnh hỏi một câu, “Hai người đang ở đâu?”

Thi Khai báo tên quán ăn rồi ngắt máy, cười không khép được miệng.

Giản Minh bắt xe qua đến nơi, Châu Hiểu Ngữ đã say bất tỉnh nhân sự. Hôm nay cô nàng bị câu nói kia của Phương Lược kích động, khiến cô nhớ lại người hàng xóm lúc trước. Rõ ràng là tên đàn ông đó có dụng ý đen tối, nhưng việc xảy ra rồi, vợ y lại đánh đá chạy đến mắng cô mới tí tuổi đầu đã học cái trò dụ dỗ đàn ông, những lời thô tục bản thiếu đồ hết lên đầu cô.

Khi đó cô cũng ngẩn ra, cả người co rúm lại, nếu không ngờ nữ cảnh sát bảo vệ thì e là người đàn bà đó đã xông lên hủy hoại gương mặt cô rồi.

Nhiều năm sau, khi cô đã trưởng thành nên người, hồi tưởng lại câu chuyện xấu hổ thời thiếu nữ đó đều nhớ tới sự kinh hoàng không nói nổi thành lời khi ấy cùng nỗi xấu hổ khi bị người khác chỉ trích ngăm, còn có nỗi khó hiểu, tại sao người đàn bà đó rõ ràng biết người có tội là chồng mình, ấy thế mà lại dùng lời lẽ ác ý chửi rủa cô, tất cả những thứ ấy đều là con ác mộng cô không quên được. Phải rất nhiều năm cô mới hiểu ra, người sai không phải bản thân.

Có những người trời sinh ngu độn, lại giỏi trốn trách nhiệm, đổ hết tội lỗi lên đầu một cô gái vô tội vẫn dễ dàng hơn chỉ trích cái thứ không bằng sức sinh bên gối mình.

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa, Chào Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Giản Minh phát hiện, từ ngày quen trợ lý mập, giới hạn của mình lại càng lúc càng bị nói rộng rồi. Đầu tiên là bị cô chọc ngoáy, sau là lên làm trò cười trên Weibo, bây giờ lại thêm một mục nữa, chăm sóc cô nàng say rượu.

Rốt cuộc ai mới là chủ vậy?

Những chuyện này mà xảy ra với mấy người trợ lý trước thì đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng nhìn thấy trợ lý mập ngủ chẳng chút phòng bị, cứ như người khác so với Châu Tiểu Đào mồm miệng sắc sảo, lòng anh lại mềm nhũn như bông, nhẹ giọng hỏi, “Mập Mập muốn có một gia đình sao?”

Chất lượng âm thanh của Thi Khai quá tốt, khoảnh khắc giọng cô vang lên rõ rang ấy, não Giản Minh dường như ngừng mất một khắc rồi mới hoạt động lại bình thường.

Bình thường cô thể hiện mình rất tự lập, lại có sự đồ võ của cha mẹ khi trước, anh cứ tưởng trợ lý mập sẽ sợ hôn nhân, hóa ra trong sâu thẳm nội tâm cô nàng lại vẫn mong có một gia đình ấm áp, chỉ là trước nay chưa từng nói ra miệng mà thôi.

Trợ lý mập ngủ say, còn ngáy nho nhỏ, chẳng thêm đề ý đến anh. Anh dém chăn cho cô, chỉnh đèn ngủ đầu giường xuống mức thấp nhất rồi mới đi ra.

Thi Khai miệng rộng, đặc biệt Giản Minh lại còn là đầu sỏ khiến dạo gần đây anh ta cô đơn chiếc bóng, thế là Thi Khai quyết tâm không để cho Giản Minh dễ chịu, bèn thuật hết mấy câu Phương Lược nói với Châu Hiểu Ngữ cho anh nghe, “Anh Minh, anh không biết chứ Phương Lược vừa nói xong mặt Tiểu Ngữ đã trắng bệch, cứ như bị ai đâm dao vào tim ấy.”

Giản Minh thu xếp ổn thỏa cho Châu Hiểu Ngữ xong thì hẹn Phương Lược gặp mặt.

Phương Lược chắc cũng có lời muốn nói, nghe anh mời đi uống cà phê là đồng ý ngay không do dự. hai người không đi xa, xuống ngay quán cà phê dưới khách sạn chọn một vị trí yên tĩnh nói chuyện.

Trong lúc đợi đồ uống, Phương Lược đánh giá người thanh niên trước mặt. Ngoại hình đối phương xuất sắc không cần phải nói, ngay cả trong giới phim thần tượng cũng thuộc hàng nhất nhì. Cái nghề diễn viên này, có khuôn mặt khiến người khác không thể làm ngơ đối lúc còn quan trọng hơn cả diễn xuất.

“Giản Minh, thật ra cậu hoàn toàn không cần giữ chặt lấy Tiểu Ngữ không buông. Cô ấy là một cô gái rất đơn thuần, cậu chơi được nhưng cô ấy chưa chắc đã chơi nổi.” Giọng điệu hần hoàn toàn là vì lo lắng cho Châu Hiểu Ngữ và Giản Minh, “Đến lúc gây scandal, đối với sự nghiệp của cậu chắc cũng không tránh khỏi ảnh hưởng.”

Giản Minh mặt không biểu cảm nhìn người đàn ông trước mặt, thật lòng vô cùng thương tiếc cho mối tình đầu khiến trợ lý mập phiền lòng. Dù cô nàng có gặp phải một thằng nhóc vât mũi chưa sạch trong trường học, ngốc nghếch đứng cả ngày dưới chân ký túc xá để đưa cô bữa cơm, yêu một trận oanh liệt rồi chia tay, thì vẫn hợp hơn gặp phải người đàn ông trung niên có khát vọng không chế người khác mãnh liệt này làm tổn hại cả đầu óc tinh thần.

Trên con đường tình cảm, có những lúc đôi bên cân bằng, ngang sức ngang tài cũng rất quan trọng.

Trợ lý mập ngoài lạnh trong nóng, lúc mới quen biết chỉ thấy tính cách giác rất cao, nhưng quen biết lâu rồi mới phát hiện, dưới lớp vỏ bọc cứng cáp bên ngoài của cô là một trái tim dịu dàng ấm nóng.

“Làm sao tổng giám đốc Phương biết tôi chỉ chơi đùa với Tiểu Ngữ chứ không phải thật tâm thế?”

Trước mặt trợ lý mập Giản Minh chẳng dám nói câu tỏ tình nào, e cô sợ. Nhưng trước mặt Phương Lược anh lại thừa nhận vô cùng thân nhiên. Đầu là đàn ông với nhau, ánh mắt của anh chẳng thể che giấu được, cần gì phải giấu giếm đối phương?

Phương Lược chế giễu, “Sự nghiệp của cậu đang lên, không phải chơi đùa là nào định tiến đến hôn nhân? Người hâm mộ của cậu phần lớn đều là các cô gái nhỏ, cậu không sợ bị mất

fan à?”

Giản Minh cười, “Cảm ơn tổng giám đốc Phương đã lo lắng cho tôi, chẳng qua có mất fan hay không cũng không phiền anh lo nghĩ. Ngược lại tôi muốn khuyên tổng giám đốc Phương một câu, Tiểu Ngừ đã nói hai người chia tay rồi, anh cần gì phải bám riết không buông? Làm mọi người đều khó chịu.”

Thái độ của anh quá đương nhiên khiến con giận của Phương Lược đã cố lắm vẫn không đè nén được, “Được đạo diễn Ngô Đại Long chọn trúng là một cơ hội cực kỳ hiếm có của cậu. Giản Minh, cậu không sợ tôi lấy tư cách nhà đầu tư yêu cầu thay diễn viên à? Tôi tin là có một dàn diễn viên đang xếp hàng đợi được tham gia phim mới của đạo diễn Ngô. Cậu phải biết nhân vật quần chúng xen vào chuyện của khác là việc người ra khinh thường nhất.”

Mấy năm nay trên mạng đã vạch trần rất nhiều diễn viên ngoại tình, hoặc xen vào tình cảm của người khác, bên dưới Weibo của bọn họ toàn bộ đều bị quần chúng phẫn nộ vây vào mạng chửi.

Năm ngoái có tin nam diễn viên Hứa Chấn ngoại tình trong lúc vợ mang thai, mặc dù vợ anh ta nhanh chóng đứng ra thanh minh cho chồng, đồng ý mở long tha thứ việc anh ta ra ngoài vụng trộm, quý trọng gia đình hiện có, nhưng các fan đều quay lưng hết lại, những lời chỉ trích không ngừng vang lên, thậm chí trên mạng còn rộ lên hoạt động liên kết không xem những tác phẩm có anh ta tham gia, việc này khiến cho các đạo diễn và nhà sản xuất có ý muốn hợp tác với Hứa Châu đều phải thay đổi kế hoạch, tìm diễn viên mới.

Giản Minh quả thật không ngờ Phương Lược lại dùng chiêu này để uy hiếp anh, “Tổng giám đốc Phương, anh có thể thay tôi, nhưng dù anh có làm thế nào tôi cũng sẽ không rời xa Tiểu Ngừ đâu. Cô ấy là một cô gái tốt, xứng đáng được đặt ở vị trí ngang hàng để thương yêu chăm sóc, chứ không phải không chế tinh thần như anh đã làm. Nếu anh muốn làm to chuyện lên báo chí thì tôi cũng không ngại đứng lên thanh minh cho bản thân mình.”

Phương Lược cười lạnh, “Tôi chờ đấy.”

“Tổng giám đốc Phương cứ tự nhiên.”

Đàm phán thất bại, lúc Giản Minh quay về còn cẩn thận sang phòng trợ lý mập kiểm tra, thấy cô ngủ say chẳng biết gì, anh lại nhìn chăm chú khuôn mặt bình yên của cô, nhìn không được hôn trộm lên trán cô một cái, lại bất giác nhìn chăm chú, sợ có lỡ mất tình lại.

***

Sáng hôm sau, đạo diễn Ngô kéo Giản Minh sang một bên, nhắc nhở anh rất thân tình, “Người trẻ tuổi có người trong lòng là chuyện tốt, nhưng cũng không thể vì chuyện tình cảm mà ảnh hưởng đến công việc được. Cậu với tổng giám đốc Phương có chuyện gì thế? Anh ta báo cáo lên công ty muốn đổi diễn viên chính, mặc dù tôi đã nói giúp cậu một phen nhưng cậu vẫn nên giải thích rõ ràng với anh ta thì hơn.”

Chỗ thông minh nhất của PHương Lược chính là hắn đã từng giới thiệu Châu Hiểu Ngừ là vợ hôn thê của mình ngay trước mặt Ngô Đại Long và Trần Gia Vận, khiến Ngô Đại Long có định kiến sẵn, cảm thấy không hài lòng với việc làm của Giản Minh.

Giản Minh không ngờ Phương Lược hành động nhanh nhẹn thế, thật ra anh cũng rất quý trọng cơ hội được làm việc với đạo diễn Ngô, nhưng lại càng không thể nhận được chính là người khác vu vạ cho mình, ngay đến Châu Hiểu Ngừ cũng không tha.

“Đạo diễn Ngô, tôi với tổng giám đốc Phương chẳng có hiểu lầm gì hết. Đúng là anh ta và trợ lý của tôi lúc trước đã từng định cưới xin, nhưng đó là chuyện của hơn nửa năm trước, hai người đã chia tay từ lâu. Bây giờ anh ta vẫn bám riết lấy trợ lý của tôi, kiên quyết không chịu chấp nhận sự thật. Tôi tưởng những người thành công trong công việc như tổng giám đốc Phương thì xử lý chuyện tình cảm hẳn cũng không sai lắm như thế.”

Có thể nhận ra, đạo diễn Ngô nửa tin nửa ngờ lời anh nói.

***

Châu Hiểu Ngừ tối hôm qua uống say, đến khi tỉnh lại đã là ngày hôm sau, đi gọi cửa phòng Giản Minh thì anh đã đến phim trường từ sớm. Tối khi cô chạy đến nơi, nhìn thấy Ngô Đại Long vỗ vai anh ta, “Anh bạn trẻ, cậu phải cân nhắc cho kỹ.”

“Đạo diễn Ngô bảo anh cân nhắc chuyện gì thế?”

Về mặt nghiêm túc nặng nề trên mặt Giản Minh biến mất, còn đùa, “Đạo diễn Ngô bảo tôi cân nhắc xem có nên theo đuổi cô không!”

Châu Hiểu Ngừ, “...” Ông chủ đột nhiên nói năng ngọt xớt, không thích ứng kịp.

Giản Minh lại cao hứng, còn kéo tay cô, “Hay là tôi đưa thẻ ngân hàng bây to lòng thành trước?”

“Anh thần kinh rồi à?” Cô giẫy khỏi tay anh, mặt hơi đỏ lên, “Cá Thắc Tư còn chưa đến đâu, ông chủ, ông đưa cột nhân viên, còn không thực tế bằng đưa thêm mấy cái phong bì!”

Giản Minh rất biết nghe lời, rút điện thoại gõ gõ mấy cái, “Mau nhận, mau nhận.” Châu Hiểu Ngừ mở ra, anh ta đúng là đã gửi một ngàn ba trăm bốn mươi tệ vào tài khoản, nhất thời ngẩn ra.

Phương Lược đứng từ xa nhìn lại, Giản Minh búng nhẹ trán trợ lý mập, “Một đời một kiếp đó nha.”

Châu Hiểu Ngừ đỏ mặt nhận phong bì, “Nếu anh Minh vẫn cứ nổi tiếng thế này, thật ra một đời một kiếp làm công cho anh cũng được.” Ánh mắt cô cứ đảo các nơi, không dám nhìn thẳng Giản Minh.

Đến khi Giản Minh chạy đi quay cảnh quay ngày hôm nay, Châu Hiểu Ngừ quay đầu tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống thì Phương Lược mới theo đuổi, tựa hồ như con người mất kiểm soát hôm qua chỉ là ảo giác của Châu Hiểu Ngừ. Giọng điệu hôm nay của hắn rất nhẹ nhàng vui vẻ, “Tiểu Ngừ, có chuyện này anh nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn thấy nên nói với em.”

“Chuyện gì?”

Phương Lược, “Giản Minh chen vào tình cảm giữa chúng ta, anh đã báo với công ty đề nghị đổi diễn viên chính rồi. Có điều Giản Minh hình như chẳng nghĩ thế. Cậu ta còn nói bất luận thế nào cũng không rời khỏi em, anh thật muốn xem xem cậu ta có làm nổi không.”

Châu Hiểu Ngừ đột nhiên nhớ lại mấy lời đạo diễn Ngô nói với Giản Minh lúc có mới tới. Cô hỏi thì Giản Minh lại giả vờ chẳng có chuyện gì, đưa phong bì xong là chạy đi làm việc luôn.

Thời khắc này, tâm tình cô rất phức tạp, không rõ phải nói thế nào, “PHương Lược, anh cảm thấy hủy hoại sự nghiệp của anh ấy rất vui à?”

Cô đã từng làm trợ lý cho Phương Lược, cũng biết áp lực cạnh tranh của hắn rất lớn, có lúc sẽ dùng những thủ đoạn không đường hoàng lắm. Nhưng khi đó tuổi còn nhỏ, đặc biệt là

Phuong Lược đối xử với cô hoàn toàn không giống những người khác nên cô cũng chẳng suy nghĩ nhiều. Hôm nay phát hiện người này dùng thủ đoạn đối phó với đối thủ áp dụng lên Giản Minh, chỉ thấy trong lòng nổi lên sự chán ghét không rõ nguyên do.

Phuong Lược lại hoàn toàn không thấy mình sai ở chỗ nào, “Tiểu Ngừ, chúng ta vốn đã định kết hôn rồi, thế mà lại bị Giản Minh phá hỏng mất, thật ra anh cũng không để tâm việc em ngoại tình tình thần, chỉ cần em ngoan ngoãn quay về bên anh là được. Anh đảm bảo sẽ không làm gì cậu ta, để cậu ta diễn nốt bộ phim này.”

Lần này thì lòng Châu Hiểu Ngừ đã lạnh buốt, nhờ ra cô phải biết từ sớm, giới hạn của một người sẽ không thay đổi vì bất cứ ai khác cả. Trong công việc, Phuong Lược có thể không từ thủ đoạn, thì nhất định sẽ có ngày cũng sẽ đối xử với cô như thế trong đời sống mà thôi. Chỉ là lúc đối phương khoác lên vẻ dịu dàng ảm áp thì cô lại bị mê hoặc đến mất cả khả năng phán đoán mới tưởng nhầm ảo giác là hiện thực.

“Phuong Lược, anh muốn chúng ta trở thành một đôi vợ chồng bất hòa, sống cuộc sống đôi bên thù hận lẫn nhau sao?” Cô hít sâu một hơi, trong đầu lại nhớ đến cảnh cha mẹ đánh nhau nhiều năm trước, toàn thân phát run, “Nếu đó là cuộc sống anh muốn thì xin đừng mong có tôi bên cạnh!”

***

Châu Hiểu Ngừ gọi điện thoại cho Diệp Lan, nhờ chị sắp xếp cho Giản Minh một trợ lý tạm thời.

“Chị, dạo này tâm tình em không ổn, muốn ra ngoài làm từ thiện một đợt, bên này anh Minh cần người giúp đỡ.”

Diệp lan biết mỗi lần có tâm sự là Châu Hiểu Ngừ sẽ lại tìm đến chỗ nào đó làm từ thiện, đây là thói quen bắt đầu từ năm thứ hai đại học. Năm đó trong trường có một sinh viên nữ mất tích, về sau tìm thấy mới phát hiện cô đã chết, trước khi chết còn bị xâm hại, khi đó tâm tình Châu Hiểu Ngừ cực kỳ bất thường.

Thời gian đó Diệp Lan rất lo, về sau còn hỏi con bé có muốn tìm bác sĩ tâm lý không.

Châu Hiểu Ngừ từ chối nhưng lại mượn chị ít tiền, liên hệ với một tổ chức công ích chuyên giúp đỡ các em gái nhỏ xin làm từ thiện. Qua một kỳ nghỉ, con bé đi về có ăn bữa cơm với Diệp Lan thì đã thấy nó bình thường trở lại.

“Gần đây em... lại gặp phải chuyện gì không vui rồi? Có phải do Giản Minh không?”

Diệp Lan thuộc loại hay bao che, lần trước Giản Minh gọi điện tới chị ta lại chỉ lo chửi rủa bố tức, đến khi đập máy rồi mới thấy quái lạ, từ lúc nào Giản Minh để ý đến việc của trợ lý thế?

Về sau chị tự thuyết phục là bởi lúc trước mình dặn dò cậu ta chăm sóc Tiểu Ngừ, nhưng vẫn cảm thấy có vẻ không đáng tin cho lắm.

Tính Châu Hiểu Ngừ lại bướng bỉnh cố chấp, đã quyết chuyện gì thì có khuyên mấy cũng chẳng chịu nghe. Lúc đầu, trừ việc Phuong Lược lớn tuổi hơn khá nhiều, các mặt khác đều quan tâm rất chu đáo cho em mình, hơn nữa cũng xem là có sự nghiệp vững chắc, chị còn nghĩ Châu Hiểu Ngừ đúng là nên có một người đàn ông chín chắn giữ trong lòng, yêu thương chăm sóc, chẳng ngờ lại bị Diệp An Ninh và Châu Quốc Bang đến phá hoại.

Mỗi hôn nhân tốt thế, nói hủy là hủy ngay được.

Diệp lan để bụng chuyện này lắm, cứ có người nhắc đến là chị lại nổi giận dưng dưng.

Châu Hiểu Ngừ sợ chị mình hiểu lầm Giản Minh, “Chị đừng tưởng tượng, không liên quan gì đến anh Minh đâu. Anh ấy đối xử với em rất tốt, là một ông chủ tuyệt vời. Chẳng qua... lần này Phuong Lược làm đại diện phía đầu tư của ‘Cái bóng của nhà vua’, em đã chia tay với anh ta từ lâu rồi nhưng anh ta vẫn cứ dính ninh anh Minh là kẻ thứ ba, thậm chí còn đề xuất lên cấp trên muốn đòi vai của anh Minh. Em không muốn vì chuyện riêng của mình làm ảnh hưởng đến công việc của anh Minh, vì thế mới định tránh mặt một thời gian. Chị yên tâm, ông chủ tốt như thế em cũng không muốn đòi đâu.”

Diệp Lan lập tức nhận ra điểm bất thường, “Phuong Lược tính tình cẩn trọng, sao lại... cho rằng Giản Minh là người thứ ba trong chuyện của hai đứa được?”

Lần này Châu Hiểu Ngừ càng ngại hơn, “Chị, đều tại em cả. Phuong Lược khẳng khái muốn tái hợp, em đành viện cớ bản thân đã có người yêu khác, yêu thầm anh Minh rồi. Anh Minh không những không phản đối còn nói với Phuong Lược anh ấy nhất định không rời xa em.” Tạo ra vụ hiểu nhầm to thế này, đến lúc kể lại cho Diệp Lan nghe Châu Hiểu Ngừ cũng thấy mặt nóng bừng.

Diệp Lan ngăn ra, sau đó tựa như nghe thấy chuyện gì bất thường lắm, ôm lấy điện thoại nhào xuống ghế xô pha, cuống đến độ nước mắt cũng chảy cả ra, “Em... em với Giản Minh? Tiểu Ngừ, em cũng giỏi ghê đó! Ha ha ha ha ha, đúng là chị có bảo Giản Minh chăm sóc em thật, nhưng cũng không phải kiểu chăm sóc đó. Cậu ấy nhà giàu như cậu ta đến bản thân còn phải nhờ người chăm sóc thì còn lo được cho ai? Chẳng qua chị sợ cậu ta sai bảo em như người hầu nên mới cảnh cáo cậu ta thế thôi.” Ai ngờ Giản Minh tưởng thật, còn chịu oan thay cho Châu Hiểu Ngừ nữa.

“Chị, tình hình bây giờ rồi rắm lắm. Chị không hiểu Phuong Lược, em sợ mình cứ tiếp tục ở bên cạnh anh Minh, lỡ may anh ta lợi dụng truyền thông bôi nhọ anh Minh. Đạo diễn Ngô vốn đã không thích diễn viên trong đoàn có scandal gì rồi, tới lúc đó dù tất cả kết thúc tốt đẹp có khi ông ấy cũng đòi diễn viên mất. Hôm qua chị Ngụy hỏi em có rảnh không, lần này bọn họ định đến phía tây diễn giảng, thời gian khoảng vài tháng, em đã nhận lời rồi.”

Chị Ngụy là người sáng lập ra tổ chức công ích bảo vệ quyền lợi bé gái Nhụy Nhụy, tên đầy đủ là Ngụy Mẫn Chi. Nhụy Nhụy con gái bà, năm bảy, tám tuổi thì xảy ra chuyện, bị xâm hại đến chết, mặc dù tội phạm đã bị bắt nhưng từ đó về sau bà đều tập trung sức lực vào hoạt động công ích bảo vệ các bé gái, đi đến các vùng sâu vùng xa hoặc những nơi tập trung nhiều trẻ em để phổ biến kiến thức bảo vệ bản thân cho chúng, nhân tiện cũng tra soát các nơi, nếu gặp phải những đứa trẻ từng gặp phải chuyện tương tự còn mời bác sĩ tâm lý đến điều trị.

Tổ chức công ích bảo vệ quyền lợi bé gái Nhụy Nhụy rất thành công, mấy năm gần đây ngoài lập quỹ hỗ trợ, chạy khắp nơi xin tài trợ để cứu giúp các em bị tổn thương, thì còn chiêu mộ thêm thành viên. Mà những thành viên này đều là nữ, có người đã làm mẹ rồi, cũng có người trẻ tuổi như Châu Hiểu Ngừ.

Trong tổ chức, ngoài những thành viên lo việc tài vụ quản lý quỹ, còn có những diễn giả ở tuyến đầu chạy khắp non cao vực sâu tuyên truyền bảo vệ bản thân, những bác sĩ tâm lý điều trị cho các em gái đã từng gặp chuyện không may. Tổ chức có thành viên cố định, cũng có những tình nguyện viên thay đổi liên tục.

Châu Hiểu Ngừ là tình nguyện viên cố định.

Có lúc Diệp Lan nghĩ, nếu Châu Hiểu Ngừ có thể thông qua việc giúp đỡ các bé gái để điều trị vết thương của bản thân, thì có lẽ còn có tác dụng hơn cả bác sĩ tâm lý chị mời về.

Ba ngày sau, trợ lý mới Tôn Kỳ do Diệp Lan điều tới đã đến nơi, là người mới dưới quyền chị, muốn làm quản lý, bởi vậy công ty đưa đến chỗ chị kiến tập. Diệp lan nói một câu, “Muốn làm người quản lý tốt, thì trước tiên phải bắt đầu từ việc làm trợ lý, đợi đến lúc hiểu rõ công việc của một diễn viên rồi lên làm quản lý cũng không muộn”, xong bèn đá cậu ta tới Hoành Diễm làm trợ lý cho Giản Minh.

Tôn Kỳ đến tiếp nhận việc của Châu Hiểu Ngữ, cô bèn đến chào tự biệt anh. Giản Minh còn tưởng cô nói đùa, “Chuyện gì thế? Có phải cô mách chị Diệp tôi ăn hiếp cô nên chị ấy mới đưa trợ lý đến nhận bàn giao không?”

Thời khắc chia xa ngay trước mắt, lòng Châu Hiểu Ngữ không khỏi thấy phiền muộn. Bây giờ cô mới phát hiện, Giản Minh đúng là một ông chủ tốt. Không, tình cảm anh với cô đã vượt quá phạm vi ông chủ và nhân viên, gần giống tình bạn rồi.

“Anh Minh, tôi có chút việc cần làm nên đã xin chị cho nghỉ phép, chị ấy gọi Tôn Kỳ đến tạm thời thay thế tôi.”

Giản Minh phát hoảng, kéo tay cô ngay trước mặt Tôn Kỳ, “Cô lại đây!” Anh kéo cô vào phòng mình rồi bắt đầu bức cung, “Có phải vì chuyện của Phương Lược không?”

“Không liên quan đến chuyện của Phương Lược.” Châu Hiểu Ngữ đưa tin nhắn Ngụy Mẫn Chi gửi cho Giản Minh xem.

Ngụy Mẫn Chi: Tiểu Ngữ, dạo gần đây có rảnh không, lần này chuẩn bị khu tây bắc, nhân lực không đủ cần chị viện.

“Anh Minh, anh xem, tôi không lừa anh phải không?”

Giản Minh nhìn cô đầy nghi ngờ, “Sao tôi cảm thấy cô có ý muốn tránh xa tôi vậy? Người này là ai, sao lại gọi cô đến tây bắc?” Thái độ anh rõ ràng là không tin, trông vào cử tương Ngụy Mẫn Chi là tên buôn người, còn Châu Hiểu Ngữ là đứa ngốc dễ gạt vậy.

Châu Hiểu Ngữ vốn cũng không muốn nói với Giản Minh nhưng thấy ánh mắt quan tâm của đối phương thì mềm lòng, cuối cùng vẫn giải thích, “Chị Ngụy là người thành lập tổ chức công ích bảo vệ quyền lợi bé gái Nhụy Nhụy, anh tìm trên mạng là thấy. Mỗi năm tôi đều dành chút thời gian đi làm tình nguyện, năm nay vẫn chưa đi. Bên đó đang thiếu nhân lực, bên này lại có người đến thay, bởi thế tôi tạm thời đi một khoảng thời gian. Anh Minh, anh đừng suy nghĩ nhiều.

Giản Minh sao có thể không nghĩ nhiều?

Nhưng những việc Châu Hiểu Ngữ đã từng trải qua anh cũng biết kha khá, bắt luận là do cô kể hay từ nguồn khác. Cô gái trước mắt mặt tròn tròn, ánh mắt trong sáng, cười lên hết như nắng phát sáng, so với những cô gái được lớn lên trong yêu thương chẳng khác gì nhau, nhưng chỉ có anh hiểu, lòng cô chẳng chịt vết thương.

Nửa năm trước cô đối xử với anh như người xa lạ, cảnh giác đề phòng trải qua khoảng thời gian chăm chỉ nuôi ăn không mỗi một nâng cao tình cảm, quan hệ giữa hai người đang trên đà thân mật dần lên. Trước ngày hôm nay anh còn tưởng trợ lý mập có tình cảm với mình, còn cách “đôi bên có lòng, về cùng một chỗ” không bao xa nữa, thì cô lại nói muốn rời đi, chẳng lưu luyến gì cả.

Giản Minh nổi tính cậ ảm, “Cô nói đi là đi, hoàn toàn không để ý đến tâm trạng của tôi à? Cô mà đi thì cứ đi luôn đi, đừng quay lại nữa!”

Châu Hiểu Ngữ bị câu nói này của anh chọc cười, “Anh Minh thật giống trẻ con. Được rồi được rồi đừng giận nữa, tôi biết rồi đi đột ngột thế này là không đúng, nhưng tôi có việc thật mà.”

Hiếm hoi lắm mới có lần cô tốt tính dễ dàng anh, lòng Giản Minh lại càng thấy khó chịu, chỉ thiếu mỗi nước ai oán hỏi, Tôi với chị Ngụy của cô ai quan trọng hơn?

Giản Minh không dám hỏi ra, sợ đáp án của trợ lý mập không phải anh, đến lúc đó sĩ diện của anh chắc cũng đem quét rác mất.

“Tôi mặc kệ, cô không thể bỏ rơi tôi đi tây bắc được. Tôi ở chỗ này cũng cần cô, cô không ở đây thì ăn uống tắm giặt của tôi phải làm sao? Ai làm chân chạy việc cho tôi?” Đầu anh chợt nảy ra sáng kiến, “Chẳng phải tầm hai tháng nữa, cảnh quay bên này kết thúc rồi thì đoàn cũng sẽ đi đến phía tây bắc để quay còn gì, đến lúc đó cô có thể tìm chị Ngụy của cô được rồi.”

Châu Hiểu Ngữ, “...” Ông chủ giận dữ vô cơ sao giống hết trẻ con thế này?

***

Sáng sớm hôm sau Giản Minh ngủ dậy thì Châu Hiểu Ngữ đã đi rồi. Anh trừng mắt với Tôn Kỳ, chỉ muốn mắng cậ ta tét tát, “Lúc Tiểu Ngữ đi sao cậ không gọi tôi dậy?”

Tôn Kỳ vốn không biết Tiểu Ngữ đi lúc mấy giờ, cậ rồi giường rồi mới nhận được tin nhắn của Châu Hiểu Ngữ, thế mới biết sớm tinh mơ cô nàng đã lên xe đi mất.

Cậ rất muốn biện minh một câu: Anh Minh, em đến làm trợ lý cho anh chứ đâu phải cho Châu Hiểu Ngữ!

Nhưng ông chủ đang nổi cơn tam bành, rốt cuộc cậ cũng không dám nói ra miệng.

Tối lúc đến phim trường, Phương Lược nhìn thấy sau lưng Giản Minh là trợ lý mới, lạ không thấy bóng dáng Châu Hiểu Ngữ đâu cả, nhện không nổi nữa mới đến hỏi, “Tiểu Ngữ đâu?” Cả bụng lừa giận của Giản Minh rốt cuộc cũng tìm được chỗ trút.

Anh lạnh lùng, “Chẳng phải tổng giám đốc Phương nói anh với cô ấy là vợ chồng sắp cưới sao, theo lý mà nói thì hành tung cô ấy thế nào anh phải rõ hơn tôi mới phải, sao lại chạy đến đây hỏi ngược lại tôi làm gì?”

Phương Lược bị câu này chặn họng, mãi lâu sau mới nói, “Tôi biết rồi, cô ấy nhất định là sợ bản bóng dáng hường đến sự nghiệp diễn xuất của cậ nên mới chọn phương án rời đi. Giản Minh, cậ cũng giỏi thật đấy!”

Giản Minh thất sắc, “Ý anh là gì?”

Phương Lược nhìn anh như nhìn đứa ngu, “Tôi đã nói với cô ấy, nếu hai người không chia tay thì tôi sẽ ép công ty đổi diễn viên.” Hắn cười, tự chế giễu bản thân, “Không ngờ... cô ấy sẵn sàng rời đi vì sự nghiệp của cậ. Người cô chấp như cô ấy mà có thể rời đi dễ dàng như thế, xem ra tình cảm giữa hai người cũng chẳng sâu sắc lắm nhì.”

Đầu Giản Minh rối như tơ vò.

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa, Chào Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Châu Hiểu Ngữ bay đến vùng tây bắc, một đường chỉ thấy màu xanh lá trải dài, từ Tây An đi tiếp về phía tây, những con đường đất vàng càng lúc càng nhiều, những cánh đồng trên đồi núi phía nam được cây xanh che phủ, dường như càng đi về phía tây bắc thì lại càng lộ ra màu vàng của đất.

Qua Tây An, nhìn xuống mặt đất qua khung cửa kính máy bay, rừng bê tông cốt thép của thành phố chẳng hề thay đổi. Đến khi bay lên cao, tầm mắt mở rộng mênh mông, trên cánh đồng chẳng có chút màu xanh, nơi đất bằng trên đỉnh núi trông như bức ảnh đen trắng nhiều năm trước, chỉ là một màu tĩnh lặng.

Cô hạ cánh, lập tức cảm thấy nhiệt độ giảm hẳn. Tây Bắc đã vào mùa rét đậm, người đến đến đi đi ở sân bay cũng mặc toàn áo khoác to sụ hoặc là áo lông vũ dày.

Ra đến cửa, Châu Hiểu Ngữ rướn cổ ngóng hàng người đến đón. Trong điện thoại Ngụy Mẫn Chi có nói sẽ để cháu trai mình tới đón cô, đối phương dạo gần đây có thời gian rảnh nên cũng chạy qua giúp một tay. Lúc cô đang nhìn ngó thì thấy có người gọi to, “Châu Hiểu Ngữ...”

Cô giật mình nhìn lại, một thanh niên mặc áo lông vũ màu đen vẫy tay với cô, sai bước dài tiến lại, nhận lấy va li của cô, “Cô tới bảo tôi tới đón cô.”

Thanh niên này cao lớn, chắc cũng phải một mét tám, cắt đầu đinh, ngũ quan sáng sủa, cười nhẹ hàm răng trắng cứ như thấy bạn cũ lâu không gặp vậy, “Có phải đã lạnh cứng rồi không?”

Châu Hiểu Ngữ cười, “Không đâu, lúc tôi đến cũng có chuẩn bị sẵn rồi.” Trên người cô mặc một chiếc áo lông vũ mỏng, chỉ chịu được gió lạnh, nếu không phải được đối phương đứng chắn cho chắc giờ đã lạnh cứng cả đầu ngón chân rồi.

Người thanh niên kia khoác một chiếc áo dày cộm lên người cô, “Đây là áo của chị Lâm, tôi mượn giúp cô đây, cô mặc tạm đi đã. Lát nữa chúng ta vào thành phố mua thêm mấy chiếc áo dày nữa, còn phải mua chút đồ dùng sinh hoạt xong mới quay về được. Tối nay về đến nơi là tốt rồi.”

Mặt Châu Hiểu Ngữ sáng rực, “Chị Lâm cũng tới à?”

Lâm Tịnh là thành viên nòng cốt của tổ chức công ích Nhụy Nhụy, lớn hơn Châu Hiểu Ngữ mười mấy tuổi, tính cách nhanh nhẹn cởi mở, quan hệ với cô rất tốt.

Người thanh niên kéo va li của cô, vươn tay sang, “Làm quen một chút, tôi tên là Ngụy Thần.”

Châu Hiểu Ngữ thò mấy ngón tay ra bắt tay với anh ta, tay nam giới to lại có lực nắm lấy tay cô, ấm áp khô ráo, thoáng cái đã lịch sự thả ra.

Ngón tay của cô dễ lạnh, đến mùa đông rất khó giữ ấm, Ngụy Thần cúi cho cô một đôi găng tay, “Đeo vào.”

Ra khỏi sân bay, Ngụy Thần lái chiếc xe chờ hàng đến, mở cửa trước cho cô lên ngồi ghế lái phụ, hai người tiến thẳng về hướng thành phố. Có thể nhận ra anh ta là người rất cởi mở, trong tình trạng hai người chẳng thân thiết gì mà anh ta cũng có thể nói chuyện được, “... Cô tôi mới phẫu thuật sỏi mật được khoảng hai tháng chứ mấy. Lần này cô muốn đến tây bắc, cha tôi can cũng không lại, vừa hay tôi về nghỉ phép nên bảo tôi đi cùng chăm sóc cô, nhân tiện làm chân chạy việc. Thật không ngờ lần này cô lại đến nơi hẻo lánh như thế. Lúc trước tôi chỉ thấy những vùng nghèo thế này trong bản tin thời sự, còn có người ở trong động nữa chứ...”

“Chị Ngụy phẫu thuật à? Không thấy chị ấy nhắc đến, tôi cũng lâu lắm rồi không liên hệ với chị ấy.”

Ngụy Thần liếc cô kỳ lạ, dè dặt hỏi, “Cô tôi... lớn tuổi hơn cô nhiều lắm đúng không?”

Lúc Châu Hiểu Ngữ lên đại học, lần đầu gặp Ngụy Mẫn Chi đã biết bà còn lớn tuổi hơn mẹ ruột Diệp An Ninh của mình nhiều.

“Đúng thế, làm sao à?”

Ngụy Thần lầu bầu, “Cô gọi cô tôi là chị, tuổi tác hai chúng ta có vẻ cũng không chênh nhau là bao, tôi có khi còn lớn hơn cô nữa, sao cứ thấy vai vế chênh lệch quá vậy?”

Châu Hiểu Ngữ chưa từng nghĩ đến vấn đề này, ngập ngừng một lúc mới bảo, “Hay là... anh gọi tôi là dì, tôi cũng không phản đối đâu!”

Ngụy Thần bật cười, “Có bà đi nào trẻ tuổi như cô sao?”

Nhờ câu chuyện đùa này mà không khí giữa hai người cũng thoải mái hơn nhiều. Ngụy Thần mặc dù nhìn có vẻ tùy tiện nhưng thật ra lại rất tinh tế, vừa nhìn Châu Hiểu Ngữ cậu ta đã nhận ra cô khách sáo xa cách, bèn tận lực tìm đề tài để nói. Đến khi vào nội thành Lan Châu mưa áo khoác lông vũ dày cho cô và giúp mấy người Ngụy Mẫn Chi mua đồ dùng sinh hoạt xong thì hai người đã thân thiết hơn nhiều.

Trong lúc mua đồ dùng còn xảy ra một chuyện rất thú vị.

Lần này trong đoàn trừ Ngụy Thần là nam ra thì toàn bộ đều là nữ cả, băng vệ sinh là thứ không thể thiếu, thế nhưng lại mang hơi ít. Lần này Ngụy Thần vào thành phố đón Châu Hiểu Ngữ, Ngụy Mẫn Chi bèn tranh thủ ghi luôn vào trong giấy.

Vào siêu thị, Ngụy Thần dựa theo danh sách mua đồ, đến mục băng vệ sinh thì dừng khựng, mặt đỏ bừng, mắt cũng chẳng dám nhìn Châu Hiểu Ngữ.

Châu Hiểu Ngữ thấy bất thường mới tốt bụng hỏi một câu, “Sao thế?” Cậu còn chưa kịp trả lời điện thoại cô đã réo vang, nhắc máy lên vừa chào một tiếng “Anh Minh” thì Ngụy Thần cũng gom đủ can đảm hỏi cô, “Băng vệ sinh mua của hãng nào?” Lúc ra khỏi cửa Ngụy Mẫn Chi có dặn lúc mua cậu cứ hỏi Châu Hiểu Ngữ là được.

Châu Hiểu Ngữ lướt mắt qua giá hàng trước mặt, chỉ cho cậu ta, “Sofy đi.”

Ngụy Thần đứng trước giá hàng, chỉ vào một đóng gói hồng với đen, “Mua màu nào?”

Châu Hiểu Ngữ bỏ sung kiến thức cho cậu ta, “Mua màu hồng gấp đôi màu đen. Màu đen dùng ban đêm, màu hồng dùng ban ngày.”

Ngụy Thần mặt đỏ bừng đi lấy đồ, đầu bên kia điện thoại lại im thin thít. Châu Hiểu Ngữ gọi thêm một tiếng “Anh Minh”, đầu bên kia vẫn không phản ứng gì, cô nhắc điện thoại ra khỏi tai nhìn màn hình, thấy vẫn đang trong cuộc gọi, cảm thấy rất khó hiểu, “Chẳng lẽ không nghe được?”

Đầu bên kia đột nhiên vang lên giọng Giản Minh, “Cô đang ở với ai thế? Chị Ngụy là đàn ông?”

Châu Hiểu Ngữ suýt nữa thì phì cười, đi ra chỗ khác mới cười nhẹ trả lời, “Anh nói bừa gì thế? Chị Ngụy sao lại là đàn ông được, người vừa nói là Ngụy Thần, cháu của chị Ngụy.”

Tôi hôm qua Giản Minh đã lên mạng tìm thông tin về tổ chức công ích Nhụy Nhụy, “Không phải nói toàn bộ đều là nữ sao? Sao lại có đàn ông?”

Giờ Châu Hiểu Ngừ mới phát hiện Giản Minh còn có bệnh thích tìm hiểu đến cùng, “Anh Minh, sức khỏe của chị Ngụy không tốt, mới vừa phẫu thuật cách đây không lâu, anh trai chị ấy không yên tâm nên sai con mình đi làm chân chạy việc, thuận tiện chăm sóc chị ấy luôn.”

“Ồ, ra là thế.” Giọng nói trong điện thoại nghe hơi lạ, hình như Giản Minh vẫn còn hơi tức giận, “Sáng sớm cô đi sao không nói với tôi một tiếng?”

Châu Hiểu Ngừ không ngờ anh vẫn còn để bụng chuyện này, “Anh Minh, sáng nay lúc tôi đi trời vẫn chưa sáng, anh còn đang ngủ mà,tôi qua gõ cửa chẳng phải sẽ đánh thức anh sao? Hơn nữa tôi qua tôi cũng đã chào rồi còn gì.” Không lẽ mới ngủ một đêm anh đã quên sạch?

Từ lúc hai người quen nhau đến giờ gần như ngày nào cũng dính lấy nhau, còn chưa chia cách bao giờ,tâm tình Giản Minh lúc này nghe có vẻ rất tệ, “Thế cô cũng phải nói với tôi một tiếng chứ, đêm hôm như thế, con gái con đứa lại chạy lung tung một mình. Tôi phải dậy sớm đưa cô ra sân bay mới đúng.”

Châu Hiểu Ngừ không ngờ anh còn định làm thế, lòng cảm động lắm, “Ý tốt của anh tôi xin ghi nhớ, lần sau đi.” Giản Minh còn định nói thêm mấy câu thì lại nghe tiếng người đàn ông kia, “Châu Hiểu Ngừ, mau lên nào, còn lẻ rẻ nữa thì phải chạy đường đêm đây, đường núi không dễ đi đâu.”

“Anh Minh, tôi dập máy đây, bao giờ rảnh lại gọi cho anh nhé.” Cô vội vàng ngắt điện thoại.

Giản Minh ngồi ở phim trường, thấy lòng trống rỗng.

Hôm nay cảnh của anh không nhiều, đã quay xong từ sớm, nhưng lại cứ do dự không gọi điện thoại cho Châu Hiểu Ngừ. Những lời Phương Lược nói như hòn đá đè nặng lòng anh. Thật ra anh rất muốn hỏi Châu Hiểu Ngừ có phải vì sợ ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh nên mới rời đi không, nhưng đến khi cô nhận điện rồi anh lại chẳng hỏi được ra miệng.

Đặc biệt là lúc nghe thấy giọng đàn ông, nghe giọng là biết người đó còn trẻ, liệu có phải về sau sẽ bên cô sớm tối?

Lòng anh nhất thời cảnh giác, nhưng còn chưa tìm thấy cơ hội hỏi thì Châu Hiểu Ngừ đã ngắt điện thoại rồi.

Tôn Kỳ ghé lại hỏi, “Anh Minh, anh đã muốn về nghỉ chưa?”

Giản Minh lắc đầu, anh sợ về phòng sẽ càng nồm nóng hơn, “Lát nữa đến cảnh quay của thầy Trần, tôi ngồi đây học hỏi chút.” Đuổi Tôn Kỳ đi rồi, anh lại gọi điện thoại cho Diệp Lan.

Diệp Lan nghe Giản Minh nhắc đến việc Châu Hiểu Ngừ rời đi thì cũng chẳng giấu giếm gì, “Cậu nói Hiểu Ngừ à, mỗi năm nó đều đi làm tình nguyện cho tổ chức công ích Nhụy Nhụy đó, cũng nhiều năm nay rồi. Chuyện lần này không quan hệ mấy đến cậu, nó là sự lơ Phuong Lược làm ra chuyện gì ảnh hưởng đến thanh danh cậu nên mới tránh đi thời gian thôi. Có điều theo cậu thì nó với Phuong Lược thật sự không có tương lai gì nữa à?”

Diệp Lan vẫn trông đợi Châu Hiểu Ngừ với Phuong Lược thành đôi, cho rằng hai người đó chia tay vốn là vì cha mẹ Châu Hiểu Ngừ tham lam vô độ, khiến Phuong Lược phản cảm nên mới nói chia tay.

Nghe nói Phuong Lược đuổi theo đến tận trường quay mong tái hợp, sao cứ thấy là lạ.

Giản Minh tiếp xúc với Phuong Lược mấy ngày, quả thật càng lúc càng thấy ghét, “Chị Diệp, tôi thấy Tiểu Ngừ không thành đôi với Phuong Lược là có phước đấy.”

Diệp Lan không ngờ Giản Minh lại nghĩ thế, “Phuong Lược... có chỗ nào không ổn à?”

“Kết hôn xong Phuong Lược định bắt Tiểu Ngừ bỏ việc, ở nhà làm bà nội trợ, Tiểu Ngừ không chịu nên hai người mới chia tay.”

“Sao thế được?!” Diệp Lan bắt đầu mắng xa xà, “Phuong Lược cho mình là ai thế? Tiểu Ngừ từ nhỏ đã không có cảm giác an toàn, sao có thể dựa dẫm hoàn toàn vào người khác được?” Chị còn tưởng Phuong Lược được lắm, ai ngờ chỉ một câu của Giản Minh thôi là đủ để Diệp Lan nổi giận đùng đùng. “Cái tên họ Phuong kia mà thật lòng yêu Tiểu Ngừ thì phải ủng hộ nó làm việc nó thích chứ, sao lại ép nó ở nhà làm bà nội trợ? Hắn ta sống ở thời Đại Thanh à, còn sợ phụ nữ ra ngoài lộ diện, muốn về đến nhà là có người hầu hạ?”

Hôm nay tinh thần Giản Minh không tốt, chẳng ngờ lại được Diệp Lan lên dây cót, “Đúng, tôi cũng thấy thế. Tiểu Ngừ với tên họ Phuong kia chia tay là chuyện tốt. Hôm nay tên đó còn chạy lại hỏi tôi Tiểu Ngừ đi đâu rồi. Tôi không thèm nói cho hắn!”

“Nói cho hắn làm gì? Về sau Tiểu Ngừ chẳng liên quan gì đến hắn ta nữa cả!”

Có câu này của Diệp Lan, Giản Minh giống như tìm được đồng minh, còn tranh thủ hỏi thăm ngày về của trợ lý mập. Diệp Lan cũng không giấu giếm gì, “Chắc cỡ hai tháng nữa, đến lúc đó Tôn Kỳ cũng nắm rõ công việc rồi, phải về đây thực tập, bên công ích kia hắn cũng xong xuôi.”

Giản Minh thất vọng, “Thế thì phải qua Tết à?”

Diệp Lan cười, “Cậu lo lắng cho con bé ghê nhỉ? Yên tâm, đề nó đi làm từ thiện với Ngụy Mẫn Chi còn tốt hơn đề nó về nhà ăn Tết một mình.”

Mấy năm gần đây bà ngoại Diệp Lan mắc bệnh đãng trí của người già, đến sống ở nhà chị. Diệp An Viễn và vợ bình thường bận rộn, thuê người giúp việc rồi mà vẫn chẳng nghỉ được phút nào. Bà đã lớn tuổi, đại tiện tiểu tiện cũng chẳng được sạch sẽ, thường xuyên dấy ra các nơi. Tết giúp việc về nhà, hai vợ chồng Diệp An Viễn phải chăm sóc cả ngày,

Tình hình như thế, Diệp An Viễn cũng ngại không dám gọi cháu gái tới nhà ăn Tết, sợ cháu không thoải mái.

Giản Minh không khỏi đau lòng, “Chị nói thế tức là năm nào Tiểu Ngừ cũng ăn Tết một mình à?”

***

Ngày Đông chí, Giản Minh gửi cho Châu Hiểu Ngừ bức ảnh một đĩa sủi cảo nóng hôi hổi, bên cạnh còn đặt một đĩa dầu ớt đỏ.

Châu Hiểu Ngừ: Anh Minh, đạo này diễn xuất của anh đã tăng chưa? Cẩn thận bị đạo diễn Ngô diệt!

Không thể trách cô châm chọc anh được, dạo gần đây Giản Minh thường xuyên thực hiện phương án trả đũa cô, ngày nào cũng gửi ảnh tiệc tùng đồ ăn ngon. Để chứng minh không phải anh tìm trên mạng về, cảnh đằng sau có lúc là Tôn Kỳ, có khi là Thi Khải, thậm chí có ngày thấy cả Tiết Khởi, khiến Châu Hiểu Ngừ tức ngứa răng.

Quãng thời gian này cô theo đoàn người tổ chức công ích Nhụy Nhụy đi về các khu xa xôi hẻo lánh vùng tây bắc, chỉ toàn gập trẻ con trông nhà, người lớn đi làm, đồ ăn thức uống đều là bỏ tiền góp gạo ăn chung với người dân nơi đó, có lúc phải ăn lẫn vài bữa mì tôm cho đỡ đói. Thời điểm thế này mà ngày nào cũng nhận được ảnh đồ ăn ngon, Giản Minh cảm thù có đến độ nào vậy?

Giản Minh: Ha ha, hôm nay Đông chí, dâng một đĩa sủi cào, chúc Mập Mập Đông chí vui vẻ!

Châu Hiểu Ngừ véo chỗ thịt ở eo qua lớp áo khoác dày cộp, cảm nhận rất rõ chỗ xương cốt trên đó, mặt lại càng không phải nói, lúc sáng đánh răng rửa mặt cảm giác đã không còn như trước, lúc ấy mềm mại núng nính, bây giờ tay chỉ toàn sờ thấy xương.

Châu Hiểu Ngừ: ... Thật muốn lấy bắp ngô để bẹp mặt anh!

Giản Minh gửi ảnh đi để xem như xong việc, tâm tình vui phơi phới bắt đầu giục Tôn Kỳ, “Ngươi là ăn không ngon đâu.” Từ lúc luyện được cơ bụng tám múi xong, anh ăn uống cũng tính toán rất kỹ, phần lớn thời gian còn lại cả Thi Khai theo.

Thi Khai vốn chẳng có hứng thú với ăn uống gì mấy, vì thế đối với hành động gọi một bàn đồ ăn, chụp ảnh xong lại đóng gói đem đến cho đoàn làm phim cùng thưởng thức của Giản Minh, anh ta cực kỳ bất mãn, “Anh Minh, anh lên con gì đây?”

Phần lớn thời gian, “đạo cụ” chụp xong đều vào bụng Tôn Kỳ hết, Giản Minh lại còn quan tâm chu đáo, “Không đủ gọi thêm!”

Tôn Kỳ nước mắt rưng rưng ăn hết đồ ăn, cảm động vì thái độ quan tâm chăm sóc của ông chủ và tốc độ tăng thịt của bản thân. Đến khi gọi video call cho Diệp Lan, chị ta vừa trông thấy khuôn mặt béo múp che hết tất cả màn hình của cậu ta lập tức buồn nôn, “Cậu làm sao mà... béo đến mức này rồi?”

Tôn Kỳ: Anh Minh có độc! Muốn đổi việc!

Rốt cuộc cậu đã hiểu tại sao trợ lý trước lại vội vàng vàng rời khỏi đây như ma đuổi thế. Cứ dựa vào sở thích không ăn mà chỉ thích ngắm người khác ăn của ông chủ thì chỉ cần là nữ đảm bảo chạy mất dép!

Châu Hiểu Ngừ vẫn chưa biết Tôn Kỳ đã âm thầm đóng cái mác “biến thái” lên trán Giản Minh.

Cô nhận được hình sủi cào, bữa sáng đơn sơ trong bát trở nên khó mà nuốt nổi. Còn chưa và được mấy miếng thì Ngụy Thần đã giục, “Hiểu Ngừ, chuẩn bị xuất phát rồi.” Lúc đi ngang qua còn dúi cho cô một quả trứng gà nóng hôi hổi.

Châu Hiểu Ngừ giữ quả trứng gà trong lòng bàn tay, không nỡ ăn, “Ồ đâu ra thế? Chị Ngụy có không?”

Ngụy Thần cười, ra vẻ bí mật, “Mua của chủ nhà đấy, cô tôi có rồi, cô mau ăn đi!”

“Thế anh có chưa?”

“Tôi đàn ông con trai lớn tướng rồi, không thích ăn trứng luộc!” Ngụy Thần cười hóm hờ, “Đợi đến lúc về thành phố Lan Châu, tôi sẽ mời cô ăn thịt nướng.”

Châu Hiểu Ngừ bị lời này dụ dỗ, nước miếng rùng rùng, trong đầu đột nhiên nhớ đến hành vi đạo gần đây của Giản Minh... có khi nào anh không phải đang báo thù việc cô đi không chào mà cũng giống như Ngụy Thần, chỉ đang tốt bụng an ủi cái bụng đáng thương của cô thôi?

Đạo gần đây tổ chức công ích bọn họ tập trung đến các trường tiểu học ở vùng sâu vùng xa. Tối hôm qua vừa tới Kê Nhi Câu, ở nhờ tại một nhà dân trong xóm, nộp chút tiền gọi là phí ăn ở.

Ở vùng này, nhà giàu nhất nuôi khoảng hơn trăm con bò Tây Tạng, nhưng số lượng những nhà này rất ít; tiếp đó là những nhà nuôi dê, có được khoảng hai, ba trăm con dê là cũng xem như kinh tế khá giả rồi. Những nhà nghèo khó thì chỉ có mấy mảnh ruộng cần với vài con dê thôi.

Ngụy Mẫn Chi xin địa chỉ các nơi cần cứu trợ từ một tổ chức công ích ngay tại địa phương. Ngụy Thần dựa theo bản đồ lái xe lần mò đến đây. Nhà tối hôm qua bọn họ xin ở nhờ cũng xem như hộ nghèo khó, bữa sáng chỉ là mấy bắp ngô với ít dưa muối.

Châu Hiểu Ngừ hai ba miếng đã giải quyết xong quả trứng, còn suýt bị nghẹn lòng đỏ, cũng may Ngụy Thần mất tinh tay lẹ rót cho cô nửa cốc nước mới nuốt trôi được, cô vẫn còn đang nhớ thương hương vị, “... Trứng gà thả trên núi đúng là ngon, đến lòng đỏ cũng thơm quá đi.”

Trường tiểu học ở Kê Nhi Câu chỉ có mười lăm học sinh, giáo viên thì có bảy người, trước khi đến bọn họ đã gọi điện báo trước, người ra đón bọn họ là hiệu trưởng Khương.

“... Mấy năm nay nhà nước đầu tư cải thiện điều kiện ăn ở của các em học sinh, năm ngoái còn xây mười một phòng ở, năm sau trường chúng tôi định dựng thêm mười phòng nữa, giải quyết triệt để vấn đề chỗ ở nội trú thiếu thốn bây giờ.” Tiếng phổ thông của hiệu trưởng Khương còn mang nặng khẩu âm địa phương, vợ ông là đầu bếp trong trường, con gái cũng là giáo viên, cuộc sống cả nhà đều dựa theo thời khóa biểu của trường hết.

Do nằm nơi khe núi, rất nhiều thôn đều nằm rải rác tận sâu trong núi, đường đến trường xa xôi, cũng chẳng dễ đi nên tất cả các em học sinh đều ở nội trú trong trường.

Châu Hiểu Ngừ vừa nghe hiệu trưởng Khương giới thiệu vừa quan sát mấy đứa bé chạy qua chạy lại giữa sân trường trong giờ học, không để ý một đứa nhóc khác nhảy bổ vào lòng mình. Cô cúi đầu nhìn, thấy cô nhóc mới khoảng bốn, năm tuổi, khuôn mặt đen đỏ hồng, đầu tóc rối bù, quần áo trên người đều dính dầu mỡ, cũng đang hiếu kỳ tròn mắt nhìn cô.

“Đây là con nhà ai thế? Ban ngày cũng chạy vào trường chơi à?”

Hiệu trưởng Khương cười bắt lặc, “Đây là học sinh lớp trước tiểu học.”

Ngụy Mẫn Chi nhiều năm tiếp xúc với trẻ em, có thể đoán được tuổi tác của các em không sai biệt bao nhiêu, “Hiệu trưởng Khương, em bé này chắc chưa đến sáu tuổi đâu nhỉ?”

“Bốn tuổi thôi.” Hiệu trưởng Khương xoa đầu cô bé, đứa bé cũng cười hi hi nhảy ra khỏi lòng Châu Hiểu Ngừ, chạy đến chỗ xa xa nhìn lại, gan cũng lớn lắm, chẳng sợ người lạ.

“Mẹ con bé bỏ đi, cha ra ngoài làm thuê, để lại hai chị em. Ông bà thì ngày ngày có thầy cô giáo để ý.”

Châu Hiểu Ngừ, “Đây là trường mẫu giáo hay tiểu học vậy?” Cô vẫy tay, cô bé lập tức chạy lại, đứng cách cô cỡ hai, ba bước, ánh mắt trong trẻo không chút vẩn đục. Cô nổi lòng thương, sờ một lượt các túi áo lại không tìm thấy viên kẹo nào, nhất thời ngại ngùng. Cũng may Ngụy Thần rút từ trong túi mình ra một viên kẹo đưa cho cô bé, giải vây cho cô.

“Em cảm ơn!”

Ngụy Thần cũng ngồi xổm xuống trước mặt cô bé, “Không cần khách sáo.” Cậu cười hỏi han, “Nói cho anh nghe, em tên gì nào?”

Mấy người bọn họ theo hiệu trưởng Khương tham quan khắp trường xong thì đến chào hỏi các thầy cô giáo, trừ việc đến tặng quần áo đồ dùng học tập, còn truyền đạt lại mục đích

chuyến đi lần này của mình là để mở một lớp học ngắn dạy các em biết các kiến thức an toàn, bao gồm cả tự vệ.

Đối tượng của hoạt động lần này là các em gái, đặc biệt là cô nhóc bốn tuổi trước mắt và chị cô bé đang học lớp hai, cả hai thường xuyên chỉ ở trong trường nhờ trường quản giáo, là đối tượng cần được phổ cập những kiến thức này nhất.

Hiệu trưởng K Hương mấy năm nay tiếp đón không ít đoàn tình nguyện, ngoài những đoàn tự lấy xe đến tặng tiền, tặng đồ, còn có những người từ nơi khác gửi quần áo văn phòng phẩm đến, giáo viên tình nguyện cũng có, nhưng quả thật chưa gặp tổ chức tình nguyện nào làm công tác giáo dục bảo vệ như tổ chức bảo vệ quyền lợi bé gái Nhụy Nhụy.

Để không ảnh hưởng đến giờ lên lớp bình thường của trường, sau khi thương lượng với các giáo viên, buổi nói chuyện về bảo vệ bé gái sẽ diễn ra vào buổi chiều, cũng xem như bọn họ có thêm được một ngày.

Ngụy Thần nêu ý kiến đi dạo chỗ núi gần đó, Ngụy Mẫn Chi từ chối, “Mấy đứa trẻ tuổi đi đi, tôi nói chuyện với hiệu trưởng Khương thêm chút nữa.”

Lâm Tĩnh là người đứng lớp, phụ trách giảng giải nội dung cho các em, bà ôm laptop, chẳng thèm ngẩng đầu lên, “Tôi cũng không đi đâu, mọi người cứ đi đi.”

Cùng đoàn còn có một cô gái tên Mẫn Tiểu Hà, lớn hơn Châu Hiểu Ngừ hai tuổi, cũng là tình nguyện viên lần này. Mấy hôm trước cô ấy bị cúm, hôm nay vẫn đang sốt nhẹ, nằm trong nhà dất của người dân nghỉ ngơi. Còn lại chỉ có Châu Hiểu Ngừ nữa thôi.

Lúc Châu Hiểu Ngừ đi từ chỗ ngủ đến trường là đã nhìn thấy trên núi toàn là bò với cừu chạy tán khắp nơi. Đặc biệt là mấy con bà Tây Tạng màu trắng người dân nuôi, trên người có nguyên một lớp lông mượt như sa tanh, dài đến cõ có thể lau nhà được luôn.

“Chúng ta đi xem bò Tây Tạng nhé?”

“Không phải cô đã bảo muốn lại gần đó nhìn từ lâu rồi còn gì?”

Châu Hiểu Ngừ cười phá lên, “Bị anh phát hiện ra rồi?”

Ngụy Thần học đại học quân sự, ra trường vào thẳng quân đội, đã từng tham gia một lần cứu thiên tai lũ lụt cho vùng miền nam nào đó. Đợt này về nhà thăm người thân thì bị cha mình đây đi chăm sóc Ngụy Mẫn Chi.

Chuyến đi lần này gặp rất nhiều đoạn đường khó đi, đặc biệt là mùa đông, gặp tuyết rơi thì càng khó. Nếu không nhờ kỹ thuật lái xe của Ngụy Thần, chỉ dựa vào mấy phụ nữ chân yếu tay mềm như bọn họ, e là chẳng thể nào đi được nhiều nơi như thế.

Châu Hiểu Ngừ vốn rất cảnh giác với người lạ, nhưng thân phận của Ngụy Thần cùng với hàm răng trắng cứ nói mấy câu là lại khoe ra của cậu ta khiến khó ai bài xích được, cộng thêm thái độ quan tâm chu đáo dành cho Ngụy Mẫn Chi, lại càng tăng thêm được mấy phần đáng tin cậy.

Hai người đi từ sân thể dục nhỏ trong trường ra ngoài, men theo đường núi lên phía trên, đến chỗ cách đàn bò Tây Tạng khoảng mười mấy mét, Châu Hiểu Ngừ dừng lại rút điện thoại ra chụp ảnh, tiện tay gửi sang cho Giản Minh.

Lúc được nghỉ giữa các cảnh quay, Giản Minh mở tin nhắn liền trông thấy mấy bức ảnh chụp đàn bò Tây Tạng trắng muốt.

Mập Mập: Tối nay ăn thịt bò Tây Tạng, he he!

Giản Minh vừa mới đổi tên hiển thị của Châu Hiểu Ngừ trong Wechat thành Mập Mập, nhìn thấy tin nhắn của cô nàng, khoe miệng không khỏi nhếch lên, không nói hai lời liền gửi sang một đoạn phim ngắn quay cảnh Trần Gia Vận mặc long bào đang quay phim.

Châu Hiểu Ngừ không ngờ ông chủ vô lương tâm ngoài gửi hình đồ ăn lại còn gửi clip về nam thân của cô, kinh ngạc “a” một tiếng. Ngụy Thần đi ngay phía trước cô lập tức căng thẳng quay đầu lại, “Sao thế sao thế?” Không ngờ lại thấy cô nàng cười tươi như hoa, “Nhận được clip của nam thân!”

Cô đưa điện thoại qua, ánh mắt nham hiểm hung ác của Trần Gia Vận rầu rai, mặc long bào nhìn thẳng vào cậu ta, “Các người dám khi quân?”

Ngụy Thần gạt tay mình, nhìn kỹ nếp nhăn trên mặt người đàn ông trong màn hình, thờ phào một hơi rất khó phát hiện, hỏi cô, “Đây là ai?”

Châu Hiểu Ngừ cầm điện thoại chụp mấy tấm phong cảnh, những chú bò Tây Tạng được nuôi thả tán khắp sườn núi như những viên trân châu, những người già chăn bò đều quần dầy cộc, đi theo mấy chú bò, thả ông tay áo xuống giữ ấm.

“Thầy Trần Gia Vận đó, ông ấy diễn rất tốt, đối xử với người khác cũng thân thiết hòa nhã lắm.” Bầu trời trong vắt, những dãy núi nhấp nhô trải dài không dứt cùng với những mái nhà dân lác đác tạo thành một bức tranh núi rừng thanh bình. Sau khi rời đi thành thị ồn ã, cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Ngụy Thần thấy cô bạn gio tay lên trời, chụp một bức ảnh năm ngón tay với nền trời xanh biếc như trẻ con, bèn lăm bộ thuận miệng hỏi, “Bạn có làm ở tổ sản xuất phim à?”

Châu Hiểu Ngừ cười vô tư lự, “Ông chủ tôi á, anh ấy đang quay phim. À, quên mất không nói với chị Ngụy, tôi đổi việc hơn nửa năm trước rồi, bây giờ đang làm trợ lý diễn viên. Chị Ngụy nói nhân lực không đủ mà, nên tôi xin nghỉ phép chạy đến đây đó.”

Hai người leo được lên đỉnh núi, Châu Hiểu Ngừ đã thở hồng hộc không ra hơi từ lâu, Ngụy Thần lại rất bình thường, hoàn toàn không nhận ra vừa mới leo núi xong. Châu Hiểu Ngừ ngưỡng mộ vô cùng “Ngụy Thần, thể lực của anh tốt thật đấy, mau nói xem luyện thể nào, để tôi trở về tập theo.”

Ngụy Thần, “Vác vật nặng chạy ba mươi cây, có muốn thử không?”

Châu Hiểu Ngừ: Thể lực bị người khác kinh như cún, đau khổ!

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa*, *Chào Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18

Châu Hiểu Ngữ rời khỏi Hoành Điểm chưa bao lâu thì đề xuất thay đổi diễn viên của Phương Lược cũng bị đạo diễn Ngô cật lực phản đối, cuối cùng cũng chẳng thành công. Công việc ở đoàn phim của hắn đã xong từ lâu, lại chẳng biết Châu Hiểu Ngữ đi đường nào, ở lại nhìn mặt Giản Minh ngửa mặt quá nên cũng rời khỏi Hoành Điểm.

Bên cạnh không còn cục nợ nào, Giản Minh bắt đầu tập trung toàn bộ tinh thần vào đóng phim.

Diễn viên trong đoàn phim lần này hầu hết đều thuộc phái thực lực, ví dụ như Trần Gia Vận. Giản Minh mặc dù diễn xuất không tốt nhưng khiêm tốn, biết lắng nghe ý kiến của người khác, mỗi ngày bám sau lưng Trần Gia Vận kiên trì học hỏi.

Trần Gia Vận thấy anh chịu khó nên cũng chỉ điểm từng chút một, lại có thêm diễn viên gạo cội đóng vai hoàng hậu Trương Cẩm và Cao Toàn Phúc diễn vai nội thị thân cận, cả hai là những người tuổi tác tương đương Trần Gia Vận, xem như diễn viên cùng thời. Bọn họ đều thích tính hiếu học của Giản Minh nên truyền hết kinh nghiệm, hướng dẫn tận tình cho anh, chẳng giấu giếm chút nào.

Cứ rảnh là Giản Minh lại đến chỗ mấy vị lão làng này thảo luận, có lúc còn tranh luận gay gắt quan điểm về một nhân vật nào đó, không phân lớn nhỏ.

Khi một diễn viên có kỹ thuật tinh tế hoàn toàn tập trung vào diễn sẽ tác động đến cả bạn diễn cùng. Đạo gần đây Giản Minh thường xuyên rơi vào hoàn cảnh này, dưới “tuy lực” của các vị lão làng, diễn xuất của anh cũng nhảy vọt, thay đổi giữa thể thân âm trầm và thái tử tươi sáng vô cùng tự nhiên.

Có những lúc anh thấy mình sắp trở thành tâm thần phân liệt đến nơi, sau một lần kết thúc phân đoạn thể thân và hoàng đế giằng co với nhau, anh vẫn dùng ánh mắt không cam tâm bị bỏ rơi nhìn chăm chú Trần Gia Vận, khiến đối phương không thể không đáp vai anh một cái, “Này này này, hoàn hồn lại đi! Cảnh sau mới là đoạn mưu sát quân vương.”

Chính kiến của vị hoàng đế hoang dâm vô đạo và thái tử nhân hậu không hợp nhau, mà số người ủng hộ thái tử trong triều quá cao, hoàng đế có ý muốn phế bỏ thái tử. Nếu thái tử bị phế truất, sự tồn tại của thể thân cũng không cần thiết, rất có khả năng sẽ bị hoàng đế diệt trừ. Để bảo vệ bản thân, thể thân bắt đầu lợi dụng hình dạng tương tự của mình và thái tử, ngấm ngấm liên kết các quan quân trong triều lập mưu hành thích hoàng đế.

Giản Minh hoàn hồn, vội vàng xin lỗi Trần Gia Vận thì ông lại cười ha hả, “Cậu mà còn nhìn thế nữa không khéo tôi còn tưởng mình là người cha thất đức nào bỏ rơi cậu mấy chục năm trước cơ!”

Ánh mắt của thằng nhóc này đáng sợ quá!

Trương Cẩm không kiêng kỵ thân phận hoàng hậu nham hiểm của mình, cười nhân hậu với Giản Minh, “A Chiêu, mẫu hậu đây.”

A Chiêu là tên lúc nhỏ của thái tử, được Trương Cẩm gọi với giọng điệu dịu dàng ảm áp, Giản Minh lập tức tiến vào trạng thái hiếu tử, ánh mắt ngập tràn quan tâm, “Chẳng hay mẫu thân có chỗ nào không khỏe?”

Trần Gia Vận có vẻ rất thất vọng, “Đến cuối cùng có mỗi tôi là người xấu thôi à?”

“Bệ hạ, vẫn còn lão nô theo ngài!” Cao Toàn Phúc diễn vai thái giám tâm phúc mặt mày tròn trịa, mặc trang phục hoạn quan đang đợi lên diễn, cất giọng the thé tiến lên một bước, đứng bên cạnh Trần Gia Vận.

Ông cười lên hết như Phật Di Lặc, nhưng lại chính là người xúi bẩy rất nhiều những việc hoang đường mà hoàng đế đã làm. Bởi vậy trong những “chiến công vĩ đại” của hoàng đế thì có hơn nửa là bắt nguồn từ ông ta.

Đây là một hoạn quan nhân nhện vì nghĩa lớn, nhưng lại cực kỳ nham hiểm, vốn là dòng máu của triều đại trước nhưng đồng ý tận tâm vào làm thái giám hầu hạ hoàng đế, hơn nữa còn ở bên cạnh hoàng đế hơn nửa đời người, mục đích duy nhất chính là khiến thiên hạ đại loạn.

Dưới sự “tàn ác” của các vị tiền bối, mỗi ngày Giản Minh chỉ ngủ được bốn, năm tiếng, chong chong mong ngóng sớm ngày kết thúc phân cảnh ở Hoành Điểm để có thể tiến về tây bắc.

Mùng Tám tháng Chạp, không khí lạnh tràn về, Hoành Điểm đỏ tuyết. Giản Minh chụp bữa tiệc gửi cho trợ lý mập, nhận được một tràng tán công dữ dội.

Trong khung đối thoại liên tục nhảy ra phải đến mười mấy hình người nhỏ nhỏ, người thì cầm súng xả đạn không thương tiếc, người thì giơ nắm đấm, người tung cước đá, còn có đánh vào đầu nữa, thậm chí có cả icon một người kéo một người khác máu chảy đầm đìa đi về phía xa, rất nhanh đã biến mất khỏi màn hình.

Thông qua một loạt icon cáu kỉnh này, Giản Minh nhìn thấy mong muốn cầu xin được cho ăn của trợ lý mập, anh gõ một hàng chữ: Trời lạnh thêm áo, bụng đói về nhà.

Mập Mập: Hừ hừ!

Sau đó là một tấm ảnh chụp người thật, trợ lý mập đang cầm củ khoai nướng, trên mũi với miệng toàn là than đen, cười vô cùng xán lạn. Cô nàng đã gầy đi rất nhiều, khuôn mặt bánh bao tròn trịa đã thành mặt trái xoan, ngũ quan cũng rõ nét hẳn, trông cứ như biến thành người khác. Trên người còn trong áo khoác quân đội màu xanh lá, ngồi xổm trên bậc thềm bằng đất trước lò lửa, trông như dân tị nạn vậy.

Giản Minh phóng to bức ảnh này lên, nhìn hẳn mười phút mới gửi lại một câu, “Ai chụp bức ảnh này thế?”

Ban đầu anh còn bận kinh ngạc ngăn người trước sự thực là trợ lý mập đã gầy đi quá nhiều, đầu lòng không thể chịu nổi, bụng còn âm thầm đoán xem lần này cô đi phải chịu khổ sở thế nào, đầu đêm một lượt danh sách đồ ăn, đã bắt đầu nghĩ đợi cô trở về bên cạnh mình là bắt đầu kế hoạch, nhưng sau đó anh mới thấy có gì không ổn.

Đây không phải ảnh tự sướng mà là ảnh do người khác chụp.

Giản Minh tựa hồ có thể thông qua bức ảnh này cảm nhận được một đôi mắt âm thầm quan sát trợ lý mập, lòng đột nhiên có dự cảm không hay.

Anh vẫn chưa quên giọng người đàn ông trong điện thoại lúc trợ lý mập vừa tới Lan Châu lần trước.

Mập Mập: Ngụy Thần đấy.

Giản Minh cố lắm mới nhìn không gửi một hàng icon đáng dấm sang cho trợ lý mập. Nếu cô mà đứng trước mặt anh thì đảm bảo đã ăn vãi cú cốc trán. Có những lúc anh thấy trợ lý mập chậm hiểu vô cùng, hầu như luôn tìm được lý do rất đương nhiên giải thích cho các hành động quan tâm của người khác. Ví như đối với hành vi vô bổ n tháng của ông chủ anh đây, cô hoàn toàn không nghĩ gì đặc biệt, trần trụi duy nhất là phí đồ ăn sáng không được trừ vào tiền lương.

Bây giờ anh rất sợ vào thời điểm quan trọng, cái sự chậm hiểu này lại bốc hơi, lỡ may lại thích người khác trong giai đoạn này thì sao, anh sẽ khóc hết nước mắt mất.

Giản Minh: Cô nhắc đến Ngụy Thần suốt, gửi cái ảnh tôi xem nào.

Điện thoại “đỉnh” một tiếng, anh vội vàng mở ra xem. Trong ảnh là một người đàn ông cao to đứng giữa biển trắng mênh mông đang cùng đám trẻ con đắp người tuyết, hào hứng nhiệt tình vô cùng, tay áo còn xăn cả lên, để lộ cơ bắp cánh tay khỏe khấn. Không rõ người chụp ảnh nói gì mà anh ta cười khoe cả hàm răng trắng.

Giản Minh căng thẳng, người thấy mùi bất thường từ bức ảnh này, anh khó khăn gỡ ra mấy chữ: Bức ảnh này là do cô chụp à?

Mập Mập: Chị Tiểu Hà chụp. Chị ấy vừa gửi lên group chat của nhóm, tôi tiện tay gửi lại cho anh. Ở đây lạnh quá, bọn tôi bị nhốt luôn trong trường tiểu học trên núi rồi, không biết lúc nào đường mới lại đi được.

Phía sau là một hàng icon khóc lóc.

Áo lông vũ của Châu Hiểu Ngữ đã bẩn thiu không nhìn ra hình dạng gì từ lâu, cũng may trên xe bọn họ có mấy áo khoác quan đội, vốn định dùng làm chăn lúc không có điều kiện nghỉ ngơi từ từ, có điều gặp bão tuyết lớn nơi tây bắc này, áo khoác quân đội chịu bẩn này quá hữu dụng.

Cô gửi tin nhắn trên Wechat: Anh Minh, anh còn gửi hình đồ ăn nữa là tôi trở mặt đấy nhé! Tôi ở trên núi gặm khoai, anh ở Hoàng Điểm gửi toàn ảnh đồ ăn ngon cho tôi, làm người phải có tí lương tâm chứ, dạ dày tôi sắp bị nước bọt lấp đầy rồi!

Giản Minh nhận được câu trả lời ngoài dự kiến này thì cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, lại hỏi cô địa chỉ chỗ đoàn đang ở rồi dặn dò Tôn Kỳ đang vực mặt xuống bàn ăn như hổ vồ, “Đặt cho tôi một vé máy bay đi Lan Châu hai ngày nữa.”

Mặt Tôn Kỳ như bột mì lên men, càng ngày càng nở ra, bản thân cậu cũng ăn cật lực, mặc kệ lời cảnh cáo của Diệp Lan, còn phản biện, “Chị Diệp, em làm quản lý chứ có định làm diễn viên đâu.”

Cậu tiếc nuối đặt bát cháo mồng Tám tháng Chạp xuống, đưa ra ý kiến về hành trình của Giản Minh, “Anh Minh, phim trường Tây Bộ chúng ta cần đến là ở Ngạn Xuyên, là thủ phủ của khu tự trị Ninh Hạ, đặt vé đi Lan Châu thì xa quá.”

Cảnh quay của Giản Minh ở Hoàng Điểm đã gần xong, chỉ còn vài cảnh quay thêm nữa thôi, còn lại đều phải đến phía tây bắc Tân Cương. Mà ở Hoàng Điểm này vẫn còn cảnh của vài nhân vật khác chưa quay, chắc cũng phải đợi thêm một tuần nữa cả đoàn mới khăn gói đi đến phim trường Tây Bộ được.

“Cậu đừng hỏi nhiều, cứ đặt vé cho tôi là được.”

Tôn Kỳ đặt vé xong, âm thầm chạy vào Wechat gửi thông tin vé cho Diệp Lan.

Không ngoài dự đoán, điện thoại của Diệp Lan lập tức truy sát, vừa mở miệng là hỏi ngay, “Giản Minh, sao tôi không biết cậu có lịch làm việc ở Lan Châu?”

Giản Minh ngẩng đầu nhìn Tôn Kỳ sắp ăn thành heo, vớt lại một câu dưới ánh mắt co túm của cậu ta, “Nuôi cậu còn chẳng bằng nuôi heo, ít ra heo còn không biết mách lẻo.” Sau đó đi vào phòng tắm nghe điện thoại.

“Chíp Diệp, tôi có chuyện cần đi Lan Châu một chuyến.” Anh nhúm mày, “Tôi gửi chị một tấm hình, chị nhìn thử xem.”

Diệp Lan nhìn bộ dạng dân tị nạn của Châu Hiểu Ngữ trong hình, suýt nữa thì phát điện, “Thế này là sao? Không phải Tiểu Ngữ bị bắt đem bán ở vùng hẻo lánh nào đó chứ?” Nhưng nụ cười xán lạn thế này lại có vẻ không hợp lý lắm.

Giản Minh cũng chẳng giấu giếm tình cảm của mình với Diệp Lan nữa, “Chị Diệp, tôi nói thật với chị vậy, tôi thích Tiểu Ngữ cũng được một thời gian rồi, chẳng qua là chưa nói với cô ấy thôi. Chị xem cô ấy đã gầy đến mức nào rồi, tôi phải nhanh chóng qua đó xem cô ấy làm gì, nếu không thì có quay phim tôi cũng không yên lòng được.”

Hiếm hoi mới có lần Diệp Lan bị lời của Giản Minh nói cho ghen hờn, rất lâu sau mới thốt được một câu, “... Cậu đã suy nghĩ kỹ chưa? Tiểu Ngữ không phải người có thể chơi bời, nếu cậu chỉ ham mới mẻ nhất thời, lấy Tiểu Ngữ ra làm trò đùa đối khẩu vị thì cho dù có không làm quản lý nữa tôi cũng sẽ hủy hết sự nghiệp của cậu!”

Giản Minh bất giác nở nụ cười, có thể nghe được Diệp Lan nói câu này chứng tỏ chị xem Châu Hiểu Ngữ như em gái ruột của mình. Anh hoàn toàn không nổi nóng, còn hiếm hoi xuống nước với “Diệp nữ hoàng”, “Chị Diệp, tôi làm việc với chị mấy năm rồi, chị thấy tôi là người hay quyết bừa làm bậy à?”

Diệp Lan trầm mặc.

Chị lẩn lộn trong giới giải trí nhiều năm, đã từng chứng kiến rất nhiều việc, nghệ sĩ dưới tay cũng vài người. Giản Minh không phải người nổi tiếng nhất, còn có một người cũng thuộc dạng nổi tiếng trong giới điện ảnh, nhưng tính cách ngoan ngoãn, đời sống cá nhân bừa bãi. So ra thì đời sống cá nhân của Giản Minh là trong sạch nhất rồi. Đứng thấy anh toàn đóng vai nam thần trong phim thần tượng, mỗi lần đăng Weibo là các em gái lại chảy dãi ướt màn hình, từ trong đoàn làm phim đến các fan bên ngoài không biết bao nhiêu người muốn nhảy vào ôm hôn mà làm, trước nay a chưa từng dính vào tin đồn tiêu cực nào.

Đây cũng là lý do Diệp Lan có quan hệ rất thoải mái với Giản Minh, cũng đồng ý cho Châu Hiểu Ngữ đến làm trợ lý cho anh. Trước nay chị chưa từng nghĩ Giản Minh sẽ yêu Châu Hiểu Ngữ.

Mà quan trọng hơn nữa là, thái độ Châu Hiểu Ngữ với Giản Minh ra sao.

Châu Hiểu Ngữ xa xôi nơi núi sâu non cao nhận được điện thoại của Diệp Lan thì kinh ngạc vô cùng, “Chị, sao chị lại nhớ ra mà gọi cho em thế?”

Diệp Lan nghe tiếng cười của trẻ em phía sau, lại nhớ đến bức ảnh như dân tị nạn của em mình, giọng của bất giác nhẹ nhàng hẳn, “Tiểu Ngữ à, lúc nào em về thế?”

Châu Hiểu Ngữ đứng trên đất phủ một lớp tuyết dày, nhìn ra phía xa nơi Ngụy Thần, Mẫn Tiểu Hà, Lâm Tịnh đang đắp người tuyết với bọn trẻ con. Ánh mặt trời mùa đông sau đợt tuyết thậm chí còn mang hơi lạnh phả xuống dưới, nhưng trong lòng cô lại lười nhác ấm áp vô cùng, giống như tối hôm qua cứ ngủ trên thảm đất của nhà bác Lâm, có thể nghe được tiếng gió thổi ào ào bên ngoài nhưng trong chăn lại ấm áp như xuân về.

“Chị, bọn em đang bị kẹt trong núi, lúc nào về em cũng không biết được. Chắc là... đợi lúc tuyết tan, đường núi thông rồi mới về được. Chị Ngụy nói cũng sắp Tết rồi, mọi người đều muốn về ăn Tết cả.” Nhắc đến Tết cô dường như cũng chẳng có cảm xúc gì.

Ngụy Mẫn Chi biết cô sống một mình từ lâu, còn nhiệt tình mời cô về nhà ăn Tết. Sau khi Nhụy Nhụy xảy ra chuyện, bà cũng ly hôn với chồng, hay người không cách nào đối mặt với đối phương sau sự việc của con, đành phải chia tay, tự chăm sóc vết thương của mình.

Ngụy Thần ở bên cạnh cũng góp lời, “Nhà chúng tôi ăn Tết nào nhiệt lắm, cô còn chưa được trải nghiệm đâu, có rất nhiều món đặc biệt chỉ Tết mới làm, bình thường không có.” Cậu bắt đầu đếm ngón tay tên món khiến Châu Hiểu Ngữ suýt nữa thì chảy nước dãi, mà bản thân cậu ta thì cũng chẳng hơn gì.

Mấy ngày nay chỗ bọn họ đi toàn là những trường tiểu học ở vùng sâu vùng xa rất heo hút, mặc dù việc tiến hành giảng dạy rất thuận lợi nhưng bụng mọi người đều chẳng có chút mỡ.

Hai ngày nay ở nhà bác Lâm, con trai, con dâu của bác đều ra ngoài làm thuê chưa về, trong nhà còn có hai đứa nhỏ đang đi học, mùa đông chỉ có dưa muối, khoai lang, cải trắng gì đó, cuộc sống vô cùng kham khổ.

Nguy Mẫn Chi cũng nhận ra Châu Hiểu Ngừ là một cô nàng ham ăn, Nguy Thần còn thêm, “Cô không biết chứ tay nghề nấu bếp của cô tôi hàng đầu luôn đó, có nhiều món sò trường lắm. Bình thường cô bận nên không mấy khi xuống bếp, nếu cô mà đến nhà cô tôi ăn Tết là xem như miệng cô phúc rồi.”

Lâm Tịnh đã sớm nhận ra Nguy Thần có ý với Châu Hiểu Ngừ, Nguy Mẫn Chi lại có ý muốn tác hợp, chẳng qua đương sự vẫn lơ ngơ không hiểu chuyện, cho rằng đây chỉ là tình bạn giữa những người cộng sự mà thôi, thế nên Lâm Tịnh cũng góp lời, “Nếu không phải ở nhà còn người đợi về ăn Tết thì chị cũng muốn qua nhà chị Nguy. Tiểu Ngừ, em mau đồng ý đi.”

Châu Hiểu Ngừ đã làm tình nguyện của Nguy Mẫn Chi vài năm rồi, hơn nữa từ nhỏ cô đã chẳng có tình mẹ, lại luôn nhận được sự yêu thương ảm áp trên người Nguy Mẫn Chi. Bởi vậy Châu Hiểu Ngừ cũng không mấy phòng bị, thi thoảng còn nhắc qua đôi ba câu về chuyện nhà mình.

Trong lòng Châu Hiểu Ngừ, Nguy Mẫn Chi còn thân thiết đáng tin hơn mẹ ruột Diệp An Ninh của cô nhiều, nếu Nguy Mẫn Chi đã kiên trì muốn mời cô về ăn Tết thì cô cũng thoải mái nhận lời thôi, “Vậy thì em đợi thường thức tay nghề của chị Nguy rồi!”

Thế là ai nấy đều vui.

***

Bọn họ mặc kệ trong Cung Gia Trang đã vài ngày, những điều cần dạy thì đã dạy cả rồi, vừa hay trường tiểu học chỗ này thiếu giáo viên, thế là mấy người họ tạm thời đảm nhiệm vai trò giáo viên, giải quyết nốt phần giáo trình cuối học kỳ.

Hiệu trưởng Cung là một người đàn ông trung niên mà tóc đã bạc trắng, chẳng biết nói mấy lời ngon ngọt, trong nhà cũng không có gì quý giá, đành cật lực mời bọn họ ở lại đợi nhà ông giết lợn mừng năm mới, “Trường thi cứ xong, tôi sẽ tìm người giết lợn mừng năm mới, tới lúc đó mọi người nhất định phải nếm thử đồ ăn mừng năm mới ở đây đây nhé.”

Người nông thôn vùng núi có tập tục lâu đời là nuôi lợn một năm, đến gần Tết thì nhò đồ tể trong thôn và các thanh niên trai tráng hàng xóm xung quanh qua phụ giết, cũng để qua được một cái Tết ấm no.

Hôm trường tổ chức thi cuối kỳ, Châu Hiểu Ngừ đang trông thi ở lớp năm thứ hai, cả lớp có năm học sinh, liếc mắt một cái là trông rõ hết. Bọn nhỏ chơi với cô mấy ngày cũng đã thân thiết hơn nhiều. Cô nhét thêm củi vào lò cho phòng ấm áp hơn. Cúi đầu lướt điện thoại, vừa hay nhận được tin nhắn của Gian Minh, bảo cô gửi vị trí hiện tại cho anh.

Cô gửi đi rồi còn đùa, “Anh Minh, anh định tính thử khoảng cách giữa chúng ta là bao xa hả?”

Gian Minh trả lời cô, “Phân cảnh ở Hoành Điểm quay xong rồi, chuẩn bị đi đến phim trường Tây Bộ, tôi định xem cách chỗ cô bao xa.”

Châu Hiểu Ngừ nói chuyện với anh mấy câu đợi bọn trẻ nộp bài. Cô xếp bài nộp lên phòng hiệu trưởng Cung thì nghe tiếng chị Lâm Tịnh ở ngoài gọi vào, “Tiểu Ngừ mau ra đây, có người tìm này.”

Cô còn tưởng Nguy Thần hay Nguy Mẫn Chi tìm mình, đẩy cửa ra ngoài thì thấy trước cửa trường tiểu học có một chiếc xe chạy việt dã, bọn trẻ con đã quây một vòng xung quanh tò mò ngắm nghía. Cảnh xe có một dáng người rất quen thuộc, mặc áo khoác lông vũ dài, đeo kính râm che mặt, cách khoảng mười mấy mét cũng không ngăn được người nào đó có thói quen khoe dáng, đứng tựa vào thân xe, trông cứ như quảng cáo xe hơi vậy.

Châu Hiểu Ngừ còn tưởng mình hoa mắt, sao Gian Minh lại xuất hiện ở đây?

“Anh Minh...”

Đôi phương nhìn thấy cô thì tháo kính xuống, nở nụ cười mím đẹp trai mê đắm lòng người, còn vẫy tay với cô, bộ dạng như đang đứng trên sân khấu hỏi thăm người hâm mộ khiến Châu Hiểu Ngừ bật cười. Bước vài bước lại, bọn trẻ con tự động nhường lối, Gian Minh cũng tiến lên xoa đầu cô, “Ông chủ đích thân tới tận nơi, vui không?”

Châu Hiểu Ngừ tiếc nuối vô vàn, “Anh Minh, trước khi tới anh nên báo trước cho tôi mới phải. Tối qua nhà họ Trần mới cưới con dâu, vẫn còn một ít dây pháo chưa đốt, nhờ ra tôi phải sang xin để đốt chào mừng anh!”

Gian Minh gõ trán cô một cái, “Đã gây thành con khi rồi mà còn nghịch thế.” Trợ lý mập mạp như gấu, quần áo khoác quân đội dày sụ, nhưng các đường nét trên mặt lại hiện ra rõ ràng, mắt to tròn, miệng nhỏ nhắn, mũi dọc dừa, ngũ quan sắc nét như búp bê cỡ lớn khiến người khác yêu thích vô cùng.

Châu Hiểu Ngừ bưng mặt trung bộ dạng ảm ức, “Không có ông chủ lo ăn, đồ ăn thức uống quá kém, bị ép giảm cân.” Sau đó vrom cồ ngóng vào trong xe.

“Anh Minh, anh tới có mang đồ ăn đến cho tôi không? Không cần hải sản bong bóng cá gì đâu, chỉ cần... tôm hùm cỡ nhỏ, giò heo, thịt khô ngũ vị hương gì đó tôi cũng không chê đâu, mỗi loại vài cân là được.”

Gian Minh bật cười, “Cô nhìn thấy ông chủ mà chỉ nghĩ tới đồ ăn thôi hả? Anh đây là phiếu cơm của cô chắc?” Nói xong mới nhận ra, “phiếu cơm” đôi lúc còn có thể hiểu là “bạn trai” hay “chồng” nữa.

Anh thấy hơi mất tự nhiên, chuyển ánh mắt sang chỗ khác, chỉ sợ thời khắc quan trọng này Châu Tiểu Đào lại đột nhiên xuất hiện, chọc cho anh một dao. Đáng tiếc cô nhóc ham ăn đó bây giờ chỉ nhớ mỗi đồ ăn, làm gì để ý đến lời anh nói, thay vào đó là không hề khách khí kéo cửa xe, chui vào trong lúc mấy cái túi giấy to đùng chất ở hàng ghế sau.

Cô mà ra được một túi đồ ăn, reo lên một tiếng, vui vẻ như trẻ nhỏ mừng Tết, “... Anh Minh, anh Minh, anh đúng là ông chủ tốt, mấy hôm trước tôi vừa mơ đến thịt bò khô của hãng này xong, a a a đây là vị thì là Ai Cập với vị nguyên bản mà tôi thích nè! Anh Minh, anh cứu tôi qua con nước lửa, về sau tôi nhất định sẽ không nói năng lung tung về anh nữa đâu...”

Gian Minh đứng ngoài cửa xe cười cười, nghe thấy cô nàng mò đồ trong xe như chuột, lòng lại thấy mất ngủ. Quả nhiên nuôi lâu rồi là thành sở thích, lâu không nuôi là toàn thân khó chịu.

“Xin hỏi... anh với Tiểu Ngừ là...?”

Lúc này Lâm Tịnh đang đứng trong sân trường thì thấy một chiếc xe đỗ trước cổng, có một người đàn ông đi xuống ngó vào trong nên mới lại gần hỏi thăm câu, ai ngờ vừa gọi được Châu Hiểu Ngừ ra cái là ban thân bị lộ tiết.

Có điều nhìn động tác và cách nói chuyện thân mật của người đàn ông này với Châu Hiểu Ngừ, bà nhất thời có dự cảm “Nguy Thần chắc hết đất diễn rồi”.

Gian Minh cười đáp lời, “Tôi là ông chủ của Tiểu Ngừ, đến đón cô ấy về.” Nếu Mập Mập đã nói công việc bên này xong rồi, vừa vắn con heo Tồn Kỳ kia đã bị anh đuổi đi, thì để Mập Mập về làm việc tiếp thôi.

Lâm Tịnh hơi hồ nghi, “Trước nay tôi chưa từng thấy ông chủ nào chu đáo như thế cả, không ngại đường xa vận dậm đến đưa đồ ăn cho nhân viên.”

Giản Minh nháy mắt, về mặt “nhận ra rồi cũng đừng nói ra nhé”, ôm quyền với bà, còn lướt mắt về phía trong xe, “Ai đó chậm hiểu quá, ông chủ muốn đổi chức cũng khó ghê.”

Ông chủ muốn đổi sang chức bạn trai, anh đã tính toán hết cả rồi, kết quả trợ lý mập lại trốn mất... Thật không còn việc gì bi đát hơn nữa cả.

Lâm Tịnh phì cười, trong lòng cũng đã hiểu rõ.

Xem ra bị này mới chỉ là người theo đuổi thôi, chưa phải bạn trai chính thức.

Bà đứng bên cạnh tán chuyện đôi câu với Giản Minh, không tránh khỏi việc hỏi anh làm nghề gì, cứ thấy hình như đã gặp anh chàng này ở đâu rồi, mặt quen quen.

Người làm công tác tình nguyện bình thường cũng bận rộn, vốn chẳng có thời gian rảnh ngồi xuống xem phim thần tượng nên hoàn toàn chẳng biết nam thần tượng nổi tiếng Giản Minh.

Giản Minh lúc trước luôn có ấn tượng rằng mình nổi tiếng toàn quốc, nhưng từ lúc gặp được trợ lý mập thì tự tin bị đánh sập cái rầm, sớm đã quen rồi. Người làm cộng sự với trợ lý mập, nói không chừng cũng chẳng khác cô nàng là bao.

Lần này anh ngại không dám nói mình là người nổi tiếng, chỉ uyển chuyển đáp lời, “Thì... bình thường chụp ảnh thôi.”

Lâm Tịnh còn tưởng anh là nhiếp ảnh gia, đã làm nghề chụp ảnh mà con thuê nhân viên, hay là mở tiệm ảnh cưới hoặc mở phòng làm việc riêng?

Hai người đang tán chuyện thì Ngụy Mẫn Chi và Ngụy Thần cũng xong việc đi ra, thấy người và xe trước cổng cũng tự động đi đến.

Mặc dù đang tiếp chuyện Lâm Tịnh nhưng Giản Minh vẫn tranh thủ đánh giá trường tiểu học Cung Gia Trang. Lúc nhìn thấy Ngụy Thần đi tới, con người thu lại rồi lập tức về bình thường, đứng thẳng người đợi cậu ta đi đến với phong độ chuyên dùng lúc đi trên thảm đỏ.

Lâm Tịnh chỉ cảm thấy thái độ chàng thanh niên này vừa rồi còn rất tự nhiên thoải mái, đến khi nhìn thấy Ngụy thần đi qua thì cứ như đổi thành người khác.

Châu Hiểu Ngừ lục một vòng trong khoang xe xong thì thò đầu ra ngoài, lập tức cảm thấy bất thường.

Giản Minh với Ngụy Thần cứ như đang trong buổi gặp mặt đại biểu quốc hội, bắt tay chào hỏi vô cùng trịnh trọng, người trước dáng vẻ hoàn hảo không chỗ chê, người sau thì tư thế quân đội cũng cực kỳ tiêu chuẩn.

“Ngụy Thần.”

“Giản Minh.”

Cô ôm một đồng đồ ăn vặt trong lòng, thấy bất thường lắm, mãi đến khi phát hết chỗ đồ ăn cho mấy đứa nhỏ đứng xung quanh rồi mới nghĩ ra, “Anh Minh, Ngụy Thần, hai người có phải đang phỏng vấn xin việc đâu, nghiêm túc thế làm gì?”

Lâm Tịnh xua đám trẻ con về lại lớp, Châu Hiểu Ngừ giới thiệu Giản Minh với Ngụy Mẫn Chi, Ngụy Thần, Lâm Tịnh, sau đó hô hoán mọi người chuyển đồ ăn vào trong, hoàn toàn không cần hỏi xin ý kiến Giản Minh.

Ngụy Thần thấy cô tự nhiên như thế, trong lòng không khỏi nặng nề, rốt cuộc không nhận được phải mở miệng hỏi, “Tiểu Ngừ, cô không cần hỏi ý kiến Giản Minh à?”

Châu Hiểu Ngừ cười, “Ngụy Thần, anh đừng lo, anh Minh cái gì không nhiều chứ tiền thì nhiều lắm. Đồ anh ấy đưa đến đều là để mọi người ăn một bữa đại tiệc thôi.”

Ngụy Thần suy nghĩ dữ lắm, chuyển xong hai thùng đồ ăn vào văn phòng, quay đầu thấy Châu Hiểu Ngừ dẫn đường cho Giản Minh đằng sau, giọng nói có thêm nét vui vẻ hào hứng khác hẳn bình thường. “... Anh Minh, anh không biết đâu, mấy ngày này tôi đói sắp chết rồi! Chị tôi bảo Tôn Kỳ đã biến thành con lợn, tôi ghen tỵ với Tôn Kỳ quá!”

Giọng Giản Minh không cao không thấp, vừa vặn lọt vào tai Ngụy Thần, “Cô ghen tỵ cậu ta làm trợ lý của tôi hay ghen tỵ cậu ta ăn được đồ ăn ngon?”

“Làm trợ lý của anh là sẽ được ăn đồ ngon còn gì, anh Minh, bây giờ tôi mới thấy anh là công chủ tốt nhất gầm trời này luôn!”

Nịnh hót kiểu này... Giản Minh cảm nhận sâu sắc rằng, nếu có cơ hội Mập Mập vẫn nên tách khỏi anh một thời gian vừa phải. Nếu như... cô nàng không ra ngoài trên ơng ghẹo bướm thì càng tốt!

Châu Hiểu Ngừ không nghe được tiếng lòng anh, còn hỏi tình hình công việc, thắc mắc cao anh có thời gian tới đây. Giản Minh chỉ nhẹ nhàng ứng phó, “Đến làm việc, tiện đường thôi.”

Tiện đường cái con khi!

Phim trường Tây Bộ và Cung Gia Trang cách nhau nguyên cái tỉnh luôn á!

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa, Chào Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Điều kiện sống ở Cung Gia Trang rất khó khăn, đến khi com chiều đã dọn lên bàn rồi, Châu Hiểu Ngừ mới thấy hơi xấu hổ, “Anh Minh, nếu anh thấy ăn không hợp thì ăn ít lại một chút nhé.” Cậu ấm đừng có không nề mặt.

Làm trợ lý thân cận đã lâu, Châu Hiểu Ngừ tận mắt chứng kiến mức độ “được voi đòi tiên” về mặt vật chất của Giản Minh, bản thân cô đói thì ăn gì cũng được cả, nếu là đồ ngon thì càng tốt, mà lẽ cả đồ hơi dớ chút cũng có thể nuốt được, nhưng cậu ấm Giản Minh thì không như vậy.

Ngụy Thần hẳn là nghe thấy lời này, nhận lấy một bát súp to từ chỗ bác Lâm, vùi đầu và com hùng hục, tiếng vang rất lớn, còn liếc Giản Minh một cái như để thị uy.

Giản Minh cả đời chưa từng ăn qua đồ nào đơn sơ thế này, bát canh trắng lơ mờ nổi mấy sợi mì dài ngắn khác nhau, uống thử một ngụm mới phát hiện chỉ có vị bột mì với ít muối gia vị đơn thuần, nhưng cũng không có vị gì khác lạ. Trên mâm còn có đĩa dưa muối gồm cà rốt, củ cải, rau cần thái sợi, vị chua chua mặn mặn.

Miếng đầu tiên quả thật hơi khó nuốt, Giản Minh thừa nhận khẩu vị anh đã quen với mấy món cao lương mỹ vị rồi, nhưng Ngụy Thần ngồi đối diện lại ăn rất hào hứng, còn thi thoảng ngẩng đầu lên liếc anh một cái, rất có ý “Anh không nói thì cứ”, thế là Giản Minh phải cố dằn mặt và thêm mấy miếng, đột nhiên phát hiện vị cũng không tệ, đều là những hương vị nguyên bản nhất của đồ ăn.

Châu Hiểu Ngừ cẩn thận quan sát sắc mặt Giản Minh, chỉ sợ anh ăn mấy miếng rồi để thừa lại, không ngờ đối phương không những ăn sạch mà còn xới thêm nửa bát, rốt cuộc cô cũng yên lòng rồi.

Ăn xong bữa trưa, Giản Minh gọi ý ra ngoài đi dạo một vòng. Châu Hiểu Ngừ đi cùng anh ra khỏi nhà bác Lâm, hai người đạp lên tuyết mà đi, thi thoảng còn gặp mấy đứa nhóc đang chơi đùa. Nhóc con gọi to, “Cô giáo Châu...” đợi cô đáp lời rồi mới thậm thụt nói với giọng Giản Minh cũng nghe được, “Cô Châu, chú là bạn trai cô à?”

Châu Hiểu Ngừ thấy mặt nóng bừng, vội vàng giải thích với mấy đứa hồn nhiên, “Chú không phải bạn trai cô đâu!”

Xua được đám nhóc ồn ào đi rồi, hai người đi tiếp theo con đường tuyết phủ trong thôn, những đỉnh núi xa xa bị tuyết bao phủ, những thôn xóm gần gần thì tĩnh mịch, thi thoảng có tiếng chó sủa hoặc tiếng bọn trẻ con nô đùa không biết từ đâu vọng lại.

Câu hỏi của mấy đứa nhóc vừa rồi khiến Châu Hiểu Ngừ ngại lắm, ngại đến độ cô không dám nhìn thẳng vào Giản Minh. Trong đầu lại nghĩ ngợi cân nhắc thái độ của anh, đi một đoạn rồi cô quay sang nhìn lên, bị anh phát hiện, câu hỏi đang quanh quẩn trong đầu đột nhiên buột miệng mà ra, “Anh Minh, không phải anh... có ý đến đây thăm tôi đấy chứ?”

Trong bữa cơm lúc nãy cô mới chậm chạp nghĩ đến điều này, chẳng qua là không dám tin vào phán đoán của mình mà thôi.

Giản Minh tức xì khói, trừng mắt nhìn cô nàng trợ lý mập đang chớp chớp đôi mắt to tròn dè dặt hỏi anh kia, vò đầu cô nàng mấy cái thật mạnh, về mặt cực kỳ khinh bỉ, “Cô gửi bức ảnh như dân tị nạn đó sang không phải là ám chỉ tôi mang đồ ăn ngon tới thăm cô sao?”

Trong khoảng khắc, Châu Hiểu Ngừ phải tự kiểm điểm: Ban đầu cô gửi tấm ảnh ăn khoai nướng đó... là có ý này thật à?

Cô ngẩn ra một lúc mới nhớ lại, lúc đó là bởi Giản Minh gọi cô là Mập Mập, để chứng minh bản thân bị hoàn cảnh ép giảm cân, đã rời xa quá khứ “mập mập” lâu lắm rồi, nên cô mới gửi tấm ảnh đó đi, nhân tiện để anh tìm lại lương tâm, đừng có gửi ảnh đồ ăn ngon đến hành hạ cô nữa.

Sao anh lại có thể lý giải ra cái ý nghĩa khác hẳn như vậy được?

“Anh Minh, lúc nhỏ... có phải điểm văn của anh kém lắm không?” Đối diện với ánh mắt khó hiểu của Giản Minh, cô lại tự hỏi tự đáp, “Tôi thấy khả năng lý giải của anh còn có không gian để tự phát triển đấy!”

Giản Minh, “...” Mặc dù đang chê anh nhưng miệng trợ lý mập lại hơi hơi mỉm cười, ánh mắt cũng lấp lánh niềm vui. Có lẽ xa cách một thời gian rồi, Giản Minh nghe cô nàng chê bản thân lại thấy thân thiết.

Hai người chia cách đã lâu như vậy, lúc đi Châu Hiểu Ngừ còn vội vội vàng vàng, Giản Minh rất hiếu kỳ cuộc sống của cô thời gian này, rất muốn biết làm sao cô nàng có thể đốt hết số thịt mềm quanh mình như thế, bèn kéo cô hỏi đông hỏi tây. Châu Hiểu Ngừ đảo mắt, bắt đầu giới thiệu về tổ chức từ thiện bảo hộ quyền lợi bé gái Nhụy Nhụy, sau đó cứ như mấy thanh niên đa cấp cảm thấy đã tây nào đối tượng thành công, bắt đầu chia tay, “Anh Minh, anh cũng quyên một khoản đi? Công hiến một tấm lòng hảo tâm cho sự nghiệp từ thiện!”

Giản Minh vỗ nhẹ vào lòng bàn tay cô, “Tôi lặn lội ngàn dặm xa xôi đến đây để quyên tiền đấy phỏng?”

Châu Hiểu Ngừ đã từng chứng kiến tận mắt quá trình gian nan của Ngụy Mẫn Chi khi đi làm từ thiện, bởi thế mấy năm gần đây cô đều rất tiết kiệm, trừ tiền sinh hoạt phí ra thì tất cả thu nhập của cô đều đóng góp cho quỹ từ thiện Nhụy Nhụy hết cả. Hơn nữa cho dù có là những khoản chi tiêu bắt buộc thì cô đều chọn những thứ đơn giản cơ bản và cần thiết nhất, cuộc sống chẳng khác tu hành khổ hạnh là mấy, cũng không thể nói là hưởng thụ cuộc sống gì cho cam.

Giản Minh rút chi phiếu ra ghi một số tiền, ký tên. Anh cũng biết tính cách Châu Hiểu Ngừ không phải loại tùy tiện mở miệng xin người khác giúp đỡ.

Không biết là do hành động ngàn dặm xa xôi đến nuôi ăn của Giản Minh kéo gần khoảng cách giữa hai người, hay bởi lúc này rời xa thị thành huyên náo, bốn phía đều chẳng còn những đôi mắt chăm chú theo dõi mình nữa, Giản Minh trút bỏ được hào quang của ngôi sao, chỉ là một người đơn thuần đối tốt với cô, quan tâm tới cô hay không mà Châu Hiểu Ngừ lại dễ dàng mở lời như thế, nhận lấy chi phiếu dưới ánh mắt biết cười của anh, cô còn dằn mặt gắt đầu nói rất thần nhiên, “Anh Minh, thật ra ấy mà, hôm nay anh đến đây là đúng chuẩn một câu nói”

Trực giác của Giản Minh đã báo có chuyện không tốt nhưng vẫn không nhận được mà truy hỏi, “Câu nào?”

“Người ngu tiền lắm... Mau lại đây!” Cô che miệng cười gian.

Giản Minh giả vờ tức giận, “Không cho cô nữa! Cô chặt chém tôi như thằng ngu thế hả!”

Châu Hiểu Ngừ vội vàng chấp tay hành lễ, “Anh Minh đừng làm thế mà, có gì chúng ta cùng nói cho rõ mà. Tôi thật sự cảm thấy anh là một ông chủ lương thiện đứng đắn nhất đó, chẳng qua là... diễn xuất còn không gian nâng cao thôi.” Nhân lúc anh không chú ý, cô giật ngay tờ chi phiếu, đắc ý bỏ thêm một đao, “Có điều anh Minh này, thật ra có nhiều lúc nhân phẩm với diễn xuất chẳng liên quan gì đến nhau đâu!”

Giản Minh nghĩ bụng: Đợi về trường quay với tôi đi, xem có dọa cô giật mình không!

Cũng giống như trợ lý mập giảm cân thành công dọa anh giật mình vậy, anh tin là diễn xuất của bản thân gần đây cũng đã giỏi lên nhanh chóng, chắc chắn đủ để làm Mập Mập giật mình.

Trong quá trình quay phim đạo diễn Ngô còn khen anh mấy lần, ngay đến thầy Trần Gia Vận cũng đã chứng nhận diễn xuất của anh, cho anh là dạng trẻ con dễ dạy, là một diễn viên nỗ lực hiểu học rất có tiền đồ.

Giản Minh mong đợi đến ngày có thể làm Mập Mập giật mình, trong bụng còn âm thầm mong ngóng một ngày trên Weibo của trợ lý mập có bài khẳng định diễn xuất của anh.

***

Châu Hiểu Ngừ lấy hai mươi vạn tệ tiền quyên góp của Giản Minh về đưa cho Ngụy Mẫn Chi, bà nghi ngờ nhận lấy, “Tiểu Ngừ, đây là cái gì?”

“Chị Ngụy, là tiền quyên góp của ông chủ em đó.”

Lâm Tịnh thờ đầu nhìn số tiền trên đó nhất thời lú lờ, “Ông chủ em hào phóng thật đấy.” Xong lại ngờ vực hỏi cô, “Tiểu Ngừ, đó đúng là ông chủ em thật hả?”

Ngụy Thần ngồi ngay bên cạnh Ngụy Mẫn Chi, ngẩng đầu lên là nhìn thấy số tiền kia, mặt đầy suy nghĩ nhìn Châu Hiểu Ngừ, sau đó lại nhớ hôm leo núi cô có nói qua công việc của mình, thế là cậu lại cúi đầu mở điện thoại tìm kiếm tên Giản Minh, rất nhanh trên trang Bách khoa Baidu đã hiện lên giới thiệu cuộc đời Giản Minh, còn có mấy bức ảnh chân dung.

Người đàn ông trong hình tự hồ tự thân đã phát ra hào quang người nổi tiếng, mặc dù ngũ quang tương đồng nhưng lại có vẻ không giống lắm với người đàn ông đứng ở cổng trường tiểu học Cung Gia Trang nhìn chăm chú Châu Hiểu Ngừ với ánh mắt đăm đăm.

Châu Hiểu Ngừ hoàn toàn không cảm nhận được ánh mắt của cậu ta, “Chị Lâm, anh ấy đúng là ông chủ của em mà, chị đừng nghĩ lung tung.”

Mắt Lâm Tịnh lấp lánh, liếc Ngụy Thần một cái rồi hé miệng cười, “Được rồi, cứ xem như chị lầm lời, có điều chị thấy quan hệ giữa em với ông chủ có vẻ rất tốt đúng không?”

Câu này khiến Châu Hiểu Ngừ tự nhiên thấy chột dạ. Thật ra cô cũng không phải hoàn toàn không cảm giác được Giản Minh tốt với cô quá mức, chuyện này cũng khiến cô hơi bất an, nhận nhiều ân tình của anh như thế mà chẳng có gì để đền đáp lại. Nhưng mặc khác, bởi vì ý tốt của Giản Minh mà cô lại không tự chủ được cứ muốn lại gần, càng lúc càng gần hơn.

Cô một mình đi giữa trời tuyết lạnh lâu lắm rồi, đông cứng một mõi, sự xuất hiện của Phương Lược là bài học khắc sâu đến cuối đời. Đối mặt với sự quan tâm của Giản Minh, cô biết mình không nên tham vọng xa vời, nhưng lại chẳng thể không chế bản thân, nhìn thấy anh là tâm tình sẽ rất vui vẻ.

“Chị họ em là đối tác với ông chủ.” Ngôi sao với người quản lý chắc tính vào quan hệ hợp tác đôi bên cùng có lợi cũng không sai đâu nhỉ? “Ông chủ bị chị em nhờ vả nên đối xử tốt với em lắm.”

Lý do chân chính chắc chắn là như thế!

Châu Hiểu Ngừ âm thầm thuyết phục bản thân, không muốn nghĩ ngợi lung tung, như thế đến lúc nhìn thấy Giản Minh mới có thể bình tĩnh không chột dạ đối mặt với anh.

***

Ngày hôm đến Giản Minh đã định kéo Châu Hiểu Ngừ đi luôn nhưng lại bị hiệu trưởng Cung giữ lại, đợi ngày hôm sau nhà ông mở lợn, ăn xong bữa này thì đường xuống núi cũng thông, đến lúc đó bọn họ mới đi được.

Lúc đến là Ngụy Thần lái xe đưa cả đám người đi, lúc về thì Châu Hiểu Ngừ lên ngồi xe Giản Minh.

Lúc bọn họ chia tay ở cổng trường tiểu học Cung Gia Trang, Ngụy Thần nhắc nhở Châu Hiểu Ngừ, “Tiểu Ngừ, đợi về Lan Châu chúng ta tập hợp ở sân bay, cô đi về nhà với chúng tôi luôn, dù sao cũng chẳng còn mấy ngày nữa là đến Tết rồi.”

Giản Minh còn tưởng mình nghe nhầm, kéo Châu Hiểu Ngừ lại hỏi, “Chuyện gì thế? Cô định đón Tết với mấy người chị Ngụy à?”

Không đợi Châu Hiểu Ngừ lên tiếng, Ngụy Thần đã cướp phần trả lời, “Dù sao Tiểu Ngừ về nhà cũng chỉ có một mình, chỉ bằng đón Tết cùng chúng tôi.”

Lòng Giản Minh nóng như lửa đốt, anh rất muốn nói bà Giản Thu Nhạn cũng nhất định sẽ rất nhiệt tình đón chào trợ lý mập về nhà anh ăn Tết, nhưng đến cả bản thân anh cũng hiểu rõ, lịch làm việc của bản thân Tết này đã kín đặc, e là phải ăn Tết ở phim trường Tây Bộ rồi, sao đưa Mập Mập về nhà ăn Tết được chứ?

“Chị Ngụy, thật ngại quá, Tiểu Ngừ e là không về nhà chị ăn Tết được rồi. Tuy việc bên này đã kết thúc, nhưng việc bên chỗ tôi còn chưa xong, trong Tết cô ấy vẫn phải làm việc.”

Ngụy Mẫn Chi nhận tiền của người ta rồi, đầu dấm thất lễ, hai mươi vạn tiền quyền góp đã đến tay, dưới ánh mắt cầu cứu năm lần bảy lượt của cháu trai vẫn phải dày mặt đồng ý, “Công việc quan trọng! Công việc quan trọng!”

Ngụy Thần, “...” Cô, cô là cô ruột con thật hả?

***

Trong tình trạng không chút đề phòng, Châu Hiểu Ngừ phải đối mặt với thực tế phũ phàng, Tết này không những không được về nhà chị Ngụy ăn đồ ăn ngon mà còn phải chết dí ở trường quay. Quả nhiên ông chủ đều có trái tim tư bản đen tối hết, cô cảm động quá sớm rồi!

Một tiếng sau khi cả hai xe rời khỏi cổng trường tiểu học Cung Gia Trang là đã chẳng thấy đối phương đâu nữa cả. Suốt đường đi Ngụy Thần im lặng lái xe, bất kể là Mẫn Tiểu Hà với Lâm Tịnh cố khuấy động không khí thế nào thì cậu ta vẫn quyết không mở miệng. Đến Lan Châu trả xe thuê phòng, đoàn người lên tàu về nhà.

Nghe thấy tiếng rao hàng của nhân viên hóa xa, Lâm Tịnh cũng mua một chai nước khoáng dòng mới của hãng nào đó, bao bì ngoài chai có in một khuôn mặt rất quen, nhìn kỹ mới thấy bên trên còn có chữ ký rồng bay phượng múa, nhất thời kinh ngạc kêu lên, “Chị Ngụy, chị lại đây xem, đây là... Giản Minh đúng không?”

***

Phim trường Tây Bộ nằm trên một khu ngoại ô trống trải phía tây bắc của thành phố Ngân Xuyên, là phim trường cổ trang xây dựng dựa vào hai tòa thành biên phòng còn sót lại, giữ được dáng vẻ oai hùng, thế lương, bi tráng vốn có, trước sau đã từng quay hơn trăm bộ phim truyền hình, nghe nói có không ít bộ phim đoạt giải thưởng trong nước và quốc tế, nhờ đó danh tiếng nơi đây cũng lên như điều gặp gió.

Bọn họ lái xe từ Cam Túc tới Ninh Hạ, hai tỉnh liền nhau, phóng tầm mắt ra xa đều là cảnh sa mạc, lúc đi qua Trung Vệ còn dừng ở Sa Pha Đầu* nghỉ nửa ngày.

(* Sa Pha Đầu là khí thắng cảnh cấp 5A (cấp cao nhất) của Trung Quốc, là khu bảo tồn sinh thái sa mạc tự nhiên, thuộc khu tự trị của tộc Hồi Ninh Hạ, nhưng người Hán vẫn chiếm đa số.)

Cả hai đều là người miền Nam, trước nay chưa từng trông thấy biển cát vàng quanh co uốn lượn trải dài mênh mông, ốc đảo xanh mát, sa mạc bao la, cho dù thời tiết có lạnh hơn nữa bọn họ cũng chơi không biết mệt, nghịch trong khi trượt cát cả nửa ngày, cười lạc đà, ngồi bè da dê chán rồi mới lái xe đến thảo nguyên Thông Hồ.

Đây là giao giới giữa ba tỉnh Cam Túc, Ninh Hạ, và Nội Mông, ốc đảo giữa sa mạc, mặt trời lặn trên sông, hoàn toàn khác biệt so với vẻ thanh tú nhỏ nhả của miền Nam.

Thảo nguyên Thông Hồ là con đường giao thương thời cổ, đường buôn muối, có thảo nguyên, có ốc đảo ao hồ trên sa mạc, còn có di tích thành Cổ Trường, chiến trường thời cổ. Hai người ngồi trong nhà bạt của người Mông Cổ uống trà sữa, ăn thịt nướng, nghe tổ khúc dân đầu ngựa* xong mới mãn nguyện rời đi.

(* Dân đầu ngựa là loại nhạc cụ hai dây của dân tộc Mông Cổ, trên đầu cần đàn có chạm hình đầu ngựa.)

Giản Minh nổi tiếng đã lâu, đi đâu cũng đều đi cùng với trợ lý, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp được người hâm mộ, cứ ra đường là cứ như đi trên thảm đỏ, lúc nào cũng phải bảo vệ hình tượng, trước nay chưa từng có thời gian vui vẻ chơi đùa.

Châu Hiểu Ngừ thì xưa nay cô độc một mình, không quen ai có quan hệ đủ tốt để hẹn hò ra ngoài chơi cả, lần này có Giản Minh đi cùng, hai người vui vẻ quên trời đất chơi hân ba ngày.

***

Lúc ở thảo nguyên Thông Hồ đợi ăn thịt dê nướng nguyên con, đầu bếp nói sẽ mất nhiều thời gian lắm, bảo hai người phải cố nhẫn nại, hoặc ra ngoài thảo nguyên chơi một lúc rồi hẵng quay lại.

Bọn họ ngồi một bên nhìn đầu bếp nồi lửa nướng thịt, nghe nói ngay đến củi cũng là củi cây muối chỉ nơi này mới có, “Đợi thịt chín rồi, trong mềm ngoài giòn, còn có thể cảm nhận được hương vị của cây muối nữa.”

Châu Hiểu Ngừ ở trên núi đã lâu, nhìn thấy nguyên con dê đặt lên giá chuẩn bị nướng thì nước dãi ồ ạt, Giản Minh lôi cô ra ngoài chơi, chân cô lại như bắm rễ, đâm sâu vào mảnh đất trước giá nướng thịt, nhờ mãi không lên, nghe thấy lời giới thiệu của đầu bếp là hai mắt sáng rực.

Giản Minh cũng bó tay bất lực, “Đã nói sẽ mời cô ăn dê nướng nguyên con, cũng không phải mời loi đâu, đầu bếp đã nói phải sáu đến tám tiếng nữa mới xong, chúng ta ngồi đợi sao nổi?”

Giản Minh cho rằng, phàm cứ là thịt thì chắc chắn là cô nàng thấy đẹp long lanh rồi.

Đầu bếp thấy cô bé tròn tròn mắt nhìn nướng thịt thì cũng thấy thú vị, vừa làm việc vừa buôn chuyện đôi câu, hơn một tiếng sau hình như mới chợt nhớ ra mà hỏi, “Anh trai này là người ở đâu thế, sao cứ thấy quen mắt ghê?”

Giản Minh đã quen với kiểu hỏi chuyện này, thuận miệng đáp bừa, “Tôi là người Đông Bắc.” khiến Châu Hiểu Ngừ cúi đầu cười trộm.

Đầu bếp lại liếc anh một cái, cười bảo, “Tôi nói mà, sao thấy mặt quen thế, anh trai nhìn hơi giống nam diễn viên trong bộ phim con bé nhà tôi xem dạo gần đây.” Ông ta nói giống, xong lại liếc thêm mấy cái, nói tiếp, “Đúng là càng nhìn càng thấy giống.”

Châu Hiểu Ngừ cũng hào hứng, còn cố ý nhìn trái nhìn phải, “Anh ấy nhìn giống mình thật à?”

Đầu bếp là người Mông Cổ, vùng này sắp nhập về Trung Quốc, người Mãn, người Mông Cổ, người Tây Tạng đủ hết cả. Người nhà ông xây nhà trên A Lạp Thiện, ông ở khu du lịch làm đầu bếp, đến ngày nghỉ luân phiên mới được về nhà đoàn tụ với gia đình, thì thoảng cũng ngo qua tí vị, con gái còn hào hứng chỉ cho ông xem, “A Ba, A Ba, đây là minh tinh con thích này!”, bất ông xem bằng được nửa tập phim.

Gần đây các đài vệ tinh đã bắt đầu chiếu “Đồng hành cùng anh”, trước khi đến đây Giản Minh còn bị đạo diễn bộ phim đó nhờ quay một đoạn phim ngắn chúc mừng ở ngay Hoàn Kiếm, phía sau còn phải là cảnh đang làm việc. Anh quay luôn tại hiện trường quay “Cái bóng của nhà vua”, Tiết Khởi đăng sau lượn ra lượn vào làm đủ trò, còn vênh vao đứng trước máy quay nói với nữ chính Lương Hỷ, “Cuối cùng bọn tôi vẫn ở bên nhau này!”

Đạo diễn nhận được đoạn phim thì khen ngợi lắm, hẹn anh bao giờ về thủ đô thì đi uống rượu.

Đầu bếp lại liếc Giản Minh mấy cái, càng lúc càng khẳng định, “Giống lắm đấy, cuối tuần trước tôi về còn ngồi xem với con gái một lúc cơ.” Xong lại nhiệt tình đề xuất, “Bây giờ chẳng phải trên ti vi nhiều tiết mục tuyển chọn tài năng lắm à, giống minh tinh nói không chừng cũng có thể lấy chút hào quang, anh trai này, anh có thể thử xem sao, nói không chừng còn được làm thể thân cho cái anh chàng diễn viên đó đấy.”

Châu Hiểu Ngừ cười nghiêng ngả, “Đại ca, ý kiến của anh hay lắm, để lúc về chúng tôi thử xem sao.”

Giản Minh sợ cô ngã bèn thuận thế kéo cô dựa vào lồng mình, Châu Hiểu Ngừ vẫn còn đang chìm đắm trong ý kiến của đầu bếp, vui như mở hội, đợi đến khi nhận ra lồng ngực sau lưng, người lập tức cứng đờ, không biết phải làm sao.

Giản Minh lại tựa như chẳng nhận ra gì khác thường, cánh tay vòng qua eo giữ cô sát vào người anh hơn. Đầu bếp đã gặp qua không ít cặp tình nhân đến đây du lịch, còn khen bọn họ, “Vợ chồng son tình cảm quá, đã kết hôn rồi hả?”

Rõ ràng đang giữa mùa đông buốt giá nhưng Châu Hiểu Ngừ lại cảm thấy sau lưng như đang bị gì bần ỉu nóng rực, cô đứng bật dậy, “Tôi ra ngoài cho thoáng.” Nghe thấy Giản Minh đáp lời đầu bếp phía sau, “Chưa đâu, có điều cũng sắp rồi.” Nhất thời lại càng cảm thấy lòng rối loạn.

Ra khỏi lều bạt, Châu Hiểu Ngừ đi loang quanh như gà mất đầu, đằng sau Giản Minh đã chạy theo, nắm lấy tay cô, “Chưa mang găng tay mà đã chạy ra ngoài rồi, không sợ lạnh à.” Cầm được tay cô xong lại chẳng chịu buông.

Hai người âm thầm giảng co, Châu Hiểu Ngừ thì cổ sức muốn rút về, Giản Minh lại kiên quyết nắm chặt. Cô hít sâu một hơi, lúc này trời cao trong xanh, thảo nguyên mênh mông chẳng thấy bóng người, chỉ có tíu mĩu xa cạnh lều bạt mới thì thoảng có vài người đi ra, cũng không biết là người làm việc ở khu thắng cảnh này hay du khách. Bởi thế mà lời cô nói ra rõ ràng rành mạch đến độ bản thân cũng giật mình.

“Anh Minh, anh đang làm gì thế?”

Giản Minh đang đứng sóng vai với cô nàng, thấy mắt trợ lý mập cứ đảo hết chỗ này đến chỗ nọ, chỉ dám nhìn xa xa chứ không dám nhìn thẳng vào anh, tai còn đỏ hồng, trong lòng lại ngọt như đường: Nhóc con, hóa ra không phải em hoàn toàn không biết gì!

Anh vẫn luôn nghi ngờ bản thân có phải chỉ mình anh có tình cảm, sợ nói ra sẽ khiến cô nàng sợ nên mới nhẫn nhịn, cho đến khi đứng trước cổng trường tiểu học Cung Gia Trang trông thấy ánh mắt của Ngụy Thần mới chắc chắn bản thân đi chuyển này là quyết định chính xác.

Nếu không phải anh vội vội vàng vàng đến tận đây, không chừng trợ lý mập đã bị tên đàn ông không biết ở đâu chui ra kia cướp đi mất rồi!

Anh xoay vai cô nàng lại, cách cả lớp áo lông vũ dày cộp rồi mà vẫn cảm nhận được xương vai cô nàng, nhất thời xót ruột lắm, “Tiểu Ngừ, em không biết anh thích em à?”

Phỏng đoán của Châu Hiểu Ngừ thành sự thật, phản ứng đầu tiên của cô là không tin được, “Anh nói dối!” rồi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Giản Minh, muốn tìm ra bằng chứng cho sự dối trá trong mắt anh, nhưng đến lúc hai mắt chạm nhau cô lại ngừng thờ, cảm thấy bản thân đã biến thành nữ chính trong các phim tình yêu mà anh đóng, bị ánh mắt nồng cháy của anh nhìn đến tim đập thình thịch, nhất thời không chịu được phải quay vội đầu đi, lẩm bầm một câu, “Diễn phim tình cảm nhiều rồi, diễn xuất cũng tiến bộ ghê nhỉ!”

Giản Minh đã từng đóng rất nhiều phim thần tượng, chứng kiến đủ các kiểu phản ứng của nữ chính khi được tò tình, đều bắt nguồn từ trí tưởng tượng phong phú của các nhà biên kịch, có loại ngại ngùng, có loại vui vẻ, còn có loại gấm đốc ngang tàng, bị nữ chính chính nghĩa đẩy mình nổi giận mắng té tát, đến cuối cùng vẫn đổ rạp dưới ống quần tây của anh thôi. Ngay cả anh cũng cảm thấy phim thần tượng quá sáo mòn, nhưng đến lúc chính bản thân rơi vào trường hợp này mới hiểu tất cả lời hoa mỹ đều chẳng bằng những gì trước mắt.

Anh kéo luôn người trước mặt vào lòng, nhẹ giọng than thở, “Chẳng phải là diễn chính bản thân mình sao? Nếu không anh lặn lội vượt đường xa ngàn dặm chạy tới đây làm gì? Em tưởng anh rảnh rồi đến đây làm từ thiện thật chắc?”

Châu Hiểu Ngừ vẫn cố biện bạch, “Ai biết có phải tại anh nghe tôi bán than nhiều quá nên mới nghĩ ra cách báo thù tôi không chứ!” Cô định giãy khỏi lồng ngực Giản Minh nhưng lại bị anh giữ chặt, “Anh là loại người nhỏ nhen suốt ngày chỉ lo báo thù thôi hả?” Anh siết chặt trợ lý mập vào lòng, hít sâu một hơi, dỗ cô nằng, “Lạnh, ôm nhau cho ấm”

“Anh lạnh thì đi vào trong đốt lửa đi, đừng có ôm tôi.”

Giản Minh đầu hàng, “Anh chỉ muốn ôm em thôi, nghĩ trong lòng không biết bao nhiêu lần rồi!” Thật ra anh rất muốn nói, không chỉ muốn ôm cô đâu, từ lâu anh đã muốn hôn rồi cơ, chẳng qua là lo cô sợ hãi nên mới không nói ra miệng thôi.

Châu Hiểu Ngừ nghĩ một hồi vẫn thấy rất khó tin, “Sao anh lại để ý đến tôi được chứ?” Cô cũng rất hiểu bản thân mình, “Tính cách tôi hướng nội, đã béo còn ham ăn, cũng không thích đề ý đến người khác, rốt cuộc là có gì tốt?”

Diễn xuất của Giản Minh có tệ thế nào đi chăng nữa thì chỉ cần dựa vào khuôn mặt này thôi là cũng đủ để cả đoàn người hâm mộ nhỏ dãi tong tong, chỉ hận không thể hiến dâng, càng đừng nói đến gia thế xuất thân, tính cách cũng vui vẻ hoạt bát, đối nhân xử thế rất tốt. Mặc dù cô hay chê anh nhưng những thứ đó đều không thể che lấp được sự thật kia.

“Anh thích con người em chứ không phải thích ưu điểm của em.” Hai bên tình trong như đã, ngoài mặt còn e, trợ lý mập không phản ứng kịch liệt, trong lòng Giản Minh vui vẻ hết lớn. Anh cảm thấy ngày thường trợ lý mập nói chuyện hơi to gan nhưng về chuyện nam nữ có vẻ sẽ là dạng thận trọng, cẩn thận, đặc biệt là với vết xe đổ Phương Lược ngay trước anh, thế nên càng không thể ép quá khiến cô bất an được.

Cho dù trong lòng anh có vô số những suy nghĩ thân mật vô chừng, thời khắc này cũng chỉ có thể siết chặt cô vào lòng, nhẹ nhàng thủ thủ bên tai cô, nhất là khi hai người đều mặc áo lông vũ dày cộp, thời tiết trên thảo nguyên lạnh lẽo, cả hai ôm lấy nhau đứng im bất động thật chính xác là “ôm nhau cho ấm”, làm gì có sự quần quýt lưu luyến giữa một cặp mới thành đôi nào.

Đợi đến lúc thịt nướng xong, hai người lại quay vào lều bạt ăn thịt dê, nhưng cảm giác đã khác. Bọn họ chơi đùa một vòng bên ngoài, trong suốt khoảng thời gian đó Giản Minh đều nắm chặt tay cô, ánh mắt đôi khi giao hòa cũng thấy rõ niềm vui tràn ngập trong anh, tựa như đạt được giải Quả Táo Vàng vậy, hạnh phúc tràn từ ánh mắt ra bao phủ cả xung quanh.

Châu Hiểu Ngừ không quen tiếp xúc thân mật với người khác, nhưng Giản Minh có thể nhận ra sự dịu dàng nơi đáy mắt cô, trừ nắm tay hay ôm cô một chút thì anh hoàn toàn không có hành vi quá đáng nào, nhờ thế mà cô cũng dần dần thả lỏng, lại cảm thấy cả trái tim như được ngâm trong nước ấm, mềm mại ấm áp vô cùng, ngay cả đặt chân trên đất cũng thấy không thật, tựa như bước đi trên bông vậy, thậm chí đến thịt dê cũng ngon hơn nhiều.

Đợi hai người chơi đủ, chạy đến trường quay Tây Bộ thì đoàn làm phim đã có mặt ở đó được hai ngày rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa, Chào Anh* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Châu Hiểu Ngừ vừa trông thấy Tôn Kỳ đã sững người, tốc độ béo lên của cậu ra còn nhanh hơn gà công nghiệp ba tháng xuất chuồng.

Mà Tôn Kỳ cũng kinh ngạc không kém về tốc độ giảm cân của cô, đi xung quanh cô ba vòng mới dè dặt gọi một tiếng, “Chị Châu?” Chắc cậu không... nhận nhầm người đó chứ?

Nghe nói mỗi một người béo đều là một tấm cổ phiếu giá cao tiềm ẩn, người trước mắt đây thay đổi nhiều đến độ chẳng khác mấy so với đi nước nào đó phẫu thuật thẩm mỹ luôn rồi.

Châu Hiểu Ngừ bị thái độ cung kính của cậu ta làm chóng mặt, “Trợ lý Tôn, hình như anh còn lớn tuổi hơn tôi nà?”

“Chị Châu, chị đây là... tham gia lớp giảm cân cấp tốc nào thế?” Tôn Kỳ cũng không phải ngu ngốc gì, ông chủ một người rồi đi, lúc về lại dất thêm trợ lý cũ, hơn nữa hai người còn có vẻ thân mật hơn trước, thế là đủ để cậu biết giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì rồi.

Châu Hiểu Ngừ phát hiện người này hoàn toàn không định sửa miệng, đánh bỏ qua cách xưng hô của cậu ra, “Anh cũng muốn tham gia à? Nhưng phải nộp học phí đấy nhé!”

“Thế thôi bỏ qua đi.” Tôn Kỳ cũng chẳng ý kiến gì với đám thịt mỡ trên người mình. Ngược lại, từ lúc đến trường quay Tây Bộ, gió thổi vù vù, cậu cảm thấy có lớp “áo giữ nhiệt” tự nhiên này ấm áp hơn hẳn. Không thấy mấy cô nàng diễn viên gầy như que củi kia đều chỉ mong khoác được thêm mười mấy lớp áo lông cũ nữa thôi à?”

Châu Hiểu Ngừ rất lấy làm tiếc trước thái độ chẳng thèm quan tâm đến thân hình mình của cậu ta.

Tôn Kỳ lại không nhịn được bắt đầu nói xấu Giản Minh, “Chị Châu, chị không biết đấy thôi, từ lúc chị rời đi, anh Minh tự dưng lại mọc thêm thói xấu, ngày nào ăn cơm cũng thích gọi nguyên một bàn, chụp ảnh xong lại bắt tôi ăn hết. Anh ấy sợ mình tăng cân, đối qua tặng tôi thêm lớp thịt mỡ này nè.”

Nếu Tôn Kỳ không muốn tiếp tục làm công việc này nữa thì hoàn toàn thừa khả năng lên đăng một bài viết ném đá ông chủ hiện tại, tiêu đề là: Ngôi sao nam đang nổi, chụp ảnh đồ ngon nhưng chỉ uống nước trắng, bắt trợ lý dọn bàn.

... Nghe có vẻ giống như một người đàn ông thân kinh tự kỷ lại còn có sở thích ăn uống kỳ quái.

***

Châu Hiểu Ngừ nghe Tôn Kỳ kể là quá trình “đau khổ nhưng hạnh phúc”, nhất thời nhớ đến đám ảnh đồ ăn ngon người nào đó gửi cho mình lúc trước, hóa ra ở đây lại có một tên ăn thành béo ư!

“Trợ lý Tôn, cậu thật sự cần giảm béo rồi đó!” Ngọn lửa ghen tức trong lòng Châu Hiểu Ngừ nhất thời bùng cháy, chỉ hận không thể gửi cho trợ lý Tôn mười mấy cái công thức canh gà dưỡng sinh mà Giản Thu Nhạn đăng lên Weibo lúc trước, để cậu ra hiểu việc bỏ tiền ra giảm cân là vô cùng cần thiết, nhất là nếu kết hợp đi làm công tác từ thiện với tổ chức Nhụy

Nhụy, vừa được tiếng có lòng tốt vừa được giảm cân, một công đôi việc, quá tuyệt.

Giản Minh xách cổ áo người yêu mới nhậm chức kéo ra xa Tôn Kỳ, bàn tay định thò xuống nắm tay bị ánh mắt cảnh sát của cô chiếu đến. Anh quả thật không chịu được việc cô cứ lượn lờ qua lại cạnh Tôn Kỳ, sợ cậu chàng miệng rộng này tổng cục luôn hết mấy hành vi bất thường của anh khi trước, bèn vội vã dặn dò, “Cậu, hôm nay thu dọn đồ đạc biến đi, trước tiên đưa xe tôi thuê đến kho xe Lan Châu, sau đó mua vé biển về chỗ chị Diệp điểm danh.”

Tôn Kỳ đứng sau lưng anh lau nước mắt tưởng tượng, “Anh Minh, anh có mới nói cũ.”

Giản Minh khinh bỉ nhìn cậu ta, “Cậu nhìn thử phim trường xem, có ai dẫn theo trợ lý mập như cậu không? Tôi còn ngại không dám nói với người khác cậu là trợ lý của tôi nữa kìa, ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng của tôi đây. Nếu bây giờ đưa cậu về Bắc Kinh, bị người hâm mộ chặn ở sân bay thì không biết bọn họ sẽ nói gì nữa!”

Tôn Kỳ nước mắt lưng tròng, “Em béo thế này chẳng phải là vì anh sao!” Trong bụng âm thầm lau bầu: Chị Châu trước kia cũng đâu có gầy, sao không thấy anh chê người ta!

Tôn Kỳ âm thầm chấp nhận sự thật “người yêu trong mắt hóa Tây Thi”, lần đi thu dọn hành lý.

Giản Minh dắt trợ lý mập chào hỏi các đồng nghiệp trong đoàn làm phim suốt một đường, mãi đến khi vào phòng mới kéo người lại ôm, mãi nửa ngày cũng chẳng muốn buông.

***

Lúc đến đây trợ lý mập đã nói rõ, có vết xe đổ “yêu đồng nghiệp là không được” lúc trước, lần này phải lập ra nguyên tắc đảng hoàng, dài thượt, ví như không được đối xử đặc biệt, không được làm các hành động thân thiết ở bên ngoài văn văn vũ vũ, nói tóm lại chính là một câu: Trong các hoàn cảnh công việc phải giả vờ chúng ta không thân! Không thân!

Lúc đó Giản Minh còn hỏi ngược một câu, “Em cảm thấy... ở bên cạnh mất mặt lắm à?” Thật ra anh hoàn toàn không để ý việc công khai tình cảm.

Trợ lý mập lại hoàn toàn không do dự, “Ai cũng biết em thích các ông chú có tài diễn xuất, cuối cùng lại kiếm một cái bình hoa về làm bạn trai, thế chẳng phải là nói một đảng làm một nẻo à?” Người hâm mộ mà phát hiện sẽ bị đánh chết ấy chứ.

“Thế sao lúc đó em lại nhận lời anh?” Giản Minh lần đầu tiên vì đẹp trai mà bị người khác coi thường, cảm thấy tủi thân lắm lắm.

Châu Hiểu Ngừ kiểm điểm nguyên do lúc đó không từ chối, cực kỳ ngượng ngùng, “Anh Minh, anh thật quá đáng, còn chơi chiêu mỹ nhân kế nữa, thừa biết em là người chẳng có định lực gì rồi lại còn. Khi ấy anh mà không dùng cái loại ánh mắt đó thì em sao lại choáng váng đến độ đồng ý được?”

Trong trái tim phái nữ luôn tồn tại một công chúa nhỏ, khi trước Châu Hiểu Ngừ không phát hiện ra, nhưng từ lúc Giản Minh dùng ánh mắt nhìn nữ chính chăm chú nhìn vào cô thì cô mới phát hiện mình cũng không ngoại lệ.

Giản Minh bị trợ lý mập cắn ngược một cái, sưng người, “... Không phải em đã để ý mỹ mạo của anh từ lâu rồi đấy chứ?” Anh cười lạnh một tiếng, bộ dáng chuẩn bị xông lên cù cô, dọa Châu Hiểu Ngừ sợ đến độ co thành một cục, phất cò trắng đầu hàng.

“Anh Minh, em sai rồi! Lần sau anh dùng mỹ nhân kế em sẽ nhắm mắt vào, xem như mình mù!” Cô nhắm thật mắt vào, xong lại len lên mở một mắt lên, “Có điều thế có phải lãng phí vẻ đẹp của anh quá không?”

Giản Minh chỉ hận không thể hôn nồng cháy một trận, lại lo cô sợ.

#Luận một trăm phương pháp làm cái miệng không tha ai của bạn gái ngâm lại#

***

Châu Hiểu Ngừ lần nữa gia nhập đoàn làm phim, Tiết Khởi nhiệt liệt hoan nghênh, đội trợ lý mập sắp xếp đồ đoàn xong, cô nàng còn chạy tới tìm gặp riêng, thấy bạn mình gầy đi nhiều quá thì kinh ngạc cực kỳ, “Em xem tốc độ giảm cân của em thế này làm gì còn việc cho tên lừa đảo họ Thi kia nữa à!”

“Anh Thi vẫn ở trong đoàn à?” Thôi tiết lạnh lẽo thế này còn chạy tới gặp tôi, Thi Khải nghĩ quần thật rồi.

Về mặt Tiết Khởi có vẻ mất tự nhiên, “Anh ta tự mình chạy tới chịu khổ, không liên quan đến chị.” Ông chủ đã chạy mất dạng cả tuần rồi, huấn luyện viên thể hình vẫn chạy theo đoàn làm phim tới tận Tây Bắc đón gió hứng tuyết, chẳng phải đầu óc có vấn đề à?

Châu Hiểu Ngừ nhất thời vui hơn hờ, “Chị Tiết à, chị đừng có lừa em nha, nhất định là Thi Khải nói với chị, Tết anh ta ở lại đây không về nhà là để được ở bên chị chứ gì!” Khổ nhục kế làm đến thế rồi, không tin người đẹp không rung động!

Tiết Khởi cười lạnh, “Anh ta là vì kiếm tiền thì đúng hơn, chị có mà quan trọng thế!

Châu Hiểu Ngừ quyết định đợi gặp Thi Khải xong mới suy nghĩ có nên hóng hớt không.

***

Ngày bọn họ về đoàn, thời tiết ấm áp, Châu Hiểu Ngừ ở trong phòng nghỉ ngơi, Giản Minh lên phim trường, tới quay xong tất cả cùng đi ăn thịt dê, gặm xương. Người Tây Bắc vẫn có thói quen ăn của dân du mục, đây lại còn là vùng mới nhập về Trung Quốc, một đĩa thịt dê to dùng đưa lên, mấy miếng xương nhỏ nhất cũng to bằng nắm tay của Châu Hiểu Ngừ, một chén canh thịt dê thêm rau thơm tươi vào bụng, toàn thân đều nóng rực ấm áp vô cùng.

Châu Hiểu Ngừ gặm xương dê, một miếng thịt, một miếng canh, ăn đến độ nước mắt rung rung, lại lần nữa trải nghiệm chỗ tốt của việc được sống bên cạnh Giản Minh.

Giản Minh chia nửa miếng bánh của mình đưa cô, buồn cười, “Đói thế thật hả?”

Trợ lý mập ăn đến độ miệng đồ rục, trán vã mồ hôi, găt đầu như bả củi, “Cực kỳ ngon! Em chưa từng ăn món thịt dê nào ngon thế này đâu!”

“Dê nướng nguyên con ở thảo nguyên Thông Hồ thì sao?” Anh cũng nhớ lúc ăn dê nướng nguyên con khi đó trợ lý mập cũng có nói câu này.

Châu Hiểu Ngừ ngẩn ra một lúc mới lên án anh, “Anh Minh, đi dò hỏi người khác lúc ăn cơm là hành vi rất vô đạo đức! Hơn nữa thịt nướng với thịt hầm sao mà giống nhau được?”

Giản Minh cười lớn, cũng thuận theo cô, “Em nói được là được, mau ăn đi không nguội mất.” Còn thuận tay gấp mấy miếng rau trộn cho cô.

Hai người đi từ quán thịt dê ra, trời bắt đầu có tuyết, Châu Hiểu Ngừ giờ tay ra đón, những bông tuyết thì thoảng rơi vào lòng bàn tay cô nhanh chóng tan chảy. Người qua đường với

vội vàng vàng, lúc này số đoàn còn ở lại phim trường Tây Bộ quay phim cũng không còn mấy, hơn nửa phim trường đều vắng vẻ.

Giản Minh rất muốn nắm tay trợ lý mập đi trở về, nhưng lại bị bạn gái từ chối phủ phàng, “Lỡ bị người ta chụp được thì sao?”

“Lẽ nào em còn sợ giám người theo dõi?” Anh đùa, nhưng trợ lý mập lại đáp lời vô cùng u sầu, “Em sợ bị người hâm mộ của anh tấn công tập thể, đồ béo không biết lượng sức mình, còn dám quần lấy anh Minh.”

Đây là một thế giới trọng ngoại hình, đặc biệt là đám người hâm mộ của Giản Minh phần lớn đều chỉ hận không được gả cho anh thôi, rất ít người biết anh và nam chính trong phim thần tượng khác nhau nhiều thế nào.

Sau khi cô trở lại, ôm mấy tính đăng bài trên Weibo: Đến nói cho tôi biết, có bạn trai đẹp trai là loại cảm giác như thế nào?

Tu Tu: Rốt cuộc cũng hiểu cảm giác của đàn ông lúc đưa bạn gái xinh đẹp ra ngoài chơi rồi!

Tình Yêu Chân Chính Của Anh Minh: Có phải cô thêm thường anh Minh nhà tôi không đó? Cứ ngoan ngoãn làm trợ lý đi!

Châu Hiểu Ngữ rất muốn đáp lại một câu: Nếu anh Minh nhà cô thêm thường tôi thì nằm thao? Có điều nghĩ lỡ may lại kéo đến một trận mưa to gió lớn, cuối cùng cũng bỏ qua.

Trên Weibo của cô vẫn còn một bài chia sẻ lại thông tin Ngụy Mẫn Chi đăng lúc rời đi, người theo dõi bên dưới cũng xếp hàng chia sẻ đi, lại không biết chính Châu Hiểu Ngữ đã đích thân tham gia rồi. Mà trong những bình luận bên dưới, trừ những người chia sẻ tiếp, chỉ biết lên mạng làm anh hùng bản phấm, có bản lĩnh thì tự mình đi làm từ thiện đi.

Châu Hiểu Ngữ lười chẳng đáp lại, đặc biệt là về sau điều kiện sinh hoạt kham khổ lại càng chẳng muốn kể ra làm gì. Có lúc cô rất phục Ngụy Mẫn Chi, đích thân đi làm khó hơn những bài phát biểu to mồm huênh hoang trên mạng nhiều, bởi thế đối với việc tham gia tình nguyện cô đều âm thầm dành chút thời gian đi, chưa từng rêu rao khoe khoang.

Cô đọc từng bình luận xuất hiện không ngừng, còn có người nói: Có bạn trai đẹp là loại cảm giác thế nào ấy à, chắc cô chẳng có cơ hội đâu, hay giảm cân trước đi đã?

Từ lúc trên mạng đăng hình cô mặt mộc người béo, có lúc trên Weibo sẽ có người lấy đó làm cớ công kích, thế giới này chẳng khoan dung với người béo như những người gầy gò, Châu Hiểu Ngữ cũng xem như có hiểu biết sâu sắc.

Nhưng cũng có không ít đáp án rất buồn cười. Giữa đám thông báo bình luận mới ấy tự nhiên xuất hiện tin nhắn của Diệp Lan, làm Châu Hiểu Ngữ giật mình chút nữa thì xóa lun bài viết mới đăng.

Diệp Lan: He he, không phải em đang trải nghiệm cảm giác có bạn trai đẹp trai, nhin không được nên mới chạy lên đăng bài đó chứ?

Châu Hiểu Ngữ ngẩng phắt đầu lên nhìn Giản Minh, đối phương đang ôm kịch bản học thuộc lời thoại, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt phẫn nộ của cô.

Cô chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Anh Minh là cái đồ miệng rộng!

Chị Diệp Lan cách cô mười vạn tám nghìn dặm, hơn nữa cô cũng chưa từng kể gì với chị ấy cả, thế mà đối phương lại nói ra được mấy lời mang tính ám chỉ rõ ràng thế này, trừ Giản Minh ra thì cô quả thật không nghĩ đc đâu mỗi thứ hai.

Chắc do cô nhìn anh chăm chú quá lâu, cuối cùng Giản Minh cũng cảm nhận được, anh ngẩng đầu đối mắt với cô, lại còn vui vẻ cười tí mắt, “Ánh mắt tình cảm dạt dào này của em là định ăn anh luôn đó hả?”

Châu Hiểu Ngữ nghiêng răng: Mắt ngài chắc hồng rồi!

***

Giản Minh hiểu lầm ánh mắt của trợ lý mập, chẳng thèm học lời thoại nữa mà chạy thẳng vào bắt đầu ăn vạ đòi ôm, bị trợ lý mập chặn ngay tay lên mặt đẹp, “Nói, có phải anh kể với chị em không?”

“Kể với chị em chuyện gì cơ?”

Châu Hiểu Ngữ cười lạnh, “Giả vờ! Còn dám giả vờ!” Rõ ràng đã nói phải giữ bí mật cơ mà.

Cô cho Giản Minh xem tin nhắn Diệp Lan gửi đến, “Anh Minh, anh còn gì để nói không?”

Giản Minh định trả lời hàm hồ cho qua, nhận lấy đọc Weibo của cô, vừa hay đọc được bài đăng mới của cô, đột nhiên vui hơn hớn, “Em chuẩn bị sẵn để công khai rồi à? Hay chúng ta công khai luôn nhé!”

Châu Hiểu Ngữ, “Anh đã nói với chị em rồi thì có khác gì công khai đâu?”

Giản Minh đáp rất hùng hồn, “Yêu đương tất nhiên phải báo với quản lý chứ, nếu không để chị em biết được anh chôm mắt em gái chị ấy thì chẳng phải sẽ lộ da anh à, tốt nhất là đầu thú để được hưởng lượng khoan hồng.”

Châu Hiểu Ngữ đóng máy tính xách tay, chuẩn bị về phòng đi ngủ, “Chẳng trách chị Tiết suốt ngày mắng Thi Khải là đồ lừa đảo, đàn ông quả nhiên chẳng nói được câu nào thật lòng cả, hừ.”

Cô đẩy cửa bước ra ngoài còn nghe tiếng Giản Minh lầu bầu u oán, “Em thật sự bỏ anh một mình học lời thoại đấy à? Có bạn gái còn thân hơn chưa có bạn gái, lúc trước em vẫn học cùng anh cơ mà.”

Châu Hiểu Ngữ quay đầu cười với anh, “Làm bạn gái đến cả quyền đi ngủ sớm cũng không có, em không nên làm nữa thì hơn!”

“Được, được, em đi ngủ trước đi.” Anh lầm bầm, “Đi ngủ thật bỏ anh một mình à? Ngay đến nụ hôn chúc ngủ ngon cũng không có sao? Đáng thương quá né...”

Từ lúc Giản Minh tỏ tình đến giờ, Châu Hiểu Ngữ chưa từng thấy anh báms người thế này bao giờ, chỉ mong lúc nào cũng trông thấy mình, không rời ra. Lúc đầu cô cũng thấy lo lắng, ngày xưa Phương Lược quả áp đặt, khiến cô đến giờ vẫn thấy khiếp sợ.

Nhưng tiếp xúc vài ngày là có thể nhận ra sự khác biệt giữa hai người. Với Phương Lược, mọi chuyện đều phải nằm trong bàn tay hắn, từ công việc của Châu Hiểu Ngữ cho đến cuộc sống, thậm chí đến cả tình cảm cảm xúc của cô cũng phải nghe theo, bắt buộc phải nhường nhịn hắn hết.

Nhưng Giản Minh lại hoàn toàn khác hẳn, trông qua thì lúc nào anh cũng muốn nhìn thấy cô nhưng chuyện gì cũng để cô quyết, chỉ mong trông thấy nụ cười rực rỡ trên mặt cô, tâm tình vui vẻ là chỉ thích được sờ sờ ôm ôm. Chỉ ít cho đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện tình huống ép buộc gì cô, chuyện này cũng giúp cô dần dần thả lỏng, hai người bên nhau càng lúc càng hòa hợp.

Châu Hiểu Ngừ trước nay chưa từng cảm thấy bản thân là người tính tình thú vị gì, chắc có lẽ do sống một mình quen rồi, cô thậm chí cảm thấy bản thân rất vô vị, nhưng trong mắt Giản Minh, cô lại giống như rất rất thú vị vậy.

Có lúc cô nghi ngờ khả năng nhận thức của bản thân có vấn đề, có lẽ những đứa trẻ có gia đình đầy đủ sẽ không suy nghĩ những chuyện này, nhưng cô lại miễn cảm đa nghi, rất sợ bản thân xử lý tình huống không đúng sẽ khiến người xung quanh mất vui.

Tối hôm đó, cô ngủ rất say, không biết là bởi dạ dày được thỏa mãn hay bởi biết bản thân được người khác yêu thương, cả người tựa như rơi vào một giấc mộng ngọt ngào đẹp đẽ, lúc tỉnh lại đã quên mất bản thân mơ thấy gì, chỉ nhớ cảm giác tốt đẹp lưu lại mà thôi.

Mở rèm cửa sổ dày cộp của phòng khách sạn, Châu Hiểu Ngừ ngẩn ra.

Ngoài cửa sổ tuyết phủ vạn vật, trong không gian vẫn còn vô số những bông tuyết đang thả mình xuống, cả trời đất đều mờ ảo. Mở cửa bước ra ngoài, không khí lạnh luôn qua hành lang thổi thẳng vào người khiến cô chỉ mong được lùi vào phòng rúc trong chăn luôn.

Nếu cô nhớ không nhầm thì trong bộ phim “Cái bóng của nhà vua” có một cảnh quay tại vùng sa mạc hoang vu phủ đầy tuyết rơi, đó là lúc thái tử bị phái đến Tây Bắc tra án, là cảnh quan trọng để tạo dựng sự nghiệp, cũng là thời khắc hiếm hoi hai huynh đệ đồng tâm hiệp lực, khi ấy cả thái tử lẫn thế thân đều tưởng đối phương chính là anh em sống chết có nhau của mình.

Trong cảnh này Giản Minh không những phải chiến đấu giữa tuyết rơi băng đông, còn phải cưỡi ngựa giương kiếm một mình cô độc tiến về phía trước. Đó là cơ hội hiếm hoi thể thân để lộ mặt, thật sự để lộ khả năng, sự ảm thương xuyên bao năm rốt cuộc cũng được sự kiên định vững vàng thay thế.

Châu Hiểu Ngừ quay lại mở va li ra, cảm hết mấy miếng dán giữ nhiệt lúc đi làm từ thiện còn sót lại đưa sang gõ cửa phòng Giản Minh.

Tối qua chắc học lời thoại hơi muộn, gõ cửa nửa ngày mới thấy anh mặc áo ba lỗ chạy ra mở cửa, gió vừa thổi tới đã hắt hơi ngay, “Lạnh chết mất, vào mau lên!” Châu Hiểu Ngừ bị kéo vào vào trong, cửa phòng nặng nề đóng sập lại sau lưng.

Mùa đông phương bắc được cấp lò sưởi, nhiệt độ bên ngoài và trong phòng chênh nhau rất lớn. Giản Minh kéo được người vào liền ôm ngay, đặt đầu lên vai người yêu, như chú cún to xác vậy, nhất quyết không chịu buông tay.

Mấy lần hiếm hoi hai người ôm nhau đều trong tình trạng bị quần áo dày cộp quấn quanh người, quả thật chưa lần nào thử nghiệm cảm giác cánh tay trần trụ của anh ôm giống thế này. Hơi thở nóng rực của anh phả vào cổ khiến lông tơ trên người cô dựng đứng. “Mau đi thay đồ đi, cảm lạnh bây giờ.”

“Lạnh quá, ôm ôm!”

Giản Minh thà chết không buông, Châu Hiểu Ngừ đành phải uy hiếp, “Anh muốn bị cảm, ảnh hưởng đến tiến độ quay phim của đạo diễn Ngô à?”

Mức độ chuyên nghiệp của đạo diễn Ngô Đại Long thế nào Giản Minh đương nhiên đã lĩnh giáo vô cùng đầy đủ, bèn bỏ ngay bạn gái lại chạy vào phòng mặc quần áo. Châu Hiểu Ngừ nhân cơ hội này dúi miếng dán vào tay anh, “Lát nữa nhớ dán vào quần trong, không là lạnh cứng người đó.”

Giản Minh thuận thế hôn lên trán Châu Hiểu Ngừ một cái, “Ngoan, vẫn là Mập Mập thương anh.” Sau đó chuẩn thẳng vào phòng trong ánh mắt giết người của Châu Hiểu Ngừ, đóng cửa xong còn cười như điên.

Châu Hiểu Ngừ vốn sát khí đằng đằng trừng mắt nhìn anh, nhưng đến khi cửa phòng ngủ đóng lại thì đến cô cũng không nhịn được, khóe miệng âm thầm nhếch lên.

Cô chẳng biết phải nhận xét thế nào về Giản Minh, có lúc nghịch ngợm, anh lại giống như cậu nhóc chưa lớn, mấy việc đánh úp bất ngờ như thế cũng chỉ có anh mới làm được thôi.

Đến lúc tới trường quay, lớp áo lông vũ dày bên ngoài bị cô ra, thay trang phục diễn, để không ảnh hưởng đến chất lượng phim, bên trong cũng không được mặc quá dày. Tối lúc nhân viên hóa trang làm xong việc, còn chưa bắt đầu quay người đã lạnh sắp chết.

Châu Hiểu Ngừ ôm áo khoác và bình giữ nhiệt của Giản Minh đứng đợi bên ngoài, nhìn thấy Giản Minh mặc một thân quần áo đen lẩn lộn trên tuyết, rất nhanh đã có chỗ bị ướt. Rõ ràng anh lạnh vô cùng, cảnh chiến đấu này phải chia làm mấy phân cảnh, khoảng thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi ở giữa, cô khoác áo lên người anh, đưa nước cho anh uống, anh còn có sức đùa giỡn, “May nhờ miếng dán giữ nhiệt của em, nếu không hôm nay chắc đông cứng ngoài kia rồi.”

Những bộ phim trước của anh chủ yếu là khoa dáng, cho dù là trong nhà hay ngoại cảnh, tất cả đều chỉ quan trọng về ngoại, mà tạo hình hay từng hành động giơ chân nhấc tay của nam chính hầu hết đều chỉ hận không thể đặc tả bằng hết, cho người hâm mộ cơ hội chụp màn hình, nhờ dài tong tong, làm gì đã quay cảnh nào lẩn lộn trong tuyết, cả người ướt đầm như thế này.

Hai người chia cách đã lâu, về phim trường rồi mới đột nhiên phát hiện thái độ làm việc của Giản Minh chuyên nghiệp lên không ít, lẩn lộn trong tuyết, ánh mắt căm hận khi liều mạng với kẻ khác khiến người nhìn thấy đều nghi ngờ anh có phải bị nhân vật trong phim nhập luôn rồi không.

Nửa ngày sau cô mới tìm lại được giọng nói của mình, “Anh Minh, anh... hình như có gì khác khác!”

Giản Minh nhìn trái ngó phải, những nhân viên khác đều cách đây khoảng hơn mười bước, lập tức cười tươi hơn hớn, “Là khác thật đó, anh Minh lột xác rồi, từ sau em không mắng anh là chó độc thân được nữa rồi!”

Châu Hiểu Ngừ, “...” Lúc bị mắng thì miễn cảm thê, lúc uyển chuyển khen một câu sao anh chẳng hiểu gì cả vậy trời?

Thật ra lòng Giản Minh đang vui như mở hội, anh nhìn lâu lắm rồi, muốn khiến trợ lý mập kinh ngạc choáng váng trước diễn xuất của bản thân. Tuy chưa đạt đến hiệu quả mong muốn nhưng nhìn thấy cô năng lực tròn trịa, mồm há hốc như này, có lạnh có khô hơn nữa anh cũng thấy xứng đáng.

Lần sau, anh hy vọng không trông thấy một bài viết mới trên Weibo bạn gái chê bai chỉ trích diễn xuất của mình nữa đâu, thế thì mất mặt quá.

Còn chưa ấm người, đạo diễn Ngô đã gọi lại tiếp tục quay, Giản Minh cởi áo khoác nhét vào lòng trợ lý mập, vội vàng chạy đi quay tiếp phân cảnh sau.

Tiết Khôi quần áo khoác dày cộp sát lại gần, mắt nhìn chăm chăm Giản Minh đang lẩn lộn trên tuyết cách đó không xa, cảm thán vô cùng, “Choáng chưa? Cũng chẳng biết tại sao, bộ phim này anh Minh cứ như đột nhiên nghĩ thông suốt vậy, không ngại khổ cực, không ngại mệt mỏi. Em đi rồi, ngày đến thấy Trần Gia Vận còn phải khen anh ấy mấy lần. Nhìn khác hẳn mấy nhân vật lúc trước hay diễn đúng không?”

Châu Hiểu Ngữ âm thầm nhìn Giản Minh đang đánh với mấy thích khách ở đằng xa, đột nhiên cảm thấy hơi xa lạ. Lúc cô không biết, hóa ra Giản Minh cũng đang nỗ lực. Trên đường đến phim trường Tây Bộ anh còn đùa, “... Về sau anh phải đóng cho tốt, nếu không đến tiền cưới vợ cũng không có mất.”

Lúc đó còn vẫn còn đang mơ màng chưa hoàn toàn thích ứng với thân phận bạn gái, chưa từng liên hệ cụm “tiền cưới vợ” với bản thân, chỉ đơn thuần cho là anh đang đùa mà thôi, còn trả lời anh, “Cưới vợ cần rất nhiều tiền à? Anh Minh, anh nghỉ xa quá rồi đấy.”

Giản Minh vươn tay nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, sau lại lập tức thả ra, khoe miệng vẫn là nụ cười đầy ẩn ý.

Tiết Khô còn đang cảm thán diễn xuất của Giản Minh, quay sang thấy bộ dạng của Châu Hiểu Ngữ thì kỳ quái lắm, “Tiểu Ngữ, sao mặt em đỏ thế?”

“Trên đường qua đây bị gió thổi mạnh quá nên đỏ rồi.”

Tiết Khôi tốt bụng rút từ trong túi áo ra một chiếc khẩu trang màu hồng, “Sao em không đeo khẩu trang vào rồi hăng ra ngoài, cái này chị mới mua, chưa dùng đâu, em cầm lấy đi.”

Châu Hiểu Ngữ mở khẩu trang, trên khẩu trang màu hồng nổi lên mấy túm lông xù xù tạo thành hình chú cún kiêu hoạt hình, mất mũi với miệng còn đủ các loại biểu cảm khác nhau, hai tai còn có thể động đậy, đáng yêu cực kỳ.

“Chị Tiết, thẩm mỹ của chị... trẻ con thật đấy!”

Tiết Khôi xoa đầu cô nàng, “Được rồi, đừng có cá ngày ra về trầm mặc thế, có mệt không? Lúc vui thì cười lên, ai để ý em có ấu trĩ không, bản thân vui vẻ là được rồi!”

Châu Hiểu Ngữ ghét sát tai cô, nhỏ giọng nói một câu, “Thế chị... ở cùng với anh Thi, có vui không?”

Tiết Khôi trở mặt ngay, “Trả khẩu trang cún con lại cho chị!” Hai người chỉ vì một cái khẩu trang mà không thèm nhận nhau, Thi Khải chẳng biết từ đâu chui ra, nhảy vào giữa định khuyên bảo, “Đừng giành nữa đừng giành nữa, tôi đi mua một tá về là được chứ gì?”

Anh ta sai bước chạy đi mua khẩu trang, Tiết Khôi và Châu Hiểu Ngữ nhìn nhau, cười đến độ không dừng thẳng nổi.

“Thật đúng là chưa thấy ai ngốc như thế!” Tiết Khôi mắng một câu, nhưng thái độ lại dịu dàng hơn nhiều.

***

Trận tuyết lớn này giúp đạo diễn Ngô tiết kiệm được tiền thuê nhân công tạo tuyết, kết quả quay cũng rất được, trong lúc vui sướng ông quyết định mời toàn bộ đoàn làm phim đi ăn lẩu cỗ sườn dê.

Giản Minh cười y phục đóng phim, về phòng tắm nước nóng một trận, rồi cuộc cũng cảm thấy tứ chi đông cứng đã được hồi sinh.

Chẳng còn mấy ngày nữa là đến Tết, Giản Thu Nhận gọi điện thoại giục anh mấy lần, muốn anh về nhà ăn Tết đều bị Giản Minh dùng lý do công việc bận từ chối hết.

Giản Thu Nhận lừa giận bưng bưng, gọi điện thoại mắng con út xa xa, “Đứa nào đứa nấy đều không biết nghĩ gì cả, anh con qua Tết còn xếp lịch đi ra nước ngoài công tác, bỏ hai ông bà già này ăn Tết lạnh lẽo một mình, con thì hay rồi, quyết tâm rúc ở đoàn phim không trở về. Hay mẹ trả tiền lương, con về đây ăn Tết với mẹ đi?”

Giản Minh vừa tắm xong, tóc vẫn còn đang nhỏ nước đã bị điện thoại của mẹ mình đánh bom.

“Mẹ, con đang làm việc! Việc của anh con là việc, chẳng lẽ của con thì không phải là việc à? Mẹ phân biệt nghề nghiệp!”

Châu Hiểu Ngữ đẩy anh ngồi xuống xô pha, cầm lấy máy sấy sấy tóc hộ, nghe rất rõ ràng, “... hay con để Tiểu Ngữ đến ăn Tết với hai ông bà già này đi?”

Giản Minh vốn đề chế độ rảnh tay, điện thoại vút trên bàn, nghe được đề nghị này lập tức từ chối ngay, “Không được!” sau đó cầm điện thoại lên, gio thẳng trước đầu mình... và cả trợ lý mập đang đứng sau sấy tóc cho mình.

Châu Hiểu Ngữ gạt nãy mình suýt nữa đánh rơi cả máy sấy... Hóa ra mẹ con hai người đang gọi video call.

Giản Thu Nhận cũng chẳng khá hơn cô, kêu một tiếng thẳng thốt xong mới hoài nghi hỏi Giản Minh, “Con tìm đâu ra bạn gái gầy như cây trúc thế kia? Con vút Tiểu Ngữ đi đâu rồi?!”

Bộ dạng hết như Giản Minh là tên buồn người lừa bán mắt con gái rượu nhà bà vậy, chỉ hận không thể chui thẳng từ màn hình bên đó sang đây thôi!

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa, Chào Anh* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Giản Minh ôm điện thoại, suýt nữa thì nằm bò ra xô pha cười điên dại, “Mẹ, mẹ có nhìn rõ vừa rồi là ai không?” Anh quay camera trước vào thẳng Châu Hiểu Ngữ đang cầm máy sấy luồng ca luồng cuồng, “Mập Mập, chào hỏi mẹ chúng ta đi.”

Nếu không phải khuôn mặt chiếm trọn màn hình điện thoại của Giản Thu Nhận đang nhìn cô chăm chăm thì Châu Hiểu Ngữ đã phát điên đẩy Giản Minh lên xô pha cho một trận rồi.

Gì mà “mẹ chúng ta” chứ?!

Cô lúng túng nhìn điện thoại chào hỏi, “Chào bác!”

Giản Thu Nhận sững ra cả nửa ngày, không sai, đây đúng là Tiểu Ngữ... nhưng sao lại gầy đi nhiều thế này?

Bà đau lòng bắt đầu mắng, “Giản Minh, cái thằng nhóc keo kiệt này, sao không cho Tiểu Ngữ ăn? Nhìn xem, con bé đói đến mức nào rồi kia kia?”

Giản Minh có oan mà chẳng nói được, cười cầu hòa với mẹ, “Mẹ, mẹ nhầm rồi, con nào dám bỏ dúi cô ấy. Thật đó thật đó, không có chuyện đó đâu.”

Giản Thu Nhận không tin, “Thế tại sao con bé lại gãy thế kia?”

Giản Minh đánh mắt ra hiệu với Châu Hiểu Ngừ, xin cô ra tay cứu viện, Châu Hiểu Ngừ quả nhiên nhận lấy điện thoại, hắng giọng, “Chào bác.” Sau đó bắt đầu mắt rung rung, giọng nghẹn ngào, “Bác đừng mắng anh Minh nữa, thật ra anh ấy không cho cháu ăn com cũng có thể hiểu, anh ấy toàn mắng cháu ăn nhiều quá...” Lời còn chưa nói hết Giản Thu Nhận đầu bên kia đã bắt đầu mắng mồm.

Giản Minh bị mắng sứt đầu mẻ trán, cướp lấy điện thoại giải thích, “... Mẹ, mẹ hạ hỏa, thật sự không có chuyện đó đâu, cô ấy nói đùa đó. Con trai mẹ là dạng keo kiệt bủn xỉn thế à?”

Giản Minh nói khô bọt mép mới thuyết phục được Giản Thu Nhận đang hùng hực lừa quyết tâm lấy lại công bằng cho trợ lý mập, ngắt cuộc gọi xong anh nằm bò ra xô pha, thờ dài một hơi, “Sao anh có dự cảm tương lai sau này không dễ sống vậy kia?” Trợ lý mập với mẹ, cả hai anh đều không chọc nổi.

Trợ lý mập còn cười trên nỗi đau khổ của người khác, “Chẳng phải đã cảnh cáo anh từ sớm, không được chạy lung tung nói linh tinh, anh cứ không thèm nghe cơ, đầu tiên là nói với chị em, giờ đến cả bác gái cũng biết rồi, đáng kiếp!”

Bộ dạng Giản Minh bây giờ tâm tình u ám, mất hết hứng thú về tương lai, cảm thấy bản thân nhất thời mê muội chọn nhầm đường mất rồi, “Mập Mập, sao lúc trước anh không nhận ra em nhỏ mọn thế nhỉ!”

Châu Hiểu Ngừ cười lạnh hai tiếng.

Giản Minh nhất thời lạnh cả sống lưng, vội vàng cười làm lành, “Vụ này anh chịu trách nhiệm, được chưa! Anh chịu trách nhiệm! Cứ xem như anh hại em gãy đi, nuôi em béo lại là được chứ gì?” Anh khoác á, kéo Châu Hiểu Ngừ ra ngoài ăn com lại bị cô cản lại, “Đội đã, bên ngoài lạnh lắm, đeo khẩu trang vào đã.”

Ra khỏi cửa phòng, hai người cũng không tiện nắm tay nữa, về mặt này trợ lý mập rất nghiêm khắc, Giản Minh tiếc lắm. Hai người ra khỏi cầu thang xuống dưới, vừa vặn gặp được phó đạo diễn và thư ký trường quay, trông thấy Giản Minh cả hai đều cười cực kỳ quái dị.

Giản Minh đeo khẩu trang, cười chào hỏi bọn họ, mấy người nói chuyện đôi ba câu là xuống đến đại sảnh khách sạn, người qua lại nhìn thấy Giản Minh đều cười quái dị, anh còn cười đáp lễ, coi đó là người hâm mộ thấy thần tượng thì cười vui vậy thôi.

Mãi đến quán lẩu cổ sườn dê, mấy người cùng đoàn nhìn thấy anh thì cười phá lên, Tiết Khởi còn nhảy lại khen, “Anh Minh, không ngờ anh còn có sở thích ra về dễ thương nha, khẩu trang hợp với anh lắm đấy!”

Giản Minh vội tháo khẩu trang, đến lúc này mới phát hiện trên nền khẩu trang màu đen có thêu một con heo hoạt hình đang nằm dài há miệng chuẩn bị ăn, dùng chỉ phản quang, dưới ánh sáng hắt vào vàng nổi bật.

Anh lập tức liếc sang chỗ trợ lý mập, thấy cô cười đắc ý rúc sau lưng Tiết Khởi, hai người thì thầm cái gì đó, có khi đang cười anh, trợ lý mập còn vừa nói vừa liếc sang chỗ anh rồi lại nhìn Tiết Khởi cười.

Mập Mập nghịch ngợm đáng yêu này, suốt nửa năm quen biết đến giờ anh mới thấy lần đầu.

Trên gương mặt cô là nụ cười trẻ con hiếm thấy, tựa như tất cả tội tăm đều biến mất, chỉ còn lại nụ cười khi đạt được ý đồ xấu xa.

Lòng Giản Minh mềm nhũn, nhét khẩu trang vào túi áo khoác, ngồi vào bàn cùng Ngô Đại Long, Trần Gia Vận và mấy vị lão làng. Phục vụ nhanh chóng bày nổi lẩu lên, anh dùng đũa nhấc miếng về phía trợ lý mập, thấy đối phương cũng đang nhìn mình bèn ra hiệu “đợi sau tính số”, lúc này mới bắt đầu ăn.

Châu Hiểu Ngừ gặm xương, nhỏ giọng nói chuyện với Tiết Khởi, “Chị Tiết, hay tối nay em sang ngủ với chị nhé?”

Tiết Khởi đã đoán ra ngay việc tốt vừa rồi do cô làm, vừa vào cửa đã lập tức kéo sang bên thăm vấn, cô cũng thành thật khai báo. Tiết Khởi nhân cơ hội cười nhạo, “Không phải em sợ anh Minh tính số đấy chứ?”

Châu Hiểu Ngừ vẫn cứng miệng, “Làm gì có? Chẳng qua là trời tuyết lạnh thôi, muốn ngủ với chị cho ấm.”

Tiết Khởi,”Trong phòng có sưởi, chị đâu có thấy lạnh!”

Châu Hiểu Ngừ: Người ta đã vào đường cùng rồi, đừng có chọc ngoáy!

***

Hôm nay đạo diễn Ngô mời khách, đặc biệt là cảnh tuyết hôm nay quay vô cùng thuận lợi, ngày mai chỉ cần quay thêm mấy cảnh bổ sung, còn lại đều phải đợi trời nắng lên mới quay tiếp được. Mọi người cũng thả lỏng, lần lượt từng bàn mời rượu, ồn ào náo nhiệt vô cùng, tới lúc kết thúc cũng đã mười giờ hơn.

Ai uống say đều để trợ lý hoặc bạn thân trong đoàn đưa về, Tiết Khởi bỏ Châu Hiểu Ngừ lại, để trợ lý đưa về, đằng sau còn có cái đuôi Thi Khải to ạch.

Với thân phận huấn luyện viên thể hình của Giản Minh, Thi Khải cũng không tính là nhân viên đoàn làm phim. Nhưng cả ngày anh ta ở cùng đoàn, lúc rảnh còn giúp các nhân viên làm này làm nọ, xếp dọn đạo cụ, làm chân chạy việc, thi thoảng còn đóng mấy vai quần chúng không lộ mặt.

Khoảng thời gian trước, có một diễn viên phụ trên đường đi đến trường quay thì bị tai nạn, Ngô Đại Long cũng chẳng thèm tìm diễn viên mới nữa mà gọi Thi Khải vào diễn luôn.

Thế là Thi Khải từ huấn luyện viên thể hình bước một bước lên thành diễn viên quần chúng trong đoàn làm phim, kiếm được com ăn, không còn là thành phần ngồi không ăn đầy nữa rồi.

Giản Minh còn vỗ vai anh ta khen ngợi tấm lòng kiên trì bền bỉ quyết không bỏ cuộc, lúc đó Thi Khải đáp một câu, “Chỉ mong về sau anh Minh đừng lật tẩy!”

Lúc anh ta đến tìm Tiết Khởi cũng vừa hay trông thấy Giản Minh đến tìm Châu Hiểu Ngừ, ánh mắt hai người giao nhau một cái là đủ để Thi Khải hiểu ngay. Cùng là đàn ông với nhau, về mặt Giản Minh chắc chắn chẳng lừa nổi anh ta, mà Giản Minh dường như cũng chẳng có ý muốn giấu giếm, đứng bên cạnh trợ lý mập đang kiên quyết bám lấy Tiết Khởi không buông, nghiêng răng nghiêng lợi nói nhỏ, “Mập Mập, em phải nghĩ cho kỹ nhé.”

Châu Hiểu Ngừ trước nay vẫn luôn cho rằng bản thân rất cứng cỏi, ai ngờ Giản Minh mới nói nhỏ với cô một câu cô đã đổi ý ngay, “Anh Minh, chúng ta đi mau thôi, lạnh chết mất!”

Câu nói kia của Giản Minh là, “Thật ra... anh không ngại thể hiện tình cảm trên Weibo đâu!”

Cô còn chẳng dám tưởng tượng tình cảnh Weibo mình bị đoàn fan của Giản Minh tấn công nữa,mới nghĩ thoáng qua thôi đã rùng mình.

No bụng, tay chân ấm áp, bước từng bước trên nền tuyết trắng trở về khách sạn, tâm tình cũng dần dần bình tĩnh hơn nhiều.

Tuyết vẫn đang rơi, nhẹ nhàng thả mình lên tóc, lên mũi, lên quần áo cô, Châu Hiểu Ngữ nổi hứng nghịch ngợm, thổi mạnh một hơi khiến hoa tuyết sắp rơi lên mũi cô nhẹ nhàng đổi hướng.

Đột nhiên cô có một ý nghĩ là lạ, “Anh Minh, nếu ngày mai không quay phim thì chúng ta đi đắp người tuyết nhé?” Đối với đứa trẻ từ nhỏ lớn lên ở miền nam mà nói, đắp người tuyết chỉ là cảnh tượng trên phim truyền hình chứ chưa từng được thử bao giờ.

Bốn phía vắng bóng người, bọn họ dường như đã đi cuối đoàn rồi. Giản Minh đánh giá xung quanh xong, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô nhét luôn vào túi áo khoác cùng với tay mình, rõ ràng hành động trông vụng trộm như thế nhưng về mặt lại thân nhiên như chẳng có gì xảy ra cả.

Châu Hiểu Ngữ vội vàng ngăn lại, “Mau thả ra, lỡ bị người khác nhìn thấy thì sao?”

“Hừ hừ, ai lấy khẩu trang hình heo ra chơi khăm anh? Bị nhiều người cười nhạo như thế, lẽ nào không nên bồi thường cho anh chút gì à?” Giản Minh chỉ mong sao có người trông thấy thôi.

“Anh Minh, sao lúc trước em không nhận ra anh nhỏ mọn thế nhỉ!” Rốt cuộc Châu Hiểu Ngữ cũng trả lại được câu này cho anh rồi, khiến Giản Minh chỉ có thể cười khế.

Vốn anh đã có ngoại hình anh tuấn, giọng nói lại trầm thấp rất hấp dẫn, có không ít thiếu nữ yêu thích giọng nói đều bị anh làm mê đảo, lần trước còn có bộ phim hoạt hình nổi tiếng mời anh lồng tiếng nhưng vì lịch làm việc bận quá nên mới không tham gia được.

Có câu rất thông dụng trong giới fan của anh: Thoát được về ngoài đẹp trai ngất trời đó cũng thoát không khỏi giọng nói trầm thấp đó đâu!

Châu Hiểu Ngữ vẫn luôn cho rằng mình lý trí, không đến nỗi gục ngã trước ông quần tây của trai đẹp, càng khỏi nhắc đến giọng nói. Nhưng thời khắc này, trong mắt anh chỉ có mình cô, hai người đều dừng bước, anh hơi cúi người, ghé sát lại cô, hơi thở đôi bên giao hòa. Trái tim cô đập thình thịch, không biết là vì căng thẳng hay vì mong đợi, lưng cũng thẳng tưng lên, nhìn thấy trong đáy mắt đen sâu thẳm của anh hình bóng bản thân nho nhỏ.

Anh lại đột nhiên bật cười, hít sâu một hơi rồi lùi ngược ra sau, cười lớn rồi vò đầu cô. Cô âm thầm thở phào một hơi, cũng không nói rõ được là thất vọng hay là gì. Rốt cuộc cô đã hiểu cảm giác các fan xếp hàng dài “nhò dãi” trên Weibo anh là thế nào rồi.

***

Ngày hôm sau trời nắng, tiếp tục quay phim, nguyện vọng đắp người tuyết của Châu Hiểu Ngữ xem như thôi luôn, chỉ đành lon ton theo sau phục vụ đoàn làm phim.

Sao với cô thì lượng công việc Giản Minh phải làm vất vả hơn nhiều.

Gần đến năm mới, cường độ quay phim càng lúc càng lớn, có những ngày quay tới tận sáng sớm hôm sau. Đêm tuyết miền tây bắc, nhiệt độ trong nhà cũng có thể xuống âm mười mấy độ, tai sắp đông cứng luôn, hoàn cảnh kiểu này đối với Giản Minh mà nói là khổ cực chưa từng có.

Theo cách nói của anh thì, năm nay bỏ được lớp áo “chó độc thân”, cho dù thời tiết bên ngoài có lạnh lẽo hơn nữa thì trong lòng vẫn ấm áp nóng rực như thường.

Châu Hiểu Ngữ thấy tai anh đã nứt nẻ, trên tay cũng có mấy chỗ đỏ đỏ, quay xong cảnh đêm trên đường về đến chân cũng bắt đầu tê, đành chạy xuống quầy lễ tân dưới khách sạn xin thuốc, mua thêm cao chữa nẻ, chuẩn bị một chậu nước nóng với gừng để ngâm chân, mãi mới xem như hạn chế được cái lạnh lan ra rộng hơn.

Cuối cùng cũng phải nhờ Ngô Đại Long sắp xếp lại các cảnh quay đêm lùi về sau, chỉ quay cảnh ban ngày trước, nói là đợi bao giờ thời tiết ấm lên quay cũng không muộn.

Bận rộn chóng mặt, rất nhanh đã tới giao thừa, vọng tưởng mong con trai đưa Châu Hiểu Ngữ về nhà ăn tết của Giản Thu Nhận đã tiêu tan chẳng còn manh giáp. Bà phát điên trong điện thoại, thậm chí còn uy hiếp Giản Minh rằng sẽ đưa chồng đến thăm đoàn phim, cùng con trai qua Tết.

Giản Minh lăn lộn trong giới giải trí từ lâu, rốt cuộc cũng có được chút danh tiếng, nghe mẹ định lời ông thần nhà mình đến thăm, nhất thời sợ gần chết, chỉ thiếu mỗi nước cúi đầu lạy lục Giản Thu Nhận cứu vớt, “Mẹ, con cầu xin mẹ đấy, mẹ mà đến thì nỗ lực bao nhiêu năm nay của con trai mẹ đi tong hết cả, lúc người ta nhắc đến sẽ chẳng nhắc đến con nỗ lực bao nhiêu để nổi tiếng mà sẽ nói sau lưng con là nguyên quả núi to, dựa danh thế gia đình mà phát!”

Những tin đồn trong giới giải trí rất dễ dẫn đến hiểu lầm, không biết bao nhiêu diễn viên vô tội đã dính đạn rồi, khổ cực trả giá suốt bao lâu cuối cùng lại bị người khác bỏ qua.

Lúc trước anh chỉ khoe mẽ làm màu thôi thì cũng kệ, nhưng bộ phim lần này lại thật sự bỏ tâm huyết vào, rất cố gắng nắm tâm lý nhân vật, học tập các tiền bối đi trước, còn xây dựng hình tượng nhân vật của riêng mình, lúc tự học lời thoại cũng phân ra thái tử và thể thần, cảm thấy mình sắp tâm thần phân liệt đến nơi rồi. Nhưng nhọc nhằn khổ cực này người xung quanh đều nhận thấy, bản thân lại càng khắc sâu ghi kỷ hơn nữa.

Cuối cùng vẫn là Châu Hiểu Ngữ thấy anh đáng thương nên lên tiếng giải vây.

Cô nói với Giản Thu Nhận qua điện thoại, “Bác à, bộ phim này của anh Minh thật sự rất tốt, nói không chừng còn có thể là bước nhảy vọt. Cơ hội được làm việc với đạo diễn cực kỳ nổi tiếng và đoàn làm phim này không phải dễ gặp, cho dù bác với bác Tần có tới thì nói không chừng ngày mừng Một cũng vẫn phải quy phim thôi. Thời tiết tây bắc vừa lạnh vừa khô, xuống máy bay có khi còn chảy máu mũi, máy phun sương chẳng có tác dụng gì, bác thích ứng không kịp đâu. Tốt nhất cứ đợi quay xong, anh Minh được nghỉ ngơi sẽ ngoan ngoãn về chỗ hai bác. Hơn nữa... đột nhiên đến tây bắc, các mao mạch trên da rất dễ lạnh quá mà đông cứng, mặt sẽ có rất nhiều tia đỏ đó hồng hồng, khó khăn lắm bác mới đến một lần, không thể nào lại mang khuôn mặt đỏ rực về được đúng không ạ?”

Bác gái Giản Thu Nhận vốn yêu cái đẹp, sở sở khuôn mặt trắng trẻo mịn màng được bảo dưỡng cẩn thận của mình, đối ý ngay, “Thôi được rồi, bác gửi ít đồ ăn qua cho mấy đứa, ăn tết cho từ từ nhé.”

Châu Hiểu Ngữ, “... Bác ơi, hình như chuyển phát nhanh không nhận hàng nữa rồi mà?”

Giản Thu Nhận, “Hai đứa nhỏ đáng thương quá.” Nhưng có đáng thương hơn nữa bà cũng quyết định không tới thăm đâu.

Giản Minh chứng kiến tấm lòng từ ái của mẹ mình bị thời tiết khắc nghiệt miền tây bắc đánh bay, tổn thương sâu sắc lần hai.

***

Đoàn làm phim được nghỉ Tết hai ngày, Giao thừa và ngày mừng Một, còn chẳng đủ thời gian để Giản Minh bay về nhà. Hơn nữa khoảng thời gian này cường độ công việc của anh quá lớn, khó lắm mới đợi được đến lúc nghỉ ngơi nên cũng chẳng muốn tiêu phí thời gian trên đường đi lại.

Châu Hiểu Ngừ thì chẳng có ý kiến gì, với cô mà nói, ăn Tết ở đâu cũng như nhau. Năm nay ăn tết cùng đoàn phim còn náo nhiệt vui vẻ hơn nhiều.

Ngô Đại Long mời cả đoàn ăn bữa cơm tất niên, rất nhiều người uống lừng lừng bắt đầu cất giọng hát hò trong phòng, hát đến độ sắp bật tung cả trần nhà lên rồi. Những người đã say thì nhảy múa tung tăng, không khí vui vẻ cực kỳ.

Tiết Khôi vẫn ở cùng đoàn, Thi Khải cũng chẳng về ăn Tết, ở lại qua Tết với cô luôn. Châu Hiểu Ngừ kéo Tiết Khôi sang bên buôn chuyện lại bị Thi Khải chen vào phá đám, làm cụt hứng.

Châu Hiểu Ngừ là trợ lý của Giản Minh, rất nhiều nhân viên trong đoàn đều thấy quan hệ giữa hai người rất hòa hợp, ai có thể vào bàn chính thì đến kinh rượu Giản Minh, nhưng cũng có không ít người ghé lại chỗ cô, tới lúc cô cảm thấy đầu bắt đầu mơ mơ màng màng thì đã uống đầu đến mười mấy ly rượu vào bụng.

Tâm tình Châu Hiểu Ngừ đang rất tốt, uống ít rượu, hai má đỏ hồng, tràn đầy niềm vui. Trong không khí rộn ràng náo nhiệt của buổi tiệc, trông khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng rực rỡ xinh đẹp, không ít thanh niên đến chúc rượu nhìn cô chăm chú không rời mắt.

Tiết Khôi không nhìn thêm được nữa, kéo cô bạn đẩy đi lại cho tỉnh rượu, nhưng mới ra được đến hành lang thì Giản Minh đã đuổi kịp, “Cô về trước đi, tôi đi cùng cô ấy cho.” Còn tiến lên nắm lấy cánh tay Châu Hiểu Ngừ.

“Anh Minh, làm sao thế được. Cô nam quả nữ, Tiểu Ngừ say thế này rồi không đi với anh được.” Tiết Khôi kéo cánh tay còn lại của cô bạn, thà chết không buông.

Giản Minh tức sắp nghẹn thở, “Tôi có thể làm gì cô ấy chứ? Tôi là bạn trai cô ấy, cô ấy không nói với cô à?”

Thi Khải cũng chỉ thông qua ánh mắt Giản Minh mà phán đoán, căn bản không mở miệng hỏi thẳng, lại càng chưa từng nói với Tiết Khôi. Vì thế đến lúc này Tiết Khôi chỉ cảm thấy Giản Minh bụng dạ khó lường, cực kỳ phản cảm, “Anh Minh, anh có liêm sỉ quá đây, chỉ vì muốn tôi thả Tiểu Ngừ ra mà đến cả mấy lời như thế cũng nói dối được, tin anh mới là đồ ngốc ấy!”

Địa vị xã hội hai người chênh lệch quá lớn, Tiết Khôi cũng có nghe nói về gia thế Giản Minh, anh lẩn lộn trong giới này nhiều năm như thế, cho dù có để ý đến Châu Hiểu Ngừ sau khi giám sát thì cũng không thể cưới vào nhà được, nhiều nhất cũng chỉ là đùa chơi cho vui mà thôi.

“Mập Mập, em nói xem nào!” Giản Minh khẩn trương bảo Châu Hiểu Ngừ chứng minh mối quan hệ giữa hai người, nhưng cô chỉ dựa vào vai anh cười gian, hoàn toàn không có ý muốn mở miệng xác nhận cho Giản Minh.

Hai người gần cơ một hồi, mãi đến khi Thi Khải ra ngoài tìm Tiết Khôi, nài ép lời kéo mãi mới tha được cô nàng chẳng hiểu chuyện gì này đi, bước được mấy bước vẫn nghe thấy anh ta nói, “... Em có ngốc không? Thế mà cũng không nhận ra à?”

Tiết Khôi dường như vẫn không chịu tin, “Có anh mới ngốc ấy! Anh Minh nhìn là thấy chẳng phải người tốt rồi, bộ dạng trên ông chọc bướm thế cơ mà!”

Đợi đến khi bọn họ vào phòng rồi, Châu Hiểu Ngừ cười đến độ không đứng thẳng người lên được, “Anh Minh, rốt cuộc anh làm bao nhiêu chuyện xấu mà để chị Tiết cho anh là người xấu thế hả?”

“Có ai cười trên nỗi đau khổ của người khác như em không?” Giản Minh bắt đầu đi, kéo khóa áo khoác của cô nàng lên kín mít, “Sắp mười hai giờ rồi, đưa em ra ngoài chơi nào.”

Hai người vừa bước ra khỏi sảnh nhà hàng, chút nữa thì bị gió lạnh thổi bay. Châu Hiểu Ngừ bước lùi về phía sau, định rúc về phòng ăn lại bị Giản Minh nắm lấy mũ áo khoác lôi ra ngoài, bèn kêu gào thảm thiết, “Anh Minh, anh quả nhiên là người xấu! Tàn ác vô nhân đạo! Em muốn về phòng ăn thật uống rượu ca hát, cùng happy với mọi người cơ!”

Mặt đất tuyết phủ dày, Giản Minh kẹp trợ lý mập dưới nách lôi đi, đến trước cổng chính thì dừng ngay cạnh một chiếc xe chó hàng, rút chìa khóa mở thùng sau xe ra. Châu Hiểu Ngừ thò đầu vào ngó, trong thùng xe chất đầy các loại pháo hoa.

“Anh Minh, anh kiếm ở đâu ra vậy?” Cô cao hứng nhất thời quên cả lạnh, nương ánh đèn đường bắt đầu lục lọi đám pháo hoa bên trong.

Mấy hôm trước nói chuyện phiếm, cô có nhắc lúc nhỏ ăn Tết thấy rất nhiều bạn bè đốt pháo hoa thì thích lắm, nhưng vì chẳng có ai chơi cùng, cô lại nhát gan, trên người cũng chẳng có tiền bạc gì nhiều, thế nên trước nay vẫn chưa từng thử cảm giác tự mình đốt pháo hoa ra sao.

Không ngờ Giản Minh lại nhớ những lời này, không biết kiếm đâu ra đến nửa thùng xe toàn pháo hoa, nhắc hết ra ngoài trải một loạt, “Mập Mập, em có muốn thử không?” Anh còn cười có vẻ nữa, trợ lý mập thiếu mỗi nước ngoáy đuôi mừng anh nữa thôi, vui vẻ gạt đầu lia lịa, “Muốn! Muốn! Muốn!” Hoàn toàn quên luôn mấy lời oán thán lúc nãy.

Giản Minh đã chuẩn bị đầy đủ, lật bật lửa đốt một sợi hương rồi đưa pháo lại gần đầu hương đó, trợ lý mập nín thở đợi anh vút quả pháo ra xa, tiếng nổ rền vang giữa màn đêm yên tĩnh.

Mọi người đang uống rượu ca hát trong phòng nghe tiếng pháo nổ còn tưởng nhân viên của quán, đang hát dở nửa bài thì thấy pháo hoa bung nở bên ngoài, cả bầu trời nhuộm màu đỏ, có người bỏ lên cửa sổ ngóng ra ngoài, trông thấy Giản Minh và trợ lý đang đốt pháo hoa dưới đó thì cười ha ha, “Đúng là anh Minh biết chơi.”

Mấy diễn viên trẻ và thanh niên trong đoàn làm phim chạy ra ngoài hóng hớt đốt ké pháo hoa, ngay đến cả nhân viên phục vụ ở lại trực Tết của nhà hàng cũng chen chúc ngay cửa đứng xem.

Giản Minh kéo trợ lý mập đi đốt pháo, trợ lý mập cứ lùi về phía sau, hiếm lắm mới có thứ khiến cô sợ, Giản Minh càng nắm chặt tay người yêu, cả hai cùng cầm một sợi hương, đầu hương dán lại gần pháo hoa, phút một cái một đường pháo hoa bắn ra, trợ lý mập vội vã nấp sau lưng anh. Giản Minh kéo người lại ôm vào lòng, hai người nhìn chiếc hộp vuông vẫn bắn ra từng bông pháo hoa lên trời cao, trợ lý mập nhảy tung tung. “Được rồi, được rồi...” còn giậm cả vào chân Giản Minh, anh chỉ có thể nghiêng răng nhin đau, ôm cô vào lòng tiếp tục ngắm pháo hoa.

Có lẽ vì phấn khởi quá nên Châu Hiểu Ngừ cũng quên luôn mấy nguyên tắc tình yêu mà mình đặt ra. Ngoài pháo hoa do bọn họ đốt còn có của những người khác nữa, cả bầu trời đêm đều là những bông hoa rực rỡ sắc màu cùng với tiếng pháo nổ rền vang, bên tai là tiếng mọi người cười nói vui vẻ và những câu mừng năm mới liên tục lặp đi lặp lại, “Chúc mừng năm mới! Cùng hi phát tài!”

Không biết ai là người đầu tiên nhận ra Giản Minh đang ôm trợ ý, đánh mất ra hiệu với đồng nghiệp, đám người nhìn theo nhất thời kinh ngạc.

Có người đang ngẩng đầu ngắm pháo hoa, có người lại cúi đầu đốt dây dẫn, nhưng lượng người trông thấy hành động thân mật của Giản Minh và trợ lý cũng không ít, tất cả trao đổi ánh mắt, đến lúc này mới hiểu tại sao Giản Minh lại đưa nguyên nửa xe pháo hoa tới, hóa ra là để mua vui cho trợ lý nhà mình!

Có không ít người đến giờ mới nhận ra bản thân đã làm một con kỳ đã không mời mà tới, lại còn là cái loại to đùng chói mắt nữa, làm hỏng mất chuyện tốt của Giản Minh, bọn họ đều nhìn sang phía hai người đầy áy náy. Tận lúc này Châu Hiểu Ngữ mới nhận ra bản thân vẫn đang rúc trong lòng Giản Minh, vội vàng tránh ra ngoài nhưng lại bị anh giữ chặt lấy, còn quay sang chào hỏi mọi người vô cùng thoải mái, “Hi, giới thiệu cho mọi người làm quen lần nữa, đây là bạn gái tôi!”

Mọi người đều lên tiếng chúc mừng anh, Châu Hiểu Ngữ cũng không tiện trừng mắt với Giản Minh trước mặt mọi người, đợi đến lúc đốt xong pháo hoa về lại phòng ăn rồi mới tính sổ, “Nói, có phải anh đã âm mưu từ đầu rồi không?”

Lúc này Giản Minh mới buông trợ lý mập ra, nửa đùa nửa thật đáp lời, “Thật ra... anh vốn định đưa em ra xa xa một chút mới đốt pháo, nhưng... ai bảo lúc này trong phòng này em trên hoa ghen nguyệt cơ?”

Châu Hiểu Ngữ tức xì khói, “Nói lung tung! Em làm thế bảo giờ?!”

Giản Minh đáp rất hùng hồn, “Anh mà không thông cáo thiên hạ thì trên đầu khéo biến thành thảo nguyên xanh ròn luôn mắt! Bọn họ cứ sán vào chỗ em thế, ai mà không nhận ra chứ? Ngay đến trợ lý của thầy Trần Gia Vận cũng đến chỗ em chúc rượu, nghe nói anh ta còn chưa kết hôn đâu, thị lực anh vẫn còn tốt lắm đấy!” Anh hừ hừ mấy tiếng ra chiều bất mãn.

Châu Hiểu Ngữ mắt tròn tròn mồm há hốc, “Anh đang... ghen à?” Quả thật không thể tin được, vừa rồi số lượng diễn viên nữ và các đồng nghiệp phải yếu tiến lại chỗ anh chúc rượu chẳng ít, cô cũng có nói tiếng nào đâu.

Giản Minh giả vờ không nghe thấy câu này, cúi thứ gì đó vào tay cô, “Chúc mừng năm mới!” Châu Hiểu Ngữ nhìn kỹ mới nhận ra là một phong bao lì xì.

Phong bao đỏ tươi rất nhanh đã thu hút sự chú ý của cô, “Cái này... chắc không cần đâu.”

Giản Minh còn tiếc nuối, “Đáng tiếc năm nay không được về nhà ăn Tết, nếu không cha mẹ với anh hai đều phải lì xì cho em hết, lần này cho bọn họ tiết kiệm được một đồng tiền rồi, tổn thất quá đi. Phong bì của anh hơi ít, em không được chê đâu đó!”

Châu Hiểu Ngữ đã chẳng thể thốt nên lời, tay cầm phong bì lì xì, mắt đã đỏ hoe, cô cảm thấy trước nay mình chưa được người khác đối xử đầy yêu thương như với trẻ con bao giờ. Lúc cha mẹ còn bên nhau, cô là thùng rác giải tỏa tức giận cho bọn họ, ai không vui đều trút giận lên cô hết. Về sau ở bên Phương Lược, đối phương lại luôn áp đặt tiêu chuẩn của mình lên cô, yêu cầu cô phải thế này thế kia chứ không hề chiều chuộng cô bao giờ.

Có rất nhiều lúc, cô có cảm giác Giản Minh đối xử với cô như một đứa trẻ, đầu tiên là không ngừng mua đồ ăn ngon cho cô, về sau còn lặn lội đường xa tìm đến chỗ cô, đưa cô đi sa mạc, thảo nguyên chơi, chỉ vì một câu nói của cô mà mua cả nửa xe pháo hoa đến dỗ cô vui... năm mới còn lì xì nữa.

Cô sứt sứt mũi, cố dè suy nghĩ muốn khóc xuống, “Vậy lần sau phong bao phải dày hơn đó. Còn nữa, anh đừng mong dùng phong bao hối lộ em, mặc dù dạo gần đây diễn xuất của anh đúng là có tiến bộ thật, thái độ với công việc cũng chuyên nghiệp hơn... Chúc mừng năm mới, nỗ lực cố gắng nhé!”

Giản Minh vò đầu cô nâng thật mạnh, than thở, “... Nhẽ ra chúng ta phải ôm nhau hôn nhau lúc pháo hoa bắn lên, đều tại anh bị ghen tị làm mờ mắt, suy nghĩ không rõ ràng nên mới kéo đến một đàn kỳ đã như thế. Được rồi, bây giờ chúng ta về ăn sủi cào thôi.”

Anh có vẻ tiếc nuối lắm, vươn tay về phía Châu Hiểu Ngữ, cô lần đầu tiên chủ động đặt tay mình vào tay anh, còn nhón mũi chân hôn một cái lên má anh, nhanh như chớp.

Giản Minh đàn ra, ngơ ngác nhìn cô, “Vừa rồi em... hôn anh thật hả?”

Trợ lý mập chớp chớp mắt, “Quả mừng năm mới, em nghèo đói rách túi, không có chuẩn bị quà cho anh.”

Giản Minh cười tươi như hoa nở, “Món quà này được này, anh thích! Thêm vài cái nữa cũng được!” Nhận được cái lườm của trợ lý mập, hai người nắm tay nhau đi về phía đại sảnh nhà ăn.

“Thật sự... không sao chứ?”

“Cái gì sao chứ? Nói không chừng người ta còn tưởng đánh bóng tên tuổi cho phim mới ấy chứ.”

Những tin tức thật giả lẫn lộn của giới giải trí nhiều vô số, trừ khi có bằng chứng rõ ràng, còn nếu không cứ kiên quyết phủ nhận thì người khác cũng chẳng làm được gì. Mặc dù... thật ra anh muốn công khai hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa, Chào Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Lời của Giản Minh cũng chẳng làm Châu Hiểu Ngữ yên tâm được bao nhiêu, lúc hai người nắm tay nhau bước vào, cả phòng vốn náo nhiệt ồn ã bỗng đột nhiên yên tĩnh mất một lúc.

Châu Hiểu Ngữ muốn về chỗ ngồi cũ, Giản Minh lại giữ tay không chịu, Trần Gia Vận cười gọi phục vụ, “Thêm một ghế cho bàn này đi.”

Bàn chính toàn là đạo diễn, diễn viên chính và các diễn viên lão làng, Châu Hiểu Ngữ từ chối ngay, “Không cần không cần, ngồi ở bàn chính con ăn không vào đâu.” Mọi người vốn đã ăn uống gần xong cả, chẳng qua hai người bước vào nên mới yên tĩnh chốc lát, nghe được câu này của cô thì ồn ào hẳn lên, cười vang rộn rã, ngay đến đạo diễn Ngô Đại Long cũng phải nở nụ cười.

Tiết Khôi qua kéo Châu Hiểu Ngữ đi mất, Giản Minh đành về vị trí của mình, chịu đựng ánh mắt hỏi cung của cả bàn.

Đạo diễn Ngô chỉ nói một câu, “Đừng để ảnh hưởng đến việc đóng phim!” Trước nay ông chưa từng chơi trò tạo scandal trước khi phim chiếu, tên tuổi đều do những bộ phim quay tốt xây dựng nên, bởi thế cũng ghét nhất các diễn viên sử dụng chiêu này.

Châu Hiểu Ngữ là fan cứng của Trần Gia Vận, ông rất thích cô bé này, cũng có nghe qua chuyện Phương Lược và Châu Hiểu Ngữ khi ở Hoành Điểm, chẳng qua tính ông phóng khoáng, cũng không nghĩ Giản Minh lại chen chân vào tình cảm của người khác, còn trên, “Nhi tử, con phải đối xử tốt với con dâu đó!”

Giản Minh cười đáp lại, “Xin nghe phụ hoàng dạy bảo!” khiến cả bàn cười nghiêng ngả.

Lần đầu tiên gặp mặt Châu Hiểu Ngữ đã gọi Trần Gia Vận là “cha chồng”, đến bây giờ thì danh sao chức vậy, quả thật chuyện đời khó lường.

***

Lúc đốt pháo hoa vừa rồi Tiết Khôi không ra ngoài, đợi đến lúc mọi người đi vào kể lại mới biết chuyện. Cô nàng lòi được Châu Hiểu Ngữ về bàn, vừa hay bàn toàn thanh niên trẻ tuổi đều đã đi lên hát hò hết cả, bèn dón ngay cô bạn vào một góc bức cung, “Khai thật ra, chuyện giữa em với anh Minh xảy ra lúc nào thế hả?”

Châu Hiểu Ngữ nhìn trái ngó phải, thấy không ai để ý đến bọn họ mới nhỏ giọng trả lời, “Thì là... trước khi đến đây đó.”

Tiết Khôi còn lâu mới tin, “Trước khi đến đây em làm gì có ở trong đoàn, Giản Minh bận đóng phim, sao mà tò tính tò tiếc gì được?” Đầu cô nàng chợt lóe lên một ý nghĩ, choáng váng không tin nổi, vẻ mặt trông cứ như bắt gặp bé gái vị thành niên phạm tội nhưng lại bỏ lỡ mất cơ hội cứu chuộc, chỉ có thể tro mắt nhìn cô bé sai mã, rơi vào vòng xoáy đen tối của cuộc đời, “Em nói là... sau khi kết thúc phân cảnh ở Hoành Diễm xong, Giản Minh rời đi trước mấy ngày là để tìm em ấy hả?”

Châu Hiểu Ngữ dăm lao đành phải theo lao, cũng chẳng giấu giếm gì với Tiết Khôi nữa, “Đúng là mấy ngày đó, anh Minh lái xe đến tìm em, thế là... bọn em thành một cặp.”

Trông Tiết Khôi có vẻ đau đầu nhức óc lắm, “Con bé ngốc này, Giản Minh lăn lộn trong giới bao nhiêu năm, làm sao em biết anh ấy thật lòng? Nghe lời chị, người trong giới này không hợp với em đâu, đừng nhất thời vọng động, kiểm cũi ba năm thiếu một giờ.”

Châu Hiểu Ngữ bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời, mặc dù thi thoảng sẽ thốt ra mấy câu “sự thật mất lòng”, nhưng vẫn là một cô bé thật thà. Tiết Khôi sở hữu khuôn mặt “hồ ly tính” này tiến vào giới giải trí, gặp không biết bao nhiêu tên đàn ông tử ra hiệu ngầm đến nói thẳng, sàm sỡ chốn công cộng hay hẹn gặp lúc vắng người.

Đàn ông nghĩ cô nàng lẳng lơ dễ dãi đã đành, nhưng rất nhiều lúc đến cả nữ diễn viên cùng đoàn cũng coi Tiết Khôi như kẻ địch mà âm thầm bài xích, chỉ có Châu Hiểu Ngữ trước giờ vẫn không đánh giá con người qua vẻ bề ngoài, không nhìn Tiết Khôi với con mắt mang sẵn định kiến.

Tiết Khôi quen biết Châu Hiểu Ngữ càng lâu càng thích tính cách đối phương, bởi vậy mới nhẫn nại cố gắng khuyên nhủ.

Châu Hiểu Ngữ lại hoàn toàn không hiểu được sự quan tâm này của Tiết Khôi, “Chị Tiết, em thấy... anh Minh không phải chỉ chơi đùa với em thôi đâu.”

Tiết Khôi nhìn cô như nhìn đứa ngốc đã lạc đường còn chẳng nghe chỉ dẫn, “Em biết cái gì chứ? Nếu anh ấy không phải chỉ chơi đùa thôi thì em nói cho chị nghe xem, anh ấy đưa em về gặp cha mẹ chưa? Đã gặp đồng nghiệp bạn bè gì chưa?”

Nhắc đến cha mẹ Giản Minh, Châu Hiểu Ngữ rốt cuộc cũng lộ vẻ ngại ngùng, “Chị Tiết... em đã ở tại nhà anh ấy một thời gian, còn gặp cả cha mẹ lẫn anh trai anh ấy rồi. Nhẽ ra bác Giản muốn bọn em về đó ăn Tết nhưng đoàn phim không nghỉ. Bác còn nói muốn lại đây thăm nhưng bị em cản lại đây.”

Mặc dù thắm mỷ Giản Thu Nhạn và Châu Hiểu Ngữ khác nhau một trời một vực nhưng ý tốt của bà Châu Hiểu Ngữ vẫn luôn ghi khắc trong lòng.

Giờ Tiết Khôi mới nhớ ra, lần trước lúc Thi Khải cắm trại trước cửa nhà mình thì Châu Hiểu Ngữ cũng đang ở nhà Giản Minh, lâu quá rồi cô nàng cũng quên mất chuyện này.

“Thế thì em... gặp mặt cha mẹ chồng luôn rồi à?” Tiết Khôi vẫn không tin nổi, “Lẽ nào anh ấy đã để ý em từ sớm nên mới mang em về gặp cha mẹ?” Giản Minh cũng quá nham hiểm đi, trong lúc Châu Hiểu Ngữ còn chưa biết gì đã đưa người ta về nhà rồi!

Cô nàng lau bầu chùi rủa Giản Minh nham hiểm, thiếu mỗi nước chạy thẳng qua bàn chính mắng người thôi. Châu Hiểu Ngữ hồi tưởng lại quãng thời gian ở nhà Giản Minh, phủ định suy nghĩ của bạn mình, “Không đâu! Lúc đó anh ấy chắc chắn không có ý gì với em.” Nếu không tại sao lúc ở nhà họ Tần phần lớn thời gian cô đều ở cùng với Giản Thu Nhạn được.

“Thế anh ấy có ý với em từ lúc nào?”

Vấn đề này của Tiết Khôi thì Châu Hiểu Ngữ cũng không trả lời được, vì bản thân cô cũng đâu có biết đáp án.

Đêm đó là giao thừa, mọi người rộn ràng hào hứng quá mức, cô cũng không có cơ hội hỏi Giản Minh rõ ràng.

Buổi “thăng đường thăm vãn” của Tiết Khôi bị cuộc gọi của Diệp Lan chen ngang. Biết Châu Hiểu Ngữ ở lại ăn Tết cùng đoàn làm phim Diệp Lan yên tâm hẳn, dặn dò cô mấy câu, đến cuối mới nói cho cô nghe một tin vui, “Tiểu Ngữ, kịch bản lúc trước em đưa cho chị có tin tốt rồi, cụ thể đợi lúc em về chúng ta bàn nhé.”

Lúc học đại học Châu Hiểu Ngữ rất thích viết tiểu thuyết, Diệp Lan lại là dân trong ngành nên đã định hướng em mình viết kịch bản. Sau khi viết ra ba bộ chẳng người hỏi thăm, cô bỏ một năm viết “Tôi không bị thần kinh”, rốt cuộc cũng có tin tốt.

Vì chuyện này nên tâm tình Châu Hiểu Ngữ tốt lắm, kéo Tiết Khôi uống rượu, đến cả Thi Khải cũng sán lại, còn có nhân viên ánh sáng và quay phim của đoàn, mọi người đều không được về ăn Tết, tụ tập hết lại uống rượu, cuối cùng rất nhiều người uống say nghiêng ngả.

Châu Hiểu Ngữ say ngắt ngư, lúc tàn tiệc được Giản Minh nửa ôm nửa xách về, gió lạnh thổi vào mặt vẫn hơi mơ hồ. Về đến khách sạn, cô còn ôm cổ Giản Minh lủi rủ, “Song hỷ lâm môn! Song hỷ lâm môn!”

Giản Minh thấy cô như thế thì buồn cười lắm, cời gầy với áo khoác rồi nhét cô vào chăn, cô vươn tay đá chân đập bay cả chăn sang một bên, lại bám chắc lấy Giản Minh không buông, cuối cùng anh đành đợi đến lúc trợ lý mập ngủ say rồi mới rời khỏi phòng cô.

***

Tết được nghỉ có hai ngày, đến mừng Hai đoàn phim đã bắt đầu khởi động lại, mấy người say xin từ đêm giao thừa vẫn còn chưa tỉnh hẳn, đạo diễn Ngô Đại Long cao giọng, “Tập trung tinh thần nào!” cũng chẳng cứu vãn được tâm trạng uể oải của mọi người.

Bác gái Giản Thu Nhạn gọi điện thoại hỏi thăm an ủi hai đồng chí Giản Minh và Châu Hiểu Ngữ đang phấn đấu trên cương vị công tác, đồng thời còn phát lì xì.

Châu Hiểu Ngữ ngại lắm, luôn miệng cảm ơn, nhưng đến lúc được Giản Thu Nhạn nhiệt tình mời “đợi con về chúng ta lại đi dạo phố mua quần áo nhé” thì suýt nữa bỏ chạy mất dép. Cũng may Giản Minh thấy thảm cảnh của cô nên cầm lấy điện thoại kháng nghị với mẹ già, “Mẹ, mẹ đừng bắt nạt Mập Mập nhà con, cô ấy không phải búp bê của mẹ đâu.” Trước khi Giản Thu Nhạn bốc hỏa chuẩn bị ca một bài, anh đã nhanh chóng vứt ngay một quả bom khác, “Đợi sau này con trai mẹ với Tiểu Ngữ sinh một cô con gái, đến lúc đó mẹ tha hồ trưng diện.”

Trợ lý mập phần nộ phóng ánh mắt sắc như dao sang, chọn chỗ camera không quay được cầu véo người anh, Giản Minh đau nghiêng răng nghiêng lợi, hít thở cũng khó.

Nhưng Giản Thu Nhạn lại bị đánh lạc hướng hoàn toàn, còn hung phần truy hỏi, “Hay là... lần này hai đứa về thì tổ chức đám cưới luôn nhé!”

Châu Hiểu Ngữ nghe như sét đánh bên tai!

Cô chạy đi tìm Tiết Khởi kể khổ, “... Em cần bản chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn mà.”

Tiết Khởi kinh ngạc, “Vốn chị còn lo anh Minh chơi đùa với em, hóa ra sự thật là em mới là người chơi đùa hả?”

Châu Hiểu Ngữ, “...” Mắt nào của chị thấy em chỉ muốn chơi đùa thôi hả?

Cô đến kể khổ chẳng những không được an ủi lại còn bị Tiết Khởi cho một bài giáo huấn, nghe đau cả đầu.

“Em... chẳng qua là thấy quá nhanh thôi.” Châu Hiểu Ngữ cắt ngang bài ca của Tiết Khởi, nhân cơ hội giải thích, “Chị Tiết, chẳng lẽ chị... đã chuẩn bị gả cho anh Thi rồi à?”

Thi Khải đến giờ vẫn chưa bỏ được lên chức bạn trai chính thức, vẫn đang ở vị trí “người theo đuổi” nỗ lực bồi dưỡng tình cảm, cũng chẳng biết mùa quýt năm nào mới tiến được tới bước kết hôn nữa. Dựa theo kinh nghiệm bản thân, rốt cuộc lần này Tiết Khởi cũng chọn đúng bên, “Nếu muốn cưới được em thì phải tỏ ra thành khẩn nhất có thể, em vẫn nên thử anh Minh thêm đi, dễ dàng chiếm được thì chẳng biết trân trọng đâu!”

***

Tết Nguyên tiêu đoàn làm phim nghỉ một ngày. Giản Minh đã sắp xếp xong xuôi, chuẩn bị đưa trợ lý mập đến thành phố Ngán Châu ăn một bữa thật ngon. Anh đã nghe ngóng được món thịt dê, bò tằm bột rán, dê ăn tay không và các loại cá ở Ngán Châu rất nổi tiếng. Còn chưa kịp xuất phát thì Thi Khải đã nhảy lên chiếm một ghế, còn đem theo Tiết Khởi lên cùng dưới danh nghĩa “khảo sát Giản Minh hộ Châu Hiểu Ngữ”.

Tiết Khởi tự phong “người nhà gái”, ngồi ở ghế sau còn lên tiếng uy hiếp Giản Minh, “Anh Minh, Tiểu Ngữ nhà em tính cách đơn thuần, anh đừng có làm chuyện có lỗi với con bé đấy, nếu không em sẽ khai hết tin xấu của anh cho Cường Đầu Trọc!”

Cường Đầu Trọc là chủ nhân của một Weibo chuyên đăng tin trong ngành, đám tay chân của ông ta không chỗ nào không có mặt để săn tin, chuyên môn đi theo vạch trần đời tư của các ngôi sao, được người trong ngành cho là “phản chuẩn”. Mà quan trọng nhất là, tin ông ta đăng lên chưa lần nào thất bại, đều có ảnh và bằng chứng đàng hoàng.

Thật ra Cường Đầu Trọc là biệt danh mọi người đặt cho ông ta, chủ yếu là bởi trên đầu ông ta chẳng có lấy một sợi tóc, mặt vuông để râu, hết như hình tượng Cường Đầu Trọc trong phim Chú gấu Boonie vậy, thậm chí còn có người nghi ngờ tác giả lấy ông ta làm hình mẫu để xây dựng nhân vật Cường Đầu Trọc, tuy tin này chưa được kiểm chứng nhưng lại lan truyền hết hàng cùng ngõ hẻm trong rất nhiều năm.

Vốn Giản Minh phải dẫn theo hai con kỳ đà to oạch đương nhiên không vui nổi, nhưng Tiết Khởi còn lôi cả Cường Đầu Trọc ra để uy hiếp thì có thể thấy cô nàng đúng là coi Mập Mập như em gái, tâm tình anh nhờ vậy cũng tốt hơn nhiều.

Ngày hôm đó bốn người họ đi ăn một loạt mấy món đặc sản nổi tiếng như dê ăn tay không, kim tiền phát thái*, còn cả kỳ giông khổng lồ và cá cung đình rồi mới mãn nguyện quay về đoàn phim. Ai ngờ Tiết Khởi miệng quạ đen, ngày hôm sau trên Weibo của Cường Đầu Trọc đã đăng tin: nghi vấn sao nam đang nổi hẹn hò trợ lý.

(* Kim tiền phát thái: Là món đặc sản vùng tây bắc làm từ táo biển và thịt ức gà, được đặt tên có phát âm gần giống “kim tiền phát tài” do cách trình bày trang trí có hình đồng tiền.)

Weibo của ông ta nhất thời sôi sùng sục, đám người hóng chuyện bắt đầu sôi nổi đoán xem “sao nam đang nổi” đó là ai. Cũng có rất nhiều người trào phúng: Sớm biết làm trợ lý còn được ngủ với nam thần thì chị đây đã thôi việc đi đăng ký chôn trợ lý từ lâu rồi.

Nhưng phản động nhất vẫn là dạng bình luận: Chú Cường, nói úp úp mở mở là đáng ghét nhất đấy, sao nam đang nổi đó rốt cuộc là ai, chú mau công khai đi!

Mấy năm gần đây sao nam đang nổi quá nhiều, hơn nữa tốc độ nổi còn mau đến độ người xem nghen hợm. Cái bài đăng này của Cường Đầu Trọc quả thật quá chung chung, không ai đoán nổi, đám người hóng chuyện bên dưới bắt đầu chơi trò đoán m.

Tính hóng hót của mọi người trước nay vẫn rất cao, đặc biệt là những tin Cường Đầu Trọc đăng lên cực hiếm khi sai, thế là ai nấy đều tò mò, rất nhiều sao nam đang nổi đều bị điểm danh, trợ lý của bọn họ cũng bị lôi ra kiểm một lượt, mấy người có trợ lý là nam xem như thoát nạn.

Giản Minh cũng bị liệt vào danh sách tình nghi.

Nhưng cũng có fan của Giản Minh lên phản bác. Trợ lý của anh Minh béo không ra hình người, nếu anh Minh mà yêu trợ lý thật thì tôi đổi từ fan sang anti-fan luôn!

Không đợi mọi người đoán già đoán non chỉ ra đối tượng là ai, ngay ngày hôm sau Cường Đầu Trọc đã đăng lên một tin mới: Sao nam đang nổi cướp bạn gái người khác, bạn trai cũ của trợ lý khọc lựt phim trường.

Lần này đối tượng rõ ràng hơn hẳn, người trong đoàn làm phim “Cái bóng của nhà vua” đều lập tức nhớ ngay đến đại diện phía đầu tư Phương Lược, mặc dù không khoa trương đến mức độ khọc lựt phim trường nhưng sau khi Châu Hiểu Ngữ rời đi, trông người nọ thật vụng rất rõ ràng, còn tìm đến nói chuyện với Giản Minh, có rất nhiều người trông thấy.

Liên tiếp hai ngày đăng tin mới, quần chúng hóng hót đều chạy hết lại Weibo của Cường Đầu Trọc đợi tin ngày thứ ba đăng lên.

Châu Hiểu Ngữ là người đầu tiên phát hiện chuyện này. Giản Minh và Tiết Khởi bận chạy tiến độ, Thi Khải lại chẳng mấy khi lên Weibo, cũng chỉ còn mình cô hay để ý, còn phải quản lý Weibo thay Giản Minh nữa.

Lúc Giản Minh vẫn còn đang bị liệt vào danh sách tình nghi sau tin đăng đầu tiên thì đã có fan nhảy vào bày tỏ chân tình: Anh Minh, bọn em tin anh!

Châu Hiểu Ngữ nhìn cả dàn bên dưới, hoàn toàn không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Cô rất muốn đập bàn thét lớn: Ai đến nói cho tôi biết chân tướng đi!

Tin “khọc lựt phim trường” vừa đăng thì cô cũng vừa hay lướt Weibo trông thấy, nhất thời giật mình suýt đánh rơi cả điện thoại.

***

Mãi đến khi đạo diễn bộ phim “Đồng hành cùng anh” gọi điện đến mới biết chuyện.

Đầu bên kia đạo diễn còn khen, “... Tỷ suất người xem vốn đã cao hơn các phim khác đang chiếu, thêm vụ này nữa, vừa kịp cho bộ phim cái kết viên mãn, nhất định sẽ đạt được tỷ suất người xem sao ngoài dự liệu. Giản Minh, vụ này cậu làm tốt lắm!”

Giản Minh hoàn toàn không hiểu đầu của tai neo ra sao, đập điện thoại nhìn thấy trợ lý mập mặt mày như muốn khóc đi lại mới biết đầu đuôi.

Lúc đó Cường Đầu Trọc đã đăng tin thứ ba, còn có hình ảnh đi kèm. Tuy không nét lắm nhưng những ai biết Giản Minh đều nhận ra, anh đang dắt tay một cô gái qua đường, cho dù đã mặc áo khoác lông vũ dày cộp vẫn có thể nhận ra cô gái này rất gầy, khuôn mặt chỉ bằng một bàn tay, đứng cạnh Giản Minh cao to trông càng nhỏ nhắn đáng yêu. Xung quanh bọn họ xe qua xe lại, dưới ánh đèn đêm mờ ảo, hai người cũng giống như bao đôi tình nhân đang mặn nồng nơi thành phố mà thôi.

Giản Minh trông thấy ảnh chụp, cười vô cùng mãn nguyện, “Hóa ra chúng ta nhìn đẹp đôi thế này cơ à. Mập Mập, em có thấy chúng ta rất có tướng phu thê không?”

Ảnh mất Châu Hiểu Ngữ nhìn anh hiện rõ mấy chữ, “Đại ca, anh có thần kinh không, giờ nào rồi còn nghĩ đến tướng phu thê?”

Giản Minh xoa đầu cô, nhìn sao cũng ra dáng vẻ đặc ý cực kỳ, “Anh đã nói muốn công khai từ sớm mà em không chịu, lần này xem như nhờ Cường Đầu Trọc mới nên chuyện.”

Cách ăn mặc trong bức ảnh này rõ ràng là lúc bọn họ đến thành phố Ngân Châu chơi tết Nguyên tiêu bị người ta chụp được. Thời tiết lạnh lẽo như thế, đám thợ săn ảnh cũng khổ cực thật, còn vất vả chạy đến chụp trộm.

Giản Minh chỉ hận không thể phát tiền thưởng cuối năm cho tay săn ảnh chụp được bức ảnh này, khen thưởng anh ta giúp mình hoàn thành nguyện vọng.

Châu Hiểu Ngữ không đủ can đảm mở Weibo của Giản Minh, cuối cùng vẫn là anh tự mình mở ra xem, phát hiện bên dưới một hàng dài bình luận của fan, đều đang đoán xem cô gái trong bức ảnh của chú Cường là ai.

Trợ lý của Giản Minh bọn họ đều biết, bức ảnh chụp được trợ lý béo tròn béo quay lần trước chụp vào mùa hè, đồ mỏng chẳng thể che chắn được gì, thân hình hoàn toàn khác hẳn cô gái nhỏ nhắn trong bức ảnh của chú Cường.

Quần chúng cắn hạt dưa xem kịch vui đồng loạt bày tỏ thắc mắc: Hoặc là tin của chú Cường sai, hoặc là anh Minh đổi trợ lý rồi, nếu không thì chắc chắn hai tin trước sai bét.

Giản Minh dân mạng, quay sang đánh giá trợ lý mập từ trên xuống dưới một lượt, hồi tưởng lại bộ dạng cô lúc đầu gập mặt... Quá nhiên gầy đến độ biến thành người khác luôn rồi.

Bên dưới còn có fan nhiều chuyện đưa cả tấm hình cô gái lần này và bức ảnh chụp mùa hè kia đặt cạnh nhau so sánh. Do chụp buổi tối, ánh sáng mờ ảo, nhìn không rõ đường nét khuôn mặt trợ lý mập, rất nhiều fan đã đăng bình luận đồng tình bên dưới: Chú Cường, mắt chú có vấn đề rồi, đây rõ ràng là hai người khác nhau mà!

Đoàn người lại nhảy sang Weibo Cường Đầu Trọc, khuyên ông về ăn thêm cả rôt cho bổ mắt, còn có rất nhiều người giới thiệu thuốc bổ mắt cho Cường Đầu Trọc, từ thuốc nhỏ mắt Bendazac, Lysine nội địa sản xuất cho đến Sarite Beuteye của Nhật, sắp thành Weibo quảng cáo thuốc bổ mắt đến nơi rồi.

Châu Hiểu Ngữ ban đầu còn không dám xem Weibo của Giản Minh, giờ trông thấy vẻ mặt anh là lạ lại tò mò ghé vào đọc, cuối cùng cười suýt nữa thì vỡ bụng.

“Ha ha ha ha ha, ánh mắt quần chúng đúng là chuẩn nhất luôn...” Cô ôm bụng cười nghiêng ngả cả lên người Giản Minh, lo lắng suốt hai ngày rốt cuộc lại xuất hiện kết quả tốt đẹp ngoài dự liệu, Châu Hiểu Ngữ nhẹ nhõm hẳn. Cô chỉ lo việc này ảnh hưởng đến sự nghiệp của Giản Minh, nhưng bây giờ xem ra vẫn còn cơ hội chuyển bại thành thắng rồi.

Giản Minh ôm cô vào lòng, rất bất đắc dĩ, “Anh đã chuẩn bị công khai rồi, giờ ra thế này phải làm sao?”

Châu Hiểu Ngữ cười chảy cả nước mắt, mời Weibo của mình ra, trông thấy rất nhiều fan của Giản Minh lượn qua để lại bình luận, “May mà không phải cô”, cô còn vỗ vỗ ngực, cảm thấy may mắn vô cùng, “May mà không phải tôi! Ha ha ha ha ha!”

Giản Minh thật chẳng biết phải phản ứng thế nào với trợ lý mập, “Em vui thế cơ à?” Anh đã chuẩn bị nhân cơ hội này công khai luôn nhưng trợ lý mập hình như không thích.

“Anh bị ngốc à? Đạo diễn Ngô ghét nhất là diễn viên tung tin tạo scandal đấy, hơn nữa em không tin sau lưng vị này không có bàn tay của Phương Lược. Đến lúc sự việc vỡ lở làm xấu mối quan hệ giữa anh và đạo diễn Ngô, nói không chừng sẽ chẳng còn lần hợp tác thứ hai nữa mất. Bây giờ cứ úp úp mờ mờ thế này cho qua, vừa không phủ nhận cũng không thừa nhận, chỉ cần đăng một tin lên Weibo bảo mình đang yêu là được rồi. Dù sao anh cũng không công bố bạn gái là ai, đâu thể tính là lừa người khác được! Đợi về sau có cơ hội phù hợp thì công khai sau!”

Cuối cùng Giản Minh vẫn bị trợ lý mập thuyết phục, thế là lên Weibo đăng một tin rất “keo kiệt” thông tin, “Như mọi người đã thấy, tôi đang yêu, tôi rất tốt, cô ấy cũng rất tốt.” Đăng sau còn một hàng trái tim nhưng không giống các diễn viên khác lúc công khai còn tag cả người yêu vào.

Fan của anh chờ đợi đến cổ cao như hươu dưới Weibo mà rốt cuộc đến một nửa còn lại của thân tượng cũng chẳng biết là ai.

Bán Viên Bất Viên: Anh Minh, anh có dám công bố nửa còn lại của mình không?

Đăng sau có một đoàn ả “Like” ào ào, đều xin Giản Minh đã làm đúng làm một nửa, hy vọng anh công khai bạn gái, đập vào mặt của Cường Đầu Trọc.

Kết quả Giản Minh bắt ngờ hỏi đáp lại cô nàng: Cô ấy nhát gan, sợ dọa cô ấy chạy mất. Về sau có cơ hội sẽ đưa cô ấy đi gặp mọi người.

Bán Viên Bất Viên không ngờ Giản Minh lại đích thân trả lời mình, nhất thời kích động phát điên. Cô là thành viên nòng cốt của fanclub Giản Minh, lúc trước có lần tổ chức gặp người hâm mộ cô còn cùng với mấy thành viên cốt cán nữa chụp ảnh cùng với Giản Minh, được nhận quà anh tặng.

Lời nói này của Giản Minh giống như lời ước hẹn, vào lần gặp mặt người hâm mộ tới sẽ đưa bạn gái tham dự, đây đúng là niềm vui ngoài dự kiến. Bình luận của cô nhanh chóng được đẩy lên đầu, đám người bên dưới góp gạch đầu hy vọng sớm ngày được diện kiến một nửa của anh.

Ngược lại bên Weibo của Cường Đầu Trọc, vì Giản Minh đã thoải mái thừa nhận, lại thêm fan của anh đăng hình trợ lý mập và bạn gái lên so sánh bên đó, nên Cường Đầu Trọc bị vô số fan cười nhạo.

***

Lúc nghỉ tối, Châu Hiểu Ngữ nhận được điện thoại của Phương Lược.

Không biết Phương Lược đầu bên kia đã trải qua dẫn vật nội tâm thế nào, mở miệng hỏi cô, “Tiểu Ngữ, em... có ổn không?”

Châu Hiểu Ngữ sớm đã đoán được vụ việc trên Weibo Cường Đầu Trọc này liên quan đến Phương Lược, nếu không phải cô đi làm tình nguyện với Ngụy Mẫn Chi một chuyến, không kịp gảy đi thì lần này Giản Minh tổn thất lớn rồi, về sau muốn tiếp tục hợp tác với đạo diễn Ngô e cũng chẳng còn cơ hội.

“Em rất tốt, anh có chuyện gì không?”

Từ sau khi quen biết Phương Lược, mọi chuyện đều theo ý hấn, cô chỉ lo an phận là được. Trừ lần kiên quyết chia tay ra, thì hôm nay tính là lần thứ hai cô nắm quyền chủ động.

Phương Lược đầu kia hình như muốn dựa vào giọng điệu bình tĩnh của người tiếp chuyện để phán đoán tâm tình cô ra sao, kết quả lại đoán không ra, đành phải mở miệng hỏi trực tiếp, “Tin đồn trên mạng anh cũng đọc được rồi, chuyện của Giản Minh em biết rồi chứ?”

Buổi chiều Châu Hiểu Ngữ đã ôm bụng cười suốt, bây giờ cũng rất muốn cười. Trước nay cô không biết hóa ra Phương Lược cũng dễ đoán như thế. Hấn chắc chắn nghe được tin Giản Minh thừa nhận có người yêu, nhưng người con gái kia lại không phải cô nên mới gọi điện thoại đến.

“Chuyện của anh Minh em có biết, sao thế?”

Phương Lược không ngờ sau khi Giản Minh công khai có người yêu rồi mà Châu Hiểu Ngữ vẫn bình tĩnh như thế. Lúc trước hấn theo tận đến trường quay, Châu Hiểu Ngữ thừa nhận bản thân vì thích Giản Minh nên mới đến làm trợ lý, chỉ hy vọng được gần gũi với phương thêm một chút. Mặc dù cô đã nhắc đi nhắc lại việc bọn họ chia tay không liên quan đến Giản Minh nhưng Phương Lược vẫn không tin, hơn nữa thái độ thân mật của Giản Minh với Châu Hiểu Ngữ cũng khiến hấn càng khẳng định suy nghĩ của mình hơn.

Không ngờ đến lúc thông báo bạn gái của Giản Minh lại không phải cô, chuyện này khiến lòng hấn ngửi vị tạp trần, “Tiểu Ngữ, anh vẫn luôn cho rằng Giản Minh chen vào tình cảm giữa chúng ta, không ngờ bạn gái anh ta lại không phải em.”

Châu Hiểu Ngữ thờ dài, “Từ đầu em đã nói, là em thích anh ấy trước. Phương Lược, không cần biết anh có tin hay không nhưng trước khi chúng ta chia tay quả thật em chưa hề quen biết Giản Minh. Hơn nữa việc em tách khỏi Giản Minh lúc ở Hoàn Kiếm cũng không phải vì lời uy hiếp của anh. Em chỉ muốn bản thân mạnh mẽ hơn, không cần dựa vào ai cũng có thể sống yên ổn qua ngày, cũng có thể đứng cạnh đối mặt với tình yêu.”

Giọng Phương Lược vang lên bên tai cô, “Tiểu Ngữ, chỉ là anh quá yêu em, quá muốn giữ em lại bên người nên mới nỗ lực hết sức mình, hoàn toàn không phải uy hiếp em.”

Châu Hiểu Ngữ ngẩng đầu nhìn trần nhà, phòng trong khách sạn luôn có vẻ âm ỉ đến độ lạnh lẽo, cho dù có dùng ánh đèn vàng ấm áp thì cũng không thể xua nỗi sợ cô quạnh đến tận xương cốt, cũng giống như khoảng thời gian cô đơn độc cất bước mấy năm nay.

“Chia tay anh là quyết định em cân nhắc rất lâu. Bất kể là phụ thuộc vào người khác hay được người khác dựa dẫm, đều không phải trạng thái cộng sinh lý tưởng.” Giọng cô trầm thấp, rõ ràng cũng không tiếp tục né tránh Phương Lược và vấn đề trong quãng thời gian qua lại, “Ban đầu khi đến với anh cũng là bởi tâm lý em vẫn còn chưa trưởng thành. Về mặt tình cảm hai chúng ta bình đẳng, nhưng em vẫn có thể sống thoải mái, đứng với bản thân mình chứ không phải chẳng có chủ kiến, cả đời nghe theo chỉ đạo của nửa còn lại.”

Cô dừng một lúc rồi mới nói nốt những lời còn lại, “Phương Lược, nhờ anh em mới hiểu, hóa ra bao nhiêu năm nay em vẫn chỉ là cô bé thiếu thốn tình thương bị cha mẹ bỏ lại sau lưng, trước khi gặp anh vẫn chưa hề lớn lên. Mỗi một mối tình đều khiến người ta trưởng thành hơn, cảm ơn anh đã giúp em khôn lớn, giúp em hiểu, hóa ra em đã sớm qua cái tuổi cần tình mẹ cha bao bọc, thay vì thu cánh nép dưới chiếc ô của anh thì em càng cần khả năng độc lập đối mặt với thế giới hơn.”

Đầu dây bên kia Phương Lược im lặng rất lâu, dường như không ngờ Châu Hiểu Ngữ lại nói ra những lời này. Trước nay anh ta vẫn dựa vào tiêu chuẩn của mình, ép Châu Hiểu Ngữ đi vào khuôn mẫu, bắt cô biến thành “nửa kia” mà mình muốn, hoàn toàn không nghĩ đến việc bản thân cô có chấp nhận chuyện đó không.

Phương Lược im lặng chèn ép hết những phản kháng âm thầm của cô, lợi dụng tình cảm cô dành cho mình để lạnh nhạt với cô, uy hiếp cô, bắt cô phải đi theo con đường mình vạch ra, cứ cho rằng mình có thể không che được cô.

Vừa quen cô Phương Lược đã biết cô thiếu thốn tình thương.

Những đứa trẻ thiếu thốn tình thương biểu hiện rất rõ ràng, trong mắt luôn có vẻ cảnh giác cao độ nhưng chỉ cần chút ít dịu dàng và quan tâm thôi là cũng đủ để hóa giải phòng vệ nơi trái tim, tích lũy ngày ngày tháng tháng, cô chỉ có thể nộp vũ khí giường cờ trắng đầu hàng. Hấn cứ ngỡ từ đây cuộc sống ngọt ngào viên mãn, nhưng lại chưa từng nghĩ sẽ có ngày tình cảm cô dành cho hấn rốt cuộc cũng bị hấn làm kiệt quệ, cô sẽ trưởng thành, sẽ tình ngộ, sẽ tìm thấy con đường thuộc về chính bản thân mình để bước tiếp.

Mà cuối cùng, hấn vẫn sảy tay để lỡ mất.

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa, Chào Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Cuộc điện thoại lúc ở phim trường Tây Bắc đó là lần nói chuyện cuối cùng của Phương Lược và Châu Hiểu Ngữ.

Phương Lược có vẻ bị đá kích quá nặng nề, cuối cùng chỉ nói một câu, “Tiểu Ngữ, em giữ gìn sức khỏe!”

Châu Hiểu Ngữ bên này chỉ nhẹ giọng đáp, “Anh cũng giữ gìn sức khỏe, Phương Lược.” giống như đang nhẹ giọng chào tạm biệt bản thân trong quá khứ vậy, chứa chan âu sầu.

Có lúc, tình cảm biến mất chỉ trong chớp mắt, giống như khi nó đến, chẳng chút âm thanh.

Châu Hiểu Ngữ chưa từng phủ nhận Phương Lược là mối tình đầu của cô. Giống như đại đa số mọi người, mối tình đầu chỉ giúp người ta trưởng thành hơn, giúp người ta hiểu tình yêu là thế nào, hiểu được tình yêu mà mình mong đợi là dạng gì. Lần đầu tiên thử bước vào tình trường, vận may tốt thì tìm được người sẽ bên mình cả đời, nhưng đa số đều chỉ cùng người đó bước chung một đoạn đường, cuối cùng vẫn là đường ai nấy đi, trở thành người xa lạ.

Sau khi sự việc trên Weibo bùng nổ, người trong đoàn còn đang lo sẽ kéo một trận phong ba bão táp tới, ai ngờ hình thế lúc báo lúc gầy của Châu Hiểu Ngữ lại che giấu được vụ scandal. Có không ít người chạy đến hỏi bí quyết giảm cân của cô, khiến huấn luyện viên thể hình Thi Khải buồn bực lắm.

“Giảm cân là một việc rất nghiêm túc, đám con gái các cô không hiểu thì đừng có làm bừa, thấy cô ấy giảm cân nhanh thì nghe cô ấy, lỡ xảy ra chuyện thì muốn điều chỉnh lại dinh dưỡng cho cân bằng cũng tốn công sức lắm đó.” Anh ta khởi xướng việc vận động giảm cân an toàn khỏe mạnh, khống chế ăn uống, kết quả còn không hiệu quả bằng Châu Hiểu Ngữ lấy thân mình ra làm mẫu.

Đáng tiếc Châu Hiểu Ngữ hoàn toàn chẳng nhiệt tình gì với sự nghiệp thể dục thể thao, rõ ràng có cơ hội thu đồ đệ tốt thế, rốt cuộc lại chỉ đẩy trách nhiệm, “Anh Thi nói đúng đấy, phương pháp giảm cân của tôi thật ra rất hại sức khỏe, nếu muốn giảm cân vẫn nên nhờ người chuyên nghiệp hướng dẫn, ví dụ như anh Thi chẳng hạn.”

Cả đoàn gái trẻ lần lượt ngã vào lòng Thi Khải, nhờ anh ta hướng dẫn bí kiếp giảm cân khiến Tiết Khởi tức đến độ trợn trừng mắt, kéo Châu Hiểu Ngừ đi thẳng.

Châu Hiểu Ngừ quay đầu nhìn về phía Thi Khải, ngạc nhiên thấy anh ta nháy mắt ra hiệu với mình, còn chưa kịp hiểu anh ta chọc Tiết Khởi giận bỏ đi mất rồi còn đắc ý vui vẻ cái nòi gì?

“Chị Tiết, chị có phải... đang giận anh Thi không, sao anh ấy lại như thế vậy?”

Tiết Khởi tức giận dùng dưng, mở miệng mắng chửi, “Rõ ràng là thằng đàn ông chẳng ra gì, còn giả bộ ra vẻ thâm tình chung thủy cái con khi! Chị đang đợi cái ngày đuôi hồ ly lộ ra thôi! Quả nhiên chị không nhìn sai!”

Giờ Châu Hiểu Ngừ mới nhận ra, “Chị Tiết, chị... đang ghen hả?”

Nghe đến đây Tiết Khởi càng tức hơn, “Chị ghen cái gì chứ? Anh ta có gì đáng để chị ghen?”

Châu Hiểu Ngừ rút cuộc cũng nhìn ra, Tiết Khởi cứng miệng thôi.

***

Hôm đó Giản Minh làm xong việc quay về phòng nghỉ tẩy trang, coi trang phục diễn, rửa mặt sạch sẽ xong khoác áo lông vũ trợ lý mập đưa qua, nhìn cô vui như Tết. Châu Hiểu Ngừ cảm thấy ánh mắt anh nhìn mình có vẻ giống nụ cười không rõ nguyên do hôm nay Thi Khải nhìn Tiết Khởi, sờ sờ mặt mình, “Anh cười gì thế? Hôm nay em làm chuyện gì ngu ngốc à?”

Hôm nay rõ ràng cô chẳng làm gì cả, chỉ ở trường quay cả ngày, làm sao lại chọc Giản Minh cười thành cái bộ dạng này được?

Nhân viên hóa trang đứng bên cạnh bịt mắt kêu gào, “Anh Minh, đề nghị không tra tấn F.A! Muốn thể hiện tình cảm thì làm ơn chọn chỗ nào không có người ấy!”

Giản Minh nắm tay trợ lý mập đi ra ngoài nhưng vẫn còn đầu võ mồm lại, “Mấy tháng tới cậu vẫn nên quen dần đi, dù sao... sau này ngày nào cũng phải nhìn thấy, bị tra tấn hoài tra tấn mãi là quen thôi mà.”

Nhân viên hóa trang rú một tiếng đầy đau khổ, Giản Minh đã kéo Châu Hiểu Ngừ ra ngoài rồi.

Hai người chậm rãi đi trở về, Giản Minh cứ chốc chốc lại quay đầu nhìn cô, Châu Hiểu Ngừ hỏi mấy lần rút cuộc anh cũng cười bảo, “Hôm nay anh nhận được điện thoại của chị Diệp, chị ấy vừa mở miệng ra là mắng chửi xối xả, nói anh là thằng khốn nạn, hai chân hai tay, trước mặt chị ấy thì bảo thích em, cuối cùng lại nắm tay người con gái khác sau lưng em!”

“Chị ấy... không nhận ra em hả?”

Châu Hiểu Ngừ không chắc chắn lắm, hỏi lại Giản Minh, quả thật quá choáng váng với tin tức này. Cô biết lực sát thương của chị Diệp Lan, người bình thường không chống nổi đâu. Giản Minh bị mắng mà còn cười vui vẻ như thế, lẽ nào mà bị mắng ngu cả người rồi?

Giản Minh cười rất đắc ý, “Anh nói với chị Diệp, người anh nắm tay là em, em có biết về mặt chị ấy trông như thế nào không?”

Để biểu đạt sự phẫn nộ của mình, lại ngại điện thoại không đủ thể hiện, lúc đó Diệp Lan đã gọi Video Call cho anh. Nghe Giản Minh hỏi ra câu, “Chị Diệp, ngay cả Tiểu Ngừ chị cũng không nhận ra hả?” thì vẻ mặt cứ như nuốt phải ruồi, mặt cơ đơ mất ba giây, màn hình điện thoại đen thui.

Diệp Lan chẳng nói được câu nào, ngắt điện thoại luôn.

Giản Minh đoán chị ngắt máy xong chắc chắn việc đầu tiên là lôi hai tấm ảnh kia ra xem xét cẩn thận, kiểm tra lại sai sót của bản thân.

Châu Hiểu Ngừ bưng tỉnh, “Thảo nào em cứ thắc mắc sao hôm nay chị ấy lại tự nhiên gửi một tin nhắn không đầu không đuôi đến, hỏi em có phải đã gãy đi rồi không.” Lúc đó cô đang lướt Weibo, nhận được tin nhắn cũng chỉ cho là chị Diệp Lan biết cô và Giản Minh yêu nhau, lại thấy có ảnh bọn họ nắm tay nhau trên Weibo của chú Cường, bởi vậy mới nhắn tin đến hỏi.

Hóa ra... chị ấy không những không nhận ra cô, còn bưng bưng lừa giận chạy đi hỏi tội Giản Minh nữa?!

Lúc đó cô còn nhắn lại, “Chị, chị nhìn thấy ảnh đám thợ săn dưới trường chú Cường chụp rồi hả?”

Diệp Lan gửi cho cô một hàng chấm than, cô còn tưởng chị ấy khen cô giảm cân thành công, gửi lại một loạt mặt cười, sau đó thì chẳng còn sau đó nữa, hóa ra nội tình là như thế.

Hai người nhìn nhau cười, cứ nghĩ đến Diệp Lan xưa nay giỏi giang mạnh mẽ không ngờ cũng có lúc bị hớ, hơn nữa đang mắng xối xả bị chặn họng nghẹn luôn, nghĩ đến lại thấy buồn cười.

***

Về sau Weibo của Cường Đầu Trọc cũng không đăng thêm tin tức gì nổi bật, có lẽ ông ta cũng không dám khẳng định người con gái Giản Minh cầm tay có phải là trợ lý lúc trước không, bởi vậy nên chẳng xuất đầu lộ diện thêm lần nào. Trừ lẫn cả đoàn Fan của Giản Minh chạy sang tấn công, góp gạch xây nguyên Weibo quảng cáo thuốc bỏ mắt rồi cười đùa chọc ngoáy xong thì chẳng còn tin tức gì nữa.

Diệp Lan chắc cũng thấy mất mặt, về sau suốt ba tháng liền đều không gọi điện cho bọn họ. Đoàn làm phim “Cái bóng của nhà vua” cũng chuyển địa điểm quay từ phim trường Tây Bắc đến Tân Cương, mãi tháng Sáu mới về lại thủ đô, đến tận tiệc đóng máy mới gặp lại Diệp Lan.

Lúc này Châu Hiểu Ngừ cũng đã gãy được nửa năm, lúc ở Tân Cương chạy tới chạy lui, có lẽ được tình yêu tuổi trẻ, cả người cô toát lên vẻ hoạt bát sống động trước nay chưa từng có, lúc Diệp Lan nhìn thấy cô còn kéo lại quan sát nửa ngày, “Kỳ quái, chị càng lớn càng già, sao em càng lớn càng trẻ vậy? Đây là... mười bảy tuổi hả?”

Nói ra thì, Châu Hiểu Ngừ năm mươi bảy tuổi vẫn là một thiếu nữ u sầu trầm mặc, gặp người khác cũng chẳng cười. Không ngờ đến năm hai mươi mấy tuổi lại chưa nói đã cười, quan hệ với mọi người trong đoàn làm phim đều rất tốt, lúc Châu Hiểu Ngừ khoác tay Tiết Khởi đi vào chị còn suýt không nhận ra.

Diệp Lan trang điểm tinh tế, mặc một bộ đồ tây màu xanh đậm, đi cao gót đứng chuẩn, đứng cạnh Châu Hiểu Ngừ vừa từ Tân Cương trở về, mặc áo sơ mi dài tay, quần bò yếm, giày thể thao, trông như thuộc về hai thế giới khác nhau.

Châu Hiểu Ngừ cười rạng rỡ, “Chị, chị đang khen em đấy à?”

Diệp Lan cảm thán, “Quả nhiên mỗi một người béo đều là một tấm cổ phiếu giá cao tiềm ẩn, hay chị kí hợp đồng với em, em cũng làm diễn viên luôn nhé?”

Châu Hiểu Ngữ không nói cho Diệp Lan một chuyện, ấy là cô cũng xem như đã làm diễn viên một lần rồi.

***

Lúc quay phim ở Tần Cương, trong kịch bản có một vị công chúa dị quốc. Để giành cơ hội hồi triều, thái tử và thế thân dẫn theo các tướng sĩ phòng thủ biên cương tiêu diệt một tiểu quốc. Lúc chưa chính thức khai chiến, thái tử và thế thân đóng giả thương nhân đi thăm dò tình hình phòng bị và quân sĩ bên đối phương, vô tình gặp được tiểu công chúa đang ngồi kiệu dạo chơi.

Vốn Ngô Đại Long định đến nơi tìm một người dân địa phương đóng vai tiểu công chúa, ai ngờ chọn tới chọn lui cũng chẳng được ai, cuối cùng Trần Gia Vận đùa bảo, “Tôi giới thiệu người cho ông, chỉ xem ông có đồng ý không thôi.”

Đạo diễn Ngô lúc đó đã cuồng lắm rồi, nghe Trần Gia Vận bảo giới thiệu là như người chết đuối vớ được cọc, “Nói mau, ai?”

Trần Gia Vận chỉ về phía ngoài rìa phim trường, chỗ Châu Hiểu Ngữ đang cười đùa nói chuyện với Tiết Khởi, “Con dâu tôi đó, ông thấy thế nào?”

Trên người Châu Hiểu Ngữ có loại thần thái rất lạ, giao hòa giữa ngây thơ và u buồn. Lúc cười thì như trẻ con, tựa như chẳng hiểu chuyện đời, nhưng khuôn mặt lúc im lặng nhìn nghiêng lại có nỗi sầu muộn khó tả, có lẽ là bởi hoàn cảnh trường thành đã tạo nên thần thái này, vô cùng thích hợp với tình cảm trước sau của vai diễn tiểu công chúa Tây Thành nước mất nhà tan.

Ngô Đại Long đập bàn cái rầm, đợi đến khi đổi trang phục, trang điểm xong, toàn bộ thanh niên trong đoàn làm phim đều âm thầm thán phục mắt nhìn người của Giản Minh. Ai mà tưởng được, trợ lý mập gầy đi rồi trang điểm lên một chút đã trở thành tiểu công chúa Tây Thành thứ thiệt, tựa như hạt châu trong sa mạc, sáng chói lóa mắt.

***

Diệp Lan còn đang thuyết phục cô làm diễn viên, bảo để chị đích thân làm quản lý, Châu Hiểu Ngữ thì cật lực từ chối, đột nhiên nghe thấy có người dè dặt gọi một tiếng, “Tiểu Ngữ?”

Cô quay đầu lại, Phương Lược đang đứng cách đó mấy bước quan sát cô, dường như không tin nổi người trước mắt là Châu Hiểu Ngữ. Lúc hai người còn yêu nhau thì cô vẫn thuộc dạng hơi mũm mĩm, chưa từng gầy đủ để nhìn rõ các nét như thế này.

Lúc trước Châu Hiểu Ngữ thiếu cảm giác an toàn, chỉ có béo một chút mới yên tâm, cứ nhất định phải ăn cho béo lên mới nghỉ. Nói cũng lạ, từ lúc ở bên Giản Minh, anh cũng cho cô ăn nhiều lắm, nhưng không biết là do tâm lý hay do nửa năm nay liên tục đổi địa điểm quay mà từ lúc chính thức qua lại với Giản Minh đến giờ cô chẳng béo lên nữa.

Phương Lược sai bước lại gần, xác định lại lần nữa người trước mặt là Châu Hiểu Ngữ xong thì đầu như muốn phát nổ: Hóa ra người con gái được Giản Minh nắm tay lúc ở Lan Châu bị thợ săn ảnh chụp được chính là cô!

Việc đã qua nửa năm, tin tức của Cường Đầu Trọc cũng đã chìm xuống đáy biển từ lâu, hơn nữa sau cuộc điện thoại lần trước hấn cũng đã nghĩ thông suốt, biết rõ có giữ lại cũng chỉ là miễn cưỡng, đến cuối cùng mọi người đều chẳng vui về gì.

Đã chia tay rõ ràng rồi, có cớ bảm riết cũng chẳng có ý nghĩa. Phương Lược tự cười nhạo bản thân, “Không ngờ lại là em thật.”

Châu Hiểu Ngữ hiểu ý của hấn, mỉm cười, “Là em.”

Người Giản Minh thừa nhận anh đang yêu, chính là cô.

Nửa năm sau, toàn bộ đoàn làm phim “Cái bóng của nhà vua” đều tận mắt chứng kiến tình cảm giữa Giản Minh và Châu Hiểu Ngữ, thường xuyên phải than trời hóa ra Giản Minh trước nay chưa từng có tin đồn tình cảm, về ngoài lại như công tử phong lưu kia lúc yêu đương thật quá đúng là có thể tra tấn nguyên một đàn F.A. Ngay đến Ngô Đại Long ban đầu không ủng hộ bọn họ lắm, chỉ sợ sẽ gây scandal ảnh hưởng đến việc phim phát sóng, về sau cũng dần dần rộng lượng với tình cảm của hai người hơn nhiều.

Trong lúc Châu Hiểu Ngữ và Phương Lược đang nhìn nhau, Giản Minh vừa rồi tiến vào cùng Ngô Đại Long và Trần Gia Vận không biết từ lúc nào cũng xuất hiện ngay cạnh, chào hỏi Phương Lược, “Đã lâu không gặp, tổng giám đốc Phương.” Một tay anh đã quàng lên vai Châu Hiểu Ngữ.

“Cậu đang khoe khoang trước mặt tôi đấy hả?” Giọng nói của Phương Lược hơi ấn chút mắt mắt.

Giản Minh cười tươi hơn hoa, “Nào có nào có! Chẳng qua đã lâu lại tổng giám đốc Phương nên đến chào hỏi chút thôi.”

Cô gái lúc này tiến vào cũng Phương Lược lúc này cũng đi lên trước, kéo cánh tay Phương Lược, “A Lược, cô ấy là ai thế?” Giọng mang chút căng thẳng, mắt nhìn chăm chăm vào Châu Hiểu Ngữ.

Cô gái có khuôn mặt tròn trĩnh, mắt to, hơi mũm mĩm, trên mặt vẫn còn nét bất an của người mới bước chân vào xã hội. Châu Hiểu Ngữ dường như có thể trông thấy bản thân mình ngày trước thông qua cô bé: hoang mang chẳng biết làm sao, giữ chặt lấy Phương Lược không buông, tựa như anh ta là cành cây duy nhất nổi trên mặt biển, chỉ hận không thể giờ giờ phút dính chặt trên người anh ta.

Bên cạnh anh ta chính là cả thế giới.

Cô mỉm cười, cuối cùng cũng hiểu. Thật ra cô đáng lẽ phải biết từ sớm, không phải cô thì cũng có người khác, phương thức yêu của Phương Lược luôn là ép buộc người khác thuận theo mình, chứ không phải bộ dạng cơ bản của tình yêu.

“Cô ấy là bạn gái tôi.” Giản Minh chớp chớp mắt, vòng tay qua eo trợ lý mập, cười với cô gái bên cạnh Phương Lược, cô bé ngẩn ra một lúc, đột nhiên kích động hẳn, “A Lược A Lược, anh ấy là... anh Minh!”

Sau đó, cô bé dường như rút cuộc cũng giải được một câu đố trăm cổ thế kỷ, chỉ thiếu mỗi nước sán lên người Châu Hiểu Ngữ, “Hóa ra chị chính là bạn gái anh Minh!”

***

Nửa năm gần đây trong giới giải trí, trừ người đẹp các ngành so nhan sắc, cạnh tranh giữa người mới với người cũ ra thì câu đố khiến người người nhắc đến không dứt chính là bạn gái của Giản Minh.

Lúc từ Tần Cương về là cả đoàn làm phim đi cùng nhau, trước đó cũng không thông báo hành tung cho người hâm mộ, hạ cánh tại sân bay Bắc Kinh thì Giản Minh và Châu Hiểu Ngữ tách nhau ra, hoàn toàn không có dấu vết thân mật nào. Người ở sân bay đều bận nhìn chăm chăm Giản Minh, căn bản chẳng ai để ý Châu Hiểu Ngữ đi cùng trợ lý của Tiết Khởi.

Có rất nhiều người gửi gắm hy vọng đến chú Cường, nhưng lần trước Weibo của ông ta suýt nữa là bị fàn của Giản Minh đánh chìm, từ đó về sau không có tin tức gì nữa. Chuyện này

khiến quần chúng hóng kịch vui cực kỳ bất mãn, nghi ngờ năng lực chuyên môn của ông ta.

Bạn gái Phương Lược vừa rời cùng vào với anh ta, hai người vốn đang nói chuyện thì Phương Lược thất thần, đến bạn gái nói gì cũng chẳng nghe, bỏ lại cô đi vội đến chỗ người con gái xa lạ này, cô bé lúc đó đột nhiên thấy nặng nề, dự cảm có gì đó, không ổn.

Không ngờ cô gái kia lại chẳng phải ai khác mà là bạn gái Giản Minh, trái tim cô bé lại về vị trí cũ, còn xin phép được chụp hình với Châu Hiểu Ngữ và Giản Minh.

Châu Hiểu Ngữ từ chối khéo, “Em có thể chụp với anh Minh, chị thì thôi.”

Cô bé tức ngồi đứng bên cạnh Giản Minh chụp hình cùng anh, hoàn toàn không phát hiện ra ánh mắt Phương Lược lạnh hơn hẳn.

Châu Hiểu Ngữ quá hiểu Phương Lược, đặc biệt là đã từng có khoảng thời gian làm gì cũng cẩn thận dè dặt từng chút một, chỉ sợ người này không vui. Biết lúc này đối phương đang không vui, cô cười giải vây giúp cô bé, “Bạn gái anh hoạt bát thật đấy.”

Phương Lược chưa từng nghĩ sẽ có ngày hai người có thể bình tĩnh đứng cạnh nhau nói về nửa kia của đối phương như thế này.

Về mặt hán cô đôi phần gương gao, biết tâm trạng của mình bị Châu Hiểu Ngữ phát hiện ra, khách sáo vài câu rồi đưa bạn gái vào trong.

Giản Minh còn chen miệng, “Thật không ngờ hán chỉ thích mỗi kiểu này. Mập Mập, từ lúc em gầy đi là anh chẳng thích em nữa rồi, bây giờ anh không biết nên vỗ em béo lên chút nữa hay cứ để em mảnh mai như thế này nữa.” Anh còn ra vẻ thờ dãi một hơi, bị Châu Hiểu Ngữ lườm trắng mắt.

Cô bé kia không những hơi nể nham mà khuôn mặt ánh mắt đều có vài phần tương tự Châu Hiểu Ngữ, nhưng có lẽ do hoàn cảnh gia đình khác nhau nên trông rõ ràng hoạt bát sáng sủa hơn Châu Hiểu Ngữ lúc bấy giờ nhiều, này sinh tình cảm với Phương Lược cũng là điều dễ hiểu.

Những chú gà con mới bước vào xã hội đều rất tôn trọng những người đàn ông thành đạt, nói thẳng ra cũng chỉ là ngưỡng mộ sức mạnh và quyền uy. Đến lúc cô bé trưởng thành đủ để nhìn thấu tất thấy rồi, ánh hào quang xung quanh người đàn ông đó tự nhiên sẽ biến mất thôi.

Châu Hiểu Ngữ không định tham gia vào chuyện tình cảm của Phương Lược, chỉ cần tình huống lúc chia tay không quá tệ, hai người ai sống đời người nấy, mối tình này cũng xem như có một cái kết viên mãn.

***

Diệp Lan trông thấy Giản Minh, sắc mặt trở nên nghiêm túc hẳn, ánh mắt liếc xuống móng vuốt sói đang ôm lấy em họ mình. Giản Minh lập tức cười nịnh nọt, “Chị Diệp...” Cách xưng hô cũng giống khi trước nhưng ý nghĩa đã khác hẳn.

“Anh Minh rốt cuộc cũng nhìn thấy tôi rồi đấy nhỉ?” Diệp Lan lạnh lùng hỏi đều một câu, Giản Minh nuốt nửa thì cú cả người xuống hành lễ, “Chị Diệp, oan cho em quá, vừa rồi em chẳng qua là... đuổi cổ người có ý đồ xấu đi để chúng ta nói chuyện thôi mà.”

Diệp Lan rất hài lòng với biểu cảm của Giản Minh một năm đổ lại đây. “Đồng hành cùng anh” mặc dù chỉ là phim thần tượng nhưng tỷ suất người xem lại rất cao, có nhà phê bình phim còn đưa ra bình luận khách quan về biểu hiện của Giản Minh trong đó, “Diễn xuất tốt lên, mặc dù không bằng các bậc lão làng nhưng xem ra anh ta đã tìm thấy máu chó trong diễn xuất của bản thân, không còn chỉ tập trung khoe dáng mà thật sự tiếp cận nội tâm nhân vật, cố gắng hòa làm một với nhân vật... Rất mong chờ thể hiện của anh ta trong bộ phim mới của đạo diễn Ngô Đại Long.”

Bài phê bình của ông nhận được sự đồng tình của mọi người, fan của Giản Minh thậm chí còn chia sẻ vô số lần bài viết này, từ đó có thể thấy diễn xuất của Giản Minh quả thật có tiến bộ.

Đám anti- fan cười nhạo hành động không não này... Thế này chẳng phải chứng minh anh Minh của mấy người lúc trước căn bản chẳng có diễn xuất gì để nói hết há? Thật chẳng biết mấy người thích cái gì nữa. Lẽ nào chỉ vì bộ mặt đẹp trai của tên đó thôi?

Hiện tại khuôn mặt đẹp trai đó đang cười nịnh nọt với Diệp lan, thái độ của chị rốt cuộc cũng thả lỏng, “Nếu đã về rồi thì ngoài các hoạt động quảng bá chính thức cho phim của đạo diễn Ngô, còn có một đồng công việc đang đợi cậu đó. Gần đây có phim truyền hình, đề lúc khác đưa cậu xem, nếu cậu có hứng thú có thể cân nhắc nhận vai.”

Giản Minh đã sớm biết chỉ cần về là thế nào cũng có một đồng việc đợi anh, có điều lúc này anh vẫn cố gắng đấu tranh cho kỳ nghỉ của bản thân, “Chị Diệp, tôi đi một lần là đi mất nửa năm, ngay đến Tết cũng không được về thăm nhà, mẹ tôi cũng rất nhớ Tiểu Ngữ, có phải nên cho tôi nghỉ mấy ngày để đưa Tiểu Ngữ về nhà không?”

Diệp Lan hừ lạnh, “Mơ tưởng!” Sau khi nụ cười trên mặt Giản Minh biến mất rồi, chị mới nói nốt nửa câu còn lại, “Cậu còn chưa thăm hỏi nhà tôi mà đã định cướp Tiểu Ngữ về nhà mình rồi, làm thế mà được há?”

Giản Minh lập tức nghe theo, “Vâng, nên thế, nên thế!”

Châu Hiểu Ngữ cứ thấy quy trình này có vẻ quen quen, đến lúc Giản Minh đi rồi mới nhỏ giọng hỏi Diệp Lan, “Chị, em không đến Thượng Hải là được rồi, cần gì phải bắt anh ấy đến gặp nhà mình?”

Ngón tay Diệp Lan chỉ tiếc mỗi không chọc thẳng lên trán em họ mình được, “Cha chị nói em có người yêu rồi, sợ đối tượng không tốt nên muốn gọi qua đó gặp mặt đánh giá, chúng ta tìm một chỗ nào yên tĩnh ngồi ăn bữa cơm cho ông yên tâm là được. Chứ em tưởng thế nào?”

Lúc nghe Diệp Lan báo Giản Minh đến ra mắt người nhà, Châu Hiểu Ngữ toàn thân toát mồ hôi. Cha mẹ ruột cô mà biết cô có bạn trai là người nổi tiếng thì nhất định sẽ càn tận lực cướp bóc hơn. Nghĩ đến là thấy đau đầu rồi, cô vốn không muốn để bọn họ gặp mặt Giản Minh, để đối mặt với một vết sẹo cũ cũng cần rất nhiều can đảm.

“Chị Diệp, sao chị không nói sớm!” Cô vỗ vỗ ngực, vô cùng may mắn Diệp Lan không nhắc đến yêu cầu khác.

Diệp Lan xoa đầu cô đầy yêu thương, “Em yên tâm, lần này cha chị đã nói trước rồi, không để cô chú tham gia chuyện của em. Nếu bọn họ làm ầm lên khiến em không kết hôn được thì ông sẽ đến phá cho hai người đó ly hôn mới thôi!”

“Bác nói thế thật à?” Châu Hiểu Ngữ tương tượng bộ dạng Diệp An Viễn lúc nói mấy lời này, trong lòng vừa chua chát vừa thấy ảm áp.

“Chuyện đó mà cũng giả được há?! Sau việc lần trước, cha chị đã đoạn tuyệt quan hệ với mẹ em rồi, còn nói cô sau này đừng bước chân về nhà họ Diệp nữa, ông xem như không có người em gái này. Về sau cô còn đến hai lần, nghe ngóng tin tức của em, thấy báo em với Phương Lược chia tay rồi thì thất vọng lắm.”

Nghe nhắc đến cha mẹ, Châu Hiểu Ngữ chỉ thấy lòng lạnh lẽo, “Em biết, bà nhất định là thất vọng vì không kiếm được một món tiền lớn chứ không phải thất vọng về chuyện hôn nhân của em không thành.”

Tiệc đóng máy hôm đó vô cùng náo nhiệt, trừ các thành viên của đoàn làm phim còn có đại diện bên đầu tư. Lần trước đến Phương Lược còn tự nhận Châu Hiểu Ngừ là vị hôn thê của mình, chuyện này gần như cả đoàn làm phim đều biết, lần này hẳn lại đã mang bạn gái mới tới.

Đều là người thông minh cả, chẳng ai nhắc đến chuyện lúc trước, xem như đã bình an lật sang một trang mới.

***

Hôm sau Giản Minh đến công ty một chuyến, gặp mặt ông chủ và các đồng nghiệp cùng công ty là xem như kết thúc một ngày làm việc. Sau khi Châu Hiểu Ngừ bước cùng anh vào công ty thì tất cả mọi người đều sững sốt.

Mọi người trong công ty đều biết trợ lý của Giản Minh là em họ Diệp Lan, hơn nữa năm ngoái cũng có gặp cô ấy, bây giờ gặp lại cứ như hai người khác nhau, hơn nữa... đây chính là cô gái trong bức ảnh thợ săn của chú Cường chụp được chứ à!

Ông chủ lớn Lục Tụng vỗ vai Giản Minh, cảm thán, “Tiểu Minh, khả năng bảo mật cũng tốt ghê đấy!”

Anh ta là bạn đại học của Tần Chính, du học xong trở về tiếp quản công ty giải trí Tinh Hoàng. Ban đầu lúc ký hợp đồng với Giản Minh cũng đề điều khoản vô cùng ưu đãi, phần lớn là do nể mặt Tần Chính, vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý Giản Minh chơi chán là rời đi thôi, ai ngờ cậu chàng lại bám rễ trong ngành, cần bản chẳng nghĩ đến việc về phục vụ công ty nhà mình.

Tần Chính không gọi được em trai về, mấy lần đã đến phản nản anh ta không nể tình anh em, lần nào đến Bắc Kinh cũng bắt Lục Tụng bao ăn bao chơi thay phí bịt miệng.

Giản Minh, “Anh Lục, vốn em cũng chẳng muốn giữ bí mật đâu, đợi phim của đạo diễn Ngô phát sóng thì công bố tin mừng cũng không muộn.”

Lục Tụng cười gian, “Anh cậu đã biết chưa?” Nghĩ đến lại có cơ hội cười nhạo Tần Chính là anh lại thấy tâm tình hơn hớn.

“Anh của em... chắc không biết đâu?” Giản Minh chưa từng chính miệng nói với Tần Chính chuyện mình và trợ lý mập yêu nhau. Nhưng trong nhà có một bà mẹ lấy việc ép con cái kết hôn là lẽ sống như Giản Thu Nhận, con út đã có người yêu, còn hứa sẽ sinh cho bà một đứa cháu gái để chơi, thì hẳn Giản Thu Nhận sẽ chẳng dễ dàng bỏ qua Tần Chính đến giờ vẫn còn độc thân đâu.

Lục Tụng cười lớn, “Xem ra đạo gần đây Tần Chính khôn khờ rồi.” Lúc anh ta đến Thượng Hải cũng có đến thăm hỏi bác trai bác gái, được chứng kiến phần nào khả năng ép hôn của Giản Thu Nhận.

Suy nghĩ hai người giống nhau, nhất thời nhìn nhau cười, vô cùng vui vẻ khi thấy ai đó gặp họa.

***

Diệp Lan hỏi ý kiến của Diệp An Viễn xong mới chót thời gian gặp mặt, địa điểm là một quán ăn có phòng riêng tương đối bảo mật. Lúc Giản Minh đưa Châu Hiểu Ngừ đến, Diệp An Viễn và vợ Lâm Bình cùng với con gái út Diệp Oánh cũng vừa mới đến, cùng Diệp Lan đi vào. Hai bên gặp nhau, Châu Hiểu Ngừ tiến lên chào hỏi trước, “Cháu chào hai bác, chào Tiểu Oánh.”

Diệp An Viễn là một người đàn ông trung niên nhìn rất hòa nhã, hôm nay cũng ăn vận gọn gàng, có lẽ do việc kết hôn là trước của Châu Hiểu Ngừ xoi hồng bồng không nên ông càng thấy thương cô cháu này hơn, lần này gặp mặt Giản Minh thái độ rất khách khí, nghe thấy Giản Minh cũng học theo Châu Hiểu Ngừ gọi hai bác thì mới hơi cười, “Vào trong rồi nói.”

Người lớn vào trước, Diệp Lan dẫn đường, Giản Minh cũng bước theo sau, Tiểu Oánh lại bám lấy Châu Hiểu Ngừ không buông, ánh mắt lướt từ trên xuống dưới người cô, xác định bọn họ bước vào phòng riêng rồi mới nhỏ giọng hỏi, “Chị Tiểu Ngừ, chị nói đúng là... người yêu anh Minh à?”

Châu Hiểu Ngừ cũng nhỏ giọng đáp, “Nếu không phải thì em nghĩ tại sao hôm nay anh ấy lại đến đây với chị?”

Tối qua Tiểu Oánh đã nhận lệnh cha mẹ, hôm nay phải ăn mặc lịch sự đi cùng hai người đến gặp mặt bạn trai Châu Hiểu Ngừ. Cô bé và Châu Hiểu Ngừ gặp nhau thì ít, xa nhau thì nhiều, khoảng cách tuổi tác cũng chẳng gần, lần gặp mặt trước cô bé cũng có đi gặp Phương Lược, sau lưng còn gọi hẳn là ông chú già. Nghe nói Châu Hiểu Ngừ lại có bạn trai còn hỏi Diệp An Viễn, “... Không phải là ông chú già lần trước đấy à?”

Lâm Bình nói với cô bé, “Không phải không phải, lần này là một anh chàng đẹp trai lắm, tên Giản Minh, là ngôi sao dưới trướng chị con.” Lại còn nhớ bổ sung thêm một câu, “Áy, chính là cái anh chàng con dán ảnh trong phòng đó.”

Diệp Oánh mắt tròn tròn mồm há hốc, “... Không phải chứ? Cả thế giới đều đang đoán bạn gái anh Minh là ai, lẽ nào lại là chị Tiểu Ngừ?”

Lâm Bình chỉ biết Giản Minh là ngôi sao, nhưng tin tức trong giới giải trí bà chẳng có thời gian để ý, hôm nay có thể dành ra chút thời gian đi gặp mặt Giản Minh cũng là nhờ Diệp Lan thuê một bảo mẫu đến chăm sóc mẹ bà hộ.

Ôm tâm tình chuẩn bị giải câu đố thế kỷ, Diệp Oánh đi theo cha mẹ đến gặp người yêu của Châu Hiểu Ngừ, không ngờ lại đúng là Giản Minh thật. Nếu Châu Hiểu Ngừ không phải họ hàng ruột thịt thì khéo cô bé đã lập tức đăng ảnh lên Weibo rồi.

Diệp An Viễn hôm nay vốn đến để đánh giá cháu rể tương lai, vừa gặp mặt, trông thấy bộ dạng Giản Minh thì lo lắng lắm, cái mặt này không an toàn! Kết quả đến lúc ngồi vào chỗ, ông gọi vài món, còn đề lại Giản Minh gọi thì anh chàng gọi một lèo bao nhiêu món, thấy Diệp An Viễn nhìn mình dò hỏi còn ngại ngừng trả lời, “Đây toàn là mấy món Tiểu Ngừ thích ăn.”

Thần làm bác nhưng Diệp An Viễn chẳng mấy khi có cơ hội ăn cùng Châu Hiểu Ngừ, bởi vậy ông cũng không biết cháu mình thích ăn món gì. Hơn nữa cô bé trước nay vẫn cô độc một mình, cho dù thi thoảng tới nhà ông ăn thì nhà ông làm gì con bé ăn nấy, chưa từng kén chọn.

Diệp Oánh ngồi bên cạnh mắt tròn tròn nhìn hoài không chớp, thần tượng hóa thân thành bạn trai hoàn hảo, thậm chí còn thần nhiên công khai hành hạ F.A như cô. Tiểu Oánh rốt cuộc không nhịn được, âm thầm mở điện thoại chụp lại.

Cô bé còn tưởng gọi món đã đáng sợ lắm rồi, ai dè đến lúc đồ ăn dọn ra mới gọi là cay xè mắt.

Mục đích của bữa cơm hôm nay là để kiểm tra Giản Minh, Diệp An Viễn vừa ăn vừa nói chuyện, Châu Hiểu Ngừ vui đầu và com, Giản Minh bình tĩnh vừa ăn vừa trả lời Diệp An Viễn, lại còn vừa giúp người yêu gấp đồ ăn, bóc vỏ tôm, ngay đến xương cá anh cũng lọc ra xong mới để vào bát cô.

Diệp Lan liếc sang, trước nay chưa từng thấy Giản Minh chăm sóc người khác trên bàn ăn như thế, dịu dàng cẩn thận, mà quan trọng nhất là làm rất thuận tay, rõ ràng không phải để biểu diễn ở lần gặp mặt này mà bình thường cũng như thế. Châu Hiểu Ngừ ham ăn giờ đến khoản gấp đồ ăn cũng được miễn, ăn rất vui vẻ. Diệp Lan còn bồi một câu, “Tiểu Ngừ, đứng là bạn trai gấp đồ ăn cho cô khác, ăn ngon ghê.”

Châu Hiểu Ngừ trước nay luôn là người thẳng thắn, nhất là lúc cùng người nhà bác luôn yêu thương mình ăn com, cô chẳng cần nói dối làm gì, nuốt xong miếng com liền thật thà trả lời, “Vi anh Minh gấp toàn đồ đồ em thích ăn mà.” Ngừ khi bắt giắc mang cả chút đặc ý.

Diệp Lan vốn là nữ thanh niên cao tuổi độc thân, thường xuyên bị cha mẹ giục chuyện cưới hỏi, nghe đến câu nói ngọt chầy ra mặt này quả thật không dám tin Châu Hiểu Ngừ không có ý khoe khoang.

Tiểu Oánh ngồi bên cạnh nhin cười suýt nghẹn. Cô bé đã biết về cách nói chuyện của chị họ mình từ lâu, thẳng thắn thành thật, có những lúc sắc sảo khiến người khác không chống đỡ được, ví dụ như lúc này, chị ấy còn cho thêm một đao, “Chị, về sau chị sẽ biết.”

Ngừ khi “người từng trải” này là cái quý gì vậy?!

Dưới ánh mắt áp bức của mẹ mình, khí thế nữ vương của Diệp Lan tiêu tan, đành ngoan ngoãn cúi đầu và com.

Trên bàn ăn nhất thời im lặng, Giản Minh cười giải thích với Diệp An Viễn, “Bác không biết đấy thôi, Tiểu Ngừ làm trợ lý cho cháu một năm rồi, ngày nào cũng cùng nhau ăn com, cô ấy thích ăn gì cháu đều biết cả. Lần này bọn cháu đi nhiều nơi, cô ấy rất thích chạy các nơi thử món mới, nhưng rất thần kỳ là ăn thế nào cũng chẳng béo lên.”

Lần trước gặp mặt Phuong Lược, nhà hàng do cháu rể tương lai đặt, Phuong Lược hỏi gia trưởng, bữa ăn đó Diệp An Viễn cũng thấy không thoải mái, nể mặt cháu gái nên mới cố nhẫn nại.

Không ngờ đi một đường vòng, cháu gái đôi bạn trai khác, mặt nào cũng tốt hơn người trước, ông đã chuẩn bị sẵn tinh thần bữa ăn này khó mà tiêu hóa nổi, không ngờ lại ăn rất vui vẻ.

“Chắc do tâm trạng tốt nên ăn không béo nữa.”

Diệp An Viễn cũng đã nhận ra, chuyện yêu đương lần này của cháu gái khác hẳn lần trước. Anh bạn trai lần trước coi con bé như con dâu, bản thân là mẹ chồng, đưa ra luật lệ ép con bé theo, còn anh chàng lần này lại coi con bé như con gái, nâng niu chiều chuộng.

Cảm giác u sầu trên người con bé chẳng những biến mất hết, còn trở nên có tinh thần hơn nhiều, khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười, da dẻ hồng hào, tóm lại ông rút cuộc cũng yên tâm rồi.

Diệp Lan đã nói qua với ông về gia thế đối phương, nghe nói Châu Hiểu Ngừ còn đến ở nhà Giản Minh một thời gian, không nghe tận tai thì ông vẫn chưa yên lòng hẳn được.

“Cha mẹ cháu có biết Tiểu Ngừ không nhỉ?”

Nhắc đến chuyện này, Giản Minh lập tức oán hận, “Lần trước cháu đưa Tiểu Ngừ về nhà, mẹ cháu với Tiểu Ngừ còn đi dạo phố ăn com với nhau, quan hệ giữa hai người tốt lắm. Cha mẹ cháu rất thích Tiểu Ngừ, thật ra lúc cháu mới về đây mẹ cháu đã gọi điện báo cháu đưa cô ấy về nhà chơi một thời gian, nhưng chị họ lại không cho nghỉ. Bác trai, bác nói chị ấy đi, sao chị ấy lại có thể làm thế được?”

Diệp Lan chưa từng nghĩ đến lúc Giản Minh sẽ trở thành họ hàng với mình sẽ có ngày bị cậu ta gài bẫy ngay trên bàn ăn.

Diệp An Viễn lập tức quay đầu nhìn sang đứa con gái cả đang vui đùa vờ ăn com, giọng rất nghiêm khắc, “Tiểu Lan, con không chịu tìm người yêu cũng không thể bắt Tiểu Minh, Tiểu Ngừ cũng cường công việc giống mình như thế được!”

Tiểu Oánh còn chẳng để ý ăn com, chỉ bận hóng kịch hay. Cô bé len lén liếc bà chị đang phiền muộn của mình, cúi đầu và mấy hạt com, kỳ thật là đang cười trộm.

Lâm Bình lại vô cùng xót xa, “Con gái con đứa, đến tuổi thì nên căn nhắc chuyện chung thân đại sự đi, con mà còn lười nữa thì đàn ông tốt đều bị cướp hết rồi, chỉ có thể cô độc cả đời thôi. Lo cả chuyện gia đình lẫn sự nghiệp thì có gì không tốt?”

Một bữa ăn vui vẻ như thế, đến cuối cùng biến thành đại hội phê bình, mà Diệp Lan lại trở thành vị đại biểu bị phê bình đó.

Giản Minh ngồi bên cạnh lại còn thêm vài câu góp gió, Diệp Lan chưa kịp mở miệng Diệp An Viễn đã lên tiếng, “Tiểu Minh đã đến gặp chúng ta rồi, mà thằng bé cũng nửa năm chưa về nhà, ngày mai để Tiểu Minh đưa Tiểu Ngừ về nhà đi thôi.”

“Cha...” Diệp Lan vẫn còn muốn giãy giụa lần cuối, chị đã chuẩn bị cho Giản Minh một đồng công việc, vốn định để anh bận hai tháng nữa rồi mới về nhà, dù sao nhà vẫn ở đó, đâu có mọc chân đi được chỗ nào khác đâu.

“Con không nghĩ cho mình cũng phải nghĩ cho cha mẹ Tiểu Minh chứ? Thằng bé xa nhà lâu như thế cũng nên trở về rồi. Cái con bé này, sao càng lớn càng chẳng hiểu chuyện gì cả thế?”

Tiểu Oánh ở bên cạnh cũng góp lời ủng hộ giúp thân tượng kiếm một kỷ nghỉ, “Đừng thế! Chị, chị chẳng có tình người gì cả, bản thân cường công việc đã đành, việc gì phải bóc lột người khác nữa chứ. Bây giờ phải thường xuyên về thăm nhà, để hai bác bên nhà cô đơn ngóng con mãi cũng đâu có được, đúng không?”

Diệp Lan trừng mắt nhìn con bé, “Con nhóc này, không biết đừng có nói lung tung!”

Cha mẹ Giản Minh mà cô đơn ngóng con cái nổi gi, nhà cậu ta còn một ông anh nữa đấy thôi.

Châu Hiểu Ngừ cảm ơn Diệp An Viễn, “Cảm ơn bác, lâu lắm rồi cháu không được nghỉ ngơi.”

***

Ăn xong com, tiền vợ chồng Diệp An Viễn và Tiểu Oánh lưu luyến không muốn rời lên xe rồi, Diệp Lan đứng cạnh xe Giản Minh nghiêng răng ken két, “Cậu cố ý đúng không? Lễ nào cậu không biết bản thân lâu lắm không xuất hiện trước mặt quần chúng rồi, không sợ giám fan à?”

Lần này về mặt Giản Minh cũng nghiêm túc hơn, anh nhào người ra cửa sổ xe nói thật với Diệp Lan, “Chị Diệp, lúc trước tôi đóng phim đơn thuần là để chơi cho vui, bị người khác mắng diễn xuất kém còn khó chịu. Bây giờ tôi đã hiểu suy nghĩ lúc trước là hoàn toàn sai lầm, đầu tiên tôi là diễn viên, phải dựa vào tác phẩm tốt mới có tiếng nói chứ không phải dựa vào việc hâm nóng tên tuổi trên các chương trình giải trí. Về sau tôi đã chuyên tâm làm diễn viên, các tiết mục giải trí tổng hợp đó chị thay tôi từ chối đi, tôi không muốn tham gia nữa đâu.”

Anh lái xe đi như gió, Diệp Lan đứng tại chỗ lâm vào trầm tư: Lời thẳng nhóc này nói là thật hay giả vậy kia? Sao cứ có cảm giác cậu ta đóng một bộ phim với đạo diễn Ngô xong là biến thành người khác luôn rồi vậy? Bây giờ chị bắt đầu mong đợi bộ phim mới phát sóng, rất muốn biết dưới bàn tay của đạo diễn Ngô, rốt cuộc Giản Minh thể hiện thế nào.

Đến lúc hoàn hồn lại định gọi Giản Minh thì đã quá muộn, Diệp Lan đành phải gọi điện từ chối mấy tiết mục giải trí và tuyển chọn tài năng đến tìm anh.

Hôm qua kết thúc tiệc đóng máy, có rất nhiều đài truyền hình nghe tiếng đã gọi điện thoại đến tìm chị muốn mời Giản Minh tham gia tiết mục giải trí, lúc đó Diệp Lan cũng chưa từ chối thẳng, chỉ bảo sẽ cân nhắc, bây giờ xem ra Giản Minh chẳng có hứng tham gia rồi.

***

Sau khi Giản Minh đưa Châu Hiểu Ngữ tham gia hoạt động tuyên truyền của đài truyền hình xong thì có một đồng fan háo sắc hủy bỏ theo dõi Weibo của anh, người hâm mộ lịch liệt lên án hành vi lấy việc công làm việc tư này của Châu Hiểu Ngữ, hoàn toàn không thể chấp nhận việc cô trở thành bạn gái của Giản Minh.

Nhưng đồng thời những fan còn lại lại cực kỳ trung thành, còn thay nhau chia sẻ bài viết “Hình thái tuyệt vời nhất của tình yêu”, nhân tiện bên dưới tag Giản Minh và Châu Hiểu Ngữ, bày tỏ bản thân đã được bài viết này níu bước không rời đi.

Chương trình tuyên truyền của đài truyền hình cũng không phải truyền hình trực tiếp, phải mấy ngày sau mới phát sóng, có rất nhiều người tham gia buổi tuyên truyền hôm đó tận mắt thấy Giản Minh và Châu Hiểu Ngữ bước vào hội trường đã đăng ảnh chụp trộm khi ấy lên Weibo, bên dưới còn khen rôi rít Châu Hiểu Ngữ.

“Tôi háo sắc, tôi tự hào! Thiếu chút nữa là hủy bỏ theo dõi anh Minh nhưng lại bị bạn gái anh ấy cứu vớt, tôi quyết định thành fan của cả hai người!”

“Đột nhiên rất trông mong phim mới của đạo diễn Ngô, nghe nói bạn gái anh Minh có xuất hiện trong phim đó!”

...

Giản Minh quyết định đã chết là cho chết hẳn, trong giai đoạn lượng fan giảm liên tục lại còn nhảy lên Weibo thể hiện tình cảm. Được sự cho phép của đạo diễn Ngô, anh đăng bức ảnh cảnh anh và tiểu công chúa Tây Thành đối mắt nhìn nhau trong phim, còn tiện tay tag Châu Hiểu Ngữ.

Châu Hiểu Ngữ cũng chia sẻ lại bức hình đó với lời nhắn: Em thích các chú diễn xuất tốt @Giản Minh

Giản Minh cũng đáp lời: Anh sẽ tiếp tục cố gắng! @Hồ Ngôn Loạn Ngữ

Việc này khiến rất nhiều fan trung thành chưa rời đi đàn cả mặt.

Bọn họ đều đã theo Giản Minh nhiều năm, thuộc nằm lòng lịch trình và các phim quay mỗi năm của anh, ngay đến những clip cắt ghép trên mạng cũng do một tay bọn họ làm ra, hoàn toàn chỉ dựa vào tấm lòng yêu quý thần tượng, trước nay bọn họ chưa từng thấy anh Minh nhà mình khoe khoang tình cảm bao giờ.

Bán Viên Bất Viên: Cảm giác bị ép xem người ta ân ái thật không dễ chịu chút nào!

Tôi Yêu Minh Của Tôi: ...Đây có phải là anh Minh mà tôi biết không vậy?

...

***

Giản Minh có thể nhanh chóng đưa ra quyết định, hơn nữa đến cả Châu Hiểu Ngữ cũng hợp tác công khai trên Weibo như thế, bề ngoài thì có vẻ rất hòa hợp nhưng thực tế những nỗ lực Giản Minh bỏ ra trong chuyện này đảm bảo không fan nào tưởng tượng được.

Trong tình huống lượng fan liên tục giảm, việc ngọt nhạt mềm mỏng khuyên Châu Hiểu Ngữ không được lùi bước trong mối quan hệ này đã mất của anh không biết bao nhiêu sức lực, cuối cùng anh gần như phát điên, “Mập Mập,em không có tự tin đã đánh, không ngờ còn tự ti như thế! Rốt cuộc em sợ ở bên anh đến mức nào?”

“Em tự ti bao giờ?”

Trợ lý mập mẫn cảm nhưng cũng rất tự trọng, vì câu này của Giản Minh mà rốt cuộc cũng đứng dậy đối mặt với lượng fan trên Weibo.

Bài viết khoe khoang tình cảm vừa xuất hiện, Weibo cô cũng dâng lên một đoàn anti-fan của Giản Minh, cật lực móc mĩa châm biếm Châu Hiểu Ngữ, nói cô vì Giản Minh mà không từ thủ đoạn nhưng rất nhanh sau đó Giản Minh đã lên tiếng trên Weibo: Theo đuổi bạn gái chẳng dễ dàng, đến mẹ già cũng phải ra trận mới miễn cưỡng lời được người về, đợi đến ngày nào được sở dân chính đóng dấu nữa thì tôi mới yên tâm được @Hồ Ngôn Loạn Ngữ

Giản Minh, anh đây là cách không cầu hôn hả?

Những fan còn lại lẫn lộn kêu gào không thôi, bày tỏ ngọt đến sâu răng rồi, vừa mới tỏ tình đã ám chỉ muốn kết hôn, cái loại nam thần từ đầu đến cuối chung thủy chuyên nhất này rõ ràng là nhân vật anh diễn trong phim thần tượng mà, sao lại xuất hiện đời thật thế này?

Trợ lý mập vô cùng bình tĩnh đáp lại bốn chữ: Đồng phim cho tốt @Giản Minh

Có nhiều khi, người hâm mộ xây dựng hình tượng đẹp để cho thần tượng nhà mình mà không để ý đến nguyện vọng của họ, ép họ thay đổi cuộc sống của mình. Có những ngôi sao từ đầu đến cuối kiên trì duy trì chính kiến bản thân, cũng có những người thấy lượng fan giảm sút đã sợ hãi mà phải nhận những phát ngôn hay hành động lúc trước, tất cả chỉ để giữ động năng cho tên tuổi của mình.

Tình huống này lại kích thích bản tính cố chấp mạnh mẽ trong người Châu Hiểu Ngữ, cô bất ngờ không từ chối nữa, càng ra sức tương tác với Giản Minh trên Weibo hơn.

***

Lúc nhận được tin nhắn riêng của bạn cùng ký túc xá lúc đại học, cô còn cẩn thận giải thích với bạn rằng mình làm từ thiện để tìm lại sự an tĩnh trong tâm hồn, không muốn để mọi người biết, đỡ khiến người ta nghi ngờ mình chơi chiêu trò. Cô rất cảm ơn bạn đã đứng ra giải thích hộ nhưng cũng mong bạn thông cảm.

Lúc người bạn cùng phòng nhắn tin đúng là mang trạng bất bình thay cho cô, không ngờ về sau sự việc lại có biến chuyển, đợi đến lúc Châu Hiểu Ngữ nhắn tin lại thì cô bạn đã chẳng còn chú ý đến chuyện thay Châu Hiểu Ngữ giải thích việc làm từ thiện nữa rồi.

Ngô Đồng Bất Tế: Tiểu Ngữ, cậu đúng là... đang yêu Giản Minh à?

Đó là gương mặt có tiếng trong các phim thần tượng, những vai anh diễn mấy năm nay đều là hình tượng nam thần tiêu chuẩn, thu về không biết bao nhiêu fan háo sắc, có thể chứng tỏ ngoại hình ưu tú của anh ta rồi.

Hồ Ngôn Loạn Ngữ: ... Chắc là thật.

Ngô Đồng Bất Tế: Yêu người nổi tiếng cảm giác thế nào?

Hồ Ngón Loạn Ngűr:: Thừ anh ấy thích tớ ra, cả thế giới đều chửi tớ!

Ngô Đồng Bất Tế: Oa oa oa... ghen tị với cậu ba mươi giây!

Bây giờ ngày nào Giản Minh cũng kéo cô đọc bình luận của đám anti- fan, xem xong lại còn nêu ý kiến: Bây giờ em đã có người yêu đẹp trai như anh rồi mà còn không để người ta ghen tị chút được à?

Châu Hiểu Ngűr bật cười, lâu lắm rồi cô không thấy Giản Minh vênh đuôi tự khen mình, bây giờ để chọc cô vui ngày nào cũng vênh vào, thế nên vốn ban đầu còn rất dễ ý những lời mắng chửi hai người, mới qua vài ngày cô đã bình tĩnh lại.

***

Trong thời điểm lượng người theo dõi Giản Minh trên Weibo giảm chạm mốc lịch sử, Weibo của Châu Hiểu Ngűr bị anti- fan công kích nửa tháng rồi, Diệp Lan gọi điện thoại báo Giản Minh đến công ty, cần gấp mặt đạo diễn và chế tác phim điện ảnh cùng với biên kịch.

Châu Hiểu Ngűr dạo gần đây không chịu ra ngoài, Giản Minh cũng không ép, tự mình lên xe đến công ty, gặp được Diệp Lan rồi thì đi thẳng đến quán cà phê đã hẹn trước.

Trên đường đi Diệp Lan còn giải thích với anh, “Tôi còn sợ cậu không nhận, mặc dù bộ phim này không phải là phim bom tấn gì nhưng đạo diễn rất có tiếng trong ngành, đã đạt được rất nhiều giải thưởng trong nước và quốc tế.”

Từ sau khi được làm việc với một dàn diễn viên gạo cội xong, Giản Minh đã có thay đổi hoàn toàn, dường như đã bỏ hết tất cả những thứ hòa nhoáng bên ngoài, chín chắn hơn rất nhiều, “Chị Diệp, đạo diễn Ôn đồng ý để em đóng phim của ông ấy, em rất vinh hạnh.”

Hai người bước vào quán cà phê là thấy ngay đạo diễn Ôn Đồng và một nam một nữ ngồi đối diện với ông. Diệp Lan nhỏ giọng báo, “Chắc là chế tác và biên kịch.”

Giản Minh cứ thấy bóng lưng cô gái kia rất quen, đợi đến khi ngồi vào bàn, mọi người giới thiệu lẫn nhau anh mới dần mặt ra, “Mập Mập, không phải em không muốn ra ngoài à?”

Trong giới điện ảnh đạo diễn Ôn còn có một biệt danh: Ôn Thủy – Nước Ấm. Những bộ phim ông quay phần lớn đều tập trung vào những chi tiết sinh hoạt cuộc sống thúc đẩy câu chuyện lên cao trào, rất hiếm tình tiết kích động kiểu chiến đấu hay tình yêu xúc động tâm can hoặc những bản hùng ca anh hùng như các phim bom tấn trên thị trường. Nhưng chỉ từ những việc nhỏ nhặt trong cuộc sống thường ngày ấy lại tạo nên những tình tiết rất thật khiến người xem vào thời khắc nào đó lại không kiềm được mà rơi nước mắt.

Đạo diễn Ôn là người không mấy để ý đến các tin tức trong giới giải trí, chỉ sang Châu Hiểu Ngűr đang đứng lên cùng với chế tác, giới thiệu, “Đây là biên kịch Hồ Ngón Loạn Ngűr, cũng là tác giả nguyên tác của kịch bản lần này.”

Người chế tác nhất thời ôm bụng cười lớn, “Xem ra đạo diễn Ôn gần đây không đọc tin tức giải trí rồi, bây giờ mọi người đều biết Giản Minh với biên kịch bộ phim này là một đôi cả.”

Đạo diễn Ôn đến giờ vẫn chưa kết hôn, người đàn ông năm mươi mấy tuổi đeo cặp kính gọng đen, ngay đến Weibo cũng không có, vẫn đang dùng điện thoại dành cho người già, nghe đến tin tức hot rần rần này cũng chỉ “Ồ” một tiếng rồi mời mọi người ngồi xuống bắt đầu bàn công việc.

Châu Hiểu Ngűr hơi ngại ngùng, việc này cô giấu Giản Minh, sớm đã biết có ngày bại lộ sẽ bị anh hỏi tội, đành cười giả là cho qua chuyện.

Giản Minh rất tự nhiên đi sang ngồi bên cạnh Châu Hiểu Ngűr, nhỏ giọng hỏi cô, “Mập Mập, sao trước giờ em chưa từng nói với anh em biết viết kịch bản?”

Châu Hiểu Ngűr xưa nay miệng mồm sắc sảo giờ phút này cũng chột dạ, nhỏ giọng đáp, “Anh Minh, em cũng là lần đầu tiên viết kịch bản, viết mấy năm rồi, đều đưa chị em nhờ các đạo diễn quen biết xem, em cũng không ngờ sẽ được đạo diễn Ôn chọn.” Đối với cô đây cũng là niềm vui ngoài ý muốn.

Buổi gặp hôm nay chỉ là để giới thiệu đôi bên, đạo diễn và chế tác bàn bản việc chuẩn bị trước khi quay với Giản Minh, tạm thời đưa ra thời gian quay phim.

Ra khỏi quán cà phê, Diệp Lan đi cùng đạo diễn Ôn và chế tác, Giản Minh đeo khẩu trang kéo Châu Hiểu Ngűr lên xe rồi mới bắt đầu thăm vấn, “Nói thế tức là mấy hôm nay lúc anh xem kịch bản, em cứ lượn qua lượn lại trước mặt anh là muốn biết ý kiến của anh hả?”

Châu Hiểu Ngűr gật đầu, mắt to tròn tràn đầy xấu hổ, “Em... thật ra hơi lo anh không xem đến cuối được.”

Giản Minh véo mũi cô, “Về sau có chuyện gì thì cứ nói thẳng với anh, chơi trò thậm thụt như thế lần nữa xem anh tính sổ em như nào.”

Trợ lý mập ngoan ngoãn vô cùng, gật đầu liên tục bảo đảm, “Về sau nhất định sẽ không thế nữa.”

***

Chưa đến mấy ngày sau ảnh chụp mấy người bọn họ ngồi trong quán cà phê đã được đăng lên mạng. Cư dân mạng bắt đầu đoán thử, bên ngoài đều báo Giản Minh chẳng để ý đến việc rất nhiều fan bỏ đi, việc mình mình cứ làm, hơn nữa lúc rồi đi anh còn nắm tay bạn gái qua đường lên xe ô tô, dường như chẳng thèm che giấu gì cả.

Có không ít người đoán, việc bức ảnh kia bị đưa lên mạng hình như vừa vặn cho Giản Minh một cơ hội để công khai chuyện tình cảm.

Không ngoại lệ, Weibo của Châu Hiểu Ngűr lần này cũng bị tấn công, có điều lượng người và sức bền có vẻ đã giảm đi nhiều, những anti- fan mắng cô giảm còn một phần năm lúc ban đầu.

Thời đại công nghệ thông tin, tin tức phong phú đa dạng, rất nhiều chuyện riêng của các ngôi sao bất cần cái là bị đăng lên mạng. Mà dần dần những lời mắng chửi của đám anti- fan trên mạng cũng chẳng còn ảnh hưởng đến tâm tình của Giản Minh và Châu Hiểu Ngűr nữa, bọn họ vui đầu vào nghiên cứu kịch bản, tìm hiểu tâm lý nhân vật, suy nghĩ làm thế nào mới khiến người xem cảm động.

***

Mấy hôm sau, “Cái bóng của nhà vua” chính thức lên sóng đài truyền hình vệ tinh, Trần Gia Vận còn chọn đúng bài Giản Minh công khai tình cảm để chia sẻ, còn thêm một câu: Cha trông mòn con mắt đợi bé cháu, hai đứa định lúc nào để cha như nguyện? @Giản Minh @Hồ Ngón Loạn Ngűr

Diễn viên gạo cội đức cao vọng trọng trong ngành đều đã công khai lên tiếng ủng hộ “con trai con dâu” trong phim của mình, mối tình giữa Giản Minh và Châu Hiểu Ngűr rốt cuộc cũng có biến chuyển.

Fan của Trần Gia Vận đều thích ông về tác phẩm và nhân cách, rất lý trí, khoan dung, đều lần lượt lên tiếng chúc phúc hai người, hơn nữa còn bày tỏ rất mong đợi thể hiện của Giản Minh trong bộ phim “Cái bóng của nhà vua”.

Fan của Giản Minh hầu hết đều nhỏ tuổi, hoàn toàn không cùng đẳng cấp so với dàn fan trung thành của Trần Gia Vận. Về chuyện tình cảm của Giản Minh và Châu Hiểu Ngừ, bọn họ không khác gì trẻ con đụng phải người lớn, bị fan của Trần Gia Vận chỉ thẳng mặt giáo huấn một trận, không ít anti- fan có ảo giác bản thân đang bị cha mẹ dạy dỗ, đánh âm thầm chửi dút chiến tranh.

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa, Chào Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Châu Hiểu Ngừ đề cử Tiết Khởi vào vai nữ chính với đạo diễn Ôn, đồng thời còn xin Tiết Khởi hai bức hình đời thường gửi cho ông.

Đạo diễn Ôn xem một số bộ phim Tiết Khởi diễn, lại xem hình đời thường của cô nàng, hỏi số điện thoại từ Châu Hiểu Ngừ rồi liên hệ, mời Tiết Khởi đến thử vai.

Tiết Khởi chẳng có mấy bạn bè trong giới, lúc nhận được điện thoại đạo diễn Ôn mời đến thử vai còn không dám tin, cứ cho là ai đó trêu mình, xác nhận ba bốn lần đúng là đạo diễn Ôn thật xong thì suýt nữa hết âm lên.

Hẹn xong ngày đến thử vai với đạo diễn Ôn, cô nàng lập tức gọi điện ngay cho Châu Hiểu Ngừ, còn rú rít, “Mập Mập, Mập Mập, mau ra đây, em có biết vừa rồi ai gọi điện cho chị không?” Từ lúc Giản Minh công khai tên gọi thân mật Mập Mập, những fan trung thành cũng ăn theo cách gọi của thần tượng, Tiết Khởi trêu chọc hai người trên Weibo xong cũng sửa miệng gọi tên này luôn.

Về việc này Giản Minh rất bất mãn, vốn là tên gọi yêu của một mình anh thôi, kết quả lại thành tên công khai nhà nhà đều gọi.

Châu Hiểu Ngừ cười thầm, “Chắc không phải là anh Thi gọi đó chứ? Bây giờ hai người đã dọn về ở chung rồi, làm gì đến nỗi nhận được một cuộc điện thoại mà kích động vậy?”

Tiết Khởi vui mừng đến độ rú rít không thôi, “Mập Mập, em hự rồi! Là đạo diễn Ôn! Đạo diễn Ôn mời chị đến thử vai, nói là do biên kịch đề cử, chị nhất định sẽ cảm ơn đại ân đại đức của biên kịch có mắt nhìn người chuẩn xác đó mới được!”

Châu Hiểu Ngừ nhận được cú điện thoại này rất vui vẻ, mắt tràn đầy ý cười, Giản Minh sán lại hôn một cái lên má cô, “Vui lắm à?”

“Ừ!” Cô vươn tay ôm lấy cổ Giản Minh, cả người vùi vào lòng anh, trong lòng chỉ thấy yên tâm đến lạ, không biết từ lúc nào khoảng cách giữa hai người đã gần đến vậy, gần đến độ... cô ngẩng đầu lên là trông thấy khuôn mặt tươi cười của anh, cảm thấy niềm vui ngập tràn.

Giản Minh cúi đầu, ánh mắt lưu luyến không rời đôi môi đỏ mọng của Châu Hiểu Ngừ, nhưng đối diện với ánh mắt không chút phòng bị của cô, rốt cuộc cũng quay đầu sang bên thờ dài, kiềm chế suy nghĩ trong lòng.

... Vẫn không nên dọa trợ lý mập thì hơn!

***

Hai người rúc một chỗ nghiên cứu kịch bản. Giản Minh nhận vai người chồng vũ phu tìm ẩn nguy cơ tâm thần nhẹ lại còn có tính đa nghi nặng, trái ngược hoàn toàn với những vai nam chính ngang ngược chuyên khoe mẽ ngoài trong phim thần tượng khi trước anh diễn.

Cốt truyện của “Tôi không bị thần kinh” thật ra rất đơn giản, người vợ trẻ trung xinh đẹp, đứa con gái đáng yêu ngây thơ, tất cả đều bị hủy dưới tay tên đàn ông vũ phu kia. Tình yêu chết dần trong những hồ nghi của ông chồng với vợ và những trận đánh đả mạn xảy ra liên miên. Người vợ đã về cầu cứu nhà mẹ đẻ và phòng cảnh sát địa phương, nhưng người ta nếu không khuyên cô cố nhẫn nhịn thì lại bị thờ ơ lạnh nhạt, cuối cùng sau khi suýt bị hàng xóm giờ trò hạ lưu, người vợ hoàn toàn tuyệt vọng, lên kế hoạch đưa chồng vào nhà thương điên.

Điều khiến người ta sợ hãi nhất trong này chính là ông chồng từ đầu đến cuối đều không cho rằng mình sai. Anh ta nghĩ tất cả các hành vi bạo lực của mình đều là do vợ ép, bởi vì cô quá xinh đẹp khiến anh ta không yên tâm, ra ngoài tiếp xúc với đồng nghiệp bình thường cũng là lời mời gọi... Tóm lại ông chồng luôn tìm thấy rất nhiều lý do để động tay động chân, hơn nữa còn đẩy toàn bộ trách nhiệm làm đổ vỡ gia đình lên vợ mình.

Hoàng đường ở chỗ, ngay đến những người được cô vợ tìm đến cầu cứu kia cũng không cho rằng hành động vũ phu của ông chồng có gì đáng để lý hôn, chỉ cần anh ta đến nhận lỗi thì nhà gái đều cho rằng người này biết hối cải, nhưng lại ngó lơ việc anh ta nhận sai theo thói quen, rồi lại tiếp tục đánh đập theo thói quen.

Cả nhà gái lẫn bác gái tổ dân phố đều cho rằng, nếu đã sinh con rồi thì cứ coi như vì đứa trẻ mà cố duy trì một gia đình đầy đủ đủ, làm vợ không nên chỉ biết nghĩ cho mình mà không suy nghĩ đến con cái. Cô kiên quyết ly hôn như thế, liệu có phải đúng là đã có người đàn ông khác bên ngoài rồi không?

Lúc bác gái tổ dân phố đưa câu này đi hỏi người vợ, trông thấy ánh mắt sững sờ không thể tin nổi của cô thì còn cười đắc ý, đi về tung tin với những người hàng xóm, “Đấy, nhìn xem, cô ta bị đánh là xứng đáng rồi còn gì? Bộ dạng hồ ly tinh như thế, ở ngoài mời gọi đàn ông, bị chồng đánh còn làm âm lên đòi ly hôn, vô liêm sỉ quá!”

Người vợ lại lần nữa bị đánh đến sưng bầm tím, kéo con gái đi ngang qua tầng dưới khu nhà, bị mấy bác gái dậy sớm tập thể dục chỉ trỏ, mặt dù khi ấy đang là sáng sớm mặt trời lên, tất cả nhờ ra phải tràn đầy năng lượng và hy vọng, nhưng trong trái tim cô, thế giới hiện thực chưa từng tuyệt vọng đến thế bao giờ.

Cô chẳng biết làm sao, chỉ có thể nhờ pháp luật, nhưng nhân viên trực ở phòng cảnh sát cô đến lại chẳng để tâm, lấy cớ “chuyện riêng của gia đình, người ngoài không tiện xen vào”, kiên quyết ép cô bước tới đường cùng, biến cô trở thành con giun xéo lắm cũng quằn.

Xuyên suốt câu chuyện, người duy nhất cho cô vợ một chút ấm áp là một bé gái khoảng tám, chín tuổi. Ông chồng đứng ngay cổng khu nhà chửi rủa thô tục đánh đập vợ, lúc đó toàn bộ người trong khu đều cho rằng cô vợ ngoại tình, lời nói dối trá của bác gái tổ dân phố trở thành giọt nước tràn ly. Lúc ông chồng công khai đánh đập vợ ngay trong khu thì đã chẳng còn ai thương hại cô, trái lại còn tin lời đồn kia, đứng ngoài chỉ chỉ trỏ trỏ, nói người vợ đánh thế còn nhẹ.

Ông chồng đánh vợ ngã ra đất, còn đạp lên người cô một cái, dương dương tự đắc về chiến thắng của mình, ngay lúc này tự nhiên cô bé cỡ tám, chín tuổi bước ra từ đám người, chỉ vào ông chồng hét lớn, “Chú, chú không được đánh người! Đánh người là phạm pháp, cháu sẽ báo cảnh sát!”

Ánh mắt người vợ xuyên qua làn tóc rối bù, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn thành thật chính nghĩa giữa đám đông, nước mắt là chỗ rơi.

Chính nghĩa của cô bé rất nhanh đã bị cha đàn áp- Một đàn ông trung niên chen qua đám đông, kéo cô bé đi, còn luôn miệng mắng, “Mới tí tuổi đầu mà cứ xen vào việc người khác! Báo cảnh sát cái gì mà báo?”

***

Lần đầu đọc kịch bản này Giản Minh cực kỳ ức chế, mấy lần muốn vứt kịch bản đi rồi lại nhặt về đọc tiếp, chỉ bởi vì những tình tiết miêu tả tính cách hai vợ chồng trái ngược nhau dẫn đến hận thù được miêu tả quá chân thật, tựa như chính người viết trải qua vậy.

Từ lúc biết biên kịch là trợ lý mập, anh lại càng thấy đau lòng, luôn không nhịn được mà nghĩ, những chuyện vụn vặt trong kịch bản miêu tả liệu có phải là những gì cô thực sự trải qua không?

“Mập Mập, đạo diễn Ôn tìm anh có phải là do em giới thiệu không?”

Châu Hiểu Ngừ rúc vào lòng anh dụi dụi, tìm vị trí thoải mái hơn, đánh lạc hướng, “Anh Minh, anh toàn diễn mấy vai trai đẹp cao sang trong phim thần tượng, trăm lần như một, chẳng bằng diễn vai đàn ông tồi tệ vũ phu. Dù sao lượng fan của anh dạo gần đây toàn đi xuống, xuống chút nữa có khi bị bùng nổ lợi ngược dòng ấy chứ!”

Giản Minh xoa đầu cô, “Em không sợ anh diễn hỏng à?”

“Đấy đúng là vấn đề thật đấy, để anh diễn vai vũ phu tâm thần đúng là khó thật!” Châu Hiểu Ngừ thờ dãi, “Anh cũng đâu thể đến nhà thương diễn trải nghiệm cuộc sống trong đó, lỡ bị truyền thông phát hiện thì thảm!”

Mắt Giản Minh sáng lên, “Em nói đúng, chúng ta có thể đến nhà thương diễn quan sát.”

Châu Hiểu Ngừ, “... Anh Minh, thỉnh lược của anh không có vấn đề gì đấy chứ? Em bảo là anh không thể đi cơ mà!”

Giản Minh trước đây diễn quá nhiều vai nam chính hoàn hảo trong phim thần tượng, ban đầu đọc về những hành vi vũ phu củ ông chồng, dấy thần kinh “người tốt” bị kích động, bắt đầu chỉ trích hành vi của ông chồng, chỉ sợ đến lúc đó anh đóng không được vai vũ phu, thậm chí còn làm hỏng cả bộ phim.

“Anh hiểu anh hiểu! Dù sao cũng đúng như em nói đó, fan của anh đã giảm xuống mức thấp nhất trong lịch sử rồi, nếu diễn tốt bộ phim này thì dù số đó có chạy mất hết cũng chẳng sao.”

Châu Hiểu Ngừ, “...”

***

Giản Minh nói được làm được, ngay hôm đó đặt vé về Thượng Hải, đến nơi kéo Châu Hiểu Ngừ đặt hai phòng khách sạn, hôm đó đã liên hệ được với khoa Tâm thần bệnh viện nổi tiếng thành phố. Cũng không rõ anh làm cách nào, bên đó thậm chí còn đồng ý cho Giản Minh vào quan sát quá trình chữa trị hằng ngày cho bệnh nhân.

Người giúp anh mở cửa lớn vào trong bệnh viện là một bác sĩ trẻ, tuổi tác tương đương Tần Chính, Giản Minh gọi anh ta là anh Lộ. Đợi đến lúc bọn họ theo hộ lý vào đến khu điều dưỡng anh mới nhỏ giọng nói với Châu Hiểu Ngừ, bác sĩ Lộ là bạn cùng trường đại học với Tần Chính.

Trên đời này ánh sáng luôn nhiều hơn bóng tối, nhưng trong viện điều dưỡng bệnh nhân tâm thần, dù trong vườn muôn hoa khoe sắc thì thế giới của những người bệnh đang đi lại hoàn toàn chẳng rực rỡ ánh mặt trời.

Hai người ở lại đó gần nửa tháng, Diệp Lan gọi điện thoại đến hỏi đều bị Giản Minh trả lời qua loa có lẽ.

Diệp Lan không chịu thua, lại gọi điện đến Châu Hiểu Ngừ nhưng vẫn chẳng biết được hai người đang ở đâu, chỉ có thể cảm hận nghiêng rằng, “Hai đứa bọn em khỏi xuất hiện luôn đi! Nửa tháng nữa là phim của đạo diễn Ôn bắt đầu khởi quay rồi, đến lúc đó mà hai đứa không thò mặt ra thì chị lột da cả hai!” Bây giờ chị hỏi hận ngày trước mình để Châu Hiểu Ngừ đến làm trợ lý cho Giản Minh rồi. Vốn định sắp xếp người của mình vào cạnh cậu ta để quản lý cho dễ, ai dè người lại bị Giản Minh cướp mất, thật đúng là thất sách.

***

Mười ngày sau, Giản Minh dắt Châu Hiểu Ngừ lên máy bay trở về Bắc Kinh, lúc bọn họ vừa lên máy bay thì tám ảnh Giản Minh và Châu Hiểu Ngừ ở viện điều dưỡng bệnh nhân tâm thần thành phố Thượng Hải bị đăng lên mạng, tiêu đề khiến người nghe rợn người thoáng chốc đã lên top tìm kiếm Nghi vấn ngôi sao đang nổi không chịu được áp lực, vào viện tâm thần điều dưỡng.

Trong tin đăng còn có bức ảnh anh nắm tay trợ lý mập đi từ viện điều dưỡng bệnh nhân tâm thần ra, còn có cả bức ảnh hai người đi lại trong viện thăm người nhà chụp được, ban đầu còn không tin, chẳng ngờ lại gần nhìn thì đúng là Giản Minh thật, choáng váng vô cùng.

Tin vừa tung ra, có người khen đã hoàn cảnh này rồi mà Mập Mập vẫn không rời đi, còn cùng Giản Minh đến viện khám chữa; còn có người phản bác, có thể là Giản Minh tốt bụng, không rời bỏ trợ lý mập, người bị thần kinh là trợ lý mập không chừng.

Mà phần nhiều là anti- fan cười nhạo, tự hào về hành vi chuyển từ fan thành anti- fan ngày trước của mình.

Người rời nhất không ai ngoài quản lý Diệp Lan, chị đã gần như mất kiểm soát rồi, “Hai đứa rớt cuộc đang làm gì thế hả? Sợ không có tin gì nóng à? Còn không mau lăn về đây, hôm nay mà còn mất tích thì đừng có trách chị đây nhé!”

Đối mặt với quản lý đang phẫn nộ, Giản Minh có vẻ bình tĩnh hơn hẳn, “Chị Diệp, đừng lo, chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó!”

Diệp Lan bùng phát, “Chuyện gì cũng có nguyên nhân thì cũng phải thông báo với chị, tổng giám đốc Lục sáng sớm nay xem tin tức đã đập bàn phát hỏa rồi, chị không định hững hờ nhìn hai đứa đâu!”

***

Lục Tụng là người nắm quyền công ty giải trí Tinh Hoàng, xem được tin tức về Giản Minh trên mạng lập tức gọi Diệp Lan đến mắng một trận, “... Tiểu Minh không phải người không biết nặng nhẹ, chỗ nào cũng vào bừa, cô làm quản lý cái kiểu gì thế hả?”

Diệp Lan cũng xem như tướng tài dưới trướng anh ta, không chỉ quản lý mỗi Giản Minh, chẳng qua Giản Minh là người có ngoại hình khá nhất trong đám mình tinh đó, mặc dù diễn xuất vẫn còn phải học hỏi thêm nhưng cũng xem như rất có tiền đồ. Cơ mà sau khi bức ảnh Giản Minh từ viện điều dưỡng tâm thần đi ra thì tin đồn vang xa, rất nhiều công ty có ý định mời

Giản Minh quảng cáo hoặc các đạo diễn định hợp tác đều chùn bước do dự.

Còn các người gọi điện đến vòng vèo không kích, “Ông Lục à, cậu gì công ty ông ấy... đạo này có ổn không?”

Lục Tụng ban đầu còn chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, “Ông nói ai cơ?”

“Thì... đạo gần đây còn lên báo rồi cơ mà. Thật ra cũng không có gì, nghỉ ngơi một thời gian là tốt thôi, ông đừng lo lắng quá!”

Lo lắng cái đầu ông ấy!

Lục Tụng tức đến độ mũi xẹt khói, lần này có giải thích thế nào cũng vô dụng, bọn họ đã xác định không có lửa làm sao có khói, Giản Minh tự dung đeo khẩu trang cầm tay trợ lý ra vào viện điều dưỡng tâm thần, nếu không phải cậu ta có vấn đề thì còn vì sao được nữa?

Thật ra người làm trong ngành này đều hiểu độ tàn khốc của nó. Giới giải trí thay đổi nhanh chóng, mới mấy ngày trước còn là người mới nổi, nói không chừng một thời gian sau đã chẳng ai nhắc đến. Sóng trước chưa lùi sóng sau đã tới, nếu muốn thật sự nổi lên ở ngành này là cực kỳ khó khăn.

Mà Giản Minh có thể làm được đến mức toàn đóng vai chính phim truyền hình chỉ nhờ một đám fan cuồng ngoại hình, việc này cũng xem như một thành tích đáng nể trong giới thần tượng rồi.

***

Nhận được điện thoại của Diệp Lan, quả nhiên ngay hôm đó Giản Minh đã cùng trợ lý mập đến công ty giải trí Tinh Hoàng. Anh để Châu Hiểu Ngừ lại cho Diệp Lan, bước vào phòng tổng giám đốc Lục Tụng dưới ánh mắt khinh thường của quản lý mình.

Diệp Lan đợi Giản Minh biến mất ở đầu hành lang đằng xa rồi mới quay sang hừ lạnh với cô em họ đang nịnh nọt mình, “Giờ đủ lông đủ cánh rồi, muốn bay hả?”

Kịch bản của Châu Hiểu Ngừ được đạo diễn Ôn nhìn đến đâu là nhờ công của Diệp Lan cả, công việc bây giờ cũng do chị họ giới thiệu, chỉ thiếu mỗi nước hạ mình hành đại lễ như gặp thái hậu nữa thôi, “Chị, em biết mình sai rồi mà! Chuyện này chỉ là hiểu lầm thôi, chị đừng giận, em sẽ từ từ nói cho chị nghe mà!”

Lúc Lục Tụng thăm vấn Giản Minh, Diệp Lan trong phòng mình cũng thăm vấn Châu Hiểu Ngừ, nghe đến bọn họ tới viện điều dưỡng tâm thần quan sát bệnh nhân, Diệp Lan cũng chẳng biết phải nói gì, “... Từ sau khi việc hai đứa quen nhau bị lộ, không biết có bao nhiêu phóng viên bám đằng sau đâu, chuyện lần này người đăng tin lên bên ngoài có vẻ là người không liên quan nhưng ai biết có phải là phóng viên trong nghề do thám không. Hai đứa không thể cẩn thận hơn cho chị nhờ được à!”

Châu Hiểu Ngừ ngượng ngùng, “Chị, em thật sự không nghĩ lại đem đến phiền phức cho chị thế này đâu!”

Diệp Lan gí trán cô, “Hôm qua con nhóc Tiểu Oánh đọc được tin trên mạng, còn nói với cha mẹ, làm ông bà sợ thót tim, hỏi chị xem có phải Giản Minh bị thần kinh thật đang tìm phương án chữa trị không. Còn bảo nếu cậu ta bị bệnh thật thì dù gia cảnh có tốt, đối xử với em tốt thế nào cũng không thể cưới được, tránh về sau chịu khổ. Chị của em bị phụ mẫu kéo đến cản nắn nguyên buổi tối, bắt phải khuyên răn em, đừng để em chọn lầm đó!”

“Hai bác... tưởng tượng xa quá rồi, em còn chưa nghĩ đến việc kết hôn đâu.” Châu Hiểu Ngừ bóp trán.

Cửa phòng làm việc bị đẩy mở, Giản Minh đi từ ngoài vào, hỏi hai chị em bọn họ, “Kết hôn gì cơ? Ai định kết hôn?”

Cả Diệp lan lẫn Châu Hiểu Ngừ đều ngại, nói chuyện riêng với nhau thì không sao, nhưng lỡ để Giản Minh biết dự tính của nhà họ Diệp thì không biết trong lòng anh sẽ nghĩ thế nào. Dù sao cũng chỉ là hiểu lầm, không cần phải làm lớn chuyện.

“Tai cậu thỉnh thật đấy, hai chị em tôi đang nói chuyện phiếm thôi. Gần đây cậu không đến công ty, có nghệ sĩ dưới trường An Huyền làm loạn muốn kết hôn, cô ấy đang phải chạy đi xử lý đấy.”

An Huyền cũng là quản lý cùng công ty, năng lực kém hơn Diệp Lan chút ít, nghệ sĩ dưới quyền cũng không xuất sắc bằng Diệp Lan. Lúc Giản Minh mất fan cô ta chẳng ít lần châm chọc mỉa mai trước mặt Diệp Lan. Sau khi chuyện tình cảm giữa Châu Hiểu Ngừ và Giản Minh công khai, cô ta còn cười nhạo, “Đúng là chị em, thấy nghệ sĩ dưới quyền gia thế tốt là đưa ngay em gái đến câu chàng rể vàng, suy nghĩ thấu đáo ghê.”

Mồm mép Diệp Lan cũng chẳng vừa, phản bác ngay tại trận, “Đúng rồi đấy, ai bảo em gái tôi hợp mắt Giản Minh cơ, không giống em gái ai đó, dù đóng gói gửi đến cũng chẳng ai thèm”

An Huyền có cô em ruột, hai năm trước cũng có ý định tham gia giới giải trí, cô ta đưa em gái mình đến công ty, Lục Tụng cũng nể mặt mà ký hợp đồng. Kết quả em gái cô ta lại định đi cửa sau, nhắm vào Giản Minh, đã mấy lần kiếm cơ tiếp cận, còn thuê truyền thông tung tin định tạo scandal, ai dè thái độ Giản Minh quá kiên quyết, hành động cũng xa cách tránh né khiến em gái An Huyền chẳng làm ăn được gì, đành phải rút lui.

Chuyện này về sau thành trò cười trong công ty, ai mà không biết chứ?

Trước nay thắng làm vua, thua làm giặc, em gái của Diệp Lan giành được trái tim Giản Minh, việc này đối với An Huyền mà nói là đòn tấn công sâu sắc. Cô ta nghe được tin của Giản Minh thì rất vui mừng khi người khác gặp họa: Có gì hay chứ, chẳng qua là tên thần kinh thôi!

Giản Minh đưa trợ lý mập đến công ty một chuyến, không biết đóng cửa nói gì với Lục Tụng mà có thể khiến tổng giám đốc đang phát hỏa bình tĩnh lại thần kỳ đến thế, sau đó dắt tay bạn gái đi về mất.

Cả đám người trong công ty bị ép xem người khác ngọt ngào mặn nồng, mắt trừng trừng nhìn cặp đôi chẳng lúc nào thôi khoe khoang tình cảm đó nắm tay nhau hiên ngang bước đi.

***

Tin tức trong giới giải trí cũng giống như sóng biển, hết lượt này đến lượt khác.

Sau khi tin Giản Minh đến viện điều dưỡng bệnh nhân tâm thần truyền ra, công ty giải trí Tinh Hoàng cũng chẳng hề lên tiếng giải thích, tin này rần rật một thời gian rồi cũng chìm xuống. Thời điểm hợp báo ra mắt dự án phim điện ảnh của đạo diễn Ôn Đồng có Giản Minh là nam chính, Tiết Khởi đảm nhận vai nữ chính và nguyên tác kiêm biên kịch Châu Hiểu Ngừ tổ chức, cũng là lúc bộ phim “Cái bóng của nhà vua” chính thức khởi chiếu.

Trước giờ hợp báo, Tiết Khởi đến hội trường sớm, vừa thấy Châu Hiểu Ngừ đã chạy lại ôm chặt, khó mà che giấu niềm vui trên khuôn mặt. Cô nàng còn kéo Châu Hiểu Ngừ lại nhỏ giọng, “Mập Mập, chị vui quá đi mất. Em biết ngoại hình chị thế này, mấy năm nay chỉ có thể đóng mấy vai quanh đi quẩn lại kiểu nữ phụ ác độc nham hiểm, không phải kẻ thứ ba thì là bồ nhí, tóm lại toàn vai kẻ xấu xen vào tình cảm người khác. Không ngờ đạo diễn Ôn lại có thể nhìn ra trên người chị có tố chất của vợ hiền mẹ tốt. Thật đúng là cảm ơn đạo diễn Ôn

với nhà biên kịch quá!”

Châu Hiểu Ngữ nắm tay cô nàng cười đầy ảm ý, “Thế chị Tiết nhất định phải cảm ơn biên kịch cho hậu vào nhé!”

Lát sau Ôn Đồng cũng vào hội trường, thấy Tiết Khởi với Châu Hiểu Ngữ đứng cùng nhau nói chuyện nhiệt tình thế còn cười, “Tiết Khởi, không phải cô bảo muốn làm quen với biên kịch sao? Xem ra không cần tôi phải giới thiệu nữa rồi.”

Tiết Khởi chẳng hiểu gì, ánh mắt di chuyển từ Châu Hiểu Ngữ sang Ôn Đồng rồi lại quay ngược lại, vẫn còn sững sờ, “Đạo diễn Ôn, ý ông là... Mập Mập chính là biên kịch?”

Ngón tay chỉ vào Châu Hiểu Ngữ của cô còn hơi run, Châu Hiểu Ngữ nắm lấy ngón tay đó vào lòng bàn tay mình, cười không dứt.

Ôn Đồng, “Cô không biết à? Cô ấy chính là biên kịch đó.”

Tiết Khởi vẫn chưa tiếp nhận được tin tức khó tin này, “Mập Mập, em dám lừa chị! Em biết rõ...” Biết rõ chị vui thế nào khi được nhận vai nữ chính phim điện ảnh.

Cô nàng lẩn lộn trong giới giải trí nhiều năm, bộ dạng xinh đẹp như hồ ly tinh nhưng thật ra lại rất biết giữ mình, đã từ chối không biết bao nhiêu lời ám chỉ lẩn công khai của người trong giới, có những lúc trông thấy mấy người nhờ quan hệ mà được vào vai chính, trong lòng không khỏi ngửi vị tạp trần.

Thấy bộ dạng cảm động đến độ không biết phải làm sao của cô nàng, Châu Hiểu Ngữ xưa nay chưa từng chủ động ôm người khác, lần này bị đối phương ôm vào lòng cũng không phản kháng. Tiết Khởi cao hơn Châu Hiểu Ngữ một cái đầu, trông cứ như đang ôm em gái vậy, còn nhỏ giọng nói bên tai cô, “Cảm ơn em, Tiểu Ngữ!”

“Chị Tiết, em biết chị là diễn viên tốt, chị nhớ phải mời em ăn một bữa thịnh soạn đấy nhé!”

Khuôn mặt như sắp khóc của Tiết Khởi nhất thời nở nụ cười rạng rỡ, “Cái đồ ham ăn này!”

Ôn Đồng không ngờ có thể trông thấy cảnh này. Ông là người tỉ mỉ mẫn cảm, đoàn còn chưa bắt đầu làm việc, quan hệ giữa mọi người trong đoàn đã vô cùng hòa hợp, việc này đối với đạo diễn mà nói là việc vô cùng tốt. Có những đoàn phim, diễn viên biên kịch mỗi người một phen, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tiến độ công việc.

“Được rồi được rồi, gần đến giờ rồi, chúng ta vào trong thôi.”

Giản Minh đã vào chào hỏi biên kịch, phó đạo diễn và đồng nghiệp trong đoàn từ lâu, để Tiết Khởi và Châu Hiểu Ngữ từ từ nói chuyện.

Thành viên chủ chốt trong đoàn đã vào hội trường, phóng viên cũng đã đến đủ, toàn bộ vũ lực dồn vào diễn viên chính Giản Minh, khí thế đúng kiểu “không khai không tha”.

Giản Minh nở nụ cười tiếu nuối, “Thật xin lỗi đã khiến mọi người lo lắng, thật ra việc tới viện điều dưỡng là bởi nhận lời tham gia phim của đạo diễn Ôn, nhưng tôi lại không nắm được cảm xúc của nhân vật nên mới đến đó trải nghiệm thử xem thế nào, không ngờ lại có người đề ý. Cảm ơn mọi người đã quan tâm!”

Đoàn phóng viên ngẩng đầu nhìn mấy hàng chữ to dùng treo trên tường: “Hợp báo ra mắt dự án phim Tôi không bị thần kinh”, nhất thời trầm mặc.

... Rốt cuộc là thằng chết tiệt nào bày trò lừa mọi người?

Cũng có người vẫn không chịu tin, còn hỏi tiếp, “Xin hỏi anh Minh, chuyện này có thể đến viện điều dưỡng thành phố Thượng Hải xác thực được không?”

Mấy đồng nghiệp xung quanh quay sang nhìn cậu phóng viên trẻ tuổi đeo cặp kính chai dầy cột dây thừng truy hỏi đến cùng này, ánh mắt ai cũng đều là “Thật không dám thừa nhận mình là đồng nghiệp với tên này!”.

Thái độ của Giản Minh hoàn hảo không có chỗ chê, “Đương nhiên, tôi có thể cho anh số điện thoại của bác sĩ Lộ, anh ấy là bạn tôi, ban đầu cũng nhờ anh ấy nên tôi mới có cơ hội tìm hiểu nỗi đau khổ của người khác. Đương nhiên anh cũng có thể phỏng vấn bất kỳ kỹ hộ lý nào trong viện, tin rằng họ đều có thể nói cho anh rõ chân tướng!” Anh cúi người viết số điện thoại của bác sĩ Lộ vào tờ giấy nhớ trên bàn, đích thân đưa cho vị phóng viên kia.

Lúc tin tức về buổi họp báo này được đưa ra, không những đẩy số lượng bài báo nhắc đến phim của đạo diễn Ôn lên cao, mà còn bơm một liều thuốc tăng lực cho số fan trung thành còn sót lại của Giản Minh, cho bọn họ tấn công mãnh liệt lượng anti- fan dám lẩn đến làm loạn trong Weibo của anh.

“Ha ha ha, mặt đau chưa! Idol nhà tôi đẹp trai diễn xuất tốt, lại còn rất chuyên nghiệp nữa!”

“Mấy người mới thần kinh! Cả nhà mấy người đều thần kinh! Anti- fan cứ hết đi!”

“Đây là ghen tị người ta chứ gì nữa! Anh Minh diễn xuất tốt lắm đó, tối qua xem Cái bóng của nhà vua không dừng lại được luôn, mong đợi cảnh anh Minh với tiểu công chúa Tây Thành quá đi!”

Còn có người chụp lại hình trong phim mà Giản Minh đăng lên khoe khoang tình cảm của anh và Châu Hiểu Ngữ trên Weibo lúc trước, làm thành icon, tung bên dưới Weibo, bên dưới có một đoàn người ấn like, góp gạch đá lên đầu, “Bây giờ mới phát hiện anh Minh với Mập Mập tình cảm quá đi!”

...

Lúc ban đầu đạo diễn Ôn chọn Giản Minh cũng là bởi Diệp Lan đề cử quá nhiều, chứ thật ra trong lòng ông vẫn có đôi chút nghi ngờ. Ai làm trong ngành này mà quên được thành tích khó coi hai lần tham gia phim điện ảnh lúc trước của Giản Minh cơ chứ.

Ông vốn chỉ làm phim điện ảnh vốn đầu tư ít, mặc dù mấy năm nay có nổi tiếng hơn những cũng chỉ là do đề tài khác lạ, trừ việc vốn đầu tư không cao ra thì diễn xuất của diễn viên đều yêu cầu rất cao.

Sau khi “Cái bóng của nhà vua” công chiếu, trình trạng giảm fan ảm ảm trên Weibo của Giản Minh có xu hướng tốt lên. Fan mới lần này không phải các cô bé tuổi còn nhỏ chỉ trọng ngoại hình khi trước nữa mà là fan của các nhân vật gạo cội như Trần Gia Vận xem phim, lại bất ngờ bị ngoại hình và diễn xuất của Giản Minh trong đó hấp dẫn, chạy sang theo dõi Weibo đợi xem biểu hiện các tập sau.

Quan sát nỗ lực của Giản Minh, cùng với xem được biểu hiện của anh trong “Cái bóng của nhà vua”, Ôn Đồng rốt cuộc cũng yên tâm, chính thức đi đến địa điểm quay phim làm việc.

Lần này Châu Hiểu Ngữ vừa là biên kịch lại còn kiêm trợ lý cho Giản Minh, lúc phim chính thức mở máy bận rộn chồng chồng mặt.

Phim quay theo phương pháp hồi tưởng, mở đầu là cảnh Giản Minh ở trong viện điều dưỡng dành cho bệnh nhân tâm thần, mặc bộ đồ đánh số của bệnh nhân, bấm song sắt ngắm ra ngoài, trên mặt vẫn nguyên vẻ không cam lòng, còn nằng nặc tấn công hộ lý và nhân viên đến không chừa anh ta lúc lên con, chính thức được ghi nhận có chứng cuồng loạn, hoàn toàn

là một người điên.

Biểu hiện của anh ta khiến nhân viên và hộ lý trong viện đều như gặp giấc.

Mà lúc này Tiết Khởi trên mặt còn vết bầm tím vì bị anh ta đánh đang đứng ở ngoài, nhìn thẳng vào mắt anh ta, nghe anh ta buông lời thô tục chửi rủa mình, trên khuôn mặt tiêu tụy của cô xuất hiện một nụ cười trào phúng nhàn nhạt.

Hai vợ chồng cách nhau một tấm cửa sắt nặng nề, nhìn nhau như kẻ thù, ánh mắt chất đầy thù hận, cảnh tượng khiến người khác không rét mà run.

Bên cạnh Tiết Khởi là cô con gái đang chỉ mong bản thân có thể co lại thành một cục.

Diễn viên nhí mới có bảy, tám tuổi, là một cô bé mắt to tròn rất đáng yêu, khuôn mặt cũng toàn là vết bầm tím giống mẹ, vẻ mặt hoảng sợ bất lực.

Mẹ con hai người toàn thân đầy vết thương đứng ở hành lang viện điều dưỡng, thi thoảng có hộ lý đi qua còn nhỏ giọng bình luận, “... Vợ phải một ông chồng vũ phu lại còn bị điên, mẹ con hai người thật đáng thương.”

Người điên có khả năng công kích mạnh, bất cứ lúc nào cũng có thể phát tác, hơn nữa là người nhà, những vết thương trên người hai mẹ con họ chính là bằng chứng của việc bệnh thần kinh phát tác.

Giản Minh làm diễn viên nhiều năm, đều theo trường phái thần tượng, đột nhiên bắt anh đóng vai kẻ tâm thần, lại còn mở miệng ra là chửi tục, điên cuồng mắng mỏ đánh các nhân viên hộ lý và cả Tiết Khởi lẫn cô bé diễn viên nhí đứng âm thầm quan sát ngoài cửa sắt, nguyên cảnh này quay đi quay lại bảy tám lần đều không thể nhập tâm.

Ông Đồng thờ dài, “Hôm nay nghỉ trước đã, Giản Minh tìm cảm giác, ngày mai tiếp tục quay.”

Mới mở máy ngày đầu tiên, anh đã không thể hoàn toàn nhập vai.

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa, Chào Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Giản Minh cũng rất u sầu.

Lúc đóng “Cái bóng của nhà vua” có Trần Gia Vận dẫn dắt, còn có cả các diễn viên gạo cội khác chỉ điểm cho, anh bắt tri bất giác nhập vào vai diễn, căn bản chưa từng xuất hiện trạng thái này. Hơn nữa sau khi phim truyền hình phát sóng, anh có ảo giác diễn xuất của bản thân đã tiến bộ rồi.

Nhưng giờ phút này, anh lại nghi ngờ chính mình.

Trong đời người kiểu gì cũng có những thời khắc hoàn toàn phủ nhận bản thân, anh trước nay chưa từng nghĩ sẽ có ngày bản thân lại phủ nhận diễn xuất của mình như thế này. Anh hồi tưởng lại quá khứ, đã bỏ đi vô bực thần tượng, đã sớm quên việc khoe mẽ mã ngoài, bất cứ lúc nào cũng phải giữ hình tượng nam chính trong phim thần tượng. Nhưng nghĩ đến tương lai, anh lại hoàn toàn mờ mịt.

Giản Minh thậm chí còn nghi ngờ liệu có phải mình không nên làm ngành này nữa không.

“Tôi không bị thần kinh” đã quay được ba ngày, đều chỉ quay cảnh hai vợ chồng đối mặt nhìn nhau trong viện điều dưỡng, nhưng hoàn toàn không đạt được kết quả gì.

Ông Đồng thấy Giản Minh đã cố gắng lên rồi, còn tốt bụng đến nói chuyện với anh, “Phim điện ảnh không giống phim truyền hình có thời gian quay dài, mỗi một cảnh, lời thoại, về mặt điều yêu cầu rất cao, có gấp cũng chẳng được. Chúng ta bỏ qua cảnh này, bắt đầu quay từ lúc bắt đầu quen nhau nào.”

Thời điểm khởi đầu của tất cả các mối tình đều vô cùng âm áp ngọt ngào, cô gái xinh đẹp được người đàn ông cao to đẹp trai theo đuổi, hai người nhanh chóng cùng nhau sánh bước tiến vào lễ đường.

Hôn lễ long trọng đẹp đẽ, người thân bạn bè đến đây chật lễ đường, khởi đầu lãng mạn ngọt ngào bao nhiêu, những ngày tháng về sau lại đau khổ tuyệt vọng bấy nhiêu.

Giản Minh sở trường diễn vai dịu dàng chu đáo, nhưng trong lòng anh vẫn còn vướng mắc ở những cảnh sau, buổi tối về khách sạn ngồi ngẩn ra. Châu Hiểu Ngữ không nhìn được nữa bèn kéo anh đi học lời thoại, định giúp anh nhanh chóng tiến vào trạng thái, nhưng dường như chẳng thu được kết quả gì.

Châu Hiểu Ngữ bắt đầu hỏi hân bản thân ban đầu để anh tham gia diễn bộ phim này, “Anh Minh, anh lớn lên trong hoàn cảnh gia đình tốt đẹp, bác gái lại dạy anh thẳng thắn lương thiện, đóng vai vợ chồng so đo tính toán, đôi bên tranh chấp, không chết không dừng thế này chần chừ lúc anh diễn sẽ gặp khó khăn, hay chúng ta cãi nhau một trận cho anh thử cảm giác?”

Trước nay Giản Minh đối xử dịu dàng lịch sự với trợ lý nập quen rồi, bảo anh mở miệng dùng từ thô tục với cô, bản thân anh đã không thể mở miệng nổi.

“Hay là... Mập Mập kể cho anh chuyện lúc nhỏ của em đi?”

Anh còn nhớ lúc Châu Hiểu Ngữ còn nhỏ quan hệ giữa cha mẹ cô không tốt, về sau ly hôn rồi cũng bỏ cô lại một mình, đại thể câu chuyện Mập Mập chỉ nhắc thoáng qua nhưng quá trình cụ thể trong đó cô lại chưa từng kể lại.

Châu Hiểu Ngữ ngẩn ra, thật ra cô rất hiếm khi kể chuyện gia đình mình cho ai, thậm chí cả bác Diệp An Viễn, có lúc ông đến cũng chỉ trông thấy toàn thân cháu mình đầy vết thương, rất hiếm khi nhìn thấy em gái và chồng trước của em mình đánh nhau.

Lúc viết kịch bản, nhiều lúc nhớ lại khoảng thời gian đó, trong lòng cô cũng rất nặng nề. Câu chuyện đó cô cứ cầm bút lên đặt bút xuống rất lâu, khoảng giữa còn đi tham gia tình nguyện với Ngụy Mẫn Chi hai lần mới có thể dần dần giải tỏa bớt tâm trạng bức bối khó chịu để viết tiếp.

Vô số những đêm yên tĩnh, cô ngồi dưới ánh đèn hồi tưởng chuyện cũ, luôn cảm thấy bản thân bị nhốt trong phòng kín, không thể bước ra ngoài một bước.

Sau khi thành người yêu của Gian Minh, được anh chiều chuộng yêu thương, cẩn thận đặt trong lòng bàn tay chăm sóc, bảo vệ, ngay đến những hành vi thân mật cũng chẳng dám làm. Châu Hiểu Ngừ đầu có ngốc, cô đã từng yêu Phương Lược, cũng hiểu thái độ độc tài ngang ngược của anh ta, lúc đó tự tin của cô thấp vô cùng. Người thiếu thốn tình cảm đều có chỗ thiếu hụt lớn, trong hiện thực rất dễ nhượng bộ vô lý, vô điều kiện, chỉ mong nắm được đôi chút ấm áp người khác cho.

Cũng không biết là từ lúc nào, có thể là từ lúc Gian Minh bất chấp giảm fan ảnh hưởng đến tên tuổi mà vẫn nắm tay cô đi trên đường, đến chỗ mọi người trông thấy, khiến cô tìm lại được tự tin, để cô biết bản thân cũng có thể được người khác nâng niu bảo vệ trong lòng bàn tay. Giờ nhắc lại chuyện cũ đột nhiên không cảm thấy áp lực, đau lòng như trước nữa.

“... Em nhớ từ lúc còn nhỏ cha mẹ đã hay cãi nhau. Lúc nhỏ còn trông thấy mẹ cầm chày cán bột, cha cầm dao thái rau đánh nhau, em sợ đến phát run, rúc vào một góc cứ tưởng cha định giết mẹ...”

Cô dựa vào người Gian Minh, từ từ kể lại những chuyện lúc nhỏ, thậm chí trên mặt còn có nét cười, kể một nửa cô dừng lại, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của Gian Minh, “Anh Minh, về sau chúng ta... liệu có cãi nhau không?”

Gian Minh buồn cười, véo mũi cô, “Chúng ta có gì để cãi nhau chứ?”

Cô rất muốn phản bác, lúc cha mẹ cãi nhau để lại cho cô ấn tượng sâu sắc, nhưng bây giờ nghĩ lại, dường như... cũng chỉ bắt nguồn từ những chuyện lông gà vô tội, không hiểu sao cũng có thể cãi nhau long trời lở đất như thế?

Trong lòng cô có một tiếng nói nhỏ nhỏ: Chuyện đó không giống nhau!

Đúng thế! Hoàn toàn không giống nhau!

Gian Minh chiều chuộng cô bất chấp tất cả, có lúc cứ như xem cô là trẻ con vậy, dường như anh vẫn luôn có ý đồ bồi đắp lại toàn bộ những tình cảm cô bị thiếu hụt, chuyện có ấu trĩ thế nào cũng đều đồng ý làm cùng cô hết.

Cách cha mẹ ở bên nhau không phải như thế.

Ý cười trên mặt Châu Hiểu Ngừ càng ngày càng rõ, cô vòng tay lên kéo đầu Gian Minh xuống, chủ động hôn nhẹ lên trán anh, “Anh Minh, cảm ơn anh! Về sau cho dù chúng ta không ở bên nhau nữa em cũng cảm ơn tình yêu và sự ấm áp anh dành cho em”

Gian Minh bực mình, “Sao lại không ở bên nhau? Em nói lung tung cái gì thế?”

Thật ra Châu Hiểu Ngừ hoàn toàn chẳng mong được mãi mãi bên lâu, cô chẳng qua là cô đơn một mình quá lâu, cần sự ấm áp mà thôi.

Cô cũng không phản đối lời anh nói, tiếp tục kể lại những chuyện vụn vặt ngày trước, có những chuyện đã phủ bụi thời gian, cô phải thổi sạch, cố gắng nhớ lại. Có những lúc đang kể còn cười, “... Lúc trước cứ mong cha mẹ ở bên nhau như người khác, bây giờ em lại thấy thật may khi họ chia tay từ sớm, nếu không có khi còn xảy ra án mạng ấy chứ.” Chỉ trừ việc vút có ở đó thì quả thật vẫn khiến lòng người lạnh lẽo.

Càng nghe nhiều, lòng Gian Minh càng đau, đợi đến lúc cô bắt giấc ngủ mất thì anh mới nhẹ nhàng đặt người trong lòng lên xô pha, đắp chăn cẩn thận, bản thân cảm kích bản tiếp tục mảy mò suy nghĩ.

Có thể đối với người chưa kết hôn, lại lớn lên trong gia đình thuận hòa mà nói, nếu không tận tai nghe những nghi ngờ, nhục mạ, bạo lực vô độ giữa vợ chồng với nhau, thật sự khó mà hiểu được mối quan hệ vô cùng thân mật nhưng lại chất chứa hận thù đó đem lại tổn thương lớn đến mức nào.

Nhưng những lời kể của Mập Mập lại khiến anh thấy được rõ ràng, đầu dần dần sắp xếp mạch lạc, đọc lại kịch bản đã thấy cảm nhận sâu sắc hơn nhiều. Bên dưới những câu chữ tường thuật lại nghe có vẻ hồi hộp, không màu mè ấy, thực chất ẩn chứa một trái tim máu nhỏ đầm đìa.

Anh nhớ lại tình tiết trong bộ phim, người vợ ra ngoài ăn uống cùng đồng nghiệp, bị ông chồng say rượu biết được đã xách đá mài đứng giữa phòng khách mài dao, miệng còn mắng “Tao phải giết chết con đĩ này”, còn đưa con gái thì rúc vào trốn sau ghế xô pha, cả người run rẩy.

Cũng may anh ở trong đoàn phim cũng lâu, lần này vị trí quay phim hẻo lánh, ngày đầu tiên đến trợ lý mập đã chuẩn bị bếp từ và dao thớt, có thể vào phòng tắm nấu ít cơm canh đơn giản, cải thiện dinh dưỡng.

Trong đầu anh chỉ còn kịch bản, vào phòng tắm lấy dao và đá mài ra, ngồi ở góc xô pha bắt đầu mài, vừa mài vừa mắng chửi vô cùng hung tợn.

Có lẽ do xung quanh không có ai nhìn nên anh có thể tự do thể hiện, vứt bỏ những lễ nghĩa và đạo đức được giáo dục từ nhỏ, buông một loạt mắng chửi tục tĩu, càng chửi càng hăng, để trợ hứng, anh còn mở chai bia trên bàn ra uống mấy hớp, vừa mài dao vừa uống bia. Không biết do rượu vào lời ra hay sao mà anh càng chửi càng hăng, quên mất trên xô pha còn có trợ lý mập đang ngủ.

Châu Hiểu Ngừ đang ngủ thì nghe thấy ồn ào nên tỉnh giấc, vừa mở mắt đã thấy Gian Minh nòng nặc mùi bia, mờ đến mấy nút áo, đầu tóc rối bù như tổ quạ đang vừa mài dao vừa mắng chửi, lời nói tục tĩu, khuôn mặt hung ác, vung dao lung tung như chẳng có ai xung quanh. Nhất thời cô còn tưởng bản thân lại rơi vào ác mộng lúc nhỏ, nhìn thấy Châu Quốc Bang đang chuẩn bị vào trận.

“Anh... Minh?”

“Con điểm bản thiêu, hôm nay ông đây sẽ rạch mặt mày...” Gian Minh quay đầu sang, bộ mặt hung ác còn chưa kịp điều chỉnh lại, Châu Hiểu Ngừ bị dọa giật mình, ngồi bật dậy, lấp bắp, “Anh... anh Minh...” tựa như lúc nhỏ nhìn thấy Châu Quốc Bang đang nổi cơn tam bành, như chuột thấy mèo, run sợ chẳng dám to tiếng.

Gian Minh cũng bị nỗi kinh hoàng hiển hiện trên mặt Châu Hiểu Ngừ làm giật mình, thoát khỏi nhân vật, định cười nhưng vừa rồi diễn nhập tâm quá, bây giờ lập tức thay đổi lại không được, ngay đến giọng điệu cũng cứng nhắc, “Anh... ồn quá làm em tỉnh rồi!”

Châu Hiểu Ngừ không nhìn được rúc người về phía lưng xô pha, trên mặt vẫn còn nỗi sợ hãi kinh hoàng khiến Gian Minh đau lòng không thôi, anh vội vàng đặt dao xuống, rút cuộc cũng hoàn toàn thoát khỏi nhân vật, đi sang ôm cô vào lòng. “Mập Mập ngoan, đừng sợ, vừa rồi anh chỉ đang tìm hiểu kịch bản thôi.”

Mập Mập khóc òa lên, “Anh bị thần kinh à, làm em sợ sắp chết!”

Nỗi sợ hãi kinh hoàng bất lực, lạnh lẽo bao phủ toàn thân như bị rắn độc ngấm trùng này, cô đã rất nhiều năm không trải qua. Hóa ra trong lòng cô nỗi sợ hãi này vẫn chưa biến mất, chỉ cần một ánh mắt hung ác, một câu mắng chửi dữ dằn đều khiến cô chớp mắt trở về quá khứ.

Gian Minh lại cười ha ha như nhặt được vàng, “Cảm ơn em quá khen! Cảm ơn quá khen! Cảm ơn em, Mập Mập!” Anh cúi đầu, không đầu không đuôi hôn Châu Hiểu Ngừ, cũng chẳng để ý nụ hôn dày đặc này rơi lên mặt cô, môi cô hay trên trán cô nữa.

***

Buổi quay phim ngày hôm sau, Giản Minh đã hoàn toàn hòa nhập vào nhân vật.

Mới qua một buổi tối mà anh như biến thành người khác, tìm thấy máu chốt trong vai diễn, thể hiện hình ảnh người đàn ông vũ phu mắc chứng cuồng loạn vô cùng sống động.

Quay xong Tiết Khởi còn chạy sang chỗ Châu Hiểu Ngữ, liếc mắt nhìn Giản Minh đầy sợ hãi, “Mập Mập, em có chắc chắn anh Minh không thần kinh không? Vừa rồi chị sợ suýt ngất luôn đấy!”

Châu Hiểu Ngữ nhớ lại cảnh tối qua, nụ hôn sâu đầu tiên của hai người lại diễn ra trong hoàn cảnh hỗn loạn như thế, cũng không biết bắt đầu thế nào, chỉ biết nụ hôn đó khiến đầu óc cô mờ mịt, chẳng nhớ nổi quá khứ như con ác mộng kia nữa, chỉ nhớ được nhịp đập rộn ràng của trái tim mình và ánh mắt trong mắt Giản Minh.

Mặt cô đỏ lên liếc mắt nhìn Giản Minh, không ngờ anh cũng đang nhìn về phía này, mắt đầy ý cười ngóng về cô. Tiết Khởi nhìn thấy màn này mà rùng hết cả mình, kéo ngay cô bạn đi, “Sén quá sén quá! Hai người bao nhiêu tuổi rồi mà còn chơi cái trò tình đầu này hả?”

“Trò tình đầu cái gì cơ?”

“Em đỏ mặt lên nhìn anh một cái, anh liếc trộm một cái. Cái trò tình cảm trong sáng thuần khiết này cấp hai chị đã chơi chán rồi.!”

Châu Hiểu Ngữ, “...”

Cô bị Tiết Khởi kéo đi nói chuyện, nửa đường nhận được điện thoại, số lạ, cô bên nghe Tiết Khởi nói chuyện, bên nghe đầu dây bên kia gọi một tiếng “Tiểu Ngữ” không rõ ràng lắm, cô còn hỏi lại, “Ai vậy ạ?”

Đầu bên kia ngừng một lúc mới có giọng nói vang lên, “Tiểu Ngữ, là mẹ đây.”

Châu Hiểu Ngữ ngẩn đầu. Hôm nay trời nắng đẹp, lúc quay xong đã là hoàng hôn, ngút tầm mắt là những áng mây nhuộm đỏ, giống như sự nhiệt tình rùng rục trong lòng cô tối hôm qua, lúc được Giản Minh ôm vào lòng, dường như đang ôm cả thế giới trong tay.

Đầu bên kia điện thoại là một thế giới khác, là quá khứ đã chôn chặt, là quá khứ đáng lẽ cô phải từ bỏ lâu rồi.

“Mẹ.. có việc gì sao?”

Có lẽ là bởi vì cô Giản Minh, biết bản thân được người khác yêu thương sâu sắc, mà chính cô cũng yêu người khác sâu đậm, trong lòng cô chưa bao giờ bình yên như lúc này, đến lời vừa rồi cũng có thể bình tĩnh nói ra miệng.

Tiết Khởi thấy thần sắc Châu Hiểu Ngữ nghiêm túc như đón địch mạnh, đoán ngay người gọi điện không phải bình thường, bèn ra dấu mình đi trước với Châu Hiểu Ngữ, để cô lại đó rồi quay đầu chạy về tìm Giản Minh.

***

Diệp An Ninh mới nghe được tin Châu Hiểu Ngữ kết giao với ngôi sao nam gia thế cực tốt từ miệng Diệp Oánh.

Từ lần hôn ước của con gái lớn hủy bỏ, Diệp An Viễn lại đoạn tuyệt quan hệ với bà, Diệp An Ninh rất lâu rồi không thăm hỏi hay đến nhà Diệp An Viễn chơi. Hôm đó đi dạo phố vô tình gặp được Diệp Oánh, bà bèn kéo Diệp Oánh đi ăn cơm, vừa hay màn hình lớn trong quán đang chiếu “Cái bóng của nhà vua”, mấy người ăn bên cạnh còn bình luận anh chàng diễn viên chính phim này vừa đẹp trai vừa diễn xuất tốt.

“Cái bóng của nhà vua” làm mưa làm gió, tỷ suất người xem càng ngày càng cao, kéo theo tên tuổi của Giản Minh cũng lên như điều gặp gió, hơn nữa còn thoát khỏi cái danh “bình hoa”, chính thức chuyển từ “phái thần tượng” sang “phái thực lực”. Chẳng qua hiện giờ anh không để tâm chuyện bên ngoài, bế quan tập trung quay tại phim trường, hoàn toàn không biết mức độ nổi tiếng của mình lúc này đến đâu.

Từ sau lần gặp mặt Giản Minh với cha mẹ lần trước, Diệp Oánh còn âm thầm bám riết lấy Diệp Lan nghe ngóng chuyện tình yêu của Châu Hiểu Ngữ và Giản Minh, cứ cảm thấy duyên phận quá kỳ diệu. Ai ngờ được người chị họ bị cha mẹ bỏ rơi từ nhỏ, đến khi trưởng thành lại có thể gặp được chuyện may mắn như thế?

Diệp An Ninh gọi vài món, đợi đến lúc món khai vị ra rồi thì bắt đầu nói xa nói gần định nghe ngóng chuyện về Châu Hiểu Ngữ.

“Chuyện lần trước đều do cô suy nghĩ không chu đáo. Cha cháu dạo này có khỏe không? Tiểu Ngữ thì sao, nó có đi thăm anh ấy không? Lâu lắm rồi cô không gặp nó, cũng chẳng biết dạo này nó bận gì, chẳng gọi điện thoại cho cô nữa.”

Diệp Oánh sớm đã ngựa mất Diệp An Ninh rồi, đặc biệt là lần trước bà còn chọc cho Diệp An Viễn tức đến độ phải nằm viện, khó khăn lắm mới quên được chuyện lần đó, Diệp An Ninh lại chui từ xó xỉnh nào ra định giờ trò.

Cô bé kiểm chế lửa hận, cười cực kỳ ngây thơ hồn nhiên, “Cha cháu vẫn tốt, chẳng qua là đã dạn đi dạn lại rất nhiều lần, nếu cô với ông Châu Quốc Bang kia còn đến nhà thì chắc chắn sẽ đập gãy chân hai người. Chị Tiểu Ngữ còn bận yêu đương, thời gian đâu mà gọi điện thoại cho cô chứ.”

Diệp An Ninh còn tưởng Châu Hiểu Ngữ làm hòa với Phương Lược rồi, “Tiểu Ngữ cũng thật là, dù lần trước có bàn chuyện không thành thì bàn thêm vài lần nữa là được ấy mà. Khó khăn lắm mới quyết định kết hôn, sao lại hủy bỏ được?”

Diệp Oánh mặt kinh ngạc lắm, “Cô không biết à? Chị Tiểu Ngữ đổi bạn trai từ lâu rồi, ấy, là anh kia kia.” Vừa hay màn hình lớn trong quán xuất hiện cảnh đặc tả gương mặt Giản Minh, khuôn mặt nhìn nghiêng đẹp trai tuấn tú không chỗ nào để chê.

Diệp An Ninh sống chết vẫn không tin, “Sao thế được? Tiểu Oánh, cháu đùa cô phải không?”

Trong lòng Diệp Oánh dâng lên khoái cảm được báo thù, “Cô, cháu lừa cô làm gì?” Cô bé mở điện thoại, cho Diệp An Ninh xem bức ảnh chụp trong bữa cơm lần trước.

Hôm đó cô bé chụp rất nhiều ảnh Châu Hiểu Ngữ và Giản Minh, có ảnh Giản Minh gấp đồ ăn cho Châu Hiểu Ngữ, có cảnh bóc tôm cho cô, có cảnh cúi đầu nhìn Châu Hiểu Ngữ cười dịu dàng. Chụp nhiều thế mà chẳng có ai để khoe, chỉ có thể ôm lấy tự ngắm. May mắn hôm nay gặp được Diệp An Ninh, đúng là người thích hợp nhất để chia sẻ mà.

Diệp An Ninh xem từng tấm một, càng xem sắc mặt càng khó coi.

Diệp Oánh sợ chưa đủ kích thích, còn dùng điện thoại tìm một loạt các tin tức liên quan đến Giản Minh và Châu Hiểu Ngừ cho Diệp An Ninh xem.

Nhờ Diệp Oánh khoe khoang, Diệp An Ninh về nhà ngồi cũng không yên, suy đi tính lại mất mấy ngày cuối cùng cũng dằn mặt gọi điện thoại đến cho Châu Hiểu Ngừ, sợ cô không nhận điện còn lấy di động chống gậy.

Lúc nghe Châu Hiểu Ngừ lạnh lùng hỏi câu kia, Diệp An Ninh đột nhiên cảm thấy chột dạ, hít sâu một hơi mới nói được mấy câu tiếp, “Tiểu Ngừ, mẹ nghe nói con có bạn trai mới rồi, định gọi đến hỏi thăm chút thôi. Nếu con có rảnh thì đưa bạn trai đến nhà ăn bữa cơm nhé?”

Châu Hiểu Ngừ còn tưởng mình nghe thấy chuyện cổ tích “Nghe là một đêm”, suýt nữa thì cười ra tiếng.

Diệp An Ninh tái giá đã bao nhiêu năm, chưa một lần nhắc đến việc mời cô đến nhà ngồi chơi ăn bữa cơm, tựa hồ chỉ sợ lỡ miệng một câu là chẳng cách nào vứt bỏ được cô nữa vậy. Việc này khiến Châu Hiểu Ngừ cảm thấy bản thân chẳng khác gì bệnh dịch, dính phải là đen đủi vô cùng.

“Cảm ơn mẹ đã quan tâm, bạn trai con rất bận, không có thời gian đến thăm hỏi đâu.”

Bao nhiêu năm nay Diệp An Ninh chưa từng nhỏ nhẹ trước mặt con gái lớn như bây giờ, nhưng từ lúc con gái tìm được con rể có tiền xong, không biết tại sao bà lại thấy địa vị mình thấp hẳn đi, lại còn có cảm giác hối hận vì những việc lúc trước nữa chứ.

Ban đầu nếu biết con gái lớn có bản lĩnh như thế, có thể tìm được bạn trai có điều kiện tốt như vậy thì kiểu gì bà cũng chẳng đối xử với nó như thế đâu.

“Nhưng mà... trước khi kết hôn vẫn nên gặp mặt người lớn trong nhà chứ? Mẹ với cha con cũng phải gặp nhà thông gia nữa.”

Châu Hiểu Ngừ suýt cười thành tiếng, “Gặp nhà thông gia làm gì? Đòi tiền à? Mẹ, mẹ nên từ bỏ ý nghĩ ấy luôn đi. Con biết mẹ và cha luôn coi con là cục nợ, chỉ hận lúc đầu không sinh ra con thôi.” Lúc nói ra những lời này cô đột nhiên cảm thấy thừa nhận chuyện cha mẹ không yêu mình, thậm chí là căm ghét mình, thật ra cũng không khó như tưởng tượng.

“Mẹ, bây giờ mới nói muốn quan tâm con, không cảm thấy quá muộn rồi à? Con biết hai người không yêu con, bây giờ con cũng chẳng yêu hai người, về sau lại càng không. Đợi mẹ và cha già rồi, nếu cần phụng dưỡng con sẽ chuyển khoản đúng số tiền theo luật định, chúng ta thậm chí không cần phải nhìn mặt nhau nữa. Con đã đưa bạn trai đến gặp bác trai bác gái, cho dù là bàn chuyện hôn sự cũng chỉ cần hai bác bàn với nhà người ta là được, không cần phiền đến mẹ và cha đâu.”

Châu Hiểu Ngừ nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của Diệp An Ninh ở đầu bên kia, dường như đang cố kìm lửa hận, hoặc cũng có thể bà chưa từng nghĩ sẽ có ngày cô con gái kiêu lười ít nói của mình lại có thể nói nhanh như thế, hơn nữa mỗi câu đều giống như một lưỡi dao cứa vào lòng bà. Bà chỉ có thể cố gắng bình ổn hơi thở, luôn miệng đáp, “Không phiền, không phiền gì đâu...” còn lại thì chẳng biết phải nói gì mới tốt.

“Mẹ, hôn lễ của con mẹ với cha không cần tham gia, tránh để mọi người khó xử. Cứ thế đi, về sau mẹ đừng gọi điện cho con nữa!”

Ngắt điện thoại, cô nhìn thấy Giản Minh đang đứng cách đó mấy bước, vẻ mặt nghiêm trọng, nhất thời nở nụ cười rục rịch, chạy đến bỏ nhào vào lòng anh, “Sao anh lại ở đây?”

Giản Minh thấy thái độ nhiệt tình của cô hơi kỳ lạ, Mập Mập trước nay vẫn luôn là một cô gái sống nội tâm, không mấy khi bộc lộ tình cảm ra ngoài. Anh nhắc gương mặt đang rúc vào lòng mình lên, cẩn thận quan sát thần sắc đối phương, hoàn toàn không thấy một chút u buồn nào, “Tiết Khởi nói em bị người ta bắt nạt, anh liền chạy qua đây xem thế nào.”

Lúc anh vừa qua đây trông thấy cô đang nói điện thoại, vẻ mặt có sự lạnh lùng xa cách không nói rõ thành lời, khoảng khắc đó cô dường như đã trở lại là trợ lý Mập lần đầu họ gặp nhau, khiến người khác khó mà tiếp cận.

Cô hơi cứng người, xong mới tự cười nhạo bản thân, “Mẹ em không biết nghe được tin em kiếm được bạn trai nhiều tiền ở đâu, gọi điện thoại tới.” Dường như rốt cuộc cô cũng hạ quyết tâm, “Em đã nói với bà ấy rồi, về sau đừng gọi điện cho em nữa, em không muốn gặp bọn họ.”

Giản Minh lại đề đầu cô rúc vào ngực mình, gần đến độ nghe được nhịp đập trái tim nhau. Anh nhẹ nhàng xoa lưng bạn gái mình, “Không muốn gặp thì đừng gặp, chỉ cần Mập Mập vui là được.”

Đang xa, nhiếp ảnh gia đang cầm máy rất tập trung chuyên môn chụp ảnh, Tiết Khởi đi qua vỗ vai anh ta, “Làm gì thế?”

Nhiếp ảnh gia trẻ tuổi run tay một cái, suýt thì rơi cả máy, quay đầu lại nhìn cô nàng, không nhận được mà ca thán, “Chị Tiết, chị định dọa chết người ta à? Lúc em đi qua nhìn thấy anh Minh với biên kịch đang tình cảm mặn nồng như chỗ không người, thật đúng là ngọt không chịu nổi, nên mới thuận tay chụp lại thôi.” Cậu ta kéo Tiết Khởi lại ngắm tác phẩm mình vừa chụp, vừa xem vừa hỏi ý kiến, “Thế nào, có ngọt ngào không? Ngọt ngào không?”

Ngay đến con người dạo gần đây cũng đang trong giai đoạn yêu đương nồng nhiệt như Tiết Khởi cũng còn thấy ngọt sâu răng, “Hai người này không thể trốn vào chỗ nào mà ôm nhau được à? Hồng hết cả mắt rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa, Chào Anh* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26

Cuối năm, Giản Minh đang bận quay phim tối mắt tối mũi thì nhận được thiệp mời tham dự giải thưởng nghệ thuật Quả Táo Vàng mảng phim truyền hình. Diệp Lan gọi điện thoại bàn với anh, “Anh Minh, lần này cậu có tiếng vang lớn lắm nhé, quản lý của nữ chính trong Cái bóng của nhà vua gọi điện thoại đến định đề cử ấy với cậu cùng xuất hiện trên thảm đỏ. Nam nữ diễn viên chính cùng đến, hiệu quả tuyên truyền nhất định rất tốt.”

Sau khi “Cái bóng của nhà vua” phát sóng, Ngô Đại Long được tiếng “có mắt nhìn người”, mấy diễn viên gạo cội như Trần Gia Vận lại càng cất lực khen ngợi Giản Minh, từ thái độ khiêm nhường khi ở phim trường cho đến đối nhân xử thế, ngay đến chuyện tình yêu của anh với Châu Hiểu Ngừ cũng được lời ra để đùa.

Giản Minh từ chối thẳng thừng, “Không được, tôi có người đi cùng rồi.”

Diệp Lan nghiêng răng, “À? Sao không báo cho tôi biết? Đã báo cáo với Tiểu Ngừ chưa?”

Giản Minh, “Tiểu công chúa Tây Thành chứ à!”

Diệp Lan cũng một lúc mới hiểu ra, anh đang nhắc đến vai diễn trong “Cái bóng của nhà vua” mà Châu Hiểu Ngữ đảm nhiệm. Ban đầu Giản Minh chỉ đăng cái ảnh hai người trong phim lên Weibo, khiến fan hồng cổ đại mãi, đến lúc phim chiếu rồi thì rất nhiều người đã ngã gục dưới mỹ sắc và cuộc đời đau buồn của tiểu công chúa Tây Thành.

Thậm chí còn có fan đề lê lời bình luận dưới Weibo anh thế này: Xem kết cục của tiểu công chúa Tây Thành trong phim mà đau lòng gần chết, lại nghĩ đến tiểu công chúa Tây Thành trong hiện thực rồi cuộc cũng thành đôi với anh Minh rồi, lại thấy ngọt ngào gần chết, rồi cuộc cũng được an ủi rồi!

Lời bình luận này nhận được vài nghìn lượt like, vô số người ở bên dưới bình luận tán đồng.

Còn có quản lý của công ty giải trí lục lợi danh sách diễn viên, tìm được Weibo của Châu Hiểu Ngữ, muốn ký hợp đồng với cô.

Châu Hiểu Ngữ từ chối khéo hai người xong là tạm thời đưa luôn Weibo cho Diệp Lan quản lý, để chị mình từ chối họ.

Diệp Lan bên kia bận từ chối các công ty giải trí tìm đến cửa, đầu bên này Lục Tụng cũng đến hỏi, “Ngoại hình em gái cô được đó, có cân nhắc vào làm trong ngành không? Nếu có ý này thì không bằng cô tiện tay ký hợp đồng với cô bé luôn đi?”

“Tiểu Ngữ đồng ý xuất hiện trên thảm đỏ với cậu?” Diệp Lan bây giờ cũng không rõ Châu Hiểu Ngữ có định tiến vào giới giải trí hay không nữa.

Giản Minh tự tin chậm nói, “Chuyện này cứ để tôi lo, tôi phụ trách thuyết phục cô ấy.”

Anh cũng xem như hiểu tính cách Mập Mập, cô không thích khoe khoang rầm rĩ, thực tế ngay chuyện công khai hai người yêu nhau cũng khiến cô phiền não một thời gian mới dần quen được. Nhưng lần này anh chỉ dùng một câu là thuyết phục được Châu Hiểu Ngữ.

“Em không phải đi dự thảm đỏ, em là đến tuyên bố chủ quyền. Nếu không vớt anh người yêu đẹp trai ngồi ngồi như này lên thảm đỏ chẳng phải là vớt vào miệng sói sao. Số lượng chị em thêm thường nhan sắc bạn trai em không ít đâu đó! Chỉ cần em khoác tay anh lượn một vòng trên thảm đỏ, cộp đầu của em cái thì về sau không có cô gái nào dám sớ rộ lại gần nữa, chuyện tốt thế còn gì?”

Châu Hiểu Ngữ, “...” Đúng là lý do khiến người khác không từ chối được!

***

Giản Minh thuyết phục thành công, phần tạo hình thế nào thì phải nhờ đến Diệp Lan lo. Tổ tạo hình của công ty xấn tay áo, vỗ ngực đảm bảo trước mặt Diệp Lan, “Bọn này nhất định khiến cho lần đầu tiên anh Minh và Mập Mập chính thức xuất hiện lấp lánh mù mắt mọi người luôn!”

Diệp Lan bóp trán, “Mấy người có chừng mực thôi, trang điểm đẹp quá lỡ Giản Minh không được giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất thì mất mặt cỡ nào. Chúng ta phải khiêm tốn, vừa vừa phải phải thôi! Được giải thật thì làm thêm lễ mừng công nữa cũng không muộn!”

Tổ tạo hình của công ty giải trí Tinh Hoàng tuân theo chỉ thị “vừa vừa phải phải” của Diệp Lan, chuẩn bị đồ dự thảm đỏ cho Giản Minh và Châu Hiểu Ngữ.

Hai người ngồi máy bay đến Thượng Hải tham dự chương trình trao giải Quả Tao Vàng, thay đồ trang điểm ở khách sạn, bên ngoài khoác áo lông vũ mỏng, đối diện với gió lạnh tháng Chạp đến được hiện trường, Châu Hiểu Ngữ lại hơi hối hận, “Anh Minh, lát nữa em xuống xe, đi lên thảm đỏ liệu có lạnh chảy nước mũi luôn không?”

Giản Minh âm thầm nhét một đôi găng tay vào túi áo lễ phục của mình.

Hiện trường lễ trao giải đã chật kín người của các đơn vị truyền thông trên cả nước, mỗi lần có xe đỗ lại là đoàn người lại kín kịt chen lên, khiến Châu Hiểu Ngữ lần đầu tiên trông thấy cảnh tượng này nhưn cả chân, “Anh Minh, hay em ở trong xe đợi anh, anh ra một mình đi?”

Tôn Kỳ bị Diệp Lan điều đến làm trợ lý làm thời chạy xuống mở cửa xe, Giản Minh xuống trước, giơ tay về phía trong xe, đám người vây đến chắn bị vũ trang đẩy đủ, mong đợi nữ minh tinh nào cũng xuất hiện với Giản Minh.

“Cái bóng của nhà vua” đã chiếu hết, danh tiếng nam chính Giản Minh trong bộ phim lên rất cao, rất nhiều người đều đoán lần này anh sẽ xuất hiện trên thảm đỏ với nữ nhân vật chính. Đây cũng là chiêu thức tuyên truyền thông thường của các bộ phim truyền hình, để nam nữ diễn viên chính cùng chụp ảnh chung, làm ít động tác thân mật để tăng lượng người quan tâm.

Trong ống kính của đoàn phóng viên bên ngoài và chỗ máy quay của đài truyền hình, một gương mặt xinh xắn ngọt ngào bước ra từ khoang xe, tiểu công chúa Tây Thành trong “Cái bóng của nhà vua” Châu Hiểu Ngữ mặc bộ váy dài kết từ vô vàn những cánh hoa, tóc vẫn kiểu công chúa, trâm cài trên tóc cũng cùng một kiểu cánh hoa với váy, thanh thoát tươi mát như tiên nữ, vươn tay nắm tay Giản Minh, sánh vai cùng anh đứng trước ống kính máy quay.

Khoảnh khắc đó, toàn bộ người hâm mộ đang xem truyền hình trực tiếp dần mặt ra, kêu gào không thôi, những người xem trực tiếp trên mạng mở chế độ đọc bình luận trực tiếp trên màn hình suốt nửa thì bị chữ ðe bẹp người.

“Úi trời ơi! Không ngờ anh Minh lại cầm tay Mập Mập xuất hiện, F.A bị tra tấn, mù mắt rồi!”

“Không nhìn nhầm đó chứ, là Mập Mập thật hả? Mập chỗ nào? Nhìn cái vòng eo bé tí đó kia! Bà đây cũng muốn được gọi là Mập Mập, hãy gọi tôi là Mập Mập!”

“Cảm giác đẹp đôi cực kỳ luôn! Tôi xin lỗi về những lời phát biểu chê bôi Mập Mập không xứng với anh Minh, lúc đấy có mắt không trông, hai người này xứng đôi cực kỳ, cực kỳ luôn ấy!”

“...”

***

Giải thưởng lớn Quả Táo Vàng năm nào cũng nguyên một dàn sao tiếng tăm lẫy lừng, bất kể là lão làng hay mới nổi, tất cả đều tập hợp đầy đủ. Để được tận mắt nhìn thấy thần tượng nhà mình sớm nhất có thể, phần lớn người hâm mộ đều túc trực trước ti vi hoặc màn hình máy tính xem tường thuật trực tiếp.

Cùng với sự phát triển của internet, hiện tượng hôm trước phát trực tiếp trên ti vi, ngày hôm sau mới đăng lên mạng đã một đi không trở lại. Hai năm gần đây bắt đầu phát sóng trực tiếp cả trên mạng lẫn trên ti vi, hơn nữa xem trên mạng còn có thể đọc bình luận trực tiếp trên màn hình, thu hút một lượng lớn người xem ở độ tuổi thanh niên.

Bất kể là phóng viên hay những người hâm mộ túc trực trước màn hình xem truyền hình trực tiếp đều không ngờ Giản Minh lại dắt Mập Mập đến thảm đỏ. Phóng viên áp sát lại để phỏng vấn đều bị Tôn Kỳ cản lại, “Lát nữa anh Minh sẽ dành chút thời gian cho mọi người phỏng vấn, phiền mọi người đường đường cái dãi!”

Châu Hiểu Ngữ căng thẳng đến độ nói không nên lời, khoác cánh tay Giản Minh đi xuyên qua rừng ống kính ngắn dài đủ loại của giới phóng viên. Giản Minh ôm cô vào lòng, vòng tay giữ lấy vai cô, trong màn hình hiện lên hình ảnh chàng kỵ sĩ áo vest trắng ôm lấy công chúa chàng yêu vào lòng, bảo vệ nàng vượt qua lưới phong tỏa của đoàn phóng viên, người hâm

mộ điên cuồng đăng bình luận.

“Nhìn thấy ánh mắt anh Minh chưa? Nhìn thấy chưa?”

“Tôi muốn biến thành bông hoa trên vai Mập Mập, được anh Minh nhẹ nhàng xoa...”

“...”

Người trong cuộc Châu Hiểu Ngừ thì căng thẳng quên cả lạnh, bị Giản Minh nửa kéo nửa ôm bước lên thăm dò, fan hai bên gọi tên bọn họ liên tục, có người gọi anh Minh, có người gọi Mập Mập, thậm chí còn có người gọi tên nhân vật tiêu công chúa Tây Thành. Giản Minh nắm tay cô vừa cười vừa bước vào sâu hơn, nhỏ giọng nhắc nhở, “Mập Mập, cười lên nào. Em mà còn nghiêm mặt nữa thì tiêu đề trang nhất hôm sau sẽ đăng tin phóng viên nghi ngờ trước khi bước lên thăm dò chúng ta mới cãi nhau đấy.”

Châu Hiểu Ngừ suýt nữa cười ra tiếng, “Nói dối!”

Fan hai bên thăm dò chỉ thấy Giản Minh nghiêng đầu nói nhỏ câu gì với Mập Mập, sau đó cô liền cười rạng rỡ, tương tác giữa hai người trong lúc vô tình lại bắn lên n trái tim màu hồng phấn.

Có fan ôm ngực, “Tôi lại tin vào tình yêu rồi!”

Một cô bé bình thường chẳng có gì đặc biệt sau khi giảm béo xong lại cura được anh chàng thần tượng số một giới truyền hình, đây chẳng phải là động lực phấn đấu thì còn là gì được nữa?

Còn có fan hét, “Tôi cũng muốn giảm cân!”

Tiết Khôi khoác tay Thi Khải đi tới từ đằng sau. Những fan tình mắt phát hiện trên tay cô nàng có một chiếc nhẫn kim cương rất to, còn nhận ra người đàn ông đang khoác tay Tiết Khôi kia là huấn luyện viên thể hình của Giản Minh, ban đầu mọi người còn nhỏ dãi ngắm qua Weibo Giản Minh nữa mà. Thật đúng là không thể tin được, tất cả đều lũ lượt đoán xem Tiết Khôi và Thi Khải có quan hệ gì.

Hai cặp tình nhân gặp nhau ở cuối thăm dò, nghi vấn của fan cũng là nghi vấn của Châu Hiểu Ngừ, cô chỉ chiếc nhẫn trên tay Tiết Khôi, “Chị Tiết, chị...”

Tiết Khôi cười tí mắt, “Giống em thấy đó!”

***

Ngày hôm nay có rất nhiều nhân vật tiếng tăm trong giới điện ảnh truyền hình đến tham gia, giải thưởng Quả Táo Vàng chất lượng vốn rất cao thế nên diễn viên trong ngành cạnh tranh nhau vô cùng dữ dội. Giản Minh và Châu Hiểu Ngừ vào hội trường còn gặp được mấy vị diễn viên gạo cội đã cùng tham gia trong “Cái bóng của nhà vua” như Trần Gia Vận, Trương Cẩm, Cao Toàn Phú và cả đạo diễn Ngô Đại Long.

Đội mọi người vào hội trường ổn định chỗ ngồi rồi, mở màn là mấy diễn viên lên biểu diễn làm nóng bầu không khí, sau đó lễ trao giải chính thức bắt đầu.

Fan ngồi trước màn hình và ti vi đều chăm chú nhìn người dẫn chương trình, hy vọng thần tượng của mình được xướng tên. Đặc biệt là fan của Giản Minh còn lên Tieba1 chính thức của anh lập topic, bàn luận sôi nổi về khả năng nhận giải của thần tượng nhà mình.

[1] Tên diễn đàn và mạng xã hội lớn của Trung Quốc.

Đúng như Châu Hiểu Ngừ nghĩ, bọn họ cũng muốn Giản Minh nhận được giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất để đập vào mặt bọn anti- fan dám cười nhạo anh không biết diễn.

Lúc người dẫn chương trình tuyên bố hạng mục giải thưởng Quả Táo Vàng dành cho nam diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay, ánh đèn lướt qua toàn bộ ứng cử viên, trên màn hình lần lượt xuất hiện tên diễn viên được đề cử và tên bộ phim họ tham gia, Châu Hiểu Ngừ nắm chặt bàn tay to của Giản Minh, âm thầm cầu nguyện cho anh được giải.

Bên tai có vang lên giọng nói ngọt ngào của cô gái dẫn chương trình, “Người đạt giải thưởng Quả Táo Vàng dành cho nam chính xuất sắc nhất là... Giản Minh! Chúc mừng, chúc mừng!”

Châu Hiểu Ngừ quả bất ngờ quay đầu sang bắt gặp ánh mắt dạt dào hạnh phúc của Giản Minh. Anh nghiêng người hôn nhẹ lên trán cô một cái rồi mới đứng lên bước về phía bục trao giải. Ông kính máy quay ghi lại chân thực toàn bộ cảnh này đưa đến trước mặt tất cả quần chúng đang theo dõi trực tiếp.

Diệp Oánh nãy giờ vẫn túc trực trước màn hình ti vi cùng cha mẹ xem truyền hình trực tiếp lúc này nước mắt rung rung, “Anh Minh cũng thật là, có để cho người ta sống không vậy. Từ lúc đi thăm dò đã bắt đầu nặn nong thăm thiết, giờ đến lên đài nhận giải cũng quỵn luyện không rồi! A a a a, lần sau gặp anh ấy con nhất định phải bảo anh ấy không được tra tấn chó F. A chón công cộng như thế nữa, quá vô nhân đạo!”

Diệp An Viễn đánh một cái lên đầu con gái, “Nói lung tung gì đó? Nói ai là chó?”

Diệp Oánh thề lười, “Cha, con sai rồi! Con sai là được rồi chứ gì!” Cô bé nhện không được tính hay khoe, lại nhảy vào nhóm Wechat của các bạn cùng ký túc xá gửi một đồng ảnh Châu Hiểu Ngừ và Giản Minh trong bữa com lần trước.

“Nhìn sắp chết tở rồi! Vừa nói một câu vợ chồng hai người đến nhận giải còn tra tấn chó F. A, thế mà bị cha tở đánh!”

Mùa thu năm nay cô bé vào đại học năm nhất, quan hệ với bạn bè trong phòng rất tốt, mọi người lập một nhóm trên Wechat. Gần đây nghỉ đông rảnh rỗi cả đám đều ngồi hóng truyền hình trực tiếp lễ trao giải hôm nay.

Có bạn phân tâm vừa nhìn Giản Minh lên đài nhận giải, cúi đầu đã thấy trong nhóm Wechat đang điên cuồng vì bức ảnh chụp hai người mới đăng. “Không phải chứ, Tiểu Oánh cậu khai thật ra mau, đám này chụp trộm ở đâu thế?”

Diệp Oánh, “Đây là chị họ với anh rể tở!”

Bạn cùng phòng, “Lừa đảo!”

Diệp Oánh, “Có ảnh làm bằng!”

Bữa com lần trước, ngoài đám ảnh chụp trộm ra, Diệp Oánh còn bám lấy Giản Minh và Châu Hiểu Ngừ chụp chung rất nhiều ảnh, còn có cả ảnh toàn bộ gia đình, sau khi gửi vào

nhóm, thông qua kiểm định không photoshop của các bạn xong, Diệp Oánh liền bị cả phòng quây lại thăm vấn.

Cô bạn giường trên hoàn hồn quay lại xem truyền hình trực tiếp mới phát hiện Giản Minh đã phát biểu nhận giải xong đi xuống mất rồi, nhất thời cả nhóm gào khóc, “Tiểu Oánh, cậu là đồ chết tiệt, sớm không đăng muộn không đăng, lại nhằm đúng lúc anh Minh lên nhận giải đăng. Giờ cậu yên tâm rồi chứ? Bọn tớ chẳng nghe được anh ấy phát biểu gì lúc nhận giải rồi!”

Diệp Oánh tung một icon lườm trắng mắt, “Anh Minh ngoài hành hạ F. A ra thì còn làm được gì nữa?”

Bên dưới có tới mấy cô bạn đồng lòng, “Nói cũng đúng!” Tới nay bọn họ bị tra tấn đau cả mắt, so với lời phát biểu lúc nhận giải của Giản Minh thì chuyện chị họ Diệp Oánh làm sao trở thành bạn gái Giản Minh còn hấp dẫn hơn nhiều.

***

Giản Minh trong “Cái bóng của nhà vua” đoạt giải Quả Táo Vàng cho hạng mục nam diễn viên chính xuất sắc nhất, dư luận chuyển từ thái độ nghi ngờ lúc trước sang thừa nhận diễn xuất của anh.

Năm nay, bất kể là phương diện nghề nghiệp diễn xuất hay tình cảm, Giản Minh đều có thu hoạch lớn.

Phát biểu nhận giải của anh trong lễ Quả Táo Vàng như thế này, “Xin cảm ơn toàn thể diễn viên và nhân viên trong đoàn làm phim, cảm ơn đạo diễn Ngô Đại Long, thầy Trần Gia Vận, cô Trương Cẩm, thầy Cao Toàn Phú đã chỉ dạy và dẫn dắt để hôm nay tôi được đứng đây nhận giải thưởng lớn! Tôi hy vọng bản thân về sau có thể đóng được nhiều tác phẩm tốt hơn nữa. Bạn gái tôi lúc trước có nói, cô ấy thích các ông chủ của phái thực lực, em à, anh sẽ tiếp tục cố gắng, trở thành một diễn viên tận tâm, cũng sẽ... trở thành chú già, nhưng những chuyện này đều cần thời gian. Có điều trước khi anh trở thành ông chú già, em có đồng ý gả cho anh không?”

Quần chúng bên dưới đều cười lịch sự chúc mừng người đoạt giải, không ai ngờ lời phát biểu của Giản Minh đoạn đầu nghe nghiêm túc như thế mà đến cuối còn có vớ thêm câu cầu hôn. Ánh đèn lướt xuống ghế anh ngồi lúc này, dừng lại trên người Châu Hiểu Ngừ bên cạnh đang mặt mày ngơ ngác như tiên nữ non cao vô tình lạc vào giữa hồng trần, đặc tả lên màn ảnh lớn càng khiến người khác càng buồn cười hơn nữa.

Người dẫn chương trình len qua các dãy bàn đưa mic đến trước mặt cô, nhiệt tình hỏi, “Xin hỏi cô Châu, cô có đồng ý với lời cầu hôn của người vừa đoạt giải không?”

Châu Hiểu Ngừ nhận lấy mic, tuy không quen trở thành tiêu điểm giữa đám đông, có điều giờ khắc này được Giản Minh cầu hôn rồi cuộc cô vẫn duy trì được phong cách sắc sảo thường ngày của mình, cười nghịch ngợm, “Anh đây là... đang ép hôn à? Anh Minh, em thấy em vẫn thích các ông chủ hơn, anh nhanh nhanh gả đi nhé!”

Giản Minh sờ sờ cái cằm nhẵn thín của mình, hồi hận vô cùng, “Biết thế lúc ra khỏi nhà không cạo râu nữa!”

Toàn trường cười phá lên.

Đoạn nhạc đệm giữa lễ trao giải này được đài truyền hình phát sóng trực tiếp, thu hút rất nhiều ý kiến của người hâm mộ.

Ông kính máy quay lễ trao giải rất hiểu lòng người, theo sau Giản Minh một đường từ bục nhận giải về đến chỗ ngồi, trông thấy anh ngồi xuống xong nhìn sang Châu Hiểu Ngừ bên cạnh, cả hai cùng cười, ánh mắt hai người đều ngọt ngào như ngâm hũ mật, số lượng bình luận trực tiếp trên mạng cũng ào ào như thác lũ.

“Kiếp trước Mập Mập nhất định đã cứu cả giải ngân hà!”

“Nhìn ánh mắt anh Minh mà xem, còn nặng tình hơn cả trong phim truyền hình nữa... Ngọt chết mất!”

“Phía trước nhiều mặt, F. A xin chuyển hướng!”

“...”

***

Lễ trao giải vẫn tiếp tục, Châu Hiểu Ngừ cầm giải thưởng của Giản Minh trong tay, nhỏ giọng thì thầm với anh.

“Anh Minh, vừa rồi anh đúng là điên quá, làm gì có ai cầu hôn như anh chứ? Ngay đến nhẫn cũng chẳng có!”

Giản Minh kéo tay cô nhét vào túi mình, “Em sờ thử xem!”

Châu Hiểu Ngừ mò thấy trong túi anh có chiếc nhẫn cứng cứng, viên kim cương trên đó tuyệt đối không nhỏ hơn viên trên tay Tiết Khởi lúc này. Mắt cô tràn đầy ý cười, hai má dần dần nóng lên, ngại ngùng ngoái mặt tránh khỏi ánh nhìn chăm chú của Giản Minh, nhỏ giọng lầu bàu, “Cảm thấy mình vừa bỏ lỡ mất mấy tỉ, đau lòng quá!”

Giản Minh bật cười, thì thầm vào tai cô, “Không sao, lần này cầu hôn không thành công, anh sẽ càng ngày càng cố gắng!”

Châu Hiểu Ngừ không dám nói với anh, cô thật ra có chứng sợ hôn nhân dạng nhẹ. Chứng kiến cuộc hôn nhân của Diệp An Ninh và Châu Quốc Bang, cô phát hiện bản thân rất khó xây dựng quan hệ thân mật với người khác, nhưng nếu người đó là Giản Minh... dường như cũng không khó chấp nhận lắm.

Buổi lễ trao giải hôm đó đã khiến fan của Giản Minh chính thức chấp nhận Châu Hiểu Ngừ, thậm chí có rất nhiều fan mới đều đã mê đắm cặp đôi “Minh Ngừ” luôn rồi. Có fan tốt bụng còn cất hết tất cả các hành động, ánh mắt ngọt ngào từ lúc bước trên thảm đỏ đến lúc nhận giải của hai người ghép lại thành một, bao gồm cả nụ hôn trên trán, phần cầu hôn ở giữa là cực kỳ quan trọng không thể thiếu được, toàn bộ đều là người thật, tên clip đó là: Giáo trình ngược đãi F. A.

Rất nhiều người xem xong clip này đều nhận xét quá ngọt, chạy đến Weibo của Giản Minh và Châu Hiểu Ngừ bình luận.

Sau lễ trao giải, hai người nhận được vô số lời chúc phúc, ngay đến lượng fan trên Weibo hai người cũng tăng chóng mặt. Mà nam diễn viên chính xuất sắc nhất mới nhậm chức ngược đãi F. A ngay lễ nhận giải tới đó đã lên trên top tìm kiếm, mấy ngày liền vẫn không xuống.

***

Từ lúc biết bạn trai mới của Châu Hiểu Ngừ là Giản Minh thì Diệp An Ninh xưa nay chưa từng để ý tới giới giải trí giờ cũng bắt đầu quan tâm tin tức, hơn nữa trông thấy Giản Minh cầu hôn ngay tại hiện trường, gọi điện thoại cho Châu Hiểu Ngừ thì cứ bận liên tục. Nếu không phải cách màn hình ti vi thì bà quả thật chỉ muốn bóp ngay cổ con gái lớn mà hỏi, “Mấy bị đàn à? Thu nhập của mấy ngôi sao này có thể so sánh với người thường sao?” Còn không mau gặt đầu đi, không sợ người ta đối ý à!

Lần trước bà gọi điện đến bị Châu Hiểu Ngừ dập máy xong còn không chịu thua, chạy đến nhà Diệp An Viễn.

Diệp An Viễn nhìn qua mắt mèo thấy bà, mở cửa chỉ thẳng mặt mắng ngay, “Không có việc chạy tới đây làm gì? Đừng để tôi nhìn thấy mặt cô nữa, cút ngay đi cho tôi!”

Diệp An Ninh muốn bầu vùi lấy con gái, thấy sang bắt quàng làm họ, nhưng thái độ Châu Hiểu Ngừ kiên quyết, về sau bà cũng có thử gọi vài cuộc điện thoại nhưng đều bị con bé từ chối hết, chẳng thèm nghe máy. Diệp An Ninh hết cách rồi mới chạy đến tìm Diệp An Viễn, “Anh, em xin lỗi, chuyện lần trước đúng là em sai. Nhưng Tiểu Ngừ là con gái em dứt ruột đẻ ra, kiểu gì em cũng vẫn nghĩ cho nó. Nghe nói có bạn trai mới, em còn chưa được gặp đâu.”

Diệp An Viễn xem hết lễ trao giải Quả Táo Vàng, xem đến đoạn Giản Minh đứng trước mặt quần chúng cả nước cầu hôn Châu Hiểu Ngừ thì rốt cuộc cũng yên tâm, vừa mới vui vẻ thay cháu gái được mấy ngày, không ngờ Diệp An Ninh lại tìm đến cửa, tâm tình vui vẻ thoáng chốc rơi xuống đáy vực.

“Cô phá một đám còn không đủ, định phá thêm đám nữa hả?”

Diệp An Ninh cười nịnh bợ, “Anh, anh nói thế sao được, em là mẹ ruột Tiểu Ngừ, sao lại phá hỏng hôn sự của con bé được.”

Diệp An Viễn hiểu quá rõ tính cách của em gái mình, hừ lạnh, “Cô còn có mặt mũi nói mình là mẹ ruột Tiểu Ngừ à? Có bà mẹ nào như cô không? Lúc con còn nhỏ không đánh thì mắng, chẳng khác gì thằng Châu Quốc Bang, nói không lo nữa là dứt áo đi luôn, đợi đến lúc con lớn rồi thì lại bầu lấy cứ như ruồi xanh thấy thịt, có chút sĩ diện nào không? Cô đi đi, về sau đừng có đến nhà tôi nữa, để tôi thấy cô lần nữa tôi hắt nước rửa chân dùng trách!”

***

Sau lễ trao giải Quả Táo Vàng, Châu Hiểu Ngừ nhận được điện thoại của Châu Quốc Bang.

Châu Quốc Bang trước nay vẫn tự cho rằng bản thân ở trước mặt con gái rất uy quyền, đặc biệt là sau khi ông sinh đứa con trai thứ hai, cả nhà đều chiều chuộng thẳng bé lên tận trời, đột nhiên lại nhảy ra đứa con gái là vợ người nổi tiếng, trong mắt ông chính là miếng thịt thơm nức mũi.

Thứ ông cần cũng chẳng khác gì Diệp An Ninh, đều bảo muốn gặp con rể, thực chất cũng chỉ định kiểm soát ít tiền từ chỗ Giản Minh mà thôi.

Châu Hiểu Ngừ quyết đoán từ chối yêu cầu của ông, giống như đã từng từ chối Diệp An Ninh vậy.

Cô không để ý mấy chuyện này, chặn số ông xong cũng chẳng nói cho ai cả, đến địa điểm quay phim cùng Giản Minh, tiếp tục các công việc chưa hoàn thành.

Giản Minh vinh quy về đoàn, cả đoàn làm phim tổ chức nghi lễ chào mừng nhiệt liệt, Ôn Đồng mời một bữa lẩu xong thì quay về tiếp tục vòng quay cũ.

Có lẽ là bởi nhận được giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất mảng phim truyền hình, công việc bao nhiêu năm nay của Giản Minh cũng được khẳng định. Lúc quay lại làm việc anh lại càng nỗ lực hơn, mỗi ngày đều miệt mài nghiên cứu kịch bản. Quay đến gần cuối, Tiết Khởi nhìn thấy anh là run chân, kéo Châu Hiểu Ngừ sang ca thán, “Lúc trước mắt chị mù nên mới thấy anh Minh đẹp trai, anh ta rõ ràng là mặt người dạ thú! Mập Mập em biết không, tối qua chị còn mơ thấy anh ta mài dao ngay bên tai chị, nói muốn làm thịt chị, chị giạt mình tỉnh dậy luôn đó!”

Đó là cảnh quay ngày hôm nay, ngay tối về Tiết Khởi đã gặp ác mộng, tỉnh dậy nửa đêm còn không dám ngủ lại, hôm nay vác nguyên cặp mắt gấu trúc đến trường quay, bộ dạng cực kỳ tiêu tụy, rất phù hợp với hình tượng người vợ chịu đòn roi tra tấn tinh thần suốt thời gian dài của ông chồng vũ phu.

Châu Hiểu Ngừ cười suýt ngã, nghĩ đến kinh nghiệm bản thân bị dọa phát khóc lúc trước, cực kỳ đồng cảm với Tiết Khởi, bèn mở miệng an ủi, “Chị Tiết, chị phải tin là bản thân đang tẩy trắng hình tượng nữ phụ hiểm ác tiêu chuẩn, đợi đến lúc phim này ra rạp thì chắc chắn mọi người đều chuyển qua thương chị. Anh Minh sẽ bị vạn người chỉ trích, bao nhiêu hận thù của chị xem như được báo hết rồi!”

Cô bây giờ bỗng thấy hơi hối hận lúc đầu đề cử Giản Minh diễn vai này. Từ hình tượng đẹp trai ban đầu sang thẳng cha nghiện rượu râu dài mắt đỏ quạch vằn tia máu với quả đầu như tổ quạ, bộ dạng lệch thẹo lồi thối, khuôn mặt hung ác lúc sau quả thật không dám tưởng tượng fan của anh nhìn thấy thân tượng mình như thế liệu có phát rồ lên không.

Cảm ơn trời đất, vụ việc lần trước đã khiến đám fan háo sắc chuyển thành anti- fan, rồi anh mà đi rồi.

Tiết Khởi thấy kỳ quái lắm, “Chuyện tình cảm của hai đứa thì sao? Mập Mập, em để anh Minh diễn vai này, chị không tin em yêu anh ấy đâu!”

Châu Hiểu Ngừ ôm ngực, “Con thuyền tình yêu đã chìm xuống đáy biển!” Vừa đứng lúc Giản Minh quay xong một cảnh, tiến lại chỗ cô hôn chụt một cái lên má, “Đang nói chuyện gì đó?”

Tiết Khởi cảm hận đập tay lên ngực, “Tin em mới lạ!”

***

Cuối tháng Hai năm sau, bộ phim đóng máy.

Giản Minh đã đề râu rất lâu, dẫn Châu Hiểu Ngừ về nhà ở Thượng Hải, bộ dạng nhìn sa sút đến độ Giản Thu Nhận còn tưởng anh thất nghiệp rồi, “Con trai à, con ở ngoài có chuyện gì cũng đừng lo lắng, còn có cha mẹ đây. Cho dù cha mẹ không lo được thì chẳng phải vẫn còn anh con đây sao?”

Tần Chính bị lôi ra dọn dẹp hậu quả, “...”

Giản Minh cười hi hi khoe hình tượng mới của mình, “Cha mẹ, có cảm thấy con đề râu nhìn chín chắn đĩnh đạc hơn nhiều không? Con thấy hình tượng bản thân bây giờ tốt lắm, không cần thay đổi!”

Giản Thu Nhận ôm ngực, “Làm mẹ sợ chết khiếp!” Bà kéo Châu Hiểu Ngừ đi dạo phố uống trà chiều, không thèm để ý đến đứa con trai ngu ngốc nữa.

Giản Minh giữ nguyên tạo hình mới đến tham gia tiệc đóng máy, Tiết Khởi trông thấy bộ dạng râu ria xồm xoàm của anh sắp trở thành ám ảnh tâm lý rồi, chạy sang nhờ vả Châu Hiểu Ngừ, “Mập Mập, em có thể bảo trai nhà em cạo râu đi không?”

Châu Hiểu Ngừ là hình mẫu cuồng các ông chú diễn hình, “Chị Tiết, chị không thấy tạo hình mới của anh Minh rất đẹp trai à?”

Tiết Khởi cứ như trông thấy ma, “Đẹp trai chỗ nào?” Quả là không hiểu nổi.

***

Phim quyết định công chiếu vào dịp mừng Một tháng Năm. Đúng một tuần trước khi “Tôi không bị thần kinh” công chiếu, có một trang mạng đưa tin: Bạn gái của nam diễn viên chính xuất sắc nhất mảng phim truyền hình đang lên nào đó vào được nhà giàu, chẳng hỏi chẳng lo cho cha mẹ ruột.

Bài đăng ngoài câu chữ còn có cả clip phỏng vấn.

Diệp Lan xem đoạn clip này, mặt đen thui.

Cô chưa từng gặp ai vô liêm sỉ thế này, người được phỏng vấn là Diệp An Ninh và Châu Quốc Bang. Hai vợ chồng cũ này nửa đời trước chỉ hận không thể dùng dao chém chết đối phương, lần này chẳng ngờ lại bắt tay cùng diễn một vở. Trong clip hai người khóc vô cùng thật, tận lực biểu diễn hình tượng ông bố bà mẹ thương yêu con gái thế nào, nhưng lại chẳng vẫn hỏi được trái tim con.

Lúc trước con gái vẫn thường liên lạc với cha mẹ, nhưng từ lúc có bạn trai mới thì lại lấy cớ cha mẹ ly hôn, từ chối quen biết, còn chặn số điện thoại của hai người.

Trong clip, Diệp An Ninh mắt đỏ hoe, vừa khóc vừa nói với ống kính, “Tiểu Ngừ, mẹ rất nhớ con, chỉ mong có thể liên lạc được với con, muốn biết con sống có tốt không, con xem được cái này thì nhất định phải liên lạc với mẹ nhé!”

Lời nhắn gởi của Châu Quốc Bang cũng tương tự, có điều tuyên lệ của ông không phát triển bằng Diệp An Ninh mà thôi, “Tiểu Ngừ, cha rất nhớ con, em trai cũng rất nhớ con, con mau về nhà đi!”

***

Đây là quyết định cuối quá trình suy nghĩ cẩn thận của Châu Quốc Bang và Diệp An Ninh sau khi phát hiện mình không liên lạc được với Châu Hiểu Ngừ.

Phóng viên là do Châu Quốc Bang tìm đến, “Bạn trai Tiểu Ngừ là ngôi sao lớn, nghe nói gia thế cũng rất giàu có, người giàu đều trọng mặt mũi, chỉ cần chúng ta khóc lóc thể thảm một chút, còn lo con nhóc chết tiệt kia không bỏ ngay đến cửa cầu xin à!”

Sau khi Giản Minh nhận được giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất mảng phim truyền hình, gia thế của anh cũng bị mò ra, thiên hạ đều biết.

Có rất nhiều người bình luận gọi anh là “nhà giàu vượt khó”, đến con trai của đại gia bất động sản còn nỗ lực kiếm tiền, người bình thường còn có lý do gì để không phấn đấu đây?

Châu Quốc Bang và Diệp An Ninh ban đầu còn tưởng anh chỉ là diễn viên bình thường, không ngờ gia thế lại đáng sợ như vậy, khen không ngớt miệng mắt nhìn người của Châu Hiểu Ngừ, “Con nhóc chết tiệt, vớ một thằng không ngờ lại cầu được ngay rùa vàng, đúng là bất ngờ!”

Nếu không phải cha mẹ Giản Minh về hưu ít giao du bên ngoài, nói không chừng hai người bọn họ đã đến tận nhà họ Tần nhận thông gia rồi ấy chứ.

***

Tin này lan truyền rất nhanh trên các trang mạng, tạo thành đề tài nóng hổi, đúng là một scandal rất tẻ, nhất thời vô số người bắt đầu mắng Châu Hiểu Ngừ khinh nghèo hám giàu, là đồ nịnh hót nô lệ đồng tiền, Weibo có đầy những lời chửi rủa nặng nề, ép đến độ cô không thể không khóa chức năng đăng bình luận.

Đám anh hùng bàn phím trên mạng vẫn không chịu buông tha, chạy sang cả Weibo Giản Minh khuyên nhủ.

Cũng có rất nhiều cư dân mạng nhiệt tình bắt đầu tiến hành công cuộc đào bới tìm kiếm thông tin về Châu Hiểu Ngừ, kết quả càng đào sâu lại càng kinh ngạc.

Bạn học và thầy cô giáo cô từ thời tiểu học cho đến cấp ba đều bị đào lên, thậm chí cả hàng xóm cũng không thoát. Quá trình trưởng thành của một cô bé cô độc cha mẹ ly hôn xong bị bỏ rơi hiện ra rành rành trước mặt quần chúng.

Bạn tiểu học của cô còn nhớ lúc nhỏ cô đến lớp lúc nào trên người cũng có vết thương, nghe nói là bị cha mẹ đánh đập, có những lúc còn mạng bụng đói tới lớp,

Bạn học tiểu học ở cùng khu nhà với cô nói rất chắc chắn, “... Lúc nhỏ cậu ấy rất đáng yêu, có điều cha mẹ quá hung dữ, hai ba ngày lại đánh nhau. Mẹ tôi cũng từng đến can ngăn, lúc về nghe mẹ kể cậu ấy đáng thương lắm, quan hệ giữa cha mẹ không tốt đều bị lỗi ra trút giận. Lúc trước còn thấy có lần cậu ấy mặt mũi bầm tím sưng vù đến lớp, hỏi cũng chẳng nói gì. Bây giờ trông thấy cậu ấy ở bên cạnh anh Minh cười ngọt ngào đáng yêu, đúng là không thể tưởng tượng được cậu ấy lớn lên trong hoàn cảnh như thế, trông cứ như chẳng có chút ám ảnh thời nhỏ nào vậy.”

Bên dưới có người hỏi, “Cô nói thật hay giả thế? Không phải là đến gỡ tội cho cô nàng nô lệ đồng tiền kia chứ?”

Bạn học tiểu học, “Chuyện này toàn bộ hàng xóm cũ quanh khu đều biết. Về sau cha mẹ ly hôn chẳng ai muốn nuôi cậu ấy, bán cả nhà luôn. Cậu ấy được bác đón đi mất, không gặp lại nữa. Chẳng ngờ nhiều năm sau lại nhìn thấy trên thời sự, không ngờ cậu ấy bây giờ sống tốt thế.”

Chuyện tương tự cũng diễn ra với bạn cùng lớp cấp hai của Châu Hiểu Ngừ.

Sợ mọi người không tin, bạn học cấp hai còn tìm lại ảnh tốt nghiệp năm đó. Trong ảnh là một cô bé hơi mũm mĩm, đường nét trên mặt chẳng hề thay đổi, chỉ là thần thái u buồn trên gương mặt cô bé khi ấy và thần thái rạng rỡ bây giờ trái ngược nhau mà thôi.

Bạn học cấp hai còn ghi thêm, “Thật ra... khóa năm đó bọn tôi còn có lan truyền một tin đồn, nghe nói Châu Hiểu Ngừ gặp chuyện, phải đến đồn cảnh sát. Cậu ấy vốn rất gầy, từ sau khi gặp chuyện thì càng lúc càng béo lên. Lúc trước cậu ấy xinh lắm, nhìn nư búp bê ấy, không ít năm sinh lớp tôi thích cậu ấy đâu.”

Quần chúng hóng hóp không tin, “Gặp phải chuyện gì? Định lừa bọn này à?”

Bạn học cấp hai, “Có người nói cậu ấy suýt bị hàng xóm xâm hại, có người nói là bị xâm hại rồi, hình như còn đánh người khác bị thương nên mới phải đến đồn cảnh sát. Lúc ấy trong lớp tôi có một bạn có cha là trưởng đồn đó, biết chuyện này còn bảo cậu ấy đáng thương lắm, cha mẹ ly hôn rồi chẳng ai muốn nuôi, cậu ấy sống một mình nên... bị tên hàng xóm xấu xa kia để ý.”

“Trời ạ! Đáng sợ quá!”

“... Đáng thương quá!”

“Rốt cuộc cô ấy đã bị xâm hại chưa?”

“Cô ấy... nếu là thật thì có phải không xứng với anh Minh không?”

Bên dưới lập tức có người đáp ngay, “Đại Thanh đã tàn, nào cô hồng rồi hả? Mập Mập là người bị hại!”

Đám người không sợ trời không sợ đất trên mạng làm việc rất nhanh, chẳng bao lâu sau quá khứ của Châu Hiểu Ngữ đã bị đào ra hết. Giản Minh đăng lên Weibo: Tôi chưa từng hối hận vì yêu cô ấy @Hồ Ngôn Loạn Ngữ, người tôi yêu là cô gái lương thiện nhất, đáng yêu nhất trên thế giới này. Bất luận có bao nhiêu lời châm chọc mỉa mai, cho dù bão táp cuồng phong đều có anh bên em, Mập Mập đừng sợ!

Đằng sau là một hàng trái tim.

***

Ngày xem được bài báo kia, Châu Hiểu Ngữ đã lặng lẽ rời khỏi Giản Minh, quay về cái ổ nhỏ của mình.

Giản Minh đến tìm, cô không chịu mở cửa, chỉ bảo mình muốn yên lặng suy nghĩ, nói anh về.

Diệp Lan nhận được điện thoại của Giản Minh cũng rối như tơ vò.

Tìm Diệp An Viễn không tốt, lần trước bị Diệp An Ninh và Châu Quốc Bang chọc tức còn phải nhập viện, Diệp Lan cũng chẳng dám hé miệng kể ông biết chuyện này, chỉ sợ ông tức quá nguy hiểm đến tính mạng mất.

Chị đích thân đến tìm Châu Hiểu Ngữ nhưng cũng chẳng được mở cửa tiếp đón.

Một ngày trước khi bộ phim công chiếu là kỷ niệm mười năm của tổ chức công ích bảo vệ quyền lợi bé gái Nhụy Nhụy, người phụ trách Ngụy Mẫn Chi đăng một bài dài đầy cảm khái viết lại tất cả những vất vả khó khăn suốt mười năm qua khi đi làm tình nguyện, đằng sau còn có rất nhiều ảnh kỷ niệm trong mười năm này. Có bạn đọc tình mắt nhận ra có đến năm, sáu năm đều nhìn thấy gương mặt Châu Hiểu Ngữ

Gần đây nhất là một tấm hình cô mặc áo khoác quân đội ngồi xôm trước bếp lò vùng nông thôn gặm khoai lang nướng, miệng mũi đều là tro đen nhưng vẫn cười rạng rỡ, so với ảnh một năm trước thì người gầy đi rất nhiều, khuôn mặt bánh bao đã trở thành mặt trái xoan, ngũ quan cũng như đổi thành người khác, trên người là áo khoác quân đội xanh lục, nhìn chẳng khác gì dân tị nạn.

Bên dưới ảnh còn có chú thích rõ thời gian và địa điểm chụp, còn ghi là hoạt động tình nguyện năm nào.

Có cư dân mạng trông thấy bức ảnh này, mò xem lại thời gian bức ảnh đầu tiên của trợ lý mập xuất hiện và thời gian bức ảnh bạn gái Giản Minh được công khai, suy đoán một hồi, cuối cùng rút được kết luận kinh hồn: Trời ạ trời ạ, mau lại đây! Xem tôi phát hiện ra chuyện gì này?!

Phát hiện của người này thu hút rất nhiều cư dân mạng khác.

Lịch trình của Giản Minh lúc nào cũng được phóng viên theo dõi, có bạn gái rồi thì lại càng sát sao hơn. Rất nhiều người ban đầu không chấp nhận được việc Châu Hiểu Ngữ từ bèo thành gầy, có người cho là cô đi phẫu thuật chỉnh hình hút mỡ, về sau vì có tấm ảnh lúc nhỏ để so sánh mới thôi. Nhưng quá trình Châu Hiểu Ngữ gầy đi thế nào vẫn còn là câu đố.

Không ngờ bức ảnh kỷ niệm mười năm của tổ chức công ích bảo vệ quyền lợi bé gái Nhụy Nhụy lại hé mở quá trình giảm cân của Châu Hiểu Ngữ.

Rất nhiều người chạy đến theo dõi Weibo của tổ chức công ích Nhụy Nhụy, gửi tin nhắn riêng cho Ngụy Mẫn Chi hỏi về việc Châu Hiểu Ngữ, vì tin nhắn đến quá nhiều, tổ chức công ích Nhụy Nhụy không thể không cho biết: Tôi biết một tình nguyện viên tên Châu Hiểu Ngữ.

Châu Hiểu Ngữ lúc nhỏ gặp chuyện chẳng lành, cho dù chưa tổn hại thể xác nhưng e rằng nó đã trở thành ám ảnh tâm lý nặng nề trong đầu cô. Một mình cô đơn trưởng thành, về sau tham gia làm tình nguyện với tổ chức công ích Nhụy Nhụy, nhờ đó giúp đỡ rất nhiều bé gái. Cũng giống như Giản Minh nói trên Weibo, cô ấy là cô gái lương thiện nhất thế gian.

Bây giờ quay ngược lại xem clip của Diệp An Ninh và Châu Quốc Bang, chỉ có thể nói cặp cha mẹ này thật quá vô liêm sỉ?!

Rất nhiều người chạy đến mắng mỏ bên đăng tải bài này đầu tiên là bọn lợi dụng công chúng, chỉ quan tâm giật tít gây chú ý mà không thèm kiểm chứng sự thật, định bôi nhọ Châu Hiểu Ngữ, quả thật là làm trái nguyên tắc nghề nghiệp của người làm báo.

Diệp An Ninh và Châu Quốc Bang vốn còn dương dương tự đắc đợi Diệp An Ninh và Châu Quốc Bang liên hệ, chạy đến cửa cầu xin tha thứ. Chẳng ngờ bọn họ chỉ nhận được một tin nhắn của Châu Hiểu Ngữ, hơn nữa nội dung cũng chẳng liên quan gì đến xin tha thứ cả.

Cô chỉ viết một câu, “Cha, mẹ, con không có tiền. Bất kể hai người có gọi bao nhiêu phóng viên đến thì cũng đừng hy vọng lấy được một món ketchup nào từ con. Tiền của anh Minh không liên quan đến con, càng không liên quan đến hai người, đừng có mơ tưởng đến những thứ không thuộc về mình.”

Diệp An Ninh và Châu Quốc Bang tức điên, lại gọi cho tay phóng viên lần trước, bị đối phương mắng xối xả một trận, “... Chưa thấy ai mặt dày như hai người, đã bỏ rơi con gái rồi còn có mặt mũi đến đòi tiền. Danh dự hai người chẳng ra gì đã đánh, còn hại tôi mất việc, về sau đừng có đến tìm tôi nữa!”

***

Buổi tối hôm đó, Châu Hiểu Ngữ xa rời thế giới mạng đã lâu vốn cũng chẳng biết sự tình đã đảo ngược hoàn toàn, cô đứng trước gương lục lại chiếc váy lúc trước tham gia tiệc cuối năm của công ty mặc lên người, lại phát hiện... rộng quá.

Cô sờ sờ vòng eo đã gầy đến độ sắp không thấy đầu của mình, bất đắc dĩ đành phải đổi sang bộ đồ thể thao rộng rãi thoải mái, khoác lên người xong thì bộ dạng giống hệt lần đầu gặp anh Minh.

Đến giờ cô mới phát hiện, chỉ có quần áo thể thao là không kén người, mập lên gầy đi đều chẳng làm sao.

Cô tiện tay búi tóc lên, bôi thêm chút son để bản thân trông tươi tỉnh hơn một chút.

Tối nay là buổi công chiếu đầu tiên của bộ phim điện ảnh do Giản Minh thủ vai chính. Mấy hôm nay nhốt mình trong nhà cô đã nghĩ rất nhiều, rốt cuộc vẫn hạ quyết tâm chuẩn bị chủ động đến tìm Giản Minh.

Lúc phim chiếu thử, clip của Diệp An Ninh và Châu Quốc Bang vẫn chưa xuất hiện, hai người bọn họ còn mặn nồng tình cảm tham gia buổi chiếu thử, không ngờ hôm nay vật còn người mất, khiến cô nhất thời hiểu được cảm giác từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Lúc đứng trước cửa nhà Giản Minh, tìm Châu Hiểu Ngữ đập thành thịch.

Mấy hôm trước Giản Minh có đến tìm cô, nhưng hai ngày nay thì không thấy, ngay đến tin nhắn cũng chẳng có, chẳng biết có phải đang bận cô không nữa.

Ngay lúc tiếng chuông cửa vang lên đã nghe thấy giọng nữ ngọt ngào đáp lại, “Đến đây, đợi chút...” Cô còn tưởng mình nhầm nhà.

Cửa lớn mở, một cô gái trẻ trang điểm tinh tế trông rất sành điệu thò đầu ra, nhìn thấy Châu Hiểu Ngữ còn hỏi, “Xin hỏi cô tìm ai?”

Châu Hiểu Ngữ cúi đầu nhìn bộ quần áo thể thao rộng thùng thình và đôi giày của mình, tóc búi cao, môi có chút son đã ngời bần thân trang điểm rồi, nhưng đến khi so sánh với cô gái trước mặt thì xấu hổ đến độ chỉ muốn chui xuống đất, cô cúi đầu nửa ngày vẫn chẳng thốt được một câu, “Tôi... tôi tìm...”

“Mập Mập? Mập Mập!” Giọng nói đầy kích động dường như không thể tin nổi lọt vào tai.

Châu Hiểu Ngữ ngẩng phát đầu lên, còn chưa kịp nhìn rõ mặt Giản Minh thì đã bị anh ôm vào lòng, “Mập Mập, rốt cuộc em cũng đến rồi! Anh còn tưởng em quên cái hẹn của chúng ta chứ!”

Sau hôm tham dự buổi chiều thứ, hai người còn hẹn ngày phim chính thức công chiếu sẽ cùng đến rạp để đích thân cảm nhận phản ứng của người xem.

Không ngờ vì tin tức kia mà Châu Hiểu Ngữ nhốt mình trong phòng mấy ngày không để ý đến ai.

Châu Hiểu Ngữ bất giác cũng ôm ngang thân người gầy gầy của Giản Minh, cực kỳ xấu hổ vùi đầu vào ngực anh, “Em chỉ thấy mình thật có lỗi với anh!”

Giản Minh còn tưởng cô đọc được những lời mình đăng trên Weibo nên mới tới tìm anh, sờ sờ gương mặt nhỏ của cô hôn thật sâu, mãi đến khi hai người đều thở không ra hơi mới chịu thả cô ra, kéo vào nhà, quan sát từ trên xuống dưới, ánh mắt tràn đầy ý cười, “Sao em lại mặc bộ đồ lúc gặp nhau lần đầu thế này?”

Châu Hiểu Ngữ kéo kéo bộ đồ rộng tới nỗi sắp tuột luôn xuống, lúng túng vô cùng, “Em... hết quần áo mặc rồi.”

Từ lúc làm trợ lý cho Giản Minh cô hầu như không về nhà mình, tất cả quần áo đều để ở nhà Giản Minh cả, đặc biệt là quần áo mới mua một năm đổ lại đây. Trong nhà cô chỉ có quần áo lúc còn béo, làm sao có bộ nào vừa người được?

Cô gái đứng xem bên cạnh bật cười ra tiếng, lúc này Châu Hiểu Ngữ mới phát hiện ngoài cô gái đó và Giản Minh ra, trong nhà chẳng có ai nữa cả, thần sắc cũng trở nên hơi khác.

Giản Minh nhìn theo ánh mắt cô, lập tức hiểu bạn gái mình đang nghĩ gì, vội vã giải thích, “Mấy ngày nay em không ở đây, chị Diệp phải cô bé này đến làm trợ lý tạm thời cho anh. Nếu em đã trở lại thì cô ấy có thể đi được rồi.” Xong quay sang cô gái kia nói rất khách khí, “Mời!”

Cô gái kia cười hi hi đáp lời, “Biết rồi anh Minh, chị dâu xuất hiện là chê em chướng mắt chứ gì?”

Đợi cô ta đi rồi Giản Minh mới ca thán, “Thật không hiểu anh Lục nghĩ gì, đưa em gái ruột đến làm trợ lý cho anh, anh nào dám sai sử gì tiểu thư nhà họ Lục chứ.”

Hai người đã mấy ngày không gặp nhau, nghẹn đầy một bụng chưa nói được. Châu Hiểu Ngữ vừa mở miệng là nhận tội bản thân không nên trốn tránh ngay, “Anh Minh, em sai rồi. Mấy hôm nay em đã nghĩ rất rất nhiều, từ lúc chúng ta quen nhau tới giờ anh chưa từng chê em phiền phức, em phải tin tưởng anh mới phải. Em xin lỗi, lần sau sẽ không thế nữa!”

Giản Minh xoa đầu cô, “Em không cần lo lắng, mọi việc đều đã qua cả rồi.”

Châu Hiểu Ngữ gật đầu, “Ừ, dù sao mặc kệ bọn họ có tìm bao nhiêu phóng viên nữa tới em cũng chẳng bận tâm. Em đã gửi tin nhắn cho bọn họ rồi, bọn họ muốn tung tin gì thì tung!” Cô mở điện thoại cho Giản Minh xem đoạn tin nhắn gửi cha mẹ mình.

Giản Minh thấy điện thoại cô tắt toàn bộ kết nối mạng mới tiện tay mở ra, kết quả nháy mắt máy đã treo cứng.

Châu Hiểu Ngữ, “... Anh Minh, anh làm gì điện thoại em thế?”

Giản Minh vừa tức vừa buồn cười nhìn cô, “Mấy hôm nay... lẽ nào em không mở mạng à?”

Châu Hiểu Ngữ chỉ đọc bình luận bên dưới vào ngày bài báo kia đăng lên, toàn những người chạy đến Weibo cô mắng chửi, cô đóng chức năng bình luận trên Weibo xong thì cũng chẳng mở lại mạng nữa, chỉ giữ lại chức năng nghe gọi cơ bản.

“Mở ra xem người ta chửi gì em à?”

Giản Minh thần sắc phức tạp nhìn cô, “Nói thế là em cũng chưa đọc Weibo của anh mà đã tự mình tìm tới rồi?”

Mặt Châu Hiểu Ngữ trắng bệch, “Lẽ nào anh công khai chia tay trên Weibo rồi?” Cô giật điện thoại định nhìn, Giản Minh lại hơi xấu hổ, giữ lấy không chịu để cô xem, hai người giành giật một chiếc điện thoại, giành tới giành lui ngã phịch xuống xô pha, điện thoại cũng chẳng biết rơi đâu mất, chỉ còn hai đôi mắt nhìn nhau.

Giản Minh cúi đầu hôn cô, trợ lý béo ôm lấy cổ anh, chủ động làm nụ hôn sâu thêm, có những lúc chỉ cần một đốm lửa là đủ để đốt cháy cả cánh rừng.

***

Ngày hôm đó rốt cuộc hai người không đi xem phim được, rúc trong phòng Giản Minh cả ngày, tới lúc tỉnh lại đã là hoàng hôn.

Ánh sáng trong phòng Giản Minh cực tốt, ánh chiều tà đỏ vàng làm ấm cả căn phòng, giống như những gì Châu Hiểu Ngữ từng mong đợi nhiều năm về trước, có một ngày tỉnh dậy, bên cạnh là người yêu cô mà cô cũng yêu người đó, trong lòng bình yên đủ đầy.

Giản Minh vốn đang nằm ôm lấy cô trên giường, thấy cô tỉnh lại rồi bèn đứng lên lục tìm dưới đất. Châu Hiểu Ngữ quán chần hiếu kỳ thò đầu lên hỏi, “Anh Minh, anh đang tìm gì thế?”

Giản Minh luống ca luống cuống cả nửa ngày mới lục được thứ gì đó sáng lấp lánh ở một góc lên, quỳ một chân xuống đưa lên trước mặt cô, “Mập Mập, em có đồng ý gả cho anh không?”

Châu Hiểu Ngữ nhìn người đàn ông anh tuần đầu tóc rối bù, mặt để râu dài còn đang mặc bộ đồ ngủ lòi thoi lếch thếch trước mặt, tựa như một người đàn ông thông thường trong mỗi câu chuyện tình yêu, khi đứng trước mặt người mình thích là tay chân lúng túng chứ không phải ngôi sao lớn sáng rực đẹp đẽ trên mặt báo ti vi. Anh giờ nhận đợi không được hỏi ăm còn dám buông một câu, “Mập Mập em mà không chịu trách nhiệm anh sẽ về nhà mách mẹ cho xem!”

“Phụt ha ha ha ha... Em đồng ý với anh là được chứ gì? Xin anh đừng có về báo với bác Giản!”

Có ai thế không! Làm gì có ai cầu hôn không thành còn về nhà mách mẹ cơ chứ!

... Cũng đâu phải học sinh mẫu giáo!

Không thể xem thường khả năng sát thương của bà Giản Thu Nhận, đối phó với bạn nhỏ không nghe lời, bà có tuyệt chiêu riêng đó.

Tần Chính với Giản Minh từ nhỏ đã lĩnh giáo, luyện được một tâm hồn cứng rắn kiên cường, chỉ có Châu Hiểu Ngừ là mới tiếp xúc với mái ấm gia đình theo kiểu “chuyện gì cũng quản” này, hoàn toàn không có sức chống đỡ, gần như bà Giản bảo gì nghe nấy.

Giản Minh đeo nhẫn vào tay Mập Mập, cao hứng nhảy xuống gọi điện thoại, ngay khi bên kia nhắc máy, câu đầu tiên là, “Mẹ, chuẩn bị đi, con sắp cưới vợ rồi!”

Châu Hiểu Ngừ quần chân rúc trên giường ngượng ngịu, “... Anh Minh, thế có nhanh quá không?”

Giản Minh quay đầu lại cười, “Không đâu không đâu, lỡ như mang thai rồi thì phải tranh thủ làm lễ cưới trước đi, nếu không em định bụng to rồi mới mặc váy cô dâu à?”

Đầu bên kia Giản Thu Nhận suyt nữa thì ngắt, “Con... con trai, ý con là mẹ sắp được bế cháu à?”

Kỹ năng nắm bắt trọng điểm của bà Giản Thu Nhận quả thật rất điêu luyện.

Dập điện thoại rồi hai người ngồi đối diện nhau cười ngốc, rất lâu sau Châu Hiểu Ngừ mới không nhịn được mà lên tiếng kháng nghị, “Anh Minh, hay anh cạo râu đi?”

Giản Minh nhìn cô đầy cảnh giác, “Em định làm gì? Không phải bảo thích các chú già sao? Anh để râu không đẹp trai à?” Đầu còn hình tượng bình hoa tự yêu bản thân khi trước nữa?

Châu Hiểu Ngừ trịnh trọng tuyên bố, “Thật ra bây giờ em mới phát hiện, em vẫn thích mấy chàng trẻ tuổi non tơ hơn!”

Giản Minh gào khóc thảm thiết, “Anh càng ngày càng già, em lại bắt đầu thích trai trẻ! Em là cái đồ không chung thủy!” Anh bỏ nhào lên giường ôm cô vào lòng, hai người quần thành một khối.

Rất lâu sau Châu Hiểu Ngừ mới thở đầu ra khỏi chăn, đỏ mặt nhỏ giọng than, “... Râu cạo đau lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa, Chào Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Sau khi bộ phim “Tôi không bị thần kinh” công chiếu, trên mạng có vô số lời bình luận, có rất nhiều nhà phê bình điện ảnh và biên kịch đều lên sân, đánh giá cao tác phẩm cũng như diễn xuất của Giản Minh và Tiết Khởi trong đó. Đây là lời khen đầu tiên trong sự nghiệp điện ảnh của Giản Minh.

Anh đã thoát khỏi hình tượng nam chính phim thần tượng, thể hiện được nhân vật một cách chân thực, sống động, khiến người xem cảm hận nhân vật vũ phu khốn nạn của anh trong phim vô cùng.

Đúng lúc Luật chống bạo lực gia đình vừa thực thi được hai tháng, tất cả các nơi đều coi trọng tôn trọng tâm lý của phụ nữ và trẻ em trong cuộc hôn nhân xảy ra bạo lực. Đề tài chống bạo lực gia đình vẫn còn đang nóng trên mạng, bộ phim Giản Minh vừa quay này cũng nhờ vậy mà được mọi người quan tâm hơn hẳn.

Rất nhiều fan của Giản Minh đi xem phim anh đóng, nhưng gần như không thể ghép cái tên đàn ông khốn nạn vũ phu đầu óc có bệnh này với những nhân vật trong phim thần tượng anh đóng lúc trước làm một. Khác biệt quá lớn, cứ như hai người khác nhau vậy.

Tạo hình và tính cách điên cuồng biến thái thần kinh trong bộ phim này của anh hoàn toàn đảo lộn tất cả hình tượng khi trước trong đầu người hâm mộ, thậm chí có người còn lên Weibo ghi bình luận, “Đấy sợ sắp chết luôn rồi, xem hết phim tôi còn mất ngủ mấy ngày đó! Cứ nhắm mắt là lại thấy ánh mắt đỏ quạch của tên vũ phu kia, cứ như định giết người ấy, mẹ ơi, cứ!”

“Có khi tôi hâm mộ nhầm một anh Minh già rồi! Mặc dù tôi không phải hảo sắc, nhưng mà... nhưng mà tên khốn nạn sống động như thế, thật sự là do anh Minh nhà tôi diễn há?”

“Xem hết bộ phim thì suy nghĩ muốn sinh bé bi với anh Minh của tôi tiêu tùng rồi!”

“Lầu trên, không chỉ có mình cô đâu! Bây giờ tôi còn bắt đầu thấy thương cho @Hồ Ngôn Loạn Ngừ rồi đây!”

“Vẫn nên để anh Minh làm hại @Hồ Ngôn Loạn Ngừ đi thôi, tôi đỡ không nổi!”

“Giáo trình phân hôn nhân tốt nhất năm nay!”

...

Phim vừa chiếu đã tạo nên tiếng vang lớn. Sóng gió chuyện gia thế Châu Hiểu Ngừ vừa mới qua, những người xem tỉnh mắt đã nhìn thấy biên kịch bộ phim là Hồ Ngôn Loạn Ngừ, chưa cần truyền thông định hướng, mọi người đều liên hệ những tình tiết trong phim với quá khứ của cô, bắt đầu chuyển sang thương xót cô gái lương thiện này.

Người xem cho rằng sáng tạo bắt nguồn từ cuộc sống, phỏng đoán rất nhiều tình tiết trong phim đều bắt nguồn từ thực tế cuộc sống khi còn nhỏ của cô, thậm chí còn có người coi bộ phim này là quá trình trưởng thành của Châu Hiểu Ngừ, lên Weibo xin lỗi rồi rít còn an ủi cô, cảm thấy rất xấu hổ và áy náy vì những lời nói lúc trước của bản thân.

Tổ chức công ích bảo vệ quyền lợi bé gái Nhụy Nhụy nhờ vậy cũng được nhiều người quan tâm hơn. Lúc Ngụy Mẫn Chi gọi điện thoại cho Châu Hiểu Ngừ còn đang rất vui mừng vì nhận được nhiều khoản quyên góp, còn có không ít người bày tỏ muốn làm một tình nguyện viên như Châu Hiểu Ngừ, mong góp chút sức vào việc bảo hộ thân thể và tinh thần các bé gái thật khỏe mạnh.

“Tiểu Ngừ, lần này thật sự phải cảm ơn em rồi!”

Châu Hiểu Ngừ đã theo Ngụy Mẫn Chi làm tình nguyện nhiều năm, cũng biết gánh nặng trên vai bà lớn cỡ nào, việc lần này đối với cô cũng là tin tốt, “Chị Ngụy, đây đều là kết quả chị nỗ lực bao nhiêu năm nay.” Cô hơi ngừng lại rồi mới cười bảo, “Ngoài ra em còn xin được người nào đó đồng ý mỗi năm sẽ quyên góp một khoản cố định cho tổ chức công ích Nhụy Nhụy nữa.”

Nguy Mẫn Chi vốn muốn tác hợp Châu Hiểu Ngừ với cháu ruột mình, đến cả Nguy Thần cũng có ý với Châu Hiểu Ngừ, đáng tiếc Châu Hiểu Ngừ đã có đối tượng, bà cũng không nhắc tới chuyện này nữa, cuối cùng chỉ hỏi một câu, “Cậu ta có đối xử tốt với em không?”

Bà vẫn còn nhớ cô gái năm xưa đứng trước mặt mình, ánh mắt do dự khi nhắc đến việc làm từ thiện, nhưng bây giờ cũng cô gái đang ở đầu bên kia cười tươi rói, tựa như bầu trời đã vắng bóng mây đen, “Chị Nguy, anh ấy đối xử với em rất tốt! Cực kỳ tốt! Chị không cần lo lắng! Đợi bọn em kết hôn, chị có đến tham gia hôn lễ được không?”

Nguy Mẫn Chi cũng không khỏi bật cười, “Chị đợi thiệp mời của em đó!”

***

Giản Minh cầu hôn Châu Hiểu Ngừ thành công xong, chưa hưởng thụ thế giới hai người mặn nồng cháy bỏng được bao lâu thì Giản Thu Nhận đã đột nhiên tập kích, vào một sáng sớm tỉnh mơ ngày nào đó hạ cánh ngay trước cửa nhà Giản Minh ở Bắc Kinh.

Trông thấy Giản Thu Nhận xách hành lý đứng ngay trước cửa, Giản Minh suýt nữa phát điên.

Anh vợ bảo ả ba lỗ với cái quần đùi mặc vào, bộ dạng trông cứ như nhìn thấy người ngoài hình tinh xâm lược trái đất, “Mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

Giản Thu Nhận, “Mẹ đến xách hai đứa về làm lễ cưới!”

Giản Minh suýt nữa thì quỳ lạy hiệu suất làm việc của mẹ mình, “... Mẹ, mẹ mà ép thế nữa là con đào hôn đó! Con thật sự sẽ đào hôn đó!”

Giản Thu Nhận hoàn toàn không đếm xỉa đến lời uy hiếp của con trai, “Không sao, chỉ cần Tiểu Ngừ không trốn là được!”

Giản Minh: Miễn! Cô dâu không trốn, chú rể trốn một mình làm gì chứ? Cũng có phải hôn lễ do cha mẹ hai bên tự quyết tự ký giấy đâu?

Giản Thu Nhận vòng qua người con trai xông vào trong, nắm tay Châu Hiểu Ngừ vừa nghe thấy tiếng đi ra mãi không buông, còn xoa đầu cô như an ủi con gái cưng nhà mình, hoàn toàn không khách sáo, “Bé ngoan, mẹ tới thăm con đây, mấy lời trên mạng con đừng để ý, mẹ đưa con đi ăn đồ ngon!”

Sau khi clip của Châu Quốc Bang và Diệp An Ninh được đăng lên, ngay đến cả thân thể của Giản Minh cũng bị khơi ra, nhà họ Tàn là người đầu tiên biết chuyện. Giản Thu Nhận lúc xem clip vẫn kiên quyết không tin lời hai người, còn khẳng định như đinh đóng cột với hai ông chủ lớn nhỏ của nhà họ Tàn, “Con bé Tiểu Ngừ rất tốt, nhất định là hai người làm cha mẹ này đã làm gì mới khiến con bé đối xử như thế.”

Quả nhiên về sau kết quả điều tra chứng minh khả năng nhìn người của Giản Thu Nhận, đúng là gừng càng già càng cay, ngay đến Tàn Chính lần này cũng không nê hà mà cật lực nịnh nọt mẹ mình.

Châu Hiểu Ngừ nhìn thấy cha mẹ ruột lên mạng làm trò, bị tiếng chửi rủa che trời lấp biển vui đập cũng không khóc, nhưng được Giản Thu Nhận ôm vào lòng yêu thương an ủi mất lại bất giác đỏ hoe.

Giản Minh phóng vào như một mũi tên, kéo Mập Mập vào lòng, “Mẹ, mẹ vừa đến đã làm vợ con khóc, thôi mẹ đừng quấy rầy cuộc sống hai người của bọn con nữa, ăn xong sớm rồi về lại Thượng Hải đi.”

Giản Thu Nhận, “... Vợ còn chưa cưới vào cửa đã bắt đầu chê bà già này phiền rồi hà, mẹ còn phải giúp bọn con nuôi cháu đấy!”

Hai mẹ con khai chiến theo thói quen, quần chúng đứng xem Châu Hiểu Ngừ bày tỏ: Hai người vui về là được!

***

Theo suy nghĩ của Giản Thu Nhận, đã cầu hôn rồi thì đương nhiên phải nhanh chóng tổ chức hôn lễ, nhưng Giản Minh lại muốn cho Châu Hiểu Ngừ một lễ cưới tốt nhất đẹp nhất hoàn hảo nhất. Mẹ con hai người bắt tay chuẩn bị thì Giản Thu Nhận mới phát hiện, suy nghĩ hôm nay cầu hôn ngày mai xách luôn con dâu về nhà thật khó mà thành hiện thực.

Cuối cùng hai người mỗi bên nhượng một bước, quyết định tổ chức hôn lễ vào tháng Mười.

Châu Hiểu Ngừ triệt để trở thành “lãnh đạo trên danh nghĩa”, cô chỉ cần chọn váy cưới và nhẫn, cần nhắc xem bản thân nên mời ai tới tham dự là được, còn lại tất cả đã có người khác lo.

Lúc mời Tiết Khởi, cô còn nhân tiện chúc mừng cô nàng đã chính thức thoát khỏi hình tượng nữ phụ độc ác nham hiểm vạn năm.

Bộ phim “Tôi không bị thần kinh” ngoài việc giúp Giản Minh đột phá khỏi hình tượng bình hoa ra, còn giúp người xem nhận thức được một Tiết Khởi khác, nhất thời lời khen vô số, thậm chí còn có phim điện ảnh truyền hình mời cô nàng diễn vai chính.

Lượng người theo dõi Weibo cô nàng tăng lên vài lần, đều rất đồng cảm với vai diễn của Tiết Khởi trong phim, về sau cô nàng công khai tình cảm với Thi Khải rồi mới cứu vớt được thái độ thương xót của quần chúng, đổi sang chúc mừng tình yêu của hai người.

“Mập Mập, em đợi nhé, tới lúc đó chị nhất định sẽ cho em một phong bao dày cộp! Nếu không có em thì giờ có khi chị vẫn đang phải diễn mấy vai phụ gian ác mất.”

“Chị Tiết, em định nhờ chị làm phù dâu cho em”

Đoàn phù dâu Châu Hiểu Ngừ quyết định gồm có Tiết Khởi và hai chị em Diệp Lan, bên phía Giản Minh thì là mấy người Lục Tụng với Tàn Chính.

***

Tháng Tám, Giản Minh và Châu Hiểu Ngừ khoe giấy chứng nhận kết hôn trên Weibo, hai người mặc áo trắng trên nền đỏ trong bức ảnh cười rạng rỡ đầy hạnh phúc, nhận được vô số lời chúc mừng từ người hâm mộ.

Giống như Tiết Khởi rồi cuộc cũng bước lên một bậc thang mới trong sự nghiệp, diễn xuất của Giản Minh cũng được rất nhiều đạo diễn và diễn viên có thực lực nhìn nhận.

Trong lúc lựa chọn các bộ phim để tham gia, Diệp Lan đã thay đổi suy nghĩ lúc trước, không chọn những bộ phim thần tượng thanh xuân nữa, thay vào đó lại bàn bạc với Giản Minh, tận lực chọn những vai diễn có khả năng đột phá hình tượng khi trước.

Giản Minh rồi cuộc cũng thường thức được niềm vui của nghề diễn. Anh chẳng phải dạng không có đầu óc, sắp lập gia đình, anh thấy nên đi chậm hơn, chọn một vài kịch bản và đạo

diễn đảm bảo chất lượng, làm một diễn viên tốt mới quan trọng.

Diệp Lan thống nhất mục tiêu định hướng nghề nghiệp với Giản Minh xong xuôi, còn gục Châu Hiểu Ngữ nhanh chóng bắt tay vào viết kịch bản thứ hai, nghe báo có đạo diễn đã đánh tiếng hỏi kịch bản của cô rồi.

Cần nhắc đến tương lai Giản Minh và Châu Hiểu Ngữ đều sẽ rất bận, Diệp Lan đưa ra đề xuất tìm trợ lý mới cho Giản Minh, bị cả hai người đồng thanh phản đối.

“Không cần!”

Lý do của Giản Minh là, “Lúc đi làm đưa vợ theo, tan việc hưởng thụ cuộc sống hai người, cần trợ lý làm gì?”

Diệp Lan, “Chẳng phải bác Giản nói hai đứa muốn sinh con à? Đến lúc đó Tiểu Ngữ làm sao đi theo cậu được?”

Lúc Giản Thu Nhận đến Bắc Kinh còn tiện đường sang thăm hỏi nhà Diệp An Viễn, cũng xem như gặp mặt hai họ. Bà còn nhắc đến việc có cần gặp Châu Quốc Bang và Diệp An Ninh không nhưng bị Châu Hiểu Ngữ và Diệp An Viễn từ chối quyết liệt.

Hai người đó là dạng gì, bác cháu hai người rõ nhất.

Giản Minh cười, “Đó là đánh lừa mẹ em thôi, chị cũng tin nữa hả? Bọn em còn chưa hưởng thụ đủ thế giới hai người đâu.”

So với Giản Minh, lý do của Châu Hiểu Ngữ đơn giản hơn nhiều, “Bộ dạng anh ấy như thế, em phải theo dõi sát sao mới được!”

Giản Minh trước giờ chưa thấy Mập Mập có vẻ để ý đến mình bao giờ, nghe thấy lời này vui sướng bỏ nhào đến hôn mấy cái thật kêu trên mặt cô. Diệp Lan lấy tập tài liệu trên tay che mặt hét, “Này này này, hai đứa đủ rồi đó! Có thể đổi địa điểm mà hôn được không?! Mắt mọc lẹ bây giờ!”

Giản Minh và Châu Hiểu Ngữ cười phá lên, cầm tay nhau vút lại thanh niên cao tuổi độc thân Diệp Lan, đi hưởng thụ thế giới hai người.

***

Mùa thu năm nay, Giản Minh và Châu Hiểu Ngữ tổ chức hôn lễ long trọng tại một hải đảo nước ngoài, trừ những bạn bè trong giới giải trí ra thì còn có họ hàng thân thích và bạn bè của nhà họ Tần. Châu Quốc Bang và Diệp An Ninh phải đọc báo mới biết tin.

Hai người chạy đến nhà Diệp An Viễn, báo mẫu còn chẳng thèm mở cửa, chỉ báo chủ nhà ra nước ngoài nghỉ ngơi rồi.

Con gái lớn như cánh diều đứt dây, hoàn toàn chẳng còn liên hệ được nữa.

***

Ở hòn đảo nước ngoài xa xôi, gió đêm ấm dịu dàng thổi qua má, mang theo sự nhẹ nhàng thanh thản. Cô dâu chú rể cởi bỏ váy cưới và lễ phục, trốn khỏi khách mời tham dự, cầm tay nhau đi dạo trên bờ cát.

Châu Hiểu Ngữ trên môi vẫn còn nụ cười chưa tắt từ trong tiệc cưới bị mọi người trêu chọc, chân trần giẫm trên cát mịn ấm nóng, nhắc đến tin nghe được trong bữa tiệc hôm nay, “Anh Minh, đạo diễn Ôn nói khả năng đoạt giải Kim Phượng Hoàng rất lớn, cuối năm là có kết quả rồi. Hôn nữa lễ trao giải phim điện ảnh quốc tế ở Thượng Hải hè năm sau cũng có thể có tin tốt.”

Giản Minh một tay cầm giày của cả hai, một tay nắm tay cô dâu, kéo cô đứng dậy. Đôi giày trong tay rơi xuống cát, trán anh chạm vào trán cô, ôm cô dâu mới vào lòng, “Suyt, Mập Mập, em nghe tiếng sóng biển đi...”

Cô dâu ngẩng đầu, ánh mắt chuyên chú nóng bỏng, giống như đứa trẻ, ghé qua nói nhỏ, “Anh Minh, tôi qua em mở Weibo của anh, nhìn thấy bài anh đăng lúc trước.”

Cô đã quên mất trận phong ba mấy tháng trước, nhưng đêm trước ngày xuất giá, nằm trên giường lớn của khách sạn lại ngủ không được, đột nhiên nhớ đến chuyện này, phải kéo mùng nệm trang mới tìm lại được câu nói kia.

Giản Minh nói: Cho dù bão táp cuồng phong đều có anh bên em, Mập Mập đừng sợ!

Cô nhìn chăm chú vào mắt Giản Minh, tựa như muốn khắc sâu hình ảnh người này vào trong tim, “Anh Minh, cảm ơn anh có thể ở bên em, em yêu anh!”

Cô dâu mới nhón mũi chân, hôn chú rể của mình, vẩn vương bên mũi là mùi hương hoa đặc biệt hơi hải đảo.

Mùa thu năm nay, cũng giống như vô số những mùa thu trước, thời gian vội vã rồi đi, nhưng điều khác biệt là, những ngày tháng đã qua giống như hoa nở rồi tàn, chỉ để lại tình yêu đơm hoa kết trái, từ đó tỏa hương thơm ngát trong cuộc sống của hai người.

THE END

Bạn đang đọc truyện *Bình Hoa, Chào Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.